

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΣΕΛ
72

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΩΣ

№ 31
ΑΡΧ 5

Οπισθοφυρτός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ· Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 31 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΝΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ ■ ΑΘΗΝΑΙ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1939

ΜΕΘΕΩΡΤΙΑ

Ἐπίκαιροι στίχοι ὑπὸ ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Τώρα λοιπόν, με τὸ καλὸ, ποὺ τέλειωσεν ὁ χρόνος
πρέπει καὶ κάθε λύπη μας καὶ περασμένος πόνος
ὀριστικὰ νὰ σβύσῃ...
Ἀφήστε πιά τὰ βόσανα — τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια —
αὐτὲς τίς μέρες γιώρτασαν μονάχα τὰ παιγνίδια
κι' ὁ χρόνος πρὶν ἀρχίσῃ,
μᾶς βρῆκε ὅλους, στὴ γραμμῇ, νὰ παίζωμε γερά
παιγνίδια ἄθωα, μερικοὺς, καὶ ἄλλους πονηρά!...

Ἔτσι, λοιπὸν καθήσαμε στὸ πράσινο τραπέζι,
ἀφοῦ εἶναι τὸ ἔθιμο, κι' ὅλος ὁ κόσμος παίζει!...
Ὅλοι! Μεγάλοι καὶ μικροί... Παίξανε τὰ παιδιά
παιγνίδια κάθε γούστου...
Μιά γενικὴ τοῦ παιγνιδιοῦ, ἐπέρασε βραδυά:
Ἐπαιξε μὲ μεσόκοπους, μιᾶς χήρας ἡ καρδιά,
τὸ ἐγγόνι ἔπαιξε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁ παπποῦς
(τοῦ

Ἐπαιξαν ὅλοι. Ἐπαιξαν φτωχοὶ καὶ παραλήδες
παιγνίδια τῆς χαρᾶς.
Ἐδῶ ὑπῆρχαν τούμπανα, τουφέκια, φασουλήδες
καὶ παρακί... ἐπαίζετο γενναῖος μπακαράς!

Ἐπαιξαν! Ὅλοι ἔπαιξαν!... Παντοῦ, σὲ κάθε
(μέρος
κι' ἔπαιξε ἀπ' ὅλους πιδὸ πολὺ ὁ πονηρὸς ὁ Ἔρως.
Διάλεξε τὰ παιγνίδια τοῦ σ' ὅλες τίς ἡλικίες
καὶ πῆρε... ἀνδρικές καρδιές, πῆρε καὶ γυναικείες,
καὶ ὅλες πιά τίς ἐπαιξε σὰν νᾶτανε... γιογιό,
ὁ ἔρως ὁ ἀλήτης!...
Αἱ τὸν ἀρχικατέργαρο, τῆς θείας Ἀφροδίτης
τὸν πονηρὸ τὸ γυιό!...

Ἐπαιξαν! Ὅλοι ἔπαιξαν! Καὶ γέροι καὶ παιδιά...
Ἦτανε μία γενικὴ τοῦ παιγνιδιοῦ βραδυά,
Ἀριστοκράτες ἔπαιξαν, καθὼς καὶ λαουτζίκος
κι' ἔδρασε πιά ὁ μπακαράς καὶ ὁ μπακαρατζίκος.
(Μπακαρατζίκος ὁ μικρός... οἰκογενειακός,
ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ δίφραγκο σιγὰ-σιγὰ, κι' ἐκεῖνο,
μοιραίως κι' ἀναγκαστικῶς
τὸ μεταβάλλει ξαφνικά, τὸ σπῖτι, σὲ... καζίνο!...)

Ἔτσι, στὰ σπῖτια στρώθηκε, γενναῖος μπακαράς,
ἐξηυτελίσθη ὁ παράς,
διότι ὅσο προχωρεῖ καὶ ὅσο μεγαλώνει,
ἀπλῶς... μοντεκαρλοποιεῖ, τὸ λαϊκὸ σαλόνι!
—Τριάντα δύο, πὰρ ταμπλώ... Ἔσεῖς, ἀπ' τῆς γωνιάς,
ὀλόκληρο τὸ τάλληρο;—Ὀλόκληρο!... — Ἐννιά!...
—Ὁ μπάγκος μᾶς τὰ μάζεψε... —Ραζόριο φριχτό...
—Ἔσεῖς δὲν θέλετε χαρτί; Οὔτε καὶ σεῖς; Ὁχτώ!...
—Ὠτέρ!... —Τοῦ βάλ!... — Μᾶς ἔκαψε... — Ἄν
κάρε... — Αἱ εὐτυχῶς.

Καὶ ὁ ψιλὸς ὁ μπακαράς, ἐκεῖνος ὁ φτωχός,
τάκανε Κάρλο — Μόντε
καὶ πιά τὰ μεροκάματα, ἐπήγανε ἀμόντε!

Παιγνίδια!... Ὅλοι ἔπαιξαν! Πρὸ πάντων τὰ
παιδιά...
Ἦτανε μία γενικὴ τοῦ παιγνιδιοῦ βραδυά.
Τὶ ποικιλία παιγνιδιῶν στὰ σημερινὰ τὰ χρόνια:
Σφυρίχτρες, τόπια, μηχανές, καράβια καὶ κανόνια!
Μιά κούκλα, ἀνοικοκλείνοντας τὰ γυάλινά της
(μάτια,
τῶν Φασουλήδων τίς καρδιές τίς ἐσχίξε κομμάτια.
Φοῦτ-μπῶλ, ροκάνες, θωρηκτὰ τρανά, τενεκεδένια
καὶ στρατιωτάκια στὴ γραμμῇ γενναῖα... μολυ-
(βένια.

Ἀεροπλάνα, Ζέππελιν, τρουμπέττες, λιμουζίνες,
κουζίνες, φυσαρμόνικες... Ἀδείασαν οἱ βιτρίνες,
καὶ κάπου-κάπου, δυστυχῶς, μιὰ κούκλα μόνο
(μένει,
—Ἦτανε ἀκατάδεκτη... καὶ μᾶλλον ἀκριβή—
μὰ τώρα εἶνε ντροπαλὴ καὶ παραπονεμένη
ποὺ ἀφῆσεν ἡ ἀμυαλή, τὴν τύχη νὰ διαβῇ!...

Ἐπέρασ' ἡ Πρωτοχρονιά... Ἐπαιξαν τὰ παιδιά.
Χαλάλι!... Κι' ἄς ἐλπίζουμε ὅλο παιγνίδια νάναί
καὶ ἡ ζωὴ τους π' ἀρχινᾷ...
Καὶ πάντα, ἔτσι παίζοντας, τὰ χρόνια νὰ περνᾶνε
καὶ πίκρες νὰ μὴ νοιώσουνε καὶ δάκρυα ἀληθινά!

Ἐπαιξαν... Ὅλοι ἔπαιξαν, στὸ πράσινο τραπέζι,
οἱ πονηρὲς τὸ θέλησαν... οἱ πονηρὲς βραδυές!...
Κάθε κυρία παρδαλὴ ποὺ ἔμαθε νὰ παίζει
μὲ ἀνδρικές καρδιές
κι' ἐκεῖνη ἔπαιξε πολὺ γεμάτη μὲ στολίδια,
εἶχε — πρωτοχρονιάτικα — τοὺς ἀνδρες γιὰ παι-
(γνίδια
μὲ γέλια, μὲ νασάκια...
Κι' οἱ ἄντρες εἰς τὸ χέρι τῆς ἦταν καραγκιοζάκια.

Εἶναι ἡ μόνη παίζουσα ποὺ πάντα καμαρώνει
κι' ἂν χάσῃ... δὲν πληρώνει!
Μὰ πάντα τὰ «παιγνίδια» τῆς τ' ἀφήνει τσακι-
(σμένα
καὶ κάποιος ἄλλος φουκαράς... πληρώνει τὰ σπα-
(σμένα!...

Καινούργιος χρόνος φίλοι μου! Γεμίστε μὲ φιλιὰ
κάθε γνωστὴ σας κοπελλιά.
Καινούργιος χρόνος ἔφθασε... Ξεχάστε τὰ παλιὰ
μιὰ καὶ τὸ εἶπαμ' ὅλοι μας μέσα στὴ φασαρία:
Ἄγιος Βασίλης ἔφθασε ἀπὸ τὴν Καίσαρεια!...

Ἀριστοφάνης

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Το θέατρο

«Ανοιξιάτικο ρομάντσο», ή νέα κωμωδία του θιάσου Άνδρεάδη

Ενδιαφέρον, χαριτωμένο κι' ευχάριστο το έργο που παίζει αυτές τις μέρες ο θιάσος Άνδρεάδη στο θέατρον «Αλίκης». Έχει τον τίτλο «Ανοιξιάτικο ρομάντσο» και όφειλεται στον Γ. Σπανό συγγραφέα Μαρτινέθ Σιέρρα. Φυσικά, δεν πρόκειται για κανένα βαθυστόχαστο ή βαρυσήμαντο έργο, αλλά για μιάν αισθηματική κωμωδία που διασκεδάζει τον θεατή, χωρίς μεγάλες αξιώσεις.

Το έργο εξελίσσεται στην Ισπανία, μεταξύ Ισπανών κι' έχει ως δάσιν την αισθηματική περιπέτεια της ώρας Ροζίτας με τον ενδοσύνεμό της συγγραφέα. Αυτό το χρώμα του έργου και γενικά ο τόνος του, του δίνουν μιά χάρη ξεχωριστή, ή οποία προσθέτει πολύ στο σύνολον.

Άλλως τε ο συγγραφέας του Γκεγκόριο Μαρτινέθ Σιέρρα είνε γνωστός για την αξιοσημείωτη παραγωγή του. Οι Άθηνάιοι δέ ασφαλώς θυμούνται το «Τραγούδι της Κούνιας» που έπαιζε πρό έτών το «Βασιλικό Θέατρο».

Οι τύποι που διαγράφει το έργο είνε σημαντικοί. Άλλα κυρίως ο τύπος της γιαγιάς Ντόνας Μπαρμπαρίτας και της υπηρέτριας Μαρίας Πέπας, που ένσπρωκόνται, ή πρώτη από την κ. Χριστίνα Καλογερίδου και ή δεύτερη απ' την κ. Μηλιάδου είνε εξαιρετικοί. Όσον αφορά την Καν Άνδρεάδη, το παίξιμό της υπήρξε και αυτή τη φορά ανάλογο προς τις άλλες. Καλοί επίσης οι κ.κ. Άποστολίδης, Μορίδης, Φαρμάκης και Κρίτας.

Ίκανοποιητική ή μετάφρασις του κ. Στ. Σπηλιωτοπούλου, και αληθινά επιτυχημένα τα σκηνικά του έλκετου συνεργάτου του «Θησαυρού» κ. Νίκου Ζωγράφου, ο οποίος παρουσιάζει συνεχώς εξέλιξιν στην σκηνογραφική τέχνη.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

—Αναγγέλλεται ή εις Άθήνας προσεχής άφιξις του γνωστού κινηματογραφικού αστέρος Σάμλ Μπουαγιέ.

—Ο Μπουαγιέ, εάν συμφωνήση τελικώς, θα έλθη εδώ επί κεφαλής θιάσου και θα δώση μικράν σειράν παραστάσεων.

—Φυσικά ή εμφάνισις του θιάσου θα γίνη από της σκηνής του «Ρέξ».

—Την περασμένη εβδομάδα στο ξεγοδοχείον «Κίγγ Τζωρτζ» εδόθη ένα μεγάλο καλλιτεχνικό γεύμα προς τιμήν του κ. Γεωργίου Μεταξά, διά να εκφρασθή ή προς το πόσοσπόν του ευγνωμοσύνη του θεατρικού και καλλιτεχνικού κόσμου της χώρας, δι' όσα υπέρ αυτών έπραξεν ή Κυβέρνησις.

—Το γεύμα οργανώθη υπό του Βασιλικού θεάτρου, και του ήμικρατικού θεάτρου Κοτοπούλη, του Σωματείου Ήθοποιών, και Έταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, του Ήθελίου Άθηνών και άλλων καλλιτεχνικών οργανώσεων.

—Στο γεύμα παρεκάθησαν, εκτός του Άρχηγού της Κυβερνήσεως και τα μέλη αυτής, ο θίασος του Βασιλικού θεάτρου

Έβδομαδιαία ανασκόπησης υπό ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

και του θεάτρου Κοτοπούλη, τα συμβούλια των θεατρικών και καλλιτεχνικών οργανώσεων, ο πρόεδρος της Ένώσεως Συντακτών και πολλοί συγγραφείς, δημοσιογράφοι και κριτικοί. Επίσης παρεκάθησε και ο Γεν. Διευθυντής του Βασιλικού θεάτρου.

—Λόγω του γεύματος αυτού και το Βασιλικόν θέατρον και το θέατρον Κοτοπούλη δεν έδωσαν παράστασιν εκείνο το βράδυ.

—Στο θέατρον Κοτοπούλη ετοιμάζεται το σύγγρικόν έργο «Μπλε Άλεπού». Πρόκειται, όπως λέγεται, για μιά χαριτωμένη και ένδιαφέρουσα κωμωδία.

—Μετά την «Μπλε Άλεπού» θα αναβιβασθή ένα άγγλικόν δράμα και κατόπιν τόν έργον του κ. Άλέκου Λιδωρίκη «Αΐθουσα ή αμνήνη».

—Έκείνο όμως το έργον στο όποιον στηρίζει τις μεγαλύτερες έλπίδες του ο θίασος Κοτοπούλη, είνε ο «Δόν Ζουάν» του Γάλλου συγγραφέως Όμπρέ.

—Την μετάφρασιν του έργου φιλοτεχνεί ο γνωστός συγγραφέας και μουσικός κ. Μανώλης Σκουλούδης «Κουρήτης».

—Στόν «Δόν Ζουάν» θα πρωταγωνιστήσῃ ο κ. Γ. Παππάς, ο οποίος έμελέτησε το έργον και στο Παρίσι.

—Ο θίασος Κοτοπούλη θα δώση επίσης και παραστάσεις με το αρχαίον δράμα «Ηλέκτρα».

—Μας γράφουν από την Θεσσαλονίκη, ότι ή εξαίρετική τραγουδίστρια δις Σοφία Βέμπο, έσημείωσεν εκεί εξαιρετικήν επιτυχίαν.

—Αι έφημερίδες της Θεσσαλονίκης δημοσιεύουν την πληροφορίαν ότι ή δις Βέμπο, σχεδιάζει να νυμφεθή, όποτε και δέ άποχωρήσῃ του θεάτρου.

—Εννοείται ότι ή πληροφορία αυτή είνε έντελώς αντίθετη με το γνωστόν στους θεατρικούς κύκλους προσεχές ταξίδι των δύο αδελφών Βέμπο στην Άμερικήν.

—Κατά τας τελευταίας ήμέρας το Σωματεϊόν Ήθοποιών, διένειμε πολλά χρηματικά βοηθήματα σε άνεργους ήθοποιούς.

—Μας γράφουν από την Καρδίτσαν ότι ο θίασος Τσαγανέα—Λάμπρου σημειώνει επιτυχίαν. Τού θιάσου μέτεχουν αι κ.κ. Βισώρη, Κουμαριώτου, Λάμπρου και οι κ.κ. Τσαγανέας, Λάμπρου, Μπαλαδάμας, Ρώης, Βάχλας και Κολυβάς.

—Στο Βασιλικόν Θέατρον συνεχίζονται αι δογμαί του «Σχολείου Κανονολογισίας» του Σέρβιδαν.

—Το έργον θ' ανεβασθή κατά σκηνοθεσίαν του κ. Τ. Μορένιδη.

—Έν τῇ μεταξὺ αΐ παραστάσει του «Ίδανικού συζύγου» του Όσκαρ Ουάιλντ εξακολουθούν με ικανοποιητικὰς εισπράξεις.

—Ο κ. Βασ. Άγρυρόπουλος θα ανεβάσῃ έντός της περιόδου και μίαν νέαν ελληνικήν κωμωδίαν του κ. Γ. Λεκοπούλου.

Το βιβλίο

Χρ. Χριστοπούλου: «Ψυχάρης»
Ι. Μπουκουβάλα: «Μοναξιά»

Ένδιαφέρουσα, καλο γραμμένη και αξιοπρόσεκτη είνε ή μικρή μελέτη του κ. Χρ. Χριστοπούλου—σελίδες 35—που φέρει τόν τίτλο «Ψυχάρης». Από τις πρώτες γραμμές γίνεται αντιληπτό ότι ο κ. Χριστόπουλος ξέρει καλά τόν συγγραφέα του «Ταξιδιού», τόν έχει μελετήσει κι' έχει έμβασθύνει στο έργο του. Μέσα στις λίγες άλλ' έλεγκτες σελίδες του μικρού βιβλίου του ο κ. Χριστόπουλος μας δίνει πλήρη ανάλυσιν του γλωσσολογικού συγγραφικού, ποιητικού και επιστημονικού έργου του Ψυχάρη, χωρίς, φυσικά, να παραλείπῃ την ιδιωτικήν του ζωή, που τόσο την ελάμπρυνε ή συγγενεία του με τόν μεγάλο Έρνέστο Ρενάν—ως γνωστόν ο Ψυχάρης παντρεύθηκε την κόρη του Ρενάν.

Συγχαίρομε λοιπόν τόν κ. Χριστόπουλο για την ωραία εργασία που μας έδωσε. Αυτό όμως δεν μας έμποδίζει να κατηρησώμε την απόλυτη εξαυλωσι του Ψυχάρη ή οποία επιχειρείται με την μελέτη αυτή. Βέβαια κανες δεν άμφισβητεί την αξία του Ψυχάρη, αλλά είνε γνωστόν πόσες άκρότητες υπήρξαν μέσα στο έργο του και πόσες εξεζητημένες, άπόψεις. Γι' αυτό δεν θα έπρεπε να είνε άπόλυτος, αλλά σχετικός ο θαυμασμός μας. Πάντως εκείνο που ευχαριστεί ένδιατέρωσ είνε ότι ο κ. Χριστόπουλος έτοιμάζει ανάλογες μελέτες για τόν Φιλίππα, τόν Βηλαρά, τόν Α. Χριστόπουλο, τόν Χατζηδάκη, τόν Πάλλη, τόν Μιστριώτη τόν Έφταλιώτη και τόν Ταγκόπουλο.

★

Το ταλέντο της κ. Γ. Α. Ν. Α. Μ. ο υ κ ο υ β α λ α—Αναγνώστου είνε γνωστό στους αναγνώστας του «Θησαυρού» ώστε θάταν έντελώς περιττό να το παρουσιάζομε. Τα διηγήματά της έχουν βαθύτητα ανθρώπινον τόνο, είνε συγκινητικά, αληθινά, ένγενικά.

Τέτοια είνε και τα 16 διηγήματα που αποτελούν τόν τόμο «Μοναξιά». Καθ' ένα απ' αυτά έχει ιδιαίτερη χάρη, προσωπική σφραγίδα και το κυριώτερο λεπτότητα τέτοια, που μόνο μιά γυναίκα συγγραφέας μπορεί να προσδώσῃ στο γράψιμό της. Βέβαια μέσα στα διηγήματα αυτά υπάρχουν και μερικά τα οποία ύστερον από τ' άλλα, άλλ' αυτά είνε ελάχιστα. Τα περισσότερα είνε πραγματικά και κάπου—κάπου ιδιότυπα λογοτεχνήματα. Δεν έχουν όμως εκπληκτικόν πρωτοτυπίαν, παραδοξότητα συλλήψεως, αλλά είνε αντίσταθμισμα συγκινούν βαθύτητα την ανθρώπινη ψυχή και αφήνουν την καλύτερη έντύπωσι. Σημειώνομε ιδιαίτέρωσ το «Έξω και ο θάνατος του Γιάννη», το «Έξω και το γράμμα» και το τελευταίο έντεταμένο διήγημα «Μοναξιά» που δίνει τόν τίτλο σ' όλο το βιβλίο—γιατί όμως τελευταίο.

Γενικά, αξίζει τόν κόπο να σημειωθή ή συνεχής και άκαταπύνητη εργασία της Κας Μπουκουβάλας.

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οί ωραιότεροι έλληνικοί θρύλοι για...

Δέν υπάρχουν ωραιότεροι θρύλοι από εκείνους που συνδέονται με τα Φώτα.

Σε κάθε μέρος και σε κάθε γωνία της Ελλάδος, ή γιορτή αυτή έχει τα δικά της ήθη και έθιμα, τόν ξεχωριστό τρόπο με τόν όποιον γιορτάζεται, τις ιδιαίτερες συνήθειες και παραδόσεις της.

Στα νησιά ιδίως, τα Φώτα επισκιάζουν και αυτή ακόμη τη γιορτή των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Γιατί, όπως και του Άγίου Νικολάου, θεωρούνται ως γιορτή των θαλασσιώνων.

Έκείνη την ήμέρα λύνουν τα καράβια που είνε δεμένα στα μουράγια, γιατί, από τη στιγμή που ο σταυρός θα πέσῃ μέσα στο νερό, ή θάλασσα γαληνεύει πέρα ως πέρα. Και τα πρωτοτάξιδα καράβια περιμένουν τα Φώτα για να κάμουν την πρώτη τους έπαφή με το ύγρο στοιχείο.

Η ΧΡΥΣΗ ΠΥΛΗ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Άλλά και για τους άλλους ανθρώπους ή ήμέρα των Φώτων φέρνει ευτυχία και χαρά.

Έτσι, σ' όλα τα νησιά του Ιονίου, πιστεύουν πως, την ώρα που ο παπας ρίχνει το χρυσό σταυρό μέσα στη θάλασσα, ανοίγει διάπλατη ή χρυσή πύλη του ούρανού. Μά δεν την βλέπει όλος ο κόσμος, αλλά μόνο οι καλοί χριστιανοί. Η ευχή που θα διατυπώσουν εκείνη τη στιγμή εισακούεται και πραγματοποιείται άμέσως.

Ός τόσο, λένε οι γιαγιάδες των αγαθών νησιωτών, οι τυχεροί που θα ίδουν τη χρυσή πύλη του ούρανού πρέπει να προσέξουν να πούνε καλά και καθαρά την ευχή τους, γιατί, διαφορετικά, μπορεί να την πάθουν.

Αυτό έγινε μ' έναν καλό χριστιανό, που ήταν από ένα χωριό της Κερκύρας.

Ήταν πολύ αγαθός άνθρωπος, σωστός άγιος και ο Θεός τόν αγαπούσε πολύ. Για να τόν ευχαριστήσῃ, λοιπόν, τόν έκαμε να ιδῇ, μιά μέρα των Φώτων, τη χρυσή πύλη του ούρανού. Άλλ' ο δυστυχισμένος τὰ έχασε μόλις την είδε κι' έπεσε μισολιπόθυμος στα γόνατα. Μέσα στη σύγχυση και την ταραχή του δεν μπόρεσε ν' άρθώσῃ παρά αυτές τις λέξεις μόνο:

—Θεέ μου, δός μου χίλια μεγάλα...

Ήθελε να πῇ «καλά», αλλά δεν πρόφθασε, γιατί, εκείνη τη στιγμή, έκλεισε ή χρυσή πύλη του ούρανού.

Η ευχή του όμως εισακούσθηκε άμέσως από το Θεό κι' είδαν από τότε τα χείλια του δυστυχισμένου να φουσκώνουν ήμέρα με την ήμέρα και ώρα με την ώρα, ως που έγιναν θεόρατα. Κι' έτσι έχασε πιά σιγά σιγά το δνομά του, γιατί όλοι από τότε τόν έλεγαν Χειλαρά.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΙ' Ο «ΚΑΛΟΣ ΤΟΥΣ»

Σ' άλλα μέρη τα κορίτσια νηστεύουν από την προηγούμενη μέρα και δεν βάνουν στο στόμα τους τίποτ' άλλο εκτός από νερό. Το βράδυ, λοιπόν, που θα κοιμηθούνε, βλέπουν στον ύπνο τους τόν καλό τους, τόν άνθρωπο

ΤΑ ΦΩΤΑ

που θα πάρουν. Για να πραγματοποιηθή όμως τ' όνειρό τους, πρέπει να πιούν άμύλητες το αγιασμένο νερό από το χέρι του παπά και να πούν τότε τρεις φορές το όνομα του αγαπημένου των. Άν πάλι ο άνθρωπος που θα ίδουνη δεν είνε εκείνος που θέλουν να πάρουν, τότε πρέπει να φύγουν γρήγορα, να πάνε σ' ένα έρημικό μέρος κι' εκεί να σκάψουν βαθειά στη γῆ και να ρίξουν μέσα τόν αγιασμό που πήρανε από την εκκλησία. Έτσι απομακρύνουν το κακό που πρόκειται να τις βρῇ.

Αυτό έκαμε κι' ή δμορφή Λεμονιά, από ένα όρεινό χωριό, τούς Βινταμάδες. Μά δεν πρόσεξε πως εκεί που πήγε κι' έρριξε τόν αγιασμό βόσκανε γίδια. Και τα καταραμένα άνασκαλέψανε το μέρος και φέρανε πάνω στην επιφάνεια το αγιασμένο νερό.

Το βράδυ την έφώνασε ο πατέρας της.

—Λεμονιά, της είπε, θα πάρης το Μητρο τόν τσέλιγγα.

—Δέν τόν παίρνω, πατέρα.

—Γιατί, μωρή;

—Είναι γέρος, πατέρα.

—Η τόν παίρνεις, μωρή, ή να φύγης από το σπίτι μου.

—Καλά, πατέρα.

Η Λεμονιά τράβηξε ίσια στο μέρος που χε ρίξει τόν αγιασμό κι' είδε το κακό ποδήγεινι από τα γίδια. Κατάλαβε τότε πως δεν υπήρχε καμμία σωτηρία γι' αυτή κι' έδωσε μιά κι' έπεσε στο ποτάμι, που κυλούσε κάτω από το χωριό.

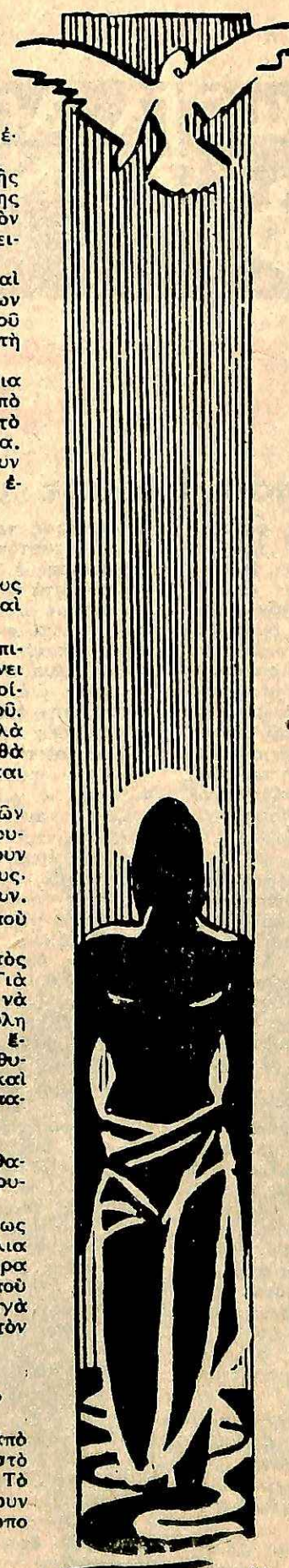
Η ΠΗΤΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Στα νησιά του Αιγαίου φτιάχνουν την παραμονή των Φώτων μιά μεγάλη πηττα, όπως και τα Χριστούγεννα. Άλλά βάζουν μέσα πολλά μυρωδικά και ιδίως γαρύφαλλα. Την άλλη μέρα, όταν την κόβουν, τα κορίτσια παίρνουν άμύλητα το κομμάτι που τους έπεσε και το ανοίγουν σιγά—σιγά, λέγοντας μέσα στο μυαλό τους το όνομα του καλού των. Άν τα γαρύφαλλα είναι όρθια, αυτό σημαίνει πως πολύ γρήγορα θα τόν πάρουν. Άν έχουν το κεφάλι προς τα κάτω, όλα τα διειρά τους πάνε χαμένα.

ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Μιά ωραία παράδοσις για τα Φώτα υπάρχει στα χωριά της Ηπείρου. Ξημερώνοντας των Φώτων, βγαίνει ή Παναγία με τόν Χριστό και περνάει μέσ' από τα χωριά και τις πολιτείες. Στο πέρας μιά της, παύει κάθε θόρυβος και κάθε φωνή κι' ένα γλυκό φως πλημμυρίζει τα κατάκλειστα σπίτια. Οι χωρικοί άκούνε τότε τα βήματά της έξω στο δρόμο κι' άμέσως γονατίζουν και κάνουν το σταυρό τους. Μά αυτό δεν κρατάει περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Και όποια σκέψις περάσῃ μέσα από το μυαλό τους, αυτή τη στιγμή, πραγματοποιείται άμέσως. Ός τόσο, περνάν σκέψεις καλές και κακές. Μά οι δεύτερες είναι οι περισσότερες, γιατί ή καρδιά του ανθρώπου δεν είνε ποτέ καθαρή. Και γι' αυτό το κακό άπλώνεται όλοένα και περισσότερο πάνω στον κόσμο.

Μ ΒΑΡΔΟΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ένα σπάνιο διαμάντι που έλαμψε μεσ' από τὸ βούρκο

Αυτό τὸ δράμα τοῦ Κράτους, σὸ Βυζάντιο, πού κράτησε χίλια τόσα χρόνια — ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας μετέφερε ἀποφασιστικά τὴν ἔδρα τοῦ θρόνου ἀπὸ τὴν Ρώμη στὴν Κωνσταντινούπολη, ὡς τὴν ἡμέρα πού ὁ ἄλλος Κωνσταντῖνος, ὁ Παλαιολόγος, σκοτώθηκε τόσο γενναῖα ἀπάνω στὶς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν — ὕπηρεξε μιά διαρκὴς ἀγωνία ἀπὸ τὴν πρώτη ὥς τὴν τελευταία του στιγμὴ. Γιατί δὲν πέρασε οὔτε μιά ὥρα πού νὰ μὴν κρίνεται ἀπειλητικά. Μὲ θεοφαιότητα σχεδὸν ὅτι ὁλοένα ἐπρόκειτο νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸν ἑσωτερικὸ ἢ τὸν ἐξωτερικὸ κίνδυνο. Καὶ ἂν τὰ κατάφερνε νὰ στέκεται στὰ πόδια του, καὶ μάλιστα νὰ θαυματοουργῇ — εἶνε τὸ φωτεινὸ μετέωρο σὲ κείνους τοὺς μαύρους ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς δουλείας καὶ τῆς ἀμαθίας αἰῶνες τῆς Ἀνθρωπότητος — τὸ ὀφείλει κάθε φορά σὲ διάφορα πρόσωπα, πού σὲ μιά ὀργανωμένη κοινωνία δὲν θά ἔβρισκαν κανένα τρόπο ν' ἀναβληθοῦν.

Ἐπρεπε, δηλαδή, νὰ εἶνε πρῶτο γερὸ τὸ ἐθνικὸ θεμέλιο τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, μὲ τὴν κεκτημένη ταχύτητα τῆς ἀρχαίας τῆς παραδόσεως, γιὰ νὰ κρατήσῃ ἀπάνω τοῦ τὸν ὄγκο τῆς κοσμοκρατορίας, πού νοιώθοντας τὴν παρακμὴ τοῦ μετατοπίστηκε μ' ἓνα πῆγμα ἀπὸ τὴ Δύση στὴν Ἀνατολή. Ἐκτός δὲ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὸν σημερινὸ πικρὸ ρόλο στὴν ὑπόθεσις ἔπαιξε καὶ φανταστικὴ προσήλωση, ἡ ἀληθινὴ βασιλιάς πῶς τὸ πῶς τοῦ μεγάλου πλῆθους στὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ, λοιπόν, ἡ διπλὴ ἰδέα στάθηκε ἱκανὴ νὰ παραμερίσῃ ὅλα τὰ ἐγκλήματα καὶ νὰ ἐξαγιάσῃ ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἐτσι, στίς

δύσκολες στιγμὲς φανερώθηκαν ἥρωες καὶ ἥρωίδες καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῶν καταγωγῶν ἀκόμα, κοινοὶ τύποι ἀποκλήρων, πού κατάρθωναν ὅμως, ἀνεβαίνοντας ξαφνικά τόσο πολὺ ψηλά, νὰ κρατήσουν ἐπιβλητικὰ τὸ σκήπτρο στὰ χέρια τους καὶ νὰ μεταδώσουν τὴν πνοὴ τοῦ ἡθικοῦ πούπαιρναν ἀπὸ τὸ σύνολο. Εἶνε ἡ Βυζαντινὴ περίοδος ὁλόκληρη μιά σύνθεσις ἀπὸ ἀντιθέσεις καὶ παραδοξότητες.

Ἐνα τέτοιο φαινόμενο πλάσματος καταταλαιπωρημένου, ἀλλὰ καὶ ἀπιστευτικὰ θεληματικοῦ, ἦταν καὶ ἡ Θεοδώρα, ἡ σπουδαιότερη ἴσως Αὐτοκράτειρα, πού ἡ πρὶν ζωὴ τῆς μοιάζει μὲ σπαραχτικὸ μυστήριον στερήσεων καὶ περιπετειῶν μέσα σὲ ἀφάνταστη ἀθλιότητα.

Ἡ Θεοδώρα πρέπει νὰ γεννήθηκε γύρω ἀπὸ τὸ ἔτος 500 ὅταν βασιλεῦσε σὲ μέγα Παλάτιον ὁ Ἰουστίνος, ἄλλος μυθιστορηματικὸς τύπος κι' αὐτός, πού φόρεσε τὴ χρυσοκέντητη κροσσάτη πορφύρα ἀπὸ μιά ἰδιοτροπία συμπτώσεων, τοῦ πᾶνος ἀπὸ τὰ θουὰ τῆς Βαλκανικῆς, πρωτόγονος καὶ ἀστοιχειώσεως, φτασμένος ἕως τὸ Βόσπορο μὲ γουρνοτσάρουχα.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦρθε στὸν κόσμο ἡ μικρὴ πού τὴν ἔβγαλαν Θεοδώρα, ἀλλὰ τί σχέσι μποροῦσε νὰ ἔχῃ μ' ὅποιον κι' ἂν βασιλεῦσε;

Ἦταν αὐτὴ κι' ἄλλες δυὸ ἀδελφές τῆς, νόστιμες καὶ τσαχπίνες κοπελίτσες, τρεῖς ὁρφανὲς στὴν ἀβυσσὸς τῆς Πόλης, ὁλομόναχες καὶ δυστυχισμένες, κουρελιασμένες κι' ἀστεγες, κι' ἔπρεπε νὰ θροῦν ψῶμι καὶ γιὰ τὴ χίρα καὶ μὲν τους.

Ὁ πατέρας τους ὁσο ζοῦσε τὰ ψευτοκατέφερνε, ὁ κακομοῖρης ὁ Ἀκάκιος. Εἶχε ῥῆθ' ὅτ' αὐτὰ νείατα του ἀπὸ τὴν Κύπρο νὰ ἔρῃ δουλειά. Καὶ τριγυρίζοντας στὰ σοκάκια ἔπιασε φίλια μὲ κάποιον ξένο ἀλήτη, ποῖχε γυμνάσει μιά θρώμικη ἀρκούδα, τὴν ἔφερνε δεμένη μ' ἀλυσίδα ἀπὸ τὰ ρουθούνια καὶ τῆς χτυποῦσε τὸ ντεφὶ νὰ σηκώνεται στὰ πινὰ καὶ νὰ χορεύῃ γιὰ νὰ μαζεύῃ κανά λεφτὸ ἀπὸ τοὺς χαζοὺς. Ὁ Ἀκάκιος προσκολλήθηκε κοντὰ του, περιποιοῦσαν τὴν ἀρκούδα, τῆς ἔδινε τροφὴ καὶ κοιμώτανε πλάι τῆς σ' ἓνα καλύβι, σὲ κάποια κορφὴ ἐνδὸς ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ λόφους τῆς κοσμοπόλεως. Κι' ὅταν οἱ Πράσινοι ζήτησαν ἓνα δαμαστί γιὰ τὰ θηρία πού τὰ ὄγαζε ἡ πατρίδα τους στὸν Ἰππὸδρομο, ὁ Κύπριος παρουσιάστηκε ὡς ὁ πιὸ κατὰλληλος. Ἀνέμεσε στοὺς ἔρυνθιμους τῶν λιονταριῶν καὶ στὰ οὐρλιάσματα τῶν τίγρεων εἶδε τὸ φῶς ἡ Θεοδώρα, καὶ σιγά-σιγά ἐξοικειώθηκε τόσο στενά μαζί τους, πού τὰ ἡμέρευε καὶ στοκουνοῦσαν νὰ τὰ χαϊδεύῃ. Πόσο θαθεῖα τὰ συμπονοῦσε ἡ τρυφερὴ τῆς ψυχὴ, θὰ τὸ ἰδοῦμε ὕστερα. Γιατί, τὰ καυμένα στίς γιορτές, στὸ στίβο, ὁ ὄχλος ἤθελε νὰ τὰ σκοτώνουν γιὰ νὰ ἐνθουσιάζεται καὶ νὰ χειροκροτῇ!

Ὁ Θεοδώρα ἔνα θράδυ, θλίποντας τὴν ἀπελπισία πού τὴς κύκλωνε σὰ θάνατος, πετάχτηκε ἔξω, ὅπως ἦταν, ξυπόλητη, μ' ἓνα φουστάνκι κοντὸ καὶ τριμμένο, πού σκιζότανε μόνο του εὐκόλα. Βγήκε νὰ ζητιανέψῃ, καὶ χώθηκε — γιατί κρῶανε — σ' ἓνα μαγαζὶ πού εἶδε φῶς. Ἦταν κέντρο διασκεδάσεως, κρασοῦ ποῦ λειὸ μαζί καὶ θέατρο. Τὸ προσωπάκι τῆς εἶχε γίνῃ κατὰκόκκινο ἀπὸ τὴν ντροπὴ. Ἐνας μεθυμένος κύταζε μὲ λαῦρο μάτι τὴς γάμπες τῆς ποδοῦν σχηματιστῇ κι' ἀνέβαιναν σὲ στρογγυλοὺς γκοφούς. Ἐνας ἄλλος ἀπὸ μιά παρὰ τὴν ἀρπαξὲ καὶ τὴν ἀνέβασε στὴ σκηνή. Τὰ θεάματα τοῦ καιροῦ ἦταν θάνατος. Ὑπῆρχε μιά ἀρκούδα κι' ἔκει. Ἡ φτωχὴ μικρούλα μὲ θάρρος τῇ σήκωσε καὶ χόρεψε μαζί τῆς! Ἐχάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ ξεφανητά. Κι' ὅταν κατόπιν χόρεψε καὶ μόνη τῆς, ἀνακηρύχτηκε θενέτα, κι' ὁ δίσκος τῆς, καθὼς ἔφερε θόλτα τὰ τραπέζια, στὴ χλωτισμένη σάλλα, γέμισε ἀπὸ λογιῆς-λογιῆς νομίσματα ποῦ πεφταν ὀροχὴ ἀπὸ τοὺς θαμῶνες μαζί μὲ τὴς ὡμές ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ γιὰ τὰ κάλλη τῆς.

Γυρίζοντας τὰ ἡμερησίου τὰ στήν τρώγλη μὲ τὴ χαρὰ ὅτι εἶχε ἀποκτήσει ἓνα πάγιο καὶ καλὸν θά τρώμαζε στὸ ἐξῆς γιὰ τὴ ζωὴ, σκούνηζε μὲ γάλλια τὴ μα-

θημῶν σὰν ἄνθρωπο, κι' οὔτε ποτὲ πιά ξανάκουσε γι' αὐτές. Ὅτ' αὐτὴς θυμῆθῃ καὶ πολὺ ἀργότερα καὶ τὰ δάκρυά τῆς τὰ πικρὰ θὰ πάρουν μιά σημασία πανανθρώπινη.

Ἡ γρηῃ μὴτέρα, σωριασμένη στὸ μετὰ τὸ θογγό, σὲ μιά γωνία, ἀρρωστή, χωρὶς ζεστασιά, χωρὶς τίποτα.

Ἡ Θεοδώρα ἔνα θράδυ, θλίποντας τὴν ἀπελπισία πού τὴς κύκλωνε σὰ θάνατος, πετάχτηκε ἔξω, ὅπως ἦταν, ξυπόλητη, μ' ἓνα φουστάνκι κοντὸ καὶ τριμμένο, πού σκιζότανε μόνο του εὐκόλα. Βγήκε νὰ ζητιανέψῃ, καὶ χώθηκε — γιατί κρῶανε — σ' ἓνα μαγαζὶ πού εἶδε φῶς. Ἦταν κέντρο διασκεδάσεως, κρασοῦ ποῦ λειὸ μαζί καὶ θέατρο. Τὸ προσωπάκι τῆς εἶχε γίνῃ κατὰκόκκινο ἀπὸ τὴν ντροπὴ. Ἐνας μεθυμένος κύταζε μὲ λαῦρο μάτι τὴς γάμπες τῆς ποδοῦν σχηματιστῇ κι' ἀνέβαιναν σὲ στρογγυλοὺς γκοφούς. Ἐνας ἄλλος ἀπὸ μιά παρὰ τὴν ἀρπαξὲ καὶ τὴν ἀνέβασε στὴ σκηνή. Τὰ θεάματα τοῦ καιροῦ ἦταν θάνατος. Ὑπῆρχε μιά ἀρκούδα κι' ἔκει. Ἡ φτωχὴ μικρούλα μὲ θάρρος τῇ σήκωσε καὶ χόρεψε μαζί τῆς! Ἐχάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ ξεφανητά. Κι' ὅταν κατόπιν χόρεψε καὶ μόνη τῆς, ἀνακηρύχτηκε θενέτα, κι' ὁ δίσκος τῆς, καθὼς ἔφερε θόλτα τὰ τραπέζια, στὴ χλωτισμένη σάλλα, γέμισε ἀπὸ λογιῆς-λογιῆς νομίσματα ποῦ πεφταν ὀροχὴ ἀπὸ τοὺς θαμῶνες μαζί μὲ τὴς ὡμές ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ γιὰ τὰ κάλλη τῆς.

Γυρίζοντας τὰ ἡμερησίου τὰ στήν τρώγλη μὲ τὴ χαρὰ ὅτι εἶχε ἀποκτήσει ἓνα πάγιο καὶ καλὸν θά τρώμαζε στὸ ἐξῆς γιὰ τὴ ζωὴ, σκούνηζε μὲ γάλλια τὴ μα-

θημῶν σὰν ἄνθρωπο, κι' οὔτε ποτὲ πιά ξανάκουσε γι' αὐτές. Ὅτ' αὐτὴς θυμῆθῃ καὶ πολὺ ἀργότερα καὶ τὰ δάκρυά τῆς τὰ πικρὰ θὰ πάρουν μιά σημασία πανανθρώπινη.

νοῦλα τῆς — εἶχε πιεῖ ἀρκετὰ — ἀλλὰ ἐκεῖνη κοιμώταν ὅραϊα. Τὸ κρῦο τὴν εἶχε ξυλιάσει γιὰ πάντα. Καὶ ὅλο τὸ κεφὶ τῆς κόρης ξεσπασε σὲ ἀκράτητα κλάματα κι' ἀναφυλλητά.

Δεκαοχτὼ χρονῶν ἡ Θεοδώρα, στὴν ἡλικία πού κάθε κορίτσι μόλις πρωτανοίγει τὰ μάτια του, ἦταν παλὴ θεατρίνα, πολυθλασμένη ἀπὸ τὸ ξενύχτι κι' ἀπὸ τὸ πιό, κι' εἶχε κι' ὅλας κάμει καὶ παιδιό. Αὐτὸ τῆς ἔδωσε κάποια συγκίνηση, ἀλλὰ δὲν θάσταζε καὶ πάλι ἡ χαρὰ, γιατί ἔνα πρῶτ' αὐτὴ πού στίπτι τσακισμένη ἀπὸ τὸν κάματο, ὅρῃκε πεθαμένο στὴν κούνια τὸ σπλάχνου τῆς.

Μὲ τὴ συντριβὴ στὴν καρδιά, ἔτυχε νὰ τὴ γνωρίσῃ ἓνας ἰσχυρὸς τῆς ἡμέρας, πού λεγόταν Ἐκὴβολος. Αὐτὸς τῆς στάθηκε παρηγορία μὲ τὴς περιποιήσεις του. Τὴν ἔκαμε φιλενάδα του καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὰ κατηλιὰ. Τὸ ἀφωσιώθηκε ἡ καὶ καὶ νοῦλα καὶ δέχτηκε μάλιστα πρόθυμα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ Λιβύα, ὅπου διαβίωσεν ἔπαρχος. Τῆς κόστιζε νὰ περάσῃ τόσο θάλασσα καὶ ν' ἀφήσῃ κάθε πού γινώρισε κι' ἀγάπησε. Ἐφευγε ἀπὸ τὴν ἡμερὴ Πόλη μὲ στενοχώρια. Ἀλλὰ, φανταζότανε ὅτι θὰ εὐτυχόσε στὴν ἡσυχία τῆς.

Ὁ Ἐκὴβολος ὅμως ἦταν ἓνα ἀσυνείδητο ἐκφυλόμετρο. Στὴ νέα του θέσι ρίχτηκε στὰ μεγαλεῖα καὶ δὲν ἄργησε νὰ περιφρονῇ τὴν πιστὴ ἐρωμένη του, νὰ τὴ μεταχειρίζεται σκληρὰ σὰν δούλα, τὴ θαρρέθηκε γρηγορὰ κι' ἔτρεχε μὲ τὴς κρεολεῖς.

Ἡ Θεοδώρα, σφοδρισμένη ἄλλη μιά φορά, κόντευε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς. Τὸ σκοτισμένο τῆς βλέμμα ἔθλεπε μπρὸς τὴν ἀπεραντὴ Μεσόγειο καὶ πίσω τὴν ἀνατριχιαστικὴ Ἐρημο. Μιά μέρα πού ὁ ἀφέντης τῆς ἔλειπε πάλι σὲ γλέντι καὶ θὰ γύριζε νὰ τὴ θρίσῃ καὶ νὰ τὴ δειρῇ, μάζεψε τὰ ρουχαλὰκις τῆς καὶ τῶσκα-σε κρυφά. Γύρισε μιά πρὸς μιά ὅλες τὴς πολιτεῖες τῆς Ἀφρικῆς κάνοντας τὴ χορεύτρια ἀνάμεσα στοὺς μαύρους, ὡς πού ἔπιασε λίγο παραδάκι καὶ κατέλῃξε μὲ δίστρα στὴν Ἀλεξάνδρεια! Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ στάδιο φαίνεται ὅτι δὲν εὐδοκίμησε πολὺ. Οἱ οἰκονομίες τῆς εἶχαν τελειώσει καὶ τὴ φρόνιζε ἡ ξενιτειά. Ἡ νοσταλγία τὴ μαράζωνε. Κάποιος κατεργάρης ἐφτιαχνε ἓνα θιάσο γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Παζάρεψε μαζί του, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποφάσισε. Στὸ μουράγιο τὸ καράβι θ' ἀπλωνε τὰ πανιά του.

Τὴν πλησίασε ὁ καπετάνιος. Τὸν ρώτησε ἂν τὸ πλοῖο θὰ πῆγαινε στὴν Πόλη ἢ πούθεν ἄλλο. Ὁ καλὸς ναυτικός τῆς ὠρίστηκε στὴν τιμὴ τοῦ ὅτι θὰ τὴν προστάτευε, Μπαρκάρσε. Στὴ μέση τοῦ ταξιδιοῦ τοὺς ἔπιασαν πειρατές. Ἄλλους ἔσφαξαν, ἄλλους λήστεψαν. Τὴς γυναῖκες τὴς πούλησαν ὅλες σκλάβες σὲ παζάρια τῆς Μπαρμπάριας. Ἡ Θεοδώρα, ὁμορφὴ πάντα, κι' ἔξυπνη, ἔπεσε σὺντομα κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Γνωρίστηκε μὲ νησιώτες σφουγγαράδες, καὶ τὴν ἔφεραν, τέλος, στὴν πατρίδα τῆς.

Πόσο βαθεῖα ἀναπνοὴ πῆρε ξανααντικρύζοντας τὸ Βόσπορο. Πάτησε ἓνα πρὸς ἓνα τ' ἀχνάρια τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς. Κι' εἶχε τόσο διάθεσι νὰ κάτῃ φρόνιμα, ὥστε ἐπῆγαινε μὲν σ' ἓνα θέατρο νὰ δουλέψῃ, ἀλλὰ ὅμως τελείωνε τὸ χορὸ, ἔφευγε τρέχοντας ὁλομόναχη γιὰ τὴν πενιχρὴ τῆς καμαρούλα, μὴ θέλοντας νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ ἄνθρωπο.

Σ' αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ κατὰστασι τῆς παρούσας ἔναρ νέος, καλο-

φορεμένος καὶ ὠραῖος — εἰμοῖζε ἀξίωματικός — καὶ τὴν κυνηγοῦσε ἐπιμόνα καὶ συστηματικά. Τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ πίσω σὲ δρόμο, τῆς ἔστελνε λουλούδια καὶ δῶρα, ἔβριχνε χρυσὰ κέρματα σὲ πιάτο τῆς, καὶ ὅλο σὰν νὰ θελε νὰ τῆς μιλήσῃ, ἀλλὰ τὸν κρατοῦσε πάντα δισταχτικὸ τὸ παράδοξο ὕψος τῆς. Πεοπατοῦσε πάντα μὲ νόχους τοῦ καὶ τ' ὀνομαζοῦν δὲν τόξερε κανεῖς. Ἡ Θεοδώρα κατάλαβε θέβαια ὅτι ὁ θαυμαστής αὐτὸς εἶχε εὐγενικό σκοπὸ, ἀλλὰ δυσπιστοῦσε σὲ κάθε τί.

Μιά νύχτα, καθὼς ἔβαζε τὸ κλειδί στὴν πόρτα τῆς νὰ μῇ, ὁ ἀγνώστος εἶχε σταθῇ μπρὸς τὸ κατώφλι τῆς καὶ τὴν περίμενε: — Μὴ με φοβάσαι! — τῆς εἶπε μαλακά.

Τὸ πρόσωπό του ἔχυνε πραότητα καὶ καλωσύνη, παρ' ὅλη τὴν ἐρωτικὴ ταραχή.

Ποῖος εἶσαι; — ρώτησε ἡ Θεοδώρα. Ὁ νέος ἐροκατάπτε, καὶ σιγά, σὲ χαμηλότερο τόνο, τῆς ψιθύρισε μὲ σταθερότητα καὶ μὲ ἀπόφασι: — Μὲ λέν Ἰουστινιανό! Ὁ θεὸς μου ὁ Αὐτοκράτωρ

δὲν κάνει παιδιὰ. Καὶ μ' ἔχει γιὰ διάδοχο!

Ἡ Θεοδώρα τῶς χάσει ἀπὸ κατὰπληξί. Νόμισε ὅτι ἔθλεπε τὴ συνάντησι στὸν ὕπνο τῆς καὶ θὰ λιποθυμοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου ἂν δὲν ἦτο τόσο μεγάλη ἀνάγκη νὰ συγκεντρώσῃ τὸ κουράγιο τῆς. Ἐνα εἶδος χαρὰς πού εἶχε νοιώσει στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴ συμπάθεια πού τῆς ἔδειχνε ὁ ἀγνώστος, μεταβλήθηκε ἀπὸτομα κι' αὐτὸ σὲ λύπη κι' ἀπογοήτευσι μέσα τῆς. Προτιμοῦσε χίλιες φορές, ἐπὶ τέλους, ἔνα ἀπλό νοικοκύρη, ν' ἀράξῃ τὸ ναυαγίό τῆς σὲ τὸ κλειδί στὴν πόρτα τῆς νὰ μῇ, ὁ ἀγνώστος εἶχε σταθῇ μπρὸς τὸ κατώφλι τῆς καὶ τὴν περίμενε: — Μὴ με φοβάσαι! — τῆς εἶπε μαλακά.

Τὸ πρόσωπό του ἔχυνε πραότητα καὶ καλωσύνη, παρ' ὅλη τὴν ἐρωτικὴ ταραχή.

Ποῖος εἶσαι; — ρώτησε ἡ Θεοδώρα. Ὁ νέος ἐροκατάπτε, καὶ σιγά, σὲ χαμηλότερο τόνο, τῆς ψιθύρισε μὲ σταθερότητα καὶ μὲ ἀπόφασι: — Μὲ λέν Ἰουστινιανό! Ὁ θεὸς μου ὁ Αὐτοκράτωρ

δὲν κάνει παιδιὰ. Καὶ μ' ἔχει γιὰ διάδοχο!

Ἡ Θεοδώρα, ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ στὸ σπιτοῦλι τῆς, κοιμήθηκε αὐτὴ τὴ νύχτα σὲ μέγα Παλάτιον! Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστίνος ῥοχάλιζε σὲ διπλὸν διαμέρισμα. Σὰν πῆρε ἡ μέρα, τὴν ἐπομένη, ὁ Ἰουστινιανὸς ἔντυσε τὴ φιλὴ του στὰ μετὰξά, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν παρουσίασε στοὺς θετοὺς τοῦ γονεῖς:

— Εἶνε ἡ Θεοδώρα, ἡ μέλλουσα Αὐτοκράτειρα, καὶ θέλω τὴν εὐχή σας νὰ τὴν συμπενοῦ!

Ἡ γρηῃ βασίλισσα Εὐφροσύνη πενιχρῶς γιὰ τὴν ἀσέβεια καὶ τῶδε ῥίχνοντας στὸν ἀνεμῖο τοῦ συζύγου τῆς μιά ἀγρία ματιά: — Εἶνε πατρικία ἐκ καταγωγῆς;

Ὁ Ἰουστινιανὸς πρόσθεσε ἀπροσπολήτα: — Ὅχι! Παίζει σ' ἓνα θέατρο.

Ὁ Ἰουστίνος δὲν εἶχε ἀντιρρήσεις σοφάρεις. Ἐκτιμοῦσε τὴς ἀρετὲς τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ὅχι μονάχα δὲν ἤθελε νὰ τοῦ εἶνε δυσάρεστος, ἀλλὰ καὶ προτιμοῦσε νὰ τὸν δῇ νὰ συμμαζεῖται ἀπὸ τὰ ὄργια. Ἀλλὰ, ὡς τε, καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἶχε αἷμα βασιλικό. Γιὰ νὰ μὴ δυσανεχθῇ ὅμως τὴ βασιλισσα, βρῆκε μιά λύσι συμβιβαστική:

— Ἀφοῦ σ' ἀρέσει, παιδί

μου, είνε δικαίωμά σου νά τήν αγαπάς. Έχε όμως ύπ' όψει σου και τόν Νόμο πού απαγορεύει στους τιτλούχους νά παίρνουν καλλιτέχνιδες. Πηγαίνετε!

Η Θεοδώρα είδε άλλη μία φορά τά όνειρά της νά γκρεμίζονται. Άλλα δέν τήν άφησε νά λυπηθί ό 'Ιουστινιανός. Τήν εγκατέστησε σ' άλλο παλάτι, μέ στρατιές από αυλικούς νά τήν ύπηρετούν, έμεινε κι αυτός εκεί κι' εκάλεσε σοφούς νομομαθείς νά τού δώσουν συμβουλή γιά τήν περίπτωση. Άλλα καθώς συνέβαιναν αυτά, ήρθαν νά τόν φωνάσουν νά τρέξει στό μέγα Παλάτιον: 'Η Αυτοκράτειρα Εύφημία είχε πεθάνει από συγκοπή!

Ο 'Ιουστίνος, κλονισμένος από τόν πένθος, εκέλεσε τόν 'Ιουστινιανό ν' αναλάβη τόν Κράτος ως συναυτοκράτωρ. Ο 'Ιουστινιανός μέ καινούργιο νόμο καθήργησε τόν παλιό, στεφανώθηκε μέ τή Θεοδώρα, τήν ώνόμασε Αύγουστα σέ μία λαμπρή τελετή, και τής φόρεσε τό διαμαντοκολλήμένο στέμμα στό κεφάλι της!

Η εμφάνισι του ζεύγους θά γινόταν στόν 'Ιππόδρομο.

Ανάστατος ό πληθυσμός του Βυζαντίου από περιέργεια θάτρεχε πατείς μεπατώ σε νά καμαρώση τή νέα βασίλισσα.

Μοδιότερες γονατιστές της δοκίμαζαν τ' άραχνούφανα πέπλα της. Έμπηκε κι' ό 'Ιουστινιανός και τή φίλησε στό μέτωπο:

— Αύγουστα — τής είπε — στή γιορτή αυτή σήμερα θά πέσουν στά πόδια σου οι ύπηκοί σου και θά σού δώσουν τόν όρκο της ύποταγής.

Η Θεοδώρα εδάκρυσε. Δέν μπορούσε νά πιστέψι σ' ό,τι άκούγε. Και μέ μιές σάν κάτι νά θυμήθηκε, πετάχτηκε:

— Στόν 'Ιππόδρομο, είπες, θά πάμε; Έκεί πού θγαίνουν τά θηρία; Μά, έχω όρπισή, όταν ήμουνά πολύ μικρή, νά μην πατήσω ποτέ εκεί μέσα, γιατί δέν μπορώ νά τά βλέπω τά κακόμοιρα νά τά σκοτώνουν!

Ο 'Ιουστινιανός διέταξε νά γράψουν ένα νόμο πού ν' απαγορεύη επί ποινή θανάτου νά σκοτώνονται τά θηρία του λοιπού! Και πριν φτάση ή κομπή, κήρυκες προχώρησαν πρώτοι κι' εδιάβασαν τόν νόμο στόν 'Ιππόδρομο!

Έπληγαν. Τους έγινε σωστή αποθέωσι. Άλλά, πριν φύγουν, μετά τόν πανηγύρι, ανέθηκαν πάλι οι κήρυκες στά υψηλότερα μέρη και

διάβασαν άλλο χαρτί η

— 'Η θεοφιλεστάτη μας Αυτοκρατορίσα Θεοδώρα ηύδόκησε και διατάσσει: Όσα δυστυχισμένα πλάσματα έχουν πωληθί γιά τόν κορμί τους, νά συναχθούν από αύριο τόν πρωί στό μέγα Παλάτιον νά πάρουν τά χρήματα πού τους χρειάζονται γιά νά εξαγοράσουν τήν έλευθερία τους!

Η πρώην φτωχούλα είχε θυμηθί κάτι τι πού της έκανε λύπη, και σκοπούσε μέ

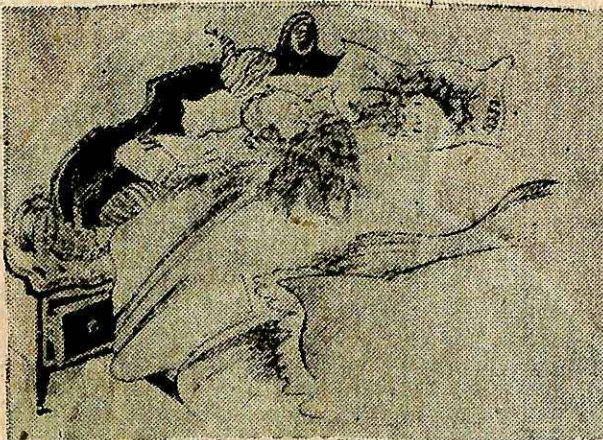
τήν παντοδυναμία της σέ ανθρώπους και σέ ζώα τή χαρά του λυτρωμού!

Ο 'Ιουστίνος μέ τή σειρά του πέθανε, εύλογώντας τόν Θεό ό,τι έδωσε μία τόσο μυαλωμένη σύντροφο στό διάδοχό του, ώστε ή Αυτοκρατορία νά μείνη σέ χέρια άξια.

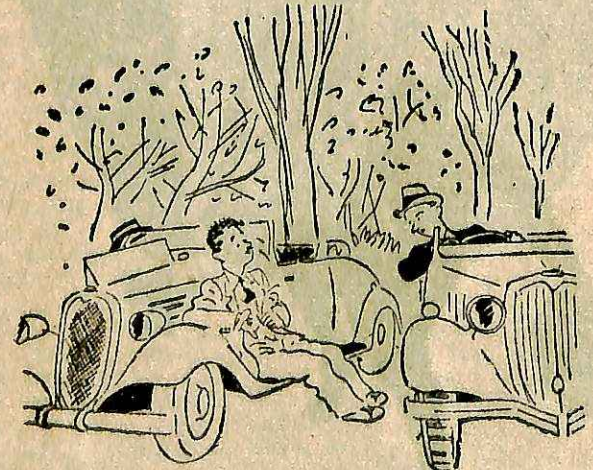
Άλλα, κάποτε ξέσπασε λυσώδης έμφύλιος πόλεμος. Οι Πράσινοι και οι

— Μη μέ κακομεταχειρίζετε βρέ, παιδιά. Είμαι πο λυ γνωστός εδώ στη συνοικία

—Μά τέλος πάντων, Γλυκερία, δέν θά ξεχάσης αυτή τή μανία νά κάνης τά μπιγκουντί σου στό στό σκοτάδι.

Μήπως χρειά ζεστε τίποτα;
—Ναι, ένα πενήνταρι!

Κυανοί, τά δυό μεγάλα κόμματα σηκώθηκαν μέ αναβρασμό. Μάξα ποτισμένη μίσος έσπαζε τά μαγαζιά, έβαζε φωτιά στά σπίτια, έσφαζε χωρίς διάκρισι, και νά τήν κι' όλας περιζώσε τόν μέγα Παλάτιον νά καταλύη κάθε Έξουσία στή μανία της! Οι δρόμοι είχαν μαυρίσει από κόσμο. Και οι εύνοχοι της Αύλης έκλειναν πανικόβλητοι τά παράθυρα. Οι εύγενείς μαζεμένοι γύρω από τόν Αυτοκράτορα είχαν γίνει κατακίτρινοι και δέν έθλεπαν τόν τρόπο νά σωθούν. Ο 'Ιουστινιανός, τρομοκρατημένος, σταύρωσε τά μπράτσα του, ενώ άπό κάτω άντηχούσαν οι κρότοι κι' έφταναν και οι καπνοί από τούς έμπρησμούς.

Είχε φτάσει τόν τέλοσ!

Ο Θεοδώρα μπήκε στήν αίθουσα του θρόνου, και οι θεραπεινίδες της γονατιστές τήν κύκλωσαν μέ τις προσευχές τους:

— Άς σώση τήν ψυχή μας ό 'Υψιστός!...

Κανείς δέν ήλπιζε σέ τίποτα. Η Αυτοκράτειρα τους κύτταξε όλους μέ αγανάκτησι, και τόσο πολύ τους έπηρέασε ή παρουσία της, ώστε παραμέρισαν σκυφτές:

— Λοιπόν — τους είπε — τί περιμένετε; Δέν εισθε άντρες και δέν τολμάτε νά θυγήτε και νά πεθάνετε τίμια;

Ο στρατηγός Βελισάριος, πού στεκόταν πιο κοντά στή βασίλισσα, έβγαλε τόν σπαθί του, και φώναξε:

— Γιά τήν Αυτοκράτειρα! Άς όρμήσουμε όλοι γρήγορα!

Ο 'Ιουστινιανός ξιφούληκρε κι' αυτός. Οι στασιαστές ποήθηκαν θλέποντας νά θγαίνουν από τήν πύλη του μεγάλου Παλατίου και νά πέφτουν άπάνω τους τόν σες πολύχρωμες στολές. Οι πρώτοι-πρώτοι σκόρπισαν, ό στρατός ένθουσιάστηκε άπό τόν Αυτοκράτορα, ό Βελισάριος μπήκε επί κεφαλής, και σέ λίγο έγινε κύριος της καταστάσεως. Η περίφημη «Στάσι του Νίκα» απέτυχε. Η Θεοδώρα έθριάμβευσε.

Οι κόποι όμως, οι συγκινήσεις, οι άγωνίες, τής είχαν σκάψει τήν ύγεία, και μέσα στήν τόσο χλιδή, ή Θεοδώρα ένιωθε τά νειάτα της νά σβύνουν άπό άρρώστεια ύπουλη και κρυφή. Είχε καρκίνο! Και σιγά-σιγά τόν άπαίσιο νόσημα της έφαγε τά σωθικά.

Δεκαεφτά δλόκληρα χρόνια όστερα ό 'Ιουστινιανός έζησε μόνος μέ τήν άνάμνησι της αγάπης του...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ «ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ»

Σέ μίαν πάροδοι ενός δρόμου κεντρικού ήταν σταματημένη μία κούρσα. Κοφός κύριος, ήταν καθισμένος στό βολάν. Από καιρού εις καιρόν έρριχνε βλέμματα άνυπομονής στό ρολόι του — σημείον πού έδειχνε ότι από πολλή ώρα έπερίμενε. Τό ύφος του, οι τρόποι του τ' άνήσυχά βλέμματα πού έρριχνε δεξιά κι' αριστερά έπρόδιδαν ότι μάλλον έπρόκειτο περί ύπόπτου ύποθέσεως.

Πράγματι δέ.

Σέ μίαν στιγμήν, πρός μεγάλη του χαράν, ένεφανίσθη, μέ μυρίας προφυλάξεις κυρία ύπερκομφή. Μόλις έπλησίασε, άνοιξε τήν πόρτα της κούρσας ό κομφός κύριος και ή κυρία έπήδησε στήν κούρσα κι' ευρέθηκε στρωμένη πλάι του...

— Άργησα χρυσέ μου;

— Λιγάκι...

— Τρέμω!

— Πάλι;

— Φοβάμαι μήπως μέ τσακώση ό άντρας μου. Τόν τελευταίο καιρό άρχισε κάτι νά ύποπτεύεται. Είμαι χαμένος άνθρώπος άν μάθι τίποτε...

Ταύτα έλεγε ή κυρία, κυττάζοντας άνήσυχά από τά κρύσταλλα, ενώ ή κούρσα απέπλεε βραδέως γιά νά όδηγήση τόν ύποπτον ζεύγος σέ άσφαλή έρωτικών λιμένα. Μέ μυρίας προφυλάξεις πάντα, ό κομφός οδηγός της έπερνούσε από δρόμους όσον τόν δυνατόν έρημικούς, όταν εξαφνα, συνέβη ή συμφορά. Καθώς ήταν βυθισμένος σ' έρωτικήν έκσταση ό νέος άφαιρέθηκε φαίνεται, σέ μία στιγμή κι' έπήρε κάτω άπ' τις ρόδες έναν άνθρωπο. Κραυγήν φρίκης έβγαλε ή κυρία.

— Άχ τί πάθαμε!

Ο νέος τά έχασε:

— Πώ, πώ!...

— Φύγε! Χαθήκαμε!

— Αδύνατον...

Είχε φρενάρει έν τώ μεταξύ ό νέος. Άνθρωποι έσπευσαν νά σηκώσουν τόν δυστυχές θύμα των τροχών. Κάτωχρη ήταν ή κυρία. Τί έπρόκειτο νά γίνει τώρα; Αστυνομία, τρεχάματα, δικαστήρια και τόν φρικαλεώτερον άποκάλυψε ταν σκανδάλου!

Αριστέϊδη Ατυχού

—Ω, θά έμάθαινε τά πάντα ό συζυγός. Τώρα! Τρέμων ό νέος έπήδησε από τήν κούρσα κι' έβοήθησε νά σηκώσουν τόν άτυχή άνθρωπον πού παρέσυρε. Εύτυχώς πόλισμαν δέν φαινόταν πουθενά. Μέ ιδιαίτερη σπουδήν ό νέος έπήρε τόν άνθρωπον, τόν έτοποθέτησε μέσα στήν κούρσα και έβαλε μπροστά. Μόλις άπεμακρύνθησαν από τόν τόπο της φασαρίας έσκυψαν κι' οι δυό επάνω στό θύμα τους

—Υποφέρεis;

—Όχι!

—Πολύ;

—Όχι! Όχι!

—Νά σέ πάμε στόν Έρυθρό Σταυρό;

—Όχι! Προτιμώ στό σπίτι μου, έκανε τόν θύμα, μέ φωνήν θρηνηδή. Με περιμένει ή Λουλού.

—Πώς λέγεσαι;

—Αριστέϊδης Ατυχής.

—Έχτύπησες πολύ;

—Δέν ξέρω...

Τό ύφος του Ατυχή έδειχνε περισσότερο τρόμον παρά πόνο. Όταν συνήλθε λιγάκι από τήν ταραχήν, έψαξε τόν έαυτόν του, τά πλευρά του, τά πόδια του, τά χέρια του, κι' είδε ότι όλα ήταν έν τάξει και στή θέσι τους. Τίποτε δέν του έλειπε. Και τότε έθυμήθηκε ότι τόν αυτόκίνητο δέν τόν άγγιξε καθόλου. Άπλωσ μέ τόν άπότομο κρότο του κλάξον, καθώς έπροχωρούσε άφηρημένος, έτρόμαξε και έσωριάστηκε μπροστά στίς ρόδες. Έπειδή όμως έντρεπώταν ν' άποκαλύψη τόση δειλιάν έθεώρησε ότι τόν άξιοπρεπέστερον πού είχε νά κάνη, ήταν τουλάχιστο νά βογγά.

—Όχι!

Μ' άγωνιώδες βλέμμα τόν έκύττωσε ή κομφή κυρία:

—Πονάτε κύριε;

—Λιγάκι.

—Πού σας έχτύπησε;

—Δέν ξέρω... Έδώ νομίζω...

Και έδειχνε τά πλευρά του. Μέ τρόπον έσκυψε επάνω του ή κυρία και τόν έψαχούλευε νά δη άν πονούσε. Άλλά ό Ατυχής γαργαλιόταν, άναστηδούσε και δέν μπορούσε νά συγκρατήση τά γέλια του:

—Γελάτε κύριε;

—Όχι, όχι!...

—Μά νομίζω...

Ο νέος άντελήφθη ότι τόν χτύπημα δέν ήταν φοβερό. Έρριξε ένα βλέμμα στό άγωνιώδες πρόσωπο της άπίστου κυρίας κι' ύστερα έφιθύρισε στόν άτυχή:

—Ακούστε, κύριέ μου, βλέπω ότι τόν χτύπημα εύτυχώς, δέν είναι σοβαρό. Υπάρχουν λόγοι πού έπιβάλλουν νά μην άνακατευθώμε μ' άστυνομικούς και μέ δικαστήρια.

—Άχ, ναί!... έστέναζε ή κυρία.

—Θέλετε, έσυνέχισε ό νέος, νά κανονίσωμε μεταξύ μας τήν ύπόθε-

σι; Νά σας δώσωμε μία άποζημίωσι και νά μ', μάς δημιουργήσετε καμία ιστορία;

Ο Ατυχής είδε τόν ζεύγος κι' έκατάλαβε άμέσως. Η κυρία έφορούσε βέρα. Ο νέος ήταν άνύπαντρος. Άρα κάτι, τόν ύποπτο συνέβαινε. Αυτή τήν δύσκολη θέσι τους όμως έπ' ούδενι λόγω ήταν διατεθειμένος νά τήν εκμεταλλευθί:

—Δέν έθλω τίποτα είπε!

—Έφριξε ή κυρία:

—Θά μάς καταγγείλετε;

—Εκιτρίνισε ό νέος:

—Νά σας δώσωμε όσα θέλετε!

—Έπανάλαβε ό Ατυχής:

—Δέν θέλω τίποτε.

Ο νέος άνήσυχος πάντοτε, διότι έξηγούσε τήν στάσιν του Ατυχούς ως έκβιασμόν γιά νά του πάρη πολλά χρήματα, άνοιξε τόν κορτοφόλλι του κι' έβγαλε από μέσα πέντε κολλαριστά χιλιάρικά:

—Ορίστε κύριε!

—Μά δέν τά θέλω!... έκανε ό Ατυχής.

—Πάρτε τα!... παρακαλούσε ή κυρία.

—Πάρτε κι' άλλα δύο, όρίστε! Έ-

κανε ό νέος.

Έγούρλωσε τά μάτια του ό Ατυχής. Και άρχισε πλέον νά σκέπτεται ότι κάτι σοβαρό θά είχε γιά νά του προσφέρουν τόσα χρήματα. Τό επίστεψε δέ τόσο πολύ, από ύποβολήν, ώστε άρχισε νά αισθάνεται και πόνο:

—Όχι!... έστέναζε πάλιν.

—Πονάτε; έτρεμε ή κυρία.

—Υπομονή, δέν είναι τίποτε, έκα-

νε ό νέος.

—Όχι! Όχι! έστέναζε ό Ατυ-

χής.

—Πάρτε κι' άλλα τρία!... προσέ-

θεσε ό νέος.

Δέκα χιλιάρικά του έπροτεινόντο γιά νά μη παρουσιασθή στήν αστυνομία και βγούν στό φώς οι παράνομες σχέσεις του ζεύγους. Η κυρία ήταν κάτωχρη σάν σουδάριον. Τά είχε τόσο πολύ χαμένα ώστε έβγαλε ένα μπριγιάν και τόν παρέδιδε στόν Ατυχή γιά νά μη μαρτυρήσ. Και όσο του έκαναν παραχωρήσεις τόσο ό άτυχής αισθανόταν τραγική τήν κατάστασί του και έβογγούσε και έστέναζε και έκανε πώς δέν ήθελε νά τά πάρη και άπλωνε άσυναίσθητως τόν χέρι του. Έπήρε τά χιλιάρικά. Έπήρε και τόν μπριγιάν. Όπου σ' ένα δρόμο έσταμάτησε ή κούρσα και ό κύριος παρεκάλεσε τόν Ατυχή νά κατέβη.

—Μπορείτε;

—Άχ, ύποφέρω!

—Πολύ;

—Πονώ!

—Κάνε υπομονή καλέ μου άνθρωπε! Σέ παρακαλώ! Δέν ξέρεις τί καλό κάνεις σέ μία δυστυχισμένη

γυναίκα! Για προσπάθησε να κατεβής.

Κατέβηκε ο 'Ατυχής. Έβγαλλε από μέσα ο 'Αριστέδης, όταν έξηφανίση ή κούρσα. Ήταν πεπεισμένος ότι δεν μπορούσε να περπατήσει. Έκανε όμως ένα βήμα. Έν τάξει. Έκανε δεύτερο. Έν τάξει. Έκανε τρίτο. Περισσότερο έν τάξει!

—Διάβλε, έκανε, δεν έχω τίποτε! Έσφιξε τα χιλιάρικα στην τσέπη του, κύτταξε το μπριγιάν και έκανε δέκα βήματα ακόμη:

—Μωρέ έν τάξει είμαι! Άρχισε να τρέχει. Δεν είχε τίποτε. Έβαλε περισσότερες δυνάμεις και έτρεχε σαν παλαβός στον δρόμο. Κανέναν πόνο! Κατελήφθη τότε από άκατανίκητη χαράν, έβγαλε τα χιλιάρικα από την τσέπη του, έφόρεσε το μπριγιάν στο μικρό του δαχτυλάκι κι' έφώναξε ένα ταξί. Έμπήκε μέσα, έξάπλωσε μεγαλοπρεπώς, άναψε ένα τσιγάρο και έδωσε την διεύθυνση στο σπιτιού του.

—Τράβα, είτε στον σωφέρ!

—Μάλιστα κύριος!

—Τράβα!, έκραύγασε θριαμβευτικά. Δέκα χιλιάρικα κι' ένα μπριγιάν! Μή τα ψέματα!

—Πώς; έρώτησε ο σωφέρ.

—Μωρέ τράβα!... διέταξε ο 'Ατυχής. Έτσι είναι οι τυχεροί άνθρωποι. Άρκετά μάς έπαίδεψε ή μοίρα! Ίσα να τώ της Λουλουδς να ηγήδη στον ούρανό από τη χαρά της! Την έτάραξε τόσα χρόνια!...

Ο σωφέρ έκούνησε το κεφάλι του και έτράβηξε στο σπύρι του 'Ατυχή, σκεπτόμενος ότι για πρώτη φορά έπαίρνε πελάτη παράφρονα.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

★ 'Η ενάρετη γυναίκα λέει όχι.
★ 'Η περιπαθής λέει ναι.
★ 'Η ιδιότροπη λέει ναι ή όχι.
★ 'Η φιλάρεσκη δεν λέει ούτε ναι, ούτε όχι.

★ 'Ακούειν και άπανταν καλά είναι άπ'τά μεγαλύτερα προτερήματα για μία συζήτηση.

★ 'Εκείνος που ζή μ' έλπίδες, κινδυνεύει να πεθάνη από την πείνα.

★ 'Η ειρωνεία είναι πολλάκις έλλειψις πνεύματος.

★ 'Ο άνθρωπος δεν βρίσκεται στην κορυφή της φύσεως, είναι μέσα στη φύση, μιά άπ' τις μονάδες της ζωής και τίποτε περισσότερο. Είναι το προϊόν μιάς μερικής εξέλιξης και όχι το προϊόν της συνολικής εξέλιξης.

★ 'Ενας άνθρωπος δεν χαρακτηρίζεται τόσο από το καλό, όσον από το κακό που κάνει. Μιά καλή χειρονομία δεν σάς δίνει το κλειδί του χαρακτήρος, αντίθετως όμως σάς το δίνει μιά του άγένεια, μιά χαμέρπεια, μιά κακή πράξις.

★ 'Ενας άνθρωπος δεν χαρακτηρίζεται τόσο από το καλό, όσον από το κακό που κάνει. Μιά καλή χειρονομία δεν σάς δίνει το κλειδί του χαρακτήρος, αντίθετως όμως σάς το δίνει μιά του άγένεια, μιά χαμέρπεια, μιά κακή πράξις.

★ Τιμωρία με παραφοράν δεν είναι ποινή, είναι έκδικσις.

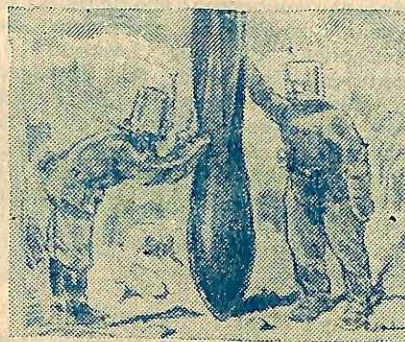
★ Τιμωρία με παραφοράν δεν είναι ποινή, είναι έκδικσις.

★ Τιμωρία με παραφοράν δεν είναι ποινή, είναι έκδικσις.

★ Τιμωρία με παραφοράν δεν είναι ποινή, είναι έκδικσις.

ΖΟΥΜΕ ΕΔΩ 2939

ΜΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΗ

Σκυρμένος πάνω στο γυάλινο κινητό γραφείο της καμπίνας του, ο νεαρός και διάσημος άρχαιολόγος 507.636.999 ξεφύλλιζε κάποιον μικρό τόμο, όποτε, σηκώνοντας το κεφάλι του, φώναξε έρωτηματικά μέσα σ' ένα τετράγωνο κουτί από ταρταρούχα:

—Πού βρίσκόμαστε, κυβερνήτα; Παραπλέομε τον άστερισμό της Μεγάλης Άρκτου, καθηγητά μου, άκούστηκε μιά φωνή που έφτανε μέσ' άπ' το ίδιο κουτί.

—Και πότε νομίζετε ότι θα φτάσωμε στη Σελήνη; επανέλαβε ο άρχαιολόγος;

Αυτή τη φορά, άντι άπαντήσεως, φάνηκε στο αυτόματο άνοιγμα, της καμπίνας του άεροσκάφους ο ίδιος ο κυβερνήτης, ένας νέος ώς 125 χρονών, που έλεπε πλησιάζοντας στο γυάλινο γραφείο.

—Σε λιγότερο από τριάντα έκατομμυριοστά του όλου, διασχίζομε το άπειρο με πνήντα πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα στο άκατομμυριοστό...

—Τόσο γρήγορα! Έκαμε ο καθηγητής... Πού να το φαντάζονταν οι καυμένοι οι πρόγονοί μας!

Και προσφέροντας ένα άκαπνο τσιγάρο των 16 βαθμών στον κυβερνήτη 329.703.585, που κάθισε άπέναντί του, συνέχισε κυττάζοντας κάθε τόσο τον μικρό τόμο που είχε άνοιχτον μπροστά του:

—Πού λέτε, όπως έβλεπα πρό όλίγου έδώ μέσα, πριν χίλια χρόνια, οι καυμένοι εκείνοι κάτοικοι της γής, θεωρούσαν την ταχύτητα των 1000 χιλιομέτρων την ώρα, όπως υποδιαιρούσαν τότε την ήμερα, όπως κάθι το άκατόρθωτον για τον άνθρωπο και φυσικά, θεωρούσαν κι' ως άδύνατη την έπικοινωνία των κατοίκων της γής με τους κατοίκους ενός ολουδήποτε άλλου πλανήτη, ένθ σήμερα...

—Μου φαίνεται, όμως, κύριε κα-

θηγητά, διέκοψε ο κυβερνήτης, του άεροσκάφους πώς πολλές φορές έκαμαν σχετικές άπόπειρες για να έπικοινωνήσουν με διάφορους άστερας.

—Πώς! Έκαμε ειρωνικά ο άρχαιολόγος. Άπόπειρες επάνω στα χαρτιά. Νά, κι' έδώ μέσα ακόμα, έπρόσθεσε δείχνοντας τον μικρό τόμο, διάβαζα πριν φύγωμε άπ' τη Γη, πώς στις άρχές του 1939 ή Γαλλική Άκαδημία — τότε βλέπεις όπως υπήρχαν διάφορα έθνη υπήρχαν και χωριστές Άκαδημίες — είχε προκηρύξει ένα διαγωνισμό, με έπαθλο 150 χιλ. φράγκα, δηλαδή πέντε δικά μας έρόθρια που θ' άπενέμετο σ'έκείνονπουθά έπετύγχανε έπικοινωνία με τους κατοίκους ενός των άστέρων.

—Δεν είναι, λοιπόν, μιά άπόδειξις κι' αυτό ότι κάτι προσπαθούσαν να κάμουν και οι πρόγονοί μας; ρώτησε ο 329.703.585.

—Όχι, Κυβερνήτα μου, γιατί οι ίδιοι το θεωρούσαν άκατόρθωτο. Όταν δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες τους — κάτι χαρτιά τυπωμένα με ένα είδος μελάνης που είχαν — έλεγε τά έξης ώραία... στάσου να σου τά πώ επί λέξει:

—Άνοιξε τον τόμο που είχε μπροστά του και διάβασε:

—«Τό βραβείον όμως αυτό, δεν πρόκειται ν' άπονεμηθί ποτέ, γιατί ο άθλοθέτης του, Πιέρ Γκουζμάν, θέλησε να βραβεύση κάτι το άνθρωπίνως άκατόρθωτον. Όπως είναι ή έπικοινωνία μας με τους κατοίκους ενός των άστέρων».

—Και όμως, παρετήρησε ο κυβερνήτης, αυτοί οι άνθρωποι ήσαν υπέρηφανοι για τον πολιτισμό τους.

—Αί, έκαμε σαρκαστικά, ο καθηγητής. Τόν είδατε θαρρώ τον πολιτισμό τους. Ένα δείγμα του πολιτισμού αυτού είναι και το σιδερένιο αυτό τέρας που έχομε τώρα στο σκάφος μας που πάμε να το έπιδείξομε στους Σελήνητας, ή μπόμπα αυτή, όπως την έλεγαν, που βρήκα ο ίδιος στις τελευταίες ανασκαφές που έκαμα, και που ήταν ικανή να σκοτώση ομάδες όλόκληρες ανθρώπων. Αυτός ήταν ο πολιτισμός τους, πώς θα σκότωνε ο ένας τον άλλον...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Την ώρα της βροχής, μέσα στα νερά που κυλούσανε στα δεξιά ρείθρο του πεζοδρομίου κατ' εθείαν προς την κοντινήν πύλονο, είδα ν' άσπριζή κάτι. Άπό μιά νοσηρότατη παροργεια, έσκυψα και το πήρα. Άπό μιάν αδόκητη άδαναρσία τή άνοιξα—στο φάκελλο δεν υπήρχε κανένα όνομα—και από μιάν άνεξήγητη άναίδεια το διάβασα. Κάνω δε την άπάνταστη άπόπειρα να το φερω στη δημοσιότητα:

«Άγαπητή μου,

Μά, ναι, πρέπει να σου γράψω, άφού δεν υπάρχει τρόπος να σου μιλήσω. Είπε πράγματα που μπορεί κανείς να τά πη, κι' άλλα που είνε άδύνατον να φτάσουν άπ' την καρδιά στα χείλη. Νά, το «σ' αγαπώ», λέγεται εύκολα, εύχάριστα, γλυστοράι άπ' την ψυχή στο στόμα κι' άπ' το στόμα σ' ένα αιώτη λατρεμένο που θέλω να τ' άκούση. Μά υπάρχουν άλλα που ούτε λέγονται εύκολα, κι' ούτε μπορούν ν' άποτελέσουν έννοιες ταχτοποιημένες, φράσεις κανονικές, λόγια στερωτά. Και, κάτι τέτοια θάθελα να σου πώ. Έπειδή λοιπόν είνε δύσκολο να σου δώσω να το καταλάβης με τά λόγια, κι' έπειδή στο τέλος, ένα γράμμα, πριν φτάση στον προορισμό του μπορεί να σχιστή, προτιμώ να σου γράψω. Το γράμμα μου αυτό θα σε πείση, γιατί είνε άδύνατο να σου πώ ό,τι αγαπώ, κι' άς το θέλω τόσο, κι' άς το θέλης ίσως κι' έσύ.

Λοιπόν αγαπητή μου, ό έρωτας είν' ή μεγαλύτερη άυταπάτη. Το πρόσωπο που μάς προκαλεί τό έρωτικό ενδιαφέρον, δεν μάς δίνει παρά τον πυρήνα της πραγματικότητας, που τον τριγυρίζομε έμεις μ' ένα σαρδ περικαλύμματα όνειρων. Παίρνομε δυο μαύρα μάτια, κάποιον έβέννινον μαλλιών, και, δίπλα σ' αυτά τα χειροπιαστά πράγματα, τοποθετούμε έμεις διάφορες φαντασιώσεις, που μάς δημιουργούν ένα τέλειο κι' άσπικριτο ιδανικό: Μέσα στα μαύρα μάτια βλέπομε έναν κρυφό πόνο—ένθ ίσως στην πραγματικότητα δεν υπάρχει παρά διάθεσις προς όπνον... Έπάνω στα κατακόκκινα χείλη προσθέτομε ένα έρωτικό τρεμούλιασμα—ένθ το τρεμούλιασμα μπορεί να προέγχειται πεζότατο άπ' το κρύο—και στα έβέννινα μαλλιά, τα χροστοπούμε σκαλοπατία που μπορούν να μάς ανεβάσουν στον ούρανό—κι' άς είνε οι σκάλες αυτές δημιουργημα που πρώτον τυχόντος κομμοσού κι' άνίκανες να υποφέρουν τα βάρη του πιδ άδύνατον άνθρωπου... Έτσι, κάθ' άλλο παρά κανονικά και σταθερά πατούμε. Δημιουργώντας σαθρές κι' έπισφαλείς βάσεις για τόν έρωτά μας, χιζόμε πολυκατοικίες πάνω στην άμμο, κι' ή κατάρρευσις πιά δεν είνε ζήτημα που χωρεί την παραμικρή άμβολία: Είπε, μόνο, ζήτημα καιρού...

»Εγώ, δε στο κρύβω, πώς

Μέσα Σ' ΕΝΑ Ρείθρο...

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΨΘΑΣΕ ΠΟΤΕ

Μιά πρωτότυπη αισθηματική σελίδα

Του τακτικού συνεργάτου μας ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

δημιούργησα τεράστια κι' άσπικριτα όνειρα μαζί σου. Είπε καιρός τώρα που σου δείξω προτερήματα έκει που δεν υπάρχουν, μεγαλώνω και υπογραμμίζω έκείνα που υπάρχουν, με μιά λέξη, σε περιβάλλω μ' έναν τέτοιο καταπληκτικής λαυ πρότετος φωτιστέφαγο, που, σε θεοιώνω, είν' άδύνατο να σε κυττάξω πολλήν ώρα, σαν τον ήλιο... Μιλάς, κι' ή φωνή σου είν' άδύνατον να συγκριθί με τις πιο πονεμένες δοξαριές του πιδ έρωτευμένου βιολίστα που παίζει με σουρτίνα. Με κυττάς και νομίζω πως πέφτω μέσα σε μιάν όνειρεμένην άβυσσο—στην άβυσσο των κατάρσεων ματιών σου με τις μακρές μεταξένιες βλεφαρίδες. Κάθεσαι πλάι μου, και αίσθάνομαι να κυλάη ξαφνικά στις φλέβες μου ένα καινούριο

γιο κατακόκκινο κι' όλόθερμο αίμα, ένθ νοιώθω μέσα, θαθεία στην καρδιά μου, την έπίδρασι ένός υπέρανθρωπου μαγνητισμού, που με τραβάει προς το μέρος σου, που με ρίχνει στα πόδια σου γονατιστόν. Όταν βρίσκεσαι κοντά μου, δε θέλω τίποτε άλλο: Τάχω όλα. Χάρισμά τους όλος ο κόσμος! Όταν λείπεις—πάλι δε λείπεις: Όλες οι γυναίκες έχουν τη φόρμα σου, στον άέρα ανασαίνω με θαθείες, άπληστες άναπνοές, το άρωμα του κορμιού σου, όλοι οι ήχοι ένώνονται με συνισταμένη τη φωνή σου, και παντού νοιώθω χυμίσον τη γοητεία σου. Είσαι ή άρχή και το τέλος της δημιουργίας. Άδιαφορώ αν θα χαθής ο κόσμος όλος, αν ή Εύρώπη όλη θα πνιγί μέσα σ' ένα άπόλόπο δάραθρο, αν θα ά-

ξαερωθί ή Γη πέφτοντας άπ' τον σ' έναν άλλον πλανήτη—άρκει, ύστερ' άπ' την καταστροφή του Σύμπαντος, να μείνης έσύ πάνω σ' ένα σύννεφο, και γώ, κάπου κοντά σου, να σε θαυμάζω... Σούχω δώσει, δηλαδή, ικανότητες κι' όμορφιές υπέρανθρωπες, που ούτε τις έχεις, ούτε και μπορείς να τις έχεις.

»Για να δώσω όμως. Όλ' αυτά,παρά λίγο να τελειώσουν άδωξα. Παρά λίγο, σε μιά στιγμή άπερίσπαστου ένθουσιασμού να σ' άνοίξω την καρδιά μου, και να σου προκαλέσω αφάνταστην έκπληξι μ' ένα άτέλειωτο έρωτικό μου παραλήρημα. Μπορέσα όμως και σ' άπασα. Εύτυχώς...

»Μά, ναι, εύτυχώς. Έσύ, που μέσα στα στήθη σου έχεις τοποθετήσει, αθάνατα, μιά καρδιά που έχει και μιάς Λουκρητίας την σκληρότητα, και μιάς Κλεοπάρας την φιληρότητα, και μιάς Ιουλιέτας την τρυφερότητα, δεν αποκλείεται να μην είσαι, παρά μιά άσήμαντη, κοινότατη μικρονοκοκυρούλα. Δεν αποκλείεται ναχης για όνειρά σου, όχι το αίματηρό όργιο στο πλευρό ένός Καίσαρος Βοργία, ούτε τα χάδια άπ' τα τριανταφυλλένια δάχτυλα ένός Άντωνίου, ούτε το πυρωμένο «σ' αγαπώ»... άπ' τα έρωτευμένα χείλια ένός Ρωμαίου: με έναν καλό, μικροαστικό γάμο, στο πλευρό ένός ανθρώπου που νάνε τηρηματόρης σε μιά εταιρία ή λογιστής σε καμιά τράπεζα, που θα σε φιλή προί-προί, πριν φύγη για το γραφείο του, έστάμηση με όχτρο παρά τέταστο, που θα προτιμά τα γιουβαρλάνια, και που θα σου άραδιάη παιδιά...

»Είπε άρχή της ζωής: Οι γυναίκες που δεν γνωρίζομε παρά από μακριά, είνε οι καλύτερες. Αυτές, δεν είνε δημιουργήματα ούτε της μητέρας τους ούτε του πατέρα τους. Είπε δημιουργήματα καθαρά δικά μας. Τις πλάθεμε όπως θέλομε έμεις, τους δίνουμε τις ψυχικές και σωματικές λεπτομέρειες που μάς άρέσει, τις κάνομε πλάσματα ιδανικά, και τις τοποθετούμε σε ύψη στρατοφαιρικά πάνω άπ' τον πλανήτη που λέγεται Γη. Έτσι, λοιπόν, κι' έγώ, δε θα σ' αφήσω να γυνινοθής στα μάτια μου άπ' όλες τις έωτικές μου φαντασιώσεις των άποχρώσεων, που έχομε προοιβάσει στην ψυχή μου από κοινή πραγματικότητα σ' άσπικριτο βνερο...

»Δε θ' άκούσης ποτέ άπ' το χείλη μου το «σ' αγαπώ»...

Κι' έτσι δε θα γίνηποτε, σουτίνα, ούτε κοινοτυπία της ζωής: Είπε ό,τι θα μπορούσες, φαντάζομαι, να έζηήθης, σαν πραγματική κοκέτα...»

Το γράμμα δεν είχε όπογοσφή. Άς το υπογράψω έγώ: ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ Ραλλού

η άπισταρχή αρχιλοπύλα

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.

Όταν η Ραλλού, ο Κώστας και η Σουζάννα, με τη συνοδεία των δυο στρατιωτών, ζύγισαν στην Κόρινθο, είδαν τους χωρικούς απελπισμένους, να προσπαθούν να μαζέψουν τη σταφίδα τους, που είχε γίνει χάλια από την όρμητική νυχτερινή έφοδο.

— Βλέπετε; είπε ο Κώστας γελαστός. "Η- μουν τυχερός. "Αν είχα τραγήσει κι' εγώ θα πήγαινε όλη η σταφίδα μου χαμένη. Με την άργοπορία μου σώθηκε.

3ον

— Η τύχη ευνοεί τους τολμηρούς και τους έρωτευμένους! πέταξε άψη- φιστά τάχα η Σουζάννα.

Μα η Ραλλού κοκκίνισε ως τ' αυ- τιά.

Στην Κόρινθο ο Κώστας τὰ κατά- φερνε να δλέπη κάθε μέρα τη Ραλλού. Είναι αλήθεια πως η Σουζάννα, είχε δώσει κρυφά διαταγές στην υπηρεσία να του λένε ότι λείπουν οι δεσποινί- δες. Άλλά, το καλό το παλληκάρι ξέρεει κι' άλλα μονοπάτια. Κι' ο Κώ- στας, τις καιροφυλακτούσε, και μό- λισ τις έβλεπε να ξεμυτούν από το σπι- τι, τους παρουσιαζόταν. "Ενα χαμό- γελο της Ραλλούς τον άπεξημίωσε για τη θλιμμένη ματιά της Σουζάν- νας.

"Άλλ' αυτή η σκέψη δεν ήταν η μόνη που κανε μετέωπο της δεσποι- νίδος Ραμώ να ζαρώνη έκείνες τις ή- μέρες γεμάτο έννοιες. Καθώς το φαν- τάζονταν, τὰ γράμματα του κυρίου Βουγά τις περίμεναν στην Κόρινθο. "Ενα, ήταν δικό της, ιδιαίτερο κι' α- τομικό:

«Άγαπητή δεσποινίς, έγραφε ο ή- λικιωμένος Φαναριώτης.

"Αστείευσαι όταν αποδίδης τη με- λαγχολία σας στην άποψία μου από την Κόρινθο; Όπωσδήποτε καλά έ- κάνατε που πήγατε στο Ναύπλιο. "Ο,τι κάνετε, είναι πάντα καλά κα- μωμένο. Το καλύτερο απ' όλα όμως θα ήταν αν μου γράφατε να επιστρέ- ψω.

«Από την στιγμή που σε πείραξα χωρίς να το θέλω, δεν κατορθώνω να πείσω τον εαυτό μου ότι είμαι ένο- χος, μόνο και μόνο γιατί άρθρωσα μια λέξη: σ' αγαπώ! Κι' όμως σ' α- γαπώ μέχρι θανάτου.

«Πώς μπόρεσε όμως να θάλης κακές σκέψεις στη φαντασία σου; Πώς πίστεψες ότι ξεχάσα το σεβασμό προς έσένα, την τιμή μου; Δε μούδω- σεις καιρό να σου το πω. Ο μόνος τρόπος να ήσυχάζω τον ξαφνικό θυμό σου ήταν να φύγω. Κι' όμως αν μ' α- κουγες, θα μάθαινες ότι ήθελα να σου χάρισω την τιμή μου, τ' όνομά μου, να σου εμπιστευθώ την εύτυχία μου. Σε λίγες μέρες φεύγω για τη Χίο. Θα με φιλοξενήσει ο ξάδελφός μου εκεί, Φαναριώτης, στην υπηρεσία, του Σουλτάνου. Έκεί περιμένω τη διαταγή σου. "Αν είναι αλήθεια ότι ο γιός του βουλευτού Θεοχάρη θέλει την κόρη μου, δεν έχω καμιά αντίρρ- ρηση. "Ισα-ίσα θεωρώ θαυμάσιο αυτό το συνοικέσιο, γιατί με την ένωση αυ-

"Ενα άνάνγνωσμα έρωτος, αύ- τοθυσίας και ήρωισμών

Κατά δασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

τη κι' οι πιο φανατικοί, κι' οι πιο δύσπιστοι, θα με θεωρούσαν πιά "Ελ- ληνα έντελώς.

Ξέρεις έσθ ότι είμαι καλός "Ελ- λην. Άλλά για το Θεοχάρη, εμείς οι Φαναριώτες, φαινόμαστε σχεδόν Τούρκοι.

«Προσπάθησε λοιπόν να υποβοηθή- ρης τους άρραθώνας. Και για να τε- λειώνω, εκφράζω μια εύχη. Την ίδια μέρα, ο παπās, να εύλογησιν δυο γά- μους μαζί.

"Ενα χαμόγελο, λίγο συγκινημένο, λίγο ειρωνικό, περνούσε στα χείλη της Γαλλίδας όταν συλλογιζόταν τη σκηνή που είχε αναγκάσει τον πατέ- ρα της μαθητριάς της να έξοριστή για λίγον καιρό.

Μιά μέρα, πούλειπε η Ραλλού σε κάποια θεία της, κι' η Σουζάννα μό- νη, καθόταν και διάβαζε, άνοιξε η πόρτα της σιγά-σιγά, κι' ο πατέρας της μαθητριάς θρέθηκε έξαφνα, πριν προφθάσιν να καταλάβη καλά-καλά περί τίνος πρόκειται αυτή, γονατισμέ- νος μπροστά της, να της φιλή τὰ χέ- ρια, και να της λή λόγια έρωτικά, σαν παιδί είκοσι χρόνων.

Τρόμαξε στην αρχή η κοπέλλα, έ- βαλε κακό στο νου της. Μα, έπειτα, όταν κατάλαβε πιά, πως η άγάπη του κυρίου της είναι θαθεία και τίμια, προσποιήθηκε ακόμα πως είναι θλιμ- μένη, για να τον αναγκάσει να φύγη, κι' έτσι να της μείνη καιρός αυτής να σκεφθώ.

Μέσα της, αποφάσισε να δεχθώ την πρότασι του γέρου εϋπατρίδου, αμέ- σως κιόλας, μόλις τον είδε να φεύγη. "Εξυπνη καθώς ήταν, ζύγισε γρήγο- ρα τὰ πράγματα.

"Ο γάμος αυτός, ήταν μια τύχη ά- φάνταστη γι' αυτήν, υπό μίαν έποψιν: Κόρη ενός φτωχού αξιωματούκου, είχε

άρχισει τη θιοπάλη από μικρή, με μόνα έφόδια την εξαιρετική της μόρ- φωσι και την έξυπνάδα της. Μακάρι να είχε και την όμορφία για όπλο στη ζωή. Άλλά όμορφη δεν ήταν, μ' όλα της τὰ ξανθιά μαλλιά και το ή- γεμονικό κορμί. Παρατηρούσε, ότι οι νέοι δεν την πρόσεχαν στην αρχή, και μοναχά με την έξυπνάδα της και τις ζωηρές της άπαντήσεις κατάρθωνε να έλκύη την προσοχή τους.

"Ο γέρο Βουγάς την γνώρισε καλά και την άγάπησε. "Ηταν τόσο τυχερά όλα αυτά; Που να το συλλογισθώ, ό- ταν αποφάσισε να έκπατρισθώ, για να δεχθώ μια θέσι στο "Αρσάκειο των "Α- θηνών, ότι η άπόφασί της αυτή θα είχε τόσο σημασία για το μέλλον της;

Στην πατρίδα της, δύσκολα κέρδι- ζε το ψωμί της. Στο σχολείο, η ζωή δεν ήταν και τόσο άβυσσος. Εκεί συνδέθηκε με τη Ραλλού Βουγά, που ήταν μαθήτριά τότε στο "Αρσάκειο. "Η μικρή την άγάπησε τόσο, που ό- ταν τελείωσε το σχολείο, έπεισε τον πατέρα της να την προσλάβη ως δα- σκάλα και φίλη στο σπίτι της. Δε δύ- σκολεύτηκε να κάνει αυτό το χατήρι στην κόρη του ο Μανώλης Βουγάς. Γιατί κι' αυτός συλλογιζόταν ότι η μικρή, όρφανή από μητέρα, θα στενο- χωριόταν μόνη στο σπίτι όταν θα τελείωνε το σχολείο.

Κι' ο σοβαρός άσπρομάλλης εϋπα- τρίδης δεν φαντάστηκε αμέσως τί ρό- λο θάπαιζε στη ζωή του η ζωηρή, χρυ- σομαλλούσα Γαλλίδα. Όταν κατάλα- βε πως την άγαπάει, προσπάθησε με κάθε τρόπο να πνίξη το αίσθημά του. "Όσο το πίεζε όμως, τόσο το πάθος φούντωνε, τον τύφλωνε. "Όπου απο- φάσισε να της το εμπιστευθώ, για να την παντρευθώ.

Πλούσιος, άριστοκράτης, εύγενικός, καλόκαρδος, είχε όλα τὰ προσόντα, συλλογιζόταν η Σουζάννα. Μόνο τὰ νειάτα του έλειπαν. Τριάντα πέντε χρό- νια διαφορά! Στην "Αθήνα δεν την έ- τρώμαζε και τόσο αυτή η διαφορά την κοπέλλα. Μ' όλα του τὰ έξήντα χρόνια, ο Μανώλης Βουγάς ήταν εϋσταλής, δυνατός, και στα άριστο- κρατικά χαρακτηριστικά του έμεναν άκόμη άρκετά ίχνη της παλιάς όμορ- φιάς του.

Δεν ήταν και μικρή η τιμή, ένας Μανώλης Βουγάς να πάρη τη φτωχή Γαλλίδα δασκάλα! — Ναι, μα θα μπο- ρούσε ποτέ να τον άγαπήσιν; Θα μπο- ρούσε να επιβάλη στα έλκοσπέντε της χρονάκια την ήρεμη λογική; — "Η θάρχόταν η στιγμή που θα έπαναστα- τούσαν οι αίσθήσεις και θα γκρεμίζε όλο το οικοδόμημα του υπολογισμού;

Γιατί, έδω στην Κόρινθο, τώρα προπάντων, μετά την έκδρομή τους τους στο Ναύπλιο, οι άριστοι μεγά- λωναν, φαινόταν να παίρνουν τρομα- κτικές διαστάσεις; — Γιατί τὰ τριαν- ταπέντε χρόνια της φαινόταν άγεφύ- ρωτη άβυσσος; Γιατί οι τιμές που σί- γουρα θάχε ως κυρία Βουγά, είχε

και μάκραιναν στη φαντασία της, και έχαναν την πρώτη τους αήγη; "Ανεπτυγμένο κορίτσι η Σουζάννα Ραμώ, θασάνιζε τις σκέψεις της να θρη τη θαθύτερη αίτια της ψυχολο- γίας της. Στο τέλος, δίχως να θέλη να το όμολογήσει ούτε στον εαυτό της, κατάλαβε τί ήταν εκείνο που την έκλόνηζε στην άπόφασί της να παν- τρευθώ το Μανώλη Βουγά.

"Η άγάπη του Κώστα και της Ραλ- λούς! Ναι, όσο και φαινομενικά να μην είχε σχέση αυτό το ειδύλλιο με τη δική της εύτυχία, όσο και να την έ- σύμπερνε ίσως να παντρευθώ η Ραλ- λού, για να μην έχη κανένα διαταγμό κι' ο πατέρας να παντρευθώ κι' αυτός, ένοιωθε η Σουζάννα, πως η άγάπη αυτή των δυο νέων της έμπαινε έμπό- διο στην άπόφασί της. Όταν αντίκυ- ζε τον Κώστα, με τὰ μάτια άστρα- φτερά, με τὰ χείλη χαμογελαστά, να τρέχη κοντά στη Ραλλού, ένοιωθε μέσα θαθεία στην καρδιά της μια δό- νησι, έναν ήλεκτρισμό. Θάθελε να χτυ- πάη και γι' αυτή μια νεανική καρ- διά. Θάθελε να κοκκινίσει κι' αυτή, σαν τη Ραλλού, στο κρυφό σφίξιμο ενός δυνατού, νεανικού χεριού. Θά- θελε να χαϊδέυη κι' αυτή, καστανό- χρυσα σγουρά μαλλιά, όπως είχε ίσθ μια μέρα κρυφά τη Ραλλού να χαϊ- ਦੇύη τὰ μαλλιά του Κώστα.

"Όστόσο, έπρεπε ν' άπανήσιν στο γράμμα του Βουγά.

Κάθησε λοιπόν, κι' άρχισε, διαστα- κτικά, να γράφω:

«Δε μπορείτε να φανιασθώτε πως με συνεκίνησαν τὰ άφ' έλοκερδή, εύγενικά σας λόγια.

"Αν ήμουν έγωίστρια, θα δεχόμουν αμέσως την πρότασί σας. Άλλά πρέ- πει να σκεφθώμε καλά. Σκεφθήκατε με τί έκπληξι, με τί έπιφανήματα, θα- κουγαν οι δικοί σας αυτό το σχέδιο; Πως θα τολμήσετε να με παρουσιάσε- τε κοντά σας; Κι' η Ραλλού τί θάλε- γε;

Σκεφθώτε λοιπόν ν' άποκαταστήσε- τε πρώτα την κόρη σας. "Επειτα, αν για τις άμαρτίες σας, ο Θεός σας προ- ορίζει μια γυναίκα πεισματάρη, σπά-

Το χεράκι της Ραλλούς δεν έδιστάς καθόλου. "Εδρι- σκε τὰ χεράκι του Κώστα και το έδιναν τίς ρόδες...

ταλη, με χίλια ελαττώματα όπως εί- μαι εγώ, δε θα μπορούσατε να ξεφύ- γετε από το μοιραίο, κι' έπρεπε να χαίρεσθε για την άναβολή.

Πρός Θεοό όμως μη πάρете αυτά τὰ λόγια για ύπόσχεσι. Θα έπανέλθω, με σ' αυτό το ζήτημα, και θα τὰ ξα- νασπούμε.

"Όταν επιστρέψετε από τη Χίο, ά- σφαλώς η Ραλλού θα'χη να σας πώ νέα πολύ ένδιαφέροντα. "Όστε μην άργήτε, επιστρέψετε όσο μπορείτε πιο γρήγορα.

Με τὰ λόγια αυτά, η έξυπνη Γαλλί- δα έδειχνε στο γέρο έρωτευμένο ότι τον συγχωρούσε, και συγχρόνως έξ- φευγε κι' από την εύθυνη να φέρη αυ- τη σε πέρας το ειδύλλιο του Κώστα και της Ραλλούς.

Μια συννεφιασμένη φθινοπωρινή μέρα της αρχής του Σεπτεμβρη, ήλθε ο Κώστας στο σπίτι της Σουζάννας και της Ραλλούς.

— Θά σας άποχαιρετήσω! είπε από την πόρτα.

Μα καθώς είδε τη Ραλλού να χλω- μιάζη, πρόσθεσε γρήγορα:

— "Η δουλεία μου έδω τέλειωσε. "Ε- πείτα, θιάζομαι να ιδώ τον πατέρα μου, να του μιλήσω για μια σπουδαία ύπόθεσι.

"Η ματιά του ήταν τόσο εύγλωττη, καθώς έλεγε τὰ τελευταία λόγια, που η Ραλλού κατάλαβε άμέσως ποιά ή- ταν η «σπουδαία ύπόθεσι», και κοκ- κίνισε από τη χαρά της.

— Μα κι' εμείς δε θ' άργήσουμε να γυρίσουμε στην "Αθήνα, είπε η δε- σποινίς Ραμώ. Σε λίγες μέρες.

— Άνωπομονείτε κι' έσείς να γυρί- σετε; ρώτησε ο Κώστας, άθωα.

Το αίμα άνέθηκε στα μάγουλα της δασκάλας, καθώς άποκρίθηκε γρήγο- ρα, μ' έξαφι, λές και φοβόταν πως ή- ξερε τις μουσικές της σκέψεις.

— Πως θα λέτε αυτό; Δεν άνωπομο- νώ καθόλου!

Και για να κρύψη την ξαφνική τα- ραχή της, έφυγε μια στιγμή από το δωμάτιο.

"Ανύποπτοι, οι δυο έρωτευμένοι, δεν παρεξήγησαν την παράξενη αυ- τή στάσι της. "Επωφελήθηκαν μοναχά ν' άνταλλάξουν δυο λέ- ξεις ψιθυριστά:

— Άγάπη μου, εί- πε ο Κώστας, φι- λώντας τὰ μαύρα μαλλιά της κοπέ- λας, πρέπει να χω- ριστούμε για λίγες μέρες. Κι' αν έβλη ο Θεός, σε λίγο, θα ένωθώμε για πάν- τα.

— Λές να φέρη καμιά δυσκολία ο πατέρας σου; ρώτη- σε η Ραλλού.

— Δεν πιστεύω... άποκρίθηκε ο νέος διατακτικά.

— Το λές συλλο- γισμένος αυτό, είπε άνήσυχη η κοπέ- λα. Γιατί;

— Ραλλού μου, ψιθύρισε ο Κώστας, δεν πρέπει ν' άνη- συχής. Πάντως, εί- ναι άνάγκη να μιλή- σω μια ώρα άρχή- τερα του πατέρα για την άγάπη μας.

— Μα τί φόβους έχεις; Τι άνησυ- σία; έπέμεινε η μικρή.

— Μα, άφού θέλεις να μάθης, άπο- κρίθηκε ο νέος με διαταγμό... ο πατέ- ρας μου έχει κάποια αντίπαλά προς τους Φαναριώτες γενικά. "Ω, μη τρο- μάξεις. Φανατικός πατριώτης αυτός, θεωρεί λιγάκι ύποπτους τους "Ελληνες που τάρχουν καλά με τους Τούρκους. "Εσείς, καθώς μούλεγες, έχετε συγ- γενείς που έχουν αξιώματα στην Τουρ- κία. Αυτό δεν θα του άρέσθ, βέβαια. "Άλλά μη φοβάσαι, άγάπη μου. "Η ά- γάπη μου είναι τόσο μεγάλη, που θα γκρεμίση όλα τὰ έμπόδια, κι' αν ό- πάρχουν.

— Μ' όρκίζεσαι πως θα μ' άγαπάς πάντα; ρώτησε η κοπέλλα με μια ξα- φνική άγωνία.

Την έσφιξε ο νέος στην άγκαλιά του, κι' άδιανοώντας αν θα παρου- σιάζόταν ξαφνικά η Σουζάννα, κόλ- λησε τὰ χείλη του στα δικά της, σ' έ- νον τρελλό φιλί.

— Κουτό! είπε με γελαστή συγκί- νησι. Είναι δυνατόν ν' άμφισβάλλης για μένα; "Εσθ θα μ' άγαπάς πάντα, ότι και να συμβώ; "Ορκίζεσαι πως θα γίνης γυναίκα μου;

Τον κοίταξε με τὰ μεγάλα, όγρά της μάτια η μικρή, κι' είπε σοδαρά: — Τ' όρκίζομαι Κώστα. "Ο,τι και να συμβώ, θα γίνω γυναίκα σου.

Και τη στιγμή που άκούστηκαν τὰ θήματα της Σουζάννας στο διάδρομο, οι δυο νέοι χωρίστηκαν σά μεθυσμέ- νοι.

★ "Όταν έφθασε στην "Αθήνα ο Κώ- στας, δεν πήγε στο σπίτι του για να συνάντησιν τον πατέρα του. "Ηξερε, πως άσφαλέστερα θα τον έβρισκε στο καφενείο να παίζη ζατρίκι με τους δυο ήλικιωμένους φίλους του, το διευ- θυντή της "Αστυνομίας και τον διευ- θυντή της "Εθνικής Τραπεζιάς. Δε γε- λάστηκε. Οι τρεις άσπρομάλληδες, κάθονταν, άπορροφημένοι από το παι- χνίδι.

"Όταν είδε το γιό του ο γέρο Θεο- χάρης, σήκωσε μια στιγμή τὰ μάτια, και χαμογέλασε άνεπαίσθητα. Του φί- λησε ο νέος με σεβασμό το χέρι, και περίμενε ύπομονητικά να τελειώσουν το παιχνίδι.

Τότε, τράβηξε με τον πατέρα του στο σπίτι τους.

Το σπίτι των Θεοχάρηδων θρισκό- ταν στο Κολωνάκι, στις ρίζες του Λυ- καβητού. Λίγα άριστοκρατικά σπί- τια ήταν κτισμένα εκεί τότε. "Απλό, είπατο, το άρχοντικό των Θεοχάρη- δων ήταν μαρμαροχτισμένο, κι' είχε ένα θαυμάσιο κήπο με λεμονιές, πορ- τοκαλλιές και κλήματα.

"Η Κωσταντινιά η γρηά πιστή υπη- ρέτρια, ύποδεχτηκε με χαρά το νέο κύριο, και τους έτρωσε τραπέζι έξω στο περιβόλι.

"Ο γέρο Θεοχάρης φαινόταν εύχα- ριστημένος.

— "Η σταφίδα έλεγε, είναι χρυσάφι για την "Ελλάδα!

Κι' όλο ρωτούσε το γιό του λεπτο- μέρειες για τον τρύγο.

"Ο Κώστας άποκρινόταν μηχανικά, "Η σκέψη του όμως ήταν άλλοο. Κα- ροφυλακτούσε όλη την ώρα να θρη την κατάλληλη στιγμή ν' άρχισιν τη συζήτησι που τουκαίγε τὰ χείλη.

"Όταν τους έφερε Κωσταντινιά τους καφέδες, άποφάσισε επί τέλους ν' άρ- χίσιν:

— Ξέρεις, πατέρα, ελπίζω με σιγανή φωνή. Έχω να σου κάνω μια έξομο-λόγησι...

— Μπα! Έκανε μ' έκπληξι ο γέρο Θεοχάρης. Λέγει!

— Μια μέρα, τυχαία γνωρίστηκα με δύο κορίτσια. Μια Έλληνίδα, από τη Σύρο, και μια Γαλλίδα παιδαγωγό της. Πες συνώδευσα στο Ναύπλιο, που πήγαιναν να επισκεφθούν το συγγενή μας τον Άντωνόπουλο. Είδες, ότι τα συμφέροντά μας δεν έπαθαν τίποτα...

— Καλά, καλά, έκανε ανυπόμονα ο πατέρας. Έξακολούθει.

— Άκουσε, πατέρα, φώναξε ο Κώστας μετά μιάς στιγμής διαταγή. Παρά να σου διηγηθώ όλη την ιστορία, προτιμώ να σου πω άμείωτα περί τίνος πρόκειται. Από τη στιγμή που συνάντησα αυτές τις δυο κοπέλλες, δε σκέπτομαι τίποτε άλλο παρά να πάρω τη συνάντησί σου για να παντρευτώ μ' εκείνη που αγαπώ.

— Ξέχασες όμως να μου πής ποιά από τις δυο αγαπές, τον δέκαφε γελαστός ο δουλευτής Θεοχάρης. Έλπίζω να μην είναι η Γαλλίδα ή τυχόν διώκτρια...

— Όχι, πατέρα! αποκρίθηκε χλωμός ο Κώστας.

— Ο πατέρας παρατήρησε την ταραχή του νέου.

— Τότε γιατί ταραζέσαι; ρώτησε καλόβολα. — Α, μήπως είναι καθολική ή μικρή; Μου είπες ότι είναι από τη Σύρο.

— Όχι, ευτυχώς, δεν είναι καθολική, είναι ορθόδοξος.

— Άλήθεια; Κι' όμως, σά να διατάξης. Πές μου λοιπόν, τι τρέχει. Είναι κόρη κανένου χαδαιοροχανίτη; Κανένος καλαμαρά;

— Μου φαίνεται πως έτσι ονομάζεις τους ανθρώπους σαν τους γονείς της, αποκρίθηκε ο νέος πειραγμένος.

— Όταν ονομάζεσαι Θεοχάρης! Έκανε ο παλιός αξιωματικός των ευζώνων σοδαρά, πρέπει να θυμάσαι ότι υπάρχει στην Ελλάδα οικόγενεια Μαυροκορδάτου. Άλλα επί τέλους, πές μου τ' όνομά της. Πώς τη λένε;

— Ραλλού Βουγά!

— Τι είπες;!

— Ραλλού Βουγά! επανέλαβε ο νέος, χλωμαίζοντας μπρός στο εξαφνικό άγριεμα της φυσιογνωμίας του πατέρα του.

Σά να είχε ακούσει τη χειρότερη θριασία, ο παλιός αξιωματικός, είχε ανάψει. Τό αϊμα τουβάρει άλλο το φουρτουνασμένο του πρόσωπο, τὰ μάτια του πετούσαν φωτιές, τὰ μουστάκια του στριφογύριζαν ταραγμένα.

Σήκωσε το μοναδικό του χέρι και δάγκωσε το δάκτυλό του με λύσσα.

— Τι τρέχει πατέρα; ρώτησε ο Κώστας με συγκίνηση.

Για κάμποση ώρα δεν αποκρίθηκε ο γέρος. Όταν συνήλθε λιγάκι, άρχισε, με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει ήρεμη.

— Τώρα είναι άργα, περασμένη ώρα για σοβαρές σκέψεις, παιδί μου. Μόνον ένα σου λέω, ότι καθήκον σου είναι να χαλιναγωγής τις άφρονες επιθυμίες της νεότητός σου. Πήγαινε τώρα να κοιμηθής, κι' αύριο θά συζητήσουμε.

Με βαρεία καρδιά τράβηξε ο Κώστας στο δωμάτιό του. Θάθελε να κρατήσει τον πατέρα του, να τον άναγκάσει να του δώσει μια άπάντησι.

Ή νότια αυτή της άμφιβολίας του φαινόταν μαρτύριο. Τό ύφος όμως του γέρου τόν έκανε να διστάση. Καλύτερα, σκέφθηκε, να τον άφήση μόνο του τώρα, να συλλογιστή καλά την κατάσταση, κι' αύριο, μέρα, να τὰ πουνε πιο ήσυχα. Στο κάτω-κάτω, δεν έξανέστη μόλις τάκουσε ο πατέρας του! Ή σκέψι αυτή τόν παρηγόρησε, και μπόρεσε να κοιμηθής λιγάκι.

Ο γέρο Θεοχάρης όμως δεν έκλεισε μάτι. Σάν θηρίο άρχισε να πηγαίνει όρεχεται στο γραφείο του, μόλις έμεινε μόνος. Κι' έπειτα, κάθισε κι' έγραψε δυο μεγάλες επιστολές, και τις διπλώσε σε δυο φακέλλους, με την ίδια διευθυνσι και τις δυο.

Κόντευε πιά να ημερώσση όταν άποφάσισε να πλαισίωση για λίγο ο γέρο πολεμιστής. Με μια λέξι του τὸ παιδί του, ο μοναχογιός του, είχε άναψει πυρκαϊά στη γεροντική αυτή καρδιά, που νόμιζε πως είχε πιά ήσυχάσει από τόσες φουρτούνες.

★

Σά γαλανό όνειρο πρόβαλλε ή αύγή, την άλλη μέρα. Τυλιγμένη στα φθινοπωρινά της τὰ στολίδια ή Άθήνα, μοσχοβολούσε δλόκληρη με μια γλυκειά, νοσταλγική ευωδιά.

Ο γέρο Θεοχάρης, χλωμός από την άγρύπνια, κάθισε σ' ένα ταρτσάκι τῷ σπιτιού του. Ο Λουκαθιττός ύψωνε κοντά τόν επιβλητικό του όγκο, και πέρα, ή Άκρόπολι φάνταζε σαν ένα δράμα χρυσορόδινο. Μά ο παλιός πολεμιστής δεν είχε καμιά διάθεσι να θαυμάση τη φύσι. Τό μέτωπό του ήταν αλλοιωμένο, τὰ μάτια του σκοτεινά.

— Κωσταντίνα! φώναξε τη γρηά υπηρετρια. Πήγαινε να πής στο γυιό μου ότι τόν περιμένω.

Με σιγανά θήματα έτρεξε ή γερόντισσα. Ή βαρεία φυσιογνωμία του άφεντικού της, τη ρόβιζε κι' αυτήν, δίχως να ξέρη γιατί.

Σέ λίγο ήλθε ο Κώστας. "Ομορφος, δροσερός από τόν ύπνο, σοδαρός, αλλά με μια σπιθα έλπίδας στα γαλανά του μάτια.

— Σκέφθηκες άπόψε; άρχισε άμέσως τη συζήτησι ο πατέρας.

— Τι να σκεφθώ εγώ; αποκρίθηκε γρήγορα ο νέος. Τάχω σκεφθής πρό πολλού. Έσύ πατέρα έπρεπε να σκεφθής και ν' άποφασίσης.

— Ωστε θέλεις να παντρευθής τη δεσποινίδα Βουγά; ρώτησε πάλι ο γέρος, ρίχνοντάς του μια θιαστική ματιά.

— Είναι ο μόνος τρόπος νάμαι αυτουχισμένος.

— Νομίζεις σοδαρά πως την αγαπάς;

— Νομίζω;

Τὰ μάτια του παλληκαριού άστράψαν, τὰ μάγουλά του έγιναν κατακόκκινα. Σέ λίγο, φώναξε όρμητικά:

— Δεν τὸ νομίζω πατέρα. Τήν αγαπώ περισσότερο κι' από τη ζωή μου. Άν δεν την πάρω, θαμιά ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου.

— Τότε εγώ δεν μπορώ να έπέμβω... Είπε βαρεία ο γέρο Θεοχάρης.

Ο Κώστας έμεινε διστακτικός για μια στιγμή, κυττάζοντας τόν πατέρα του σά να μη καταλάβαινε.

— Μπορείς να την πάρης! φώναξε, δίχως χαμόγελο αυτός.

Σά λάστιχο πετάχτηκε ο νέος. Ή χαρά έδινε μια άγλη σι' όμορφό του

πρόσωπο.

— Πατέρα! άρχισε με παλλομένη φωνή. Πώς να σ' ευχαριστήσω... δίνεις τη συγκατάθεσί σου;...

Κι' έκανε να φιλήση τὸ χέρι του γέροντα. Αυτός όμως, τράβηξε τὸ χέρι του άπότομα, κι' είπε σοδαρά:

— Στάσου, μη παραφέρεσαι. Σου δίνω τη συγκατάθεσί μου, υπό ένα όρον.

— Ν' άκούσω! έκανε ο νέος με θάρρος, κι' ή σπιθα της χαράς δεν έφυγε από τὸ πρόσωπό του. "Όλοι οι όροι του φάνηκαν προκαταβολικά εύκολοι, τώρα που είχε κατ' άρχήν τη συγκατάθεσι του πατέρα του.

— Ο όρος μου είναι, πριν δώσης λόγο σ' ή δεσποινίδα Βουγά, να πäs στη Χίο, απ' όπου καθώς ξέρεις κατάγεται ή οικόγένειά μας, κι' όπου γεννήθηκα κι' εγώ.

— Αυτό είναι όλο, πατέρα; φώναξε άνυπόμονα ο νέος.

— Σχεδόν! αποκρίθηκε σοδαρά ο γέρος. Πρόσεξε. Ίδέ, έγραφα ένα γράμμα, σε κάποιον που θά σου δείξη τὸ σπίτι του πατέρα μου — τὸ παππού σου. Θά πάρης μαζί σου τὸ γράμμα.

— Και τότε πρέπει να φύγω; ρώτησε, στο πόδι ο Κώστας.

— Ενοιωθε πως είχε φτερά, πως θάταν. Ικανός να κάνει πετώντας τὸ ταξίδι ως τη Χίο, γ' α' νάλη μια ώρα άρχίτερα να περάσση τὸ δακτυλίδι του άρραθώνα στο δακτυλάκι της αγαπημένης του.

— Μη θιάζεσαι — ξού θά κανόνισης! πρόσθεσε ήσυχα ο γέρος. Είσαι όμως άνυπόμονος. Έχω να σο ὁ διηγηθώ κάτι πριν φύγης. Κάθισε.

Με στενωρία ξανακάθισε ο Κώστας, κι' ο γέρος άρχισε:

— Τό 1821, καθώς ξέρης, σήκωσε τη σημαία της έλευθερίας ο Μάρκος Μπότσαρης στο Σοδλι, ο Μαυρομάχης στη Μάνη, κι' ο άρχιεπίσκοπος Γερμανός στας Πάτρας. Έγώ ήμουν είκοσι έτών τότε. Ο πατέρας μου, δημογέροντας τού χωριού της Χίου Μέσση, δεν εύνοούσε την επανάστασι

— όπως κι' όλοι οι πλούσιοι κτηματίες της Χίου — γιατί είχαν τὸ προαίσθημα πως ο πόλεμος θάταν καταστροφή γι' αυτούς.

Μια μέρα, λαβαίνει πρόσκλησι από τόν Τούρκο διοικητή της Χίου, να πάη να φάνε μαζί. Πηγαίνει άνυπόπτος, κι' εκεί θρίσκε κι' άλλους σημαίνοντας της Χίου, που είχαν λάβει την ίδια πρόσκλησι. Κι' άξαφνα, τη στιγμή που περιέμεναν να τους εισαγάγουν στην τραπεζαρία, τούς λένε:

— Είστε αϊχμαλῶτοι. Θά μείνετε εδώ ως όμηροι, και θά έξασφαλίσετε με τὸ κεφάλι σας την ήσυχία τού νησιού.

Ή μητέρα μου πήγε να τρελλαθής, άλλ' εγώ την ήσυχάζα, λέγοντας πως δεν υπάρχει φόβος να επαναστατήση ή Χίο, και πως ποτέ δε θά κινδυνεύση ή ζωή τού πατέρα μου. Σέ λίγον καιρό όμως, ήλθε ο Μπουρνιάς κι' ο Λογοθέτης, με τρείς χιλιάδες επαναστάτες, για να σηκώσουν τὸ νησί.

Ήταν έντελως άδιοργανωτο αυτό τὸ κίνημα, κι' οι άρχηγοί άνίκανοι. Όχι μόνον να έξυλευρώσουν τη Χίο δεν κατώρθωσαν, άλλ' ούτε και να συνεννοηθουν με τούς κατοίκους.

Ή μητέρα μου πήγε να τρελλαθής, άλλ' εγώ την ήσυχάζα, λέγοντας πως δεν υπάρχει φόβος να επαναστατήση ή Χίο, και πως ποτέ δε θά κινδυνεύση ή ζωή τού πατέρα μου. Σέ λίγον καιρό όμως, ήλθε ο Μπουρνιάς κι' ο Λογοθέτης, με τρείς χιλιάδες επαναστάτες, για να σηκώσουν τὸ νησί.

Ήταν έντελως άδιοργανωτο αυτό τὸ κίνημα, κι' οι άρχηγοί άνίκανοι. Όχι μόνον να έξυλευρώσουν τη Χίο δεν κατώρθωσαν, άλλ' ούτε και να συνεννοηθουν με τούς κατοίκους.

Ή μητέρα μου πήγε να τρελλαθής, άλλ' εγώ την ήσυχάζα, λέγοντας πως δεν υπάρχει φόβος να επαναστατήση ή Χίο, και πως ποτέ δε θά κινδυνεύση ή ζωή τού πατέρα μου. Σέ λίγον καιρό όμως, ήλθε ο Μπουρνιάς κι' ο Λογοθέτης, με τρείς χιλιάδες επαναστάτες, για να σηκώσουν τὸ νησί.

Ήταν έντελως άδιοργανωτο αυτό τὸ κίνημα, κι' οι άρχηγοί άνίκανοι. Όχι μόνον να έξυλευρώσουν τη Χίο δεν κατώρθωσαν, άλλ' ούτε και να συνεννοηθουν με τούς κατοίκους.

Ή μητέρα μου πήγε να τρελλαθής, άλλ' εγώ την ήσυχάζα, λέγοντας πως δεν υπάρχει φόβος να επαναστατήση ή Χίο, και πως ποτέ δε θά κινδυνεύση ή ζωή τού πατέρα μου. Σέ λίγον καιρό όμως, ήλθε ο Μπουρνιάς κι' ο Λογοθέτης, με τρείς χιλιάδες επαναστάτες, για να σηκώσουν τὸ νησί.

Ήταν έντελως άδιοργανωτο αυτό τὸ κίνημα, κι' οι άρχηγοί άνίκανοι. Όχι μόνον να έξυλευρώσουν τη Χίο δεν κατώρθωσαν, άλλ' ούτε και να συνεννοηθουν με τούς κατοίκους.

Ή μητέρα μου πήγε να τρελλαθής, άλλ' εγώ την ήσυχάζα, λέγοντας πως δεν υπάρχει φόβος να επαναστατήση ή Χίο, και πως ποτέ δε θά κινδυνεύση ή ζωή τού πατέρα μου. Σέ λίγον καιρό όμως, ήλθε ο Μπουρνιάς κι' ο Λογοθέτης, με τρείς χιλιάδες επαναστάτες, για να σηκώσουν τὸ νησί.

Ήταν έντελως άδιοργανωτο αυτό τὸ κίνημα, κι' οι άρχηγοί άνίκανοι. Όχι μόνον να έξυλευρώσουν τη Χίο δεν κατώρθωσαν, άλλ' ούτε και να συνεννοηθουν με τούς κατοίκους.

Ή μητέρα μου πήγε να τρελλαθής, άλλ' εγώ την ήσυχάζα, λέγοντας πως δεν υπάρχει φόβος να επαναστατήση ή Χίο, και πως ποτέ δε θά κινδυνεύση ή ζωή τού πατέρα μου. Σέ λίγον καιρό όμως, ήλθε ο Μπουρνιάς κι' ο Λογοθέτης, με τρείς χιλιάδες επαναστάτες, για να σηκώσουν τὸ νησί.

Ήταν έντελως άδιοργανωτο αυτό τὸ κίνημα, κι' οι άρχηγοί άνίκανοι. Όχι μόνον να έξυλευρώσουν τη Χίο δεν κατώρθωσαν, άλλ' ούτε και να συνεννοηθουν με τούς κατοίκους.

στοιχειά και πάντα στην Ελλάδα

Ένα συνταρακτικό ρεπορτάζ τού συνεργάτου μας ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΔΗ

Τὸ γιοφύρι της Κυράς

Όποιος δεν τὸ περάσει τὸ γιοφύρι της Κυράς, πέρα, κατά τούς Μολάους, νύκτας όρες, δεν δοκίμασε φόβου άνατριχίλες.

— Τὰ πολύ παλιά χρόνια, παιδί μου, άρχισε να μου λέη, ο άσπρομάλλης γέρος, που συνάντησα χρόνια πολλά πριν, κάτω, κατά τὸ Μωρηά, τὸ γιοφύρι της Κυράς, τὸ φοβότανε, όλος ο κόσμος. Άλλοίμονό του κεινού, που θά περνούσε νύχτα απ' αυτό.

Άκουγε βαρεία άγκομαχητά, ανθρώπων που σφάζονταν, που ρίχνουν σπαρακτικές κραυγές, σαν τὸν άνθρωπο, που βλέπει τὸ μαχαίρι, άστραφτερό να κατεβαίνει για νά τον κτυπήση στα ψαχνά. Γι' αυτό, ο στρατοκόπος, νύχτα δεν περνούσε ποτέ, από τὸ γιοφύρι της Κυράς. Κι' αν ήταν άνάγκη, ζητούσε συντροφιά για τὸ ταξίδι του. Μ' αν δεν εύρισκε, τί να κάνη; Τ' άποφάσιζε. Μά όταν θά διάβαινε από τόν στοιχειωμένο αυτό τόπο, έκανε τὸ σταυρό του σ' όλο του τὸ πέρασμα.

Ο γέρος, σώπασε για λίγο, τράβηξε τὸ τσιγάρο του κι' ύστερα πρόθεσε:

— Μά μ' όλα αυτά — Θέ μου συχάρεσε με — πόσοι βρέθηκαν πνιγμένοι!.. Τὰ στοιχειά, χύμιζαν άπάνω τους, την ώρα που διάβαιναν και ή τούς πετούσαν στο νερό ποδτρεχε μανιασμένο ή τούς έπνιγαν.

★

Ή άφήγησι τού γέρου-χωρικού, ήταν ένδιαφέρουσα. Καί ζητησα, να συμπληρώσω τὸ ρεπορτάζ μου.

Δεν δυσκολεύθηκα — τ' όμολογώ — γιατί μ' έβοήθησαν, τυχαία και φίλοι και κάποιες σημειώσεις, ενός Μωραϊτή δημοσιογράφου, που πέθανε δώ και λίγα χρόνια.

Μά ως σάς διηγηθώ εγώ τώρα με τη σειρά μου, την ιστορία τού στοιχειωμένου γεφυριού της Κυράς.

Πάνε τρακόσια χρόνια κι' επάνω, που ο πασσάς σε κείνα τὰ μέρη, τυραννούσε τούς ανθρώπους και τούς διάτασσε να κάνουν βαρείες δουλειές. Γυναίκα του ήταν μια Χριστιανή, πεντάμορφη. Κόρη ενός φτωχού άγρότη, την είδε σε μια περιοδεία του και ποθοπλάνταξε. Κάλεσε τὸν πατέρα της και τὸ διέπει, πως θέλει τη θυγατέρα του για γυναίκα.

Ο φουκαράς, άποσβολώθηκε. Για την μοναχοκόρη του, είχε άλλα όνειρα. Ήθελε νά την παντρέψη στο χωριό του και ο νους του σάλευε, μόνο με την ιδέα, πως θάπαιρνε ένα αλλόθρησκο.

Μά βασιλική διαταγή και τὰ σκυλιά δεμένα — όπως λέει ο λαός. Άν άρνιότανε τί τὸ όφελος; Θάστελνε στρατιώτες ο πασσάς, θά την έπαιρναν με τὸ ζόρι και μπορεί και νά τόν σκότωναν. Σκέφθηκε να φύγη μὰ φτωχός και περασμένης ήλικίας όπως ήταν, που νά πήγαινε;

Θέλησε λοιπόν ν' άσφαλίση τὸ κορίτσι του τουλάχιστο.

— Θά την πάρης πασσά μου, γυναίκα σου; ρώτησε.

— Γυναίκα μου, μά τὸ Θεό μου!..

— Νά την πάρης πασσά μου... Μ' αν θέλεις, άφασέ με και μένα νάρθω κοντά της.

— Νάρθης τζάνεμ... Νάρθης...

— Και...

— Τι άλλο θέλεις;

— Νά μην αλλάξη την πίστι της ή κόρη μου.

— Ας μην την αλλάξη μπρέ. Δική της δουλειά είναι!..

Έτσι ή φτωχούλα, έγινε άρχοντισσα. Μ' αν ο πασσάς της έκανε όλα τὰ χατήρια, δεν άλλαξε τούς

τρόπους του στο λαό του. Έμεινε σκληρός κι' άκαρδος κι' ο κόσμος υπέφερε τὰ πάνδεινα.

Έδωσε όμως ο Θεός και πέθανε ο πασσάς. Καί ο μεγάλος πασσάς της Τριπολιτσάς, που έμαθε για την άρχοντισσα, πως είχε περισσιο νου και χάρες την άφησε να διαφεντέψη τὸν τόπο.

Και δεν έσφαλε. Ή Χριστιανή, φάνηκε μεγάλη γυναίκα. Ούτε άντρας διαβασμένος και κοσμογυρισμένος, δεν θά πάσχιζε τόσο για τὸ λαό του και δεν θάξαιρε νά τὸν κουμαντάρη. Πλούσιοι και φτωχοί, ήσαν εύχαριστημένοι και τη λάτρευαν.

Μά ένα βράδυ, μεγάλο κακό γλνκε. Ή πολιτεία και τὰ χωριά άναστατώθηκαν.

— Πνίγθηκε ή άρχοντισσα — άκούστηκε μια φωνή.

Και ή φωνή αυτή μεγάλωσε κι' άπλώθηκε σ' όλον τὸν τόπο. Καί τη σκέπασαν κλάματα και βογγητά.

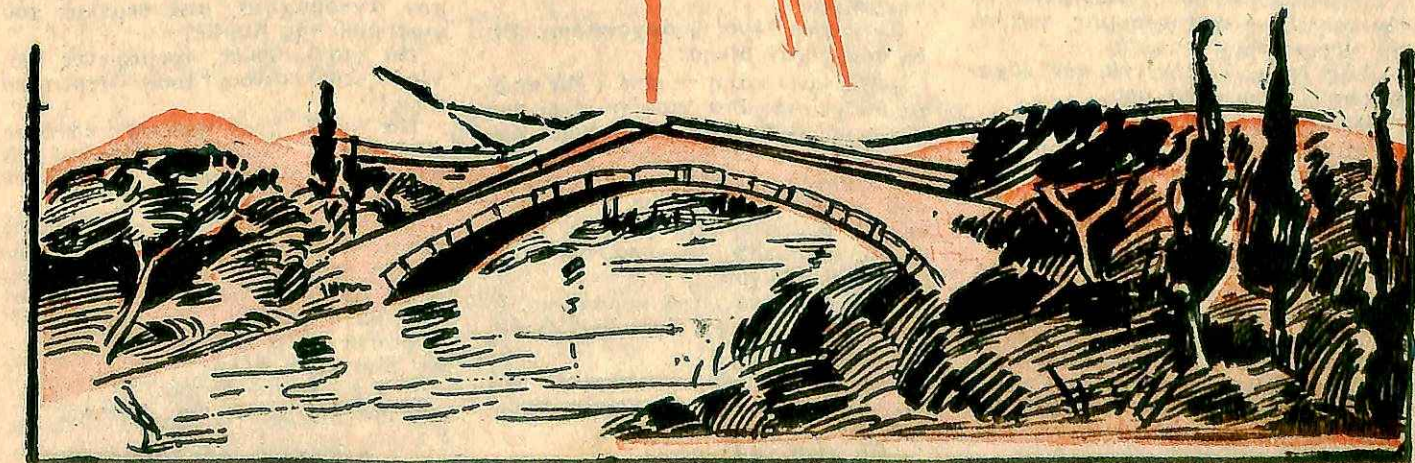
Έκλεισε ο κόσμος την άρχοντισσα τού, την καλή, την πονετική, τη δικαία...

★

Μά πως πνίγθηκε ή καλή άρχοντισσα;

Βγήκε στο κυνήγι, μόνη τὸ πρωί. Κανένα δεν ήθελε μαζί της σε τέτοιαν ώρα. Κινηγούσε στόν κάμπο και στα ψηλάματα κι' όσοι την έβλεπαν, χαίρονταν για την όμορφιά της και την άξιοσύνη της και ήσαν έτοιμοι να χύσουν τὸ αίμα τους αν κινδύνευε.

Κείνη την ήμερά λοιπόν, βροχή μεγάλη έπιασε. Καί ο ποταμός φούσκωσε. Αφοβη, κτύπησε τ' άλογό της, να περάση πέρα και να γυρίση στ' άρχοντικό της. Μά τὸ έξυπνο ζώο, αντίστάθηκε. Έβλεπε τὸν κίνδυνο. Μά ή αφοβη καβαλλάρισσα, τὸ

βίασε. Κι' αὐτὸ ὑπάκουσε.

Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως νὰ περάσῃ τὸ φουρτουνασμένο ποτάμι. Κατέβαζε πολὺ νερὸ καὶ μόλις μῆκε μέσα, τὸ πήρε τὸ ρεύμα.

Τὴν ἀρχόντισσα τὴν ἀρπάξε μιά με γαλύτερη κατεβασία, πᾶνω ἀπὸ τὴ σέλα. Θέλησε νὰ κολυμπήσῃ. Μὰ τὸ νερὸ φούσκωσε τὰ φουστάνια τῆς καὶ βούλιαξε...

"Ὅσο καρδιά καὶ ἂν εἶχε ἡ γενναία γυναῖκα, δὲν θὰ μπορούσε πιά, νὰ παλαίψῃ μὲ τ' ἀφρισμένα, τὰ ὀρμητικὰ κύματα. "Ενωίωσε νὰ χάνῃ τὴς δυνάμεις τῆς. "Ἄλλο τίποτα δὲν κατάλαβε, παρὰ ὅτι ἐφθασε τὸ τέλος τῆς...

★

Πολὺ παραξενεύτηκε, ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς.

Βρέθηκε σὲ κάποιον ἀγνωστο σπῆτι, κοντὰ σ' ἓνα τζάκι με κουτσουρα ἀγριελιάς, π' ἀφηναν παιγνιδιστὲς τὴς φλόγες νὰ φεύγουν ψηλά. Κι' ἐπᾶνω τῆς ἓνας ὠμορφονῆς, ψηλὸς ὡς ἐκεῖ πάνω, λεβέντης, με τὴν ἀδερφή του, ποὺ δὲν ἦταν λιγώτερο ὠμορφῆ.

—Ποῦ εἶμαι; ρώτησε ἡ ἀρχόντισσα.

—Στὸ σπῆτι τοῦ καπετὰν Βέργα... Μὰ δὲν πνίγηκα; ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὴ τῆς, σαστισμένη ὅπως ἦταν... Τὸ ποτάμι... τ' ἄλογο...

—"Ἦσυχασε ἀρχόντισσα, τῆς εἶπε ἡ κόρη... "Ἦσυχασε λίγο... Κοιμήσου κι' αὐριο θὰ στὰ πῶ...

Μὰ κι' ἂν δὲν τὴν παρακαλοῦσε τὸ κορίτσι, ἡ ἀρχόντισσα θὰ κοιμότανε. "Ἦταν ἐξαντλημένη πολὺ κι' ἡ συγκίνησι τὴν εἶχε τσακίσει.

Τὸ πρῶτ' ἐγύπνησε. Κοιμήθηκε τόσο βαθεῖα, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε ἀπὸ ὅ,τι τῆς εἶπαν, ὅταν συνήρθε πρόσκαιρα, τὸ βράδυ. Παραξενεύτηκε πάλι, πὼς βρέθηκε σὲ ξένο σπῆτι. Μὰ ἡ ὠμορφὴ Βεργοπούλα, ἦταν κοντὰ καὶ τῆς ἐξηγοῦσε:

—Τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὴν κατόπιναν τὰ νερά, ὁ ἀδερφός τῆς, ὁ Βάσος Βέργας, βρέθηκε στὸν ἀπέναντι ὄχτο τοῦ ποταμοῦ. Τὴν εἶδε κι' ἀψήφοντας τὸν θάνατο, ἔπεσε μὲ τὰ ρούχα του στὸ ποτάμι. Πάλαψε ὥρα πολλή, μὰ μπόρεσε νὰ τὴν τραβήξῃ ἔξω. Καὶ τὴν ἔφερε στὸ σπῆτι, καβάλλα στὸ ἄλογό του, κρατώντας τὴν στὰ γόνατά του. Φοβότανε κυρὰ μου, μὴν πάθῃς. Κι' ἐγὼ φρόντισα γιὰ σένα. Καὶ δόξα σοὶ ὁ Θεός. Γιατὶ μεγάλο κακὸ θὰ πάθαινε ὁ τόπος, ἂν ἡ τύχη τῶφερνε καὶ σὲ χάναμε μεγάλῃ μου ἀρχόντισσα.

—Καὶ ποῦναι ὁ ἀδερφός σου; —Μέσα κυρὰ μου... Περιμένει νὰ τὸν φωνάξῃ ἡ ἀφέντρα μας, γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσῃ.

—"Ἄς ἔρθῃ, λοιπὸν, νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τὸ σωτήρα μου...

Μῆκε ὁ γῆρας κι' ἡ ὠμορφὴ γυναῖκα τάχασε. Τέτοιο παλληκάρι δὲν εἶχαν ἰδεῖ, ποτὲ τὰ μάτια τῆς. Τὶ κορμὶ, τί κεφάλι, τί μάστιγ! Κι' εἶχε κοκκινίσει, σὰν κορίτσι. Κι' ἔστεκε καὶ τὴν κύτταζε ἀφωτός...

Δὲν μπόρεσε ὅμως οὔτε ἡ κυρὰ νὰ μιλήσῃ... "Ἀπλόωσε μόνο τὸ χέρι τῆς, τ' ἄσπρο, τὸ παχουλὸ, τὸ χιονάτο με τὰ λακκάκια ποὺ τὸ πλούμιζαν στὴ βᾶσι τὰ ὠμορφὰ δάκτυλά τῆς, π' ἄστραφτε ἓνα διαμάντι πᾶνω τους κι' ὁ γῆρας τὸ πήρε καὶ τῶσφιζε.

—Σ' εὐχαριστῶ τοῦ εἶπε ἡ ἀρχόντισσα, χωρὶς νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι τῆς... Σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

—Κι' ἐγὼ — ἀνοίξε τώρα τὸ στόμα του, εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ, μεγάλῃ μου κυρὰ κι' ἀφέντρα, ποὺ ἀξιώθηκα νὰ σώσω μαζί μὲ σένα καὶ τοὺς δικούς μας...

Ξαναμμένα ἦσαν τὰ μάγουλα τῆς ἀρχόντισσας. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε. Τὸ αἷμα κυκλοφοροῦσε στίς φλέβες τῆς, βροντερὰ. Καὶ ἐνθουσιασμένη, σκλαβωμένη ἀπὸ τοῦ νηοῦ τὴς χάρες, τραβήξε τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ δικό του — ἀκόμα κρατιόταν σφιχτὰ — κι' ἐβγαλε τὸ ὀλόχρυσο δακτυλίδι μὲ τὸ διαμάντι καὶ τοῦ τῶσφε:

—Πάρε, παλληκάρι μου, γιὰ νὰ μὲ θυμιάσαι.

Κοντοστάθηκε ὁ Βάσος. Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ προσβάλλῃ τὴν κυρὰ. Καὶ μὲ χτυποκάρδι τὸν πήρε καὶ τὸ φόρεσε. "Ἦταν σὰν παραγγελία γιὰ τὸ δάχτυλό του.

★

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' ἡ ἀρχόντισσα παντρεύτηκε τὸ γιὸ τοῦ Βέργα. "Ἦταν τρελλή ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ ποὺνοίωσε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα ποὺ τὸν ἀντίκρουσε. Δὲν μπορούσε νὰ ζήσῃ, δίχως του. Πάλι ὁ πασάς τῆς Τριπολιτσᾶς, ἔδωσε τὴν ἀδεία:

—Αὐτὴ ἡ Χριστιανὴ, εἶναι καλύτερη ἀπὸ πολλοὺς πασάδες δικούς μας — εἶπε... Μὰ τὸν πάρη. Ὁδῆ κι' ἓνα ἀντρίκιο χέρι κοντὰ τῆς.

Μὰ δὲν τὸν χάρηκε τὸ Βάσσο τῆς, ἡ κυρὰ. Σ' ἓνα κυνήγι, ἓνας κᾶπρος ὠρμησε ἀπάνω του. "Ἦταν κοντὰ στὸν ἴδιο ποταμὸ, ποὺ ἔσωσε τὴν ἀγαπημένη του. Σβέλτος, τραβήξε κατὰ τὸ ποτάμι. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πηδήσῃ στὸ νερὸ. Καὶ τὸ ἀγρίμι, τὸν τὸν πρόλαβε καὶ τὸν ἐξέσχισε.

Σὰν ἦρθε τὸ κακὸ χαμπάρι στὴν ἐρωτευμένη γυναῖκα, μεγάλος θρήνος γίνηκε στὸ κονάκι. Μαυροφόρεσε κι' αὐτὴ κι' οἱ βγάιες, κι' οἱ δοῦλοι. "Ἐκλαψε μερόνυχτα ἡ ἴδια κι' οἱ δικοὶ τῆς.

Μὰ σὰν πέρασαν οἱ μέρες τῆς θλίψης, ἐνωίωσε μέσα τῆς, ν' ἀλλάξῃ κάτι. Ἐγίνε κακὸς ἄνθρωπος. Κι' ἄρχισε νὰ παιδεύτῃ τὸ λαὸ, σὰν τὸ πασά, τὸν πρῶτο ἀντρα τῆς.

Οἱ προεστοί, σηκώθηκαν κι' ἐπήναν. "Ἐπесαν στὰ γόνατά τῆς κι' ὁ πρῶτος τους, τῆς εἶπε:

—Γιατὶ τυραννᾷς τὸν κόσμον, μεγάλη κυρὰ; Ἐσὺ ἦσουν ἓνα κομμάτι μάλαμα. Λατρεύεις τὴν ἴδια πίστι. Κι' ἐμεῖς σ' ἀγαπούσαμε πολὺ. Λυπήσου μας...

Σκέφτηκε λίγο, ἡ ἀρχόντισσα. Εἶδε πὼς εἶχαν δίκην:

—Θὰ γίνω καλὴ — εἶπε... Μὰ πρῶτα θὰ χτίσετε ἓνα γιοφύρι, ἐκεῖ ποὺ μ' ἔσωσε ὁ ἀντρας μου, ἐκεῖ ποὺ σκοτώθηκε ὁ ἀγαπημένος μου...

Χλώμιασαν οἱ προεστοί. "Ἦσαν, ἀπὸ παλὰ χρόνια, πὼς σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι δὲν στεριώνει γιοφύρι. Κάθε νύχτα, ἐπαιριαν τὰ νερά, ὅτι εἶχε χτιστῇ τὴν ἡμέρα...

—Σὰ δύσκολο εἶναι κυρὰ μου... —Τότε δύσκολο εἶναι κι' ἐκεῖνο ποὺ ζητάτε...

Μιά μουγκαμάρα, κράτησε γιὰ λίγο. "Ἐστερα εἶπε ὁ πρῶτος προεστός:

—Θὰ γίνῃ κυρὰ μου...

—Τότε, καλὰ...

"Ἐφυγαν καὶ σὰν βγήκαν ἀπ' ἐξω τὸν ρώτησαν οἱ σύντροφοί του, τὸν γέροντα:

—Πὼς θὰ σταθῇ τὸ γιοφύρι, ἀρχοντα;

—Θὰ σταθῇ!...

—Μὰ πῶς;

—Διὴ μου δουλειά!... Ὁ γέρω — Ἀργύρης, ὅ,τι πῇ τὸ κάνει.

—Τὸ ξαίρουμε — συμφώνησαν οἱ ἄλλοι... Καὶ σώπασαν.

★

Μιά κοντινὴ νύχτα ἀπὸ τὴν συζήτησι, ὁ γέρω-Αργύρης δὲν κοιμήθη. Στὸ κονάκι ἦταν ἓνας ἀράτης κι' εἶχε γυναῖκα μιά βγάγια.

"Ἐστεῖλε δυὸ παλληκάρια του. —Θέλω τὸν ἀράτη καὶ τὴ βγάγια ἀπὸ τὸ κονάκι — τοὺς εἶπε. Ξαίρετε ποὺ κοιμοῦνται. Στὸ σπιτάκι ποὺ εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀρχοντικό, στὴν ἀκρὴ τοῦ κήπου. Κι' ἂν φωνάξουν δὲν, θὰ τοὺς ἀκούσουν. Μόνο νὰ τοὺς διακρίσετε καλὰ τὰ στόματα...

—Στίς διαταγές σου ἀρχοντα. —Καὶ νὰ τοὺς φέρετε στὸν ποταμό, ζωντανούς.

Τὰ παλληκάρια βγήκαν ἀσπροπρόσωπα. "Ἐκλεψαν τοὺς ἀράτηδες καὶ τοὺς πήγαν στὸ ποτάμι. Τὰ θεμέλια εἶχαν ἀνοίξει ἀπὸ χθές. Ὁ προσετός τοὺς ἐσφαξε, τοὺς ἔρριψε κάθε ἓνα στὴν μιά βᾶσι τῆς καμάρας ποὺ θὰ γινόταν. "Ἐστερα πέταξαν θεοράτες πέτρες. Καὶ στὴν ὥρα ἔφτασαν οἱ μαστόροι κι' ἄρχισε ἡ δουλειά τους...

Καὶ τὸ γιοφύρι τελείωσε γλήγορα, χωρὶς νὰ χαλάσῃ πιά. Καὶ ἡ ἀρχόντισσα, ἔγινε πάλι καλὴ ὡς πρῶτα. Μόνο σὰν πήγε νὰ ἰδῇ τὸ γιοφύρι κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω, γιὰ νὰ κυττάξῃ στὸ νερὸ, εἶδε τὴν ὄψη τῆς νὰ καθρεφτίζεται τόσο χλωμή, ποὺ τραβήχθηκε γρήγορα. Καὶ θάρρεψε μάλιστα πὼς ἀκούσε δυὸ φωνές —ποὺ τῆς γινώριζε.

"Ἐλεγε ἡ μιά:

—Βάστα γερὰ γυναῖκα. Κι' ἡ ἄλλη ἀπαντοῦσε:

"Ἐγὼ κρατῶ ἀντρα, μὰ βάστα κι' ἐσὺ ἀράτη.

Ὅπως ὅμως ἦταν παραγμένη κι' ἔφυγε βιαστικά, δὲν ἔδωσε καὶ μεγάλη σημασία σ' αὐτὸ κι' οὔτε θυμῆκε τοὺς ἀράτηδες τῆς.

★

Νὰ γιατί κάθε νύχτα, ἀκούγονταν ἀγκομαχητὰ, στὰ θεμέλια τοῦ γιοφυριοῦ τῆς Κυρᾶς!

Νὰ γιατί, κρύες, τρεμάμενες φωνές, ξετρελλαινούν τοὺς στρατόκους!

Νὰ γιατί, ὅταν περάσῃ κανένας μιλώντας ἢ κάνοντας θόρυβο, τὰ στοιχεῖα — οἱ ἀράτηδες — βγαίνουν καὶ τοὺς πνίγουν!

Μὰ τὸ γιοφύρι στέκει καλὰ, γιὰτὶ πάντα τὰ στοιχεῖα, ἐκτελοῦν τὴ διαταγὴ ποὺ πήραν, ὅταν σφάγηκαν.

Κι' ἀκούεται σὰν σύνθημα στρατιωτικὸ ἡ φωνή:

Βάστα γερὰ γυναῖκα. Κι' ἀπαντᾷ ἡ ἄλλη:

"Ἐγὼ κρατῶ ἀντρα. Μὰ βάστα κι' ἐσὺ ἀράτη...

★

Μὰ τί ἔπαθε, ἐσὺ ἡ πόνη, ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ Λίτσα. Πρόσεξε, θὰ φᾶς κι' ἐσὺ τι μωρία, πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ σου.

—Πέες μου, πέες μου, ψιθύρισε ἡ Μελίτα... Ποῦ γάβηται ἀκριβῶς... πὼς τόμαθε...

—"Ἀκου... ἀρχισε ἡ Λίτσα. Ὁ ἀδελφός μου...

Μὰ δὲν ὑποφέρεστε πιά! Ἐφαίνοντο ἡ κυρία Εὐτέρπη. Ἐξῶ! Κι' οἱ δύο σας! "Ἀπορῶ ὅμως, μ' ἐσένα, Μελίτα!

Συνηθισμένη ἀπὸ τιμωρὶς σηκώθηκε ἀτάραχη ἡ Λίτσα, κι' τραβήξε κατὰ τὴν πόρτα. Σηκώθηκε καὶ ἡ Μελίτα. Μὲ μιάς ὅμως, τὸ στήθος τῆς φοβόκοσε, καὶ ξεσπώντας σὲ ἀναφύλα

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα τῆς ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

—"Ἦσυχα! φώναξε ἡ κυρία Εὐτέρπη, ἡ καθηγήτρια τῶν ἑλληνικῶν. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί πάθατε σήμερα καὶ ἀτακτεῖτε.

Τὰ κοριτσοῦλικά κεφάλια ποὺ ἀναδεικνόνταν ἀνίσχυρα, κοκκάωσαν γιὰ μιὰ στιγμή. Καμμιὰ εἰκοσαριά ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν στὴν καθηγήτρια.

Λίγο βάσταξε ὅμως ἡ ἡσυχία. Πρῶτῃ ἐσκυψε ἡ Λίτσα. ἡ πὺ ἀτακτὴ πάντα μαθήτριά τῆς τάξεως, στὸ αὐτὴ τῆς Φλώρας:

—Τὶ ὥρα εἶνε; ρώτησε ἀνίσχυρα.

—Δέκα παρὰ πέντε! ἀποκρίθηκε ἡ Φλώρα, μιὰ κοντούλα ἡλικίας μελαχροινῆς. Τὶ ὥρα θὰ γίνῃ ἡ κηδεῖα;

—Στίς ἐννιάμιση. Ἐχει γοῦ στο νὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ πρὶν ἀπὸ τὸ διὰλειμμα!

—"Ἦσυχα!

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Εὐτέρπης ἦταν πὺ αὐστηρή.

—Λίτσα! ψιθύρισε σὲ λίγο ἡ Μελίτα. Ποῦ καθόταν ἀκριβῶς αὐτὸς ποὺ σκοτώθηκε;

—Μὰ δὲν ξέρω! ἀποκρίθηκε σηκώνοντας τοὺς ὤμους ἡ τσαγλίνη ἡ Λίτσα. Σοῦ εἶπα πὺ τόμαθα!... Πενοῦσα...

—Λίτσα! φώναξε ἡ καθηγήτρια. Ἄλλῃ μιὰ λέξι νὰ πῆς, θὰ τιμωρηθῇς.

Σούφρωσε τὰ χεῖλιά τῆς ἡ μικρή.

—Λίτσα, ψιθύρισε πάλι ἡ Μελίτα. Πέες μου...

Ἦταν μιὰ ψηλὴ ὀμορφὴ κοπέλλα, μὲ ὀλόχρυσά μαλλιά καὶ θαυγάλα μάτια. Κάτω ἀπὸ τὴ μάστιγ ποδιὰ τῆς ἔσωτερικῆς μαθήτριάς, τὸ κορμὶ τῆς φωνήθηκε γυναικεῖο, μ' ὀλή τὴν τὸλημ τῶν δεκαεπτὰ τῆς γρόνων.

Μὰ τί ἔπαθε, ἐσὺ ἡ πόνη, ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ Λίτσα. Πρόσεξε, θὰ φᾶς κι' ἐσὺ τι μωρία, πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ σου.

—Πέες μου, πέες μου, ψιθύρισε ἡ Μελίτα... Ποῦ γάβηται ἀκριβῶς... πὼς τόμαθε...

—"Ἀκου... ἀρχισε ἡ Λίτσα. Ὁ ἀδελφός μου...

Μὰ δὲν ὑποφέρεστε πιά! Ἐφαίνοντο ἡ κυρία Εὐτέρπη. Ἐξῶ! Κι' οἱ δύο σας! "Ἀπορῶ ὅμως, μ' ἐσένα, Μελίτα!

Συνηθισμένη ἀπὸ τιμωρὶς σηκώθηκε ἀτάραχη ἡ Λίτσα, κι' τραβήξε κατὰ τὴν πόρτα. Σηκώθηκε καὶ ἡ Μελίτα. Μὲ μιάς ὅμως, τὸ στήθος τῆς φοβόκοσε, καὶ ξεσπώντας σὲ ἀναφύλα

λητὰ, ξανάπεσε στὸ θρανίο τῆς.

—Τὶ φασαρία! ἔκανε νευριασμένη ἡ καθηγήτρια. Μελίτα, δὲν εἶσαι πειθαρχικὴ...

Ἰκετευτικά, τὴν ἐκτίταζαν τὰ μεγάλα, θαυράμενα, μάτια τῆς κοπελλίτσας.

Δὲν ἦταν κακὴ ἡ κυρία Εὐτέρπη. Εἰκοσι χρόνων δουλειὰ, τὴν εἶχαν κάνει λίγο νευρικὴ. Μέσα στὰ καστὰνὰ τῆς ὀμορφὰ μάτια, πίσω ἀπὸ τὰ μυωπικά γυαλιά, ἡ ματιά τῆς ἔλαμπε γεμάτῃ καλωσύνη καὶ ἀνθρωπιά.

Τὸ κορμὶ ποὺ χτύπησε ἐκείνη τὴ στιγμή, τὴ βοήθησε. γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὸ γόητρό τῆς, ὑποχωρώντας σὲ μιὰ δύστροπὴ μαθήτριά, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος λυπῶταν τὴ Μελίτα, μιὰ καλὴ πάντα κοπέλλα.

Λυτρωμένες, πετάχτηκαν οἱ κοπελλίτσες—ἐτρεξαν στὸ διὰδρομο—κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κλεφτά, μαζεύτηκαν στὸ μεγάλο παράθυρο ποῦδινε στὸ δρόμο.

Πῆγε κι' ἡ Μελίτα νὰ τρέξῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μὰ ἡ κυρία Εὐτέρπη, στεκόταν στὴν πόρτα τῆς τάξεως.

—Μελίτα! ἔκανε, κυττάζοντας τὴν μὲ αὐστηρότητα καὶ μὲ καλωσύνη. Τὶ ἔχεις;

Τὸ αἷμα ἀνέθεκε στὰ μάγουλα τῆς μικρῆς, τὰ δάκρυα κύλησαν πάλι γοργά.

—Συγχωρεῖστε με... ψιθύρισε... κάτι εἶπαν σήμερα στὴν τάξη... ταραχτήκα.

—Τὶ εἶπαν; μπορῶ νὰ τὸ μάθω κι' ἐγὼ;

Τὰ μάγουλα τῆς Μελίτας ἐγίναν θαυκόκκινα. Δίστασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα εἶπε σιγά:

—Αὐτοκτονήσε κάποιος νέος κάπου ἐδῶ κοντὰ... Λένε πὺς...

—Τὶ φασαρία! ἔκανε νευριασμένη ἡ κ. Εὐτέρπη. Μελίτα, δὲν εἶσαι πειθαρχικὴ!...

—Καλὴ, μὲ τὸ εἶπε ὁ ἀδελφός μου, φώναξε ἡ Λίτσα.

Ἦταν φίλοι;

—Ὁχι, συμφοιτητές. Μοῦ εἶπε τὸνομά του, μὰ τὸ ξέχασα. Δὲν ἔξερε κι' αὐτὸς λεπτο...

—Παιδάκι μου! "Ἀμοιροπαῖδάκι μου! Γυεῖ μου!

Τὰ γόνατα τῆς Μελίτας λύγησαν, τὸ κεφάλι τῆς ἔπεσε σὰν ἄψυχο στὸν ὄμο τῆς Λίτσας. Κι' ἡ θεοτέλλῃ μικρὴ δὲ μίλουσε πιά. Τὸ σαγόνι τῆς ἔτρεψε κι' αὐτὴν, καθὼς κράτησε στὴν ἀγκαλιά τῆς γιὰ μιὰ στιγμή τὴν συμβατήτριά τῆς λιποθυμισμένη.

Ὅταν ἀνοίξε ἡ Μελίτα τὰ ἄτια ξανά, θριαυκόνταν μόνῃ στὸ γραφεῖο, μὲ τὴν κυρία Εὐτέρπη.

Σοβαρὰ τῆς χαμογελοῦσε ἡ καθηγήτρια, καθὼς τῆς ἔλεγε σιγά:

—Δὲν ποτεῖ νὰ εἶσαι τόσο ὑπερβολομένη... στὴν ἐποχὴ μας, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε σοβαρός.

Μὰ ὅταν νύηθε γιὰ καλὰ ἡ μικρὴ, κι' ἀνασκόπησε στὸ πιδάκι, τὸ ὄφος τῆς δασυλῆ...

—Τὶ φασαρία! ἔκανε νευριασμένη ἡ κ. Εὐτέρπη. Μελίτα, δὲν εἶσαι πειθαρχικὴ!...

—Καλὴ, μὲ τὸ εἶπε ὁ ἀδελφός μου, φώναξε ἡ Λίτσα.

Ἦταν φίλοι;

—Ὁχι, συμφοιτητές. Μοῦ εἶπε τὸνομά του, μὰ τὸ ξέχασα. Δὲν ἔξερε κι' αὐτὸς λεπτο...

—Παιδάκι μου! "Ἀμοιροπαῖδάκι μου! Γυεῖ μου!

Τὰ γόνατα τῆς Μελίτας λύγησαν, τὸ κεφάλι τῆς ἔπεσε σὰν ἄψυχο στὸν ὄμο τῆς Λίτσας. Κι' ἡ θεοτέλλῃ μικρὴ δὲ μίλουσε πιά. Τὸ σαγόνι τῆς ἔτρεψε κι' αὐτὴν, καθὼς κράτησε στὴν ἀγκαλιά τῆς γιὰ μιὰ στιγμή τὴν συμβατήτριά τῆς λιποθυμισμένη.

Ὅταν ἀνοίξε ἡ Μελίτα τὰ ἄτια ξανά, θριαυκόνταν μόνῃ στὸ γραφεῖο, μὲ τὴν κυρία Εὐτέρπη.

Σοβαρὰ τῆς χαμογελοῦσε ἡ καθηγήτρια, καθὼς τῆς ἔλεγε σιγά:

—Δὲν ποτεῖ νὰ εἶσαι τόσο ὑπερβολομένη... στὴν ἐποχὴ μας, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε σοβαρός.

Μὰ ὅταν νύηθε γιὰ καλὰ ἡ μικρὴ, κι' ἀνασκόπησε στὸ πιδάκι, τὸ ὄφος τῆς δασυλῆ...

θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ ἡ κηδεῖα.

—Καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει ἐσὺς αὐτό; εἶπε σοβαρὰ ἡ κυρία Εὐτέρπη. Δὲ βλέπω τί σχέσι ἔχει μὲ τὴς ἀταξίες ποὺ κάνετε... Οὔτε μὲ τὰ κλάματά σου. Ποῖός εἶνε αὐτός; Τὸν ξέρεις;

—Ὁχι! φώναξε τρομαγμένη ἡ μικρὴ. Καμμιὰ δὲν ξέρει τὸνομά του... Μὰ εἶσαι, ταραχτήκαμε...

Τὴν κύτταξε θαθεῖα στὰ μάτια ἡ κυρία Εὐτέρπη, ἔπειτα, ἀκουμπώντας τὸ χέρι τῆς στὸν ὄμο τῆς κοπέλλας, εἶπε σοβαρὰ:

—Ἄλλῃ φορὰ νὰ εἶσαι πὺ φύγραμνη. Πήγαινε τώρα.

Τρέχοντας ἐφθασε ἡ Μελίτα στὴ συντροφιά τῶν ἄ

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Μετά την ύπογρα-
φήν του διατάγματος περί εξο-
ρίας των Μαυριτανών εκ της Ι-
σπανίας, ο βασιλεύς, θέλοντας
να λησμονησθί τον πόνον που του
επρόσβλεπε η φυγή της Αϊζάς,
διά την οποίαν επληροφορήθη ό-
τι ανεχώρησε από την Μαδρίτη
με τον Φερνάντο, κατέφυγε στα
ανάκτορα του Βάλλαντολιν. Έ-
κει μετέθετο και τον συνήθησε
λίγο αργότερα και ο Πικουίλλο.
Ο Φίλιππος μόλις είδε κοντά
του τον νεαρό πνευματικό του
έπεσε στην αγκαλιά του παρα-
καλώντας τον να τον βοηθήσει
να γαληνέψη ψυχικά. Τότε ο
Πικουίλλο τον επληροφορήσε ότι
του είπαν ψέματα, ότι η αδελ-
φή του Αϊζά έφυγε στη Βαλέν-
τσια για να παντρευθί τον Φερ-
νάντο και ότι όλα αυτά ήταν
άπλες συκοφαντίες.
—Κι όμως, επέμενε ο Φίλιπ-
πος, ξέρω καλά ότι έφυγε από
την Μαδρίτη μαζί με τον Φερ-
νάντο, στο ίδιο άμαξι).

3ον

— "Όχι Μεγαλειότατε, τον Φερνάντο τον εκάλεσαν ο βαρώνος της Βαλέντσιας να σκεφθούν για τα συμφέροντά τους και έφυγε μόνος του.

—Μά μου είπαν, ότι αυτός απεμάκρυνε την δου-
κισσα Ντε Σανταρέμ απ' τη Μαδρίτη.

—Σας είπαν ψέματα, Με-
γαλειότατε, την αδελφή μου έγω την απομάκρυνα απ' τα ανάκτορα και τη Μαδρίτη.

—Συ αδελφέ μου; Έκα-
με κατάπληκτος ο Φίλιπ-
πος, και γιατί τόκανες αυ-
τό;

—Γιατί είχε όρκισθί πως
θ' αυτοκτούσε αν την αναγ-
κάζε να σάς παραδοθή. Κι
έγω δεν ήθελα ν' ά-
φήσω τον βασιλέα μου να
παραδοθή ενώπιον του
Θεού με τό βάρος ενός δι-
πλού εγκλήματος.

—Μη με καταδικάζης, α-
δελφέ μου, φώναξε κατά-
χλωμος ο βασιλεύς, ο Θε-
ός γνωρίζει ότι ήθελα να
την πάρω γυναίκα μου.

—Και ποιος έμπόδισε τη
Μεγαλειότητά σας;

—Ο δούξ Ντε Λάρμα
και ο Μέγας Έρροξ. Έρροξ
στης, μου είπαν πως δεν
είχα τό δικαίωμα να νυμ-
φευθώ με υίαν αλτρετικόν
και προσπάθησαν να με
πέσουν ότι οι Μαυριτανοί
είναι η καταστροφή της
Ισπανίας.

—Ένθ' άπεναντίας είναι
η δύναμις και ο πλούτος
της χώρας σας, άπήντησε
με ζωηρότητα ο Πικουίλ-
λο. Και με λίγα, μά πει-
στικά λόγια, άνέπτυξε στον

βασιλέα τά εκ των Μαυρι-
τανών υπηκόων τεράστια
ώφέλη της Ισπανίας, το
υπέδειξε που εύρίσκεται
πρό πραγματικό συμφέρον
της χώρας του και συγχρό-
ως του απέκλυσε τά σχέ-
δια του Μεγάλου Έρροξ
ταστού, του Ριβιέρα και
του δουκός Ντε Λάρμα, οι
όποιοι, ετόνισεν, χάριν
των προσωπικών και μό-
νον συμφερόντων των, έ-
συσαν τό Κράτος στην ά-
βυσσος.

Τρομαγμένος ο βασι-
λεύς από τις αλήθειες που
του απέκλυσε ο πνευμα-
τικός του, φώναξε τρο-
μαγμένος:

—Θθάνει, θθάνει! Μη
μου λές τίποτε, δεν υπάρ-
χει πιά σωτηρία. Υπέγρα-
ψα τό διάταγμα της εξο-
ρίας.

Στό άκουσμα των λό-
γων αυτών ο Πικουίλλο έ-
γινε κατακίτρινος απ' την
συγκίνηση που τον κατέ-
λαβε και είπε με σβυσμέ-
νη φωνή:

—Υπογράψατε; Η Με-
γαλειότης σας υπέγραψε;
Μου λέτε την αλήθειαν;
Τό εκάνατε αυτό;

—Ναι, ζαλισμένος και
έξω φρενών από την ζή-
λεια και τον πόνο μου και,
έπι πλέον, μη έχοντας έ-
σένα κοντά μου για να μ'
έμποδίσης, τ' υπέγραψα!
Είπεν ο βασιλεύς και έ-
σκυψε τό κεφάλι σάν ένο-
χος...

Την στιγμή εκείνη ά-
νήγγειλαν στον Πικουίλλο
ότι κάποιος ήλθε στα ά-
νάκτορα και τον ζητούσε
έμπειρόντως. Ο νεαρός
κληρικός, βγήκε για λίγα
λεπτά και όταν ξαναέ-
φθισε, άνεκοίνωσε στον βα-

σιλέα ότι ο Φερνάντο ντ'
Αλμπάντα και άλλοι βα-
ρώνοι της Βαλέντσιας, φο-
βούμενοι την καταστροφή
που τους άπειλούσε, αν
πράγματι οι Μαυριτανοί
εξαναγκάζονταν να έγκα-
ταλείψουν την Ισπανία,
ήρθαν να παρακαλέσουν
τον βασιλέα τους να μη
φέρη στην άπόγνωσι τό-
σους καλούς και πιστούς
υπηκόους του, εξορίζον-
τας τους ανθρώπους που
καλλιεργούσαν τους ά-
γρούς τους και τους εργά-
τες που έφεραν σέ τόση
άκμη τά εργοστάσια και
τη βιομηχανία τους.

—Δεν ξέρουν άκμή,
κατέληξεν ο Πικουίλλο,
πως τό διάταγμα έχει ύ-
πογραφή από την Μεγα-
λειότητά σας, θέλετε να
τους δεχθήτε;

—Και τι να τους πώ...
Τι μπορώ να κάμω τώρα
που τό κακό έγινε πιά;

—Ποιος ξέρει! Έκαμε ο
Πικουίλλο. Μπορεί να
βρούμε τρόπο να μετρια-
σθούν τά δεινά που θα
προκαλέση ο διωγμός των
δυστυχισμένων υπηκόων
σας. Θέλετε να τους φω-
νάξω;

—Ας έρθουν, ας έρ-
θουν, αφού τό θέλεις, εί-
πεν ο βασιλεύς.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑΝ

—Όταν οι άντιπρόσωποι
των βαρώνων της Βαλέν-
τσιας παρουσιάσθησαν
στον βασιλέα, ο Πικουίλ-
λο, για να υπερασπισθί
την τιμήν του ήγεμόνος
του, είπεν ότι ο βασι-
λεύς της Ισπανίας, αναγ-
κασθεις να συγκατατεθί
στην έφαρμογή ενός πο-

λιτικού και θρησκευτικού
προγράμματος, του οποί-
ου άναγνωρίζει τη σκλη-
ρότητα, έπιθυμούσε να
βρεθί ένας τρόπος που να
μετριασθί τό κακό.

Έπρότεινε, λοιπόν, τότε
στον βασιλέα, παρουσιά-
σων βαρώνων, για να μη
μεινουν τελείως έγκαταλε-
λειμένοι οι άγροί και τά
εργοστάσια των βιομηχά-
νων, να έπιτραπή σέ δέκα
οικογένειες έπί των εκα-
τόν Μαυριτανών, να πα-
ραμεινουν στην Ισπανία,
για να διδάξουν και
στούς Χριστιανούς άγρό-
τες, τάς μεθόδους καλλι-
εργείας, που τόσον ελχι
τελειοποιήσει οι Μαυριτα-
νοι.

—Υστερ' από λιγδλεπτή
σύσκεψη, τόσον ο βασι-
λεύς, όσον και οι βαρώνοι
έδέχθησαν πρόθυμα την
πρότασι του Πικουίλλο
και ο Φερνάντο, κατενθου-
σιασμένος, γιατί τώρα ή-
ξερε πως ή Αϊζά και ο
Γεζίντ θα παρέμεναν στην
Ισπανία έφυγε τό ίδιο
πάλι βράδυ επιστρέφον-
τας στην Βαλέντσια.

Έν τώ μεταξύ, ο δούξ
Ντε Λάρμα και ο Μέγας
Έρροξ, έρροξ, έφρόντι-
σαν, μόλις τό διάταγμα
υπέγραφή από τον Φίλιπ-
πον, να τό κοινοποιήσουν
σ' όλη την Ισπανία και
να διατάξουν την άμειον
εκτέλεσίν του.

Ο Πικουίλλο επίσης, εί-
δοποίησε τον πατέρα του,
που βρισκόταν στη Γρενά-
δα, για την άτιμη διαγυ-
γή του πρωθυπουργού και
την καταστροφή που συνε-
τέλεσθη και ο γέρος έ-
σπευσε να επιστρέψη στη
Βαλέντσια, όπου έπικρα-
τούσε τό πένθος και ή
άπογοήτευσίς.

Βρήκε κατάκλειστα τά
εργοστάσια και τους ά-
γρούς έγκαταλελειμμέ-
νους, ένθ' τά γυναικόκοι-
τα μαζεμένα στούς δρό-
μους έκλαιαν και κύττα-
ζαν με παράπονο τον ού-
ρανό. Γύρω τους στρατιώ-
τες πάνω σ' άλλογα, διε-
σκόρπιζαν τον κόσμο με
γυμνωμένα τά σπαθιά
τους.

—Δεν έχουμ πιά Πα-
τρίδα! φώναζαν άπαρηγό-
ρητο τό πλήθος των Μαυ-
ριτανών. Μας εξορίζουν
από την γή που γεννηθή-
καμε και που την πλουτί-
σαμε, καλλιεργώντας την.
Αυτή είναι ή δικαιοσύνη

των Χριστιανών!

Μόλις ο Γεζίντ και ή
Αϊζά άνεγνώρισαν τον
πατέρα τους νάρχεται ά-
πό μακρυά, με τη λύπη
ζωγραφισμένη στα όμορ-
φα πρόσωπά τους έτρεξαν
να τον προύπανθήσουν,
περνώντας με δυσκολία
άνάμεσα από τό πλήθος
των έξορίστων που, σιγά-
σιγά, είχε μαζεuth έξω
από τό σπίτι του Ντελα-
σκάρ, που πάντα τον θεω-
ρούσαν προστάτη και πα-
τέρα τους.

Κι όταν λίγα λεπτά άρ-
γότερα πλησίασε στην εί-
σοδο της άπέραντης βιλ-
λας του ο γέρος Μαυριτα-
νος, οι γυναικες γονάτι-
σαν στο πέραςμά του και
παρουσιάζοντάς του τά
παιδιά τους, του φώναζαν
με σπαρακτικές φωνές:

—Σώσε τά πατέρα μας!

—Παιδιά μου! Έκαμν
έκείνος με ύφος μεγαλό-
πρεπο, αν ή συμφορά μας
είνε μεγάλη, πρέπει και
τό θάρρος μας να είναι με-
γαλύτερο...

Τά λόγια αυτά, που
προφέρθηκαν από τό στό-
μα του Ντελασκάρ. Ντ'
Αλβερικ έπανεφεραν λι-
γη γαλήνη στο πλήθος.

—Αφού έτσι θέλησεν ο
Θεός, φώναξε ένας από
τους άρχοντες των Μαυρι-
τανών, ας πάρωμε τό
δρόμο της έξορίας. Ας
μη ζητήσωμε από τους
έχθρούς μας, ούτε χάριν
ούτε έλεος. Φεύγοντας θα
πάρωμε μαζί μας όλο τον
πλούτο της χώρας αυτής
που ήταν έργον δικό μας.
Αυτή θα είναι ή εκδίκησίς
μας για τό κακό που μάς
κάνουν.

—Ας φύγωμε, λοιπόν,
όλοι! φώναξε τό πλήθος.

—Όχι όλοι!... άκού-
στηκε ξαφνικά μία δυνα-
τή φωνή.

Ήταν του Φερνάντο που
έφτανε την ώρα εκείνη
μαζί με τους βαρώνους
της Βαλέντσιας.

—Αδελφοί μου! είπε
γυρίζοντας στο πλήθος.
Έκάναμε ό-τι μπορούσαμε
για να σώσουμε όλους
σας. Αυτή ήταν ή ζωή
μας έπιθυμία. Κι αυτό
θα ήταν και τό συμφέρον
της Ισπανικής Πατρίδος,

αυτό όμως δεν ήταν δυνα-
τόν να γίνει. Προσπαθήσα-
με τότε να γλυτώσωμε
από τά βάσανα της έξο-
ρίας ένα μέρος από σάς.
Και, με λίγα λόγια,
τους άνήγγειλεν ότι κατ'
άποφασιν του βασιλέως
δέκα οικογένειες σίς έ-
κατόν θα παρέμεναν στην
Ισπανία.

Φωνές χαράς και εύχες
άκούστηκαν από τό πλή-
θος, ένθ' τά μάτια όλων
στράφηκαν και πάλιν στο
Ντελασκάρ και τά παιδιά

του.
—Ένας προύχοντας τους
φώναξε:

—Σεις, Ντελασκάρ, που
κατάγεσθε από την οικο-
γένεια των βασιλέων μας,
σεις οι τελευταίοι άπόγο-
νοι των Αβασσεράς, μέι-
νετε στην Πατρίδα μας
για να μπορέσετε να έπι-
τύχετε πάλι μία μέρα την
έπιστροφή μας. Και σεις
πρέπει να ονομάσετε εκεί-
νους που θέλετε να μεί-
νουν μαζί σας.

Ο γέρος έρριξε μία δα-
κρυμένη ματιά στο πλή-
θος και είπε:

—Αδελφοί μου, εύχαρι-
στώ εξ όνόματός σας και
ék μέρους μου τον συν-
ταγματάρχη Φερνάντο ντ'
Αλμπάντα και τους εύ-
χόμενους και τους άγρούς τους
και τους άγρούς της Βα-
λέντσιας, που τόσο γεν-
ναίόφρονα προσπάθησαν
να μετριάσουν τά δεινά
μας.

Στάθηκε λίγες στιγμές
άνέπνευσε βαθειά και πρό-
σθεσε με φωνή που δύσκο-
λα προσπάθησε να κάμη
σταθερή:

—Και τώρα σάς έρω-
τώ: Ποιος από σάς θέλει
να χωρίση την τύχη του
από την τύχη των αδελ-
φών του; Ποιος θέλει να
μείνη στη χώρα αυτή των
αχαρίστων και να ζήση
κάτω απ' τον ούρανό που
οι άδελφοί του δεν θα
βλέπουν; Όσο για μένα,
Πατρίς μου θα είναι στο έ-
ξος ο τόπος που θα δια-
λέξετε σεις για να ξανα-

χτίσετε πάλι τις φωλιές
σας. Τά παιδιά μου έλπί-
ζω να με συγχωρήσουν.

—Πατέρα μας, φώναξε
ή Αϊζά και ο Γεζίντ, φεύ-
γουμε κι έμεις μαζί σου.

—Όλοι με τον πατέρα
μας! κραύγασε με μία
φωνή τό πλήθος.

Ο Φερνάντο έρριξε στην
Αϊζά ένα ίκετευτικό
βλέμμα κι έκείνη με μά-
τια δακρυσμένα του έδει-
ξε τον ούρανό.

★

Σε λίγο ή άπόφασίς αυ-
τή των Μαυριτανών διεδό-
θη σ' όλη τη χώρα. Οι ό-
μοσθενείς τους της Άρα-
γωνίας, της Καστίλλης
και της Καταλωνίας έγκα-
τέλειψαν όλοι τις έστιές
τους και τους άγρούς τους
και συνεκεντρώθησαν στην
παραλία για να έπιβιβα-
σθούν στα πλοία μαζί με
τους αδελφούς τους και ν'
άκολουθήσουν όλοι τον
δρόμον της έξορίας.

Τά πλοία όμως της κυ-
βερνήσεως δεν ήταν πιά
άρκετα για να μεταφέ-
ρουν όλα εκείνα τά πλήθη
που συνέρρευσαν στις Ι-
σπανικές παραλίες και ο
Φερνάντο μαζί με τους φι-
λους του, κατώρθωσαν να
έπιτραπή, σέ όσους είχαν
τά μέσα, να ναυλώσουν
δικά τους πλοία, για να
ταξιδεύουν πιο άνετα.

Ο Γεζίντ άνέθεσε την
φροντίδα αυτή στον Πε-
τράλβη που έσπευσε να
συνεννοηθί μ' ένα Ναπο-
λιτάνο πλοίαρχο, τον Ζαν-

πιέτρι. Αυτός όμως δεν
είχε έτοιμο πλήρωμα και
καθώς έπρεπε να φύγουν
γρήγορα, πήγε τό βράδυ
στο ξενοδοχείο της «Σει-
ρήνας», στο λιμάνι, που
συνήθως μαζεύονταν οι
ναυτικοί και προσπαθούσε
να βρή τους ιπότες που
του χρειαζόνταν. Κάποια
στιγμή τον πλησίασε ένας
άντρας με πρόσωπο ήλιο-
καμένο και με τετράγω-
νους ώμους και τον ρώτη-
σε:

—Πόσους ναύτες χρειά-
ζεσαι για τό πλοίο σου;

—Τουλάχιστον δώδεκα.

—Θα σου φέρω δεκα-
πέντε...

—Που θα τους βρής;

—Αυτό είναι δική μου
δουλειά... Τι θα τους δώ-
σης;

—Είκοσι τάλληρα στον
καθένα ως τό Άλγέρι...

—Πολύ καλά... Θα τά
πληρώσης μόλις φθάσου-
με;

—Ήσυχασε, τό πλοίο
μου είναι ναυλωμένο από
την οικογένεια του Ντελα-
σκάρ ντ' Αλβερικ.

Στό άκουσμα του όνόμα-
τος αυτού, τά μάτια του
άγνώστου άστραψαν από
άγρια χαρά.

—Τότε τό πράγμα δια-
φέρει, είπε, είμαι έντελώς
ήσυχος για την πληρωμή.

Λοιπόν, ο λόγος μου λό-
γος, δώσ' μου τό χέρι
σου...

Κι αφού έσφιξαν τά
χέρια τους οι δύο άνθρω-
ποι έχωρίστηκαν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ.....

—Όταν τά πλήθη των
Μαυριτανών άρχισαν να
έτοιμάζονται για τον έκ-
πατρισμό τους, ο Φερνάν-
το πήγε στο σπίτι της Αϊ-
ζάς και την παρεκάλεσε να
μη φύγη μαζί με τον πα-
τέρα της και να μείνη
τουλάχιστον αυτή με τον
Γεζίντ, ειδ' άλλως να του
έπιτρέψη να την συνοδεύ-
ση κι αυτός στην έξορία.
—Φερνάντο! του άπήν-
τησε ή νέα με συγκίνηση.
Τ' όνομά σου, ο βαθμός
σου, οι τίτλοι σου, σου έ-
πιβάλλουν να μείνης στην
Ισπανία. Ν' αφήσης για
μένα την πατρίδα σου, την
γή, που άναπαύονται οι
γονείς σου, είναι μία θυ-
σία που δεν θα την δεχθώ
ποτέ...

—Μά υπάρχει μεγαλύ-
τερη θυσία από του να σε
χάσω;

—Φερνάντο... ως Χρι-
στιανός, ως άνθρωπος του
βασιλέως και ως στρατι-
ώτης της Ισπανίας, δεν έ-
χει τάχα υποχρεώσεις
και καθήκοντα να εκπλη-
ρώσης και δεν φοβάσαι
μήπως παραβαίνοντας αυ-

Τότε ο Φερ-
νάντο έσφιξε
την Αϊζά εις
την αγκαλιά
του

τά, άμαυρώσης τὸ δνομα
ποῦ σοῦ ἐκκληροδότησαν
οἱ γονεῖς σου;

— Αἰζά, σέ λατρεύω,
ποτέ μου δέν διανοήθηκα
νά άμαυρώσω τ' όνομά
μου, άφού όνειρό μου εἶνε
νά σοῦ τὸ προσφέρω μιά
μέρα άκηλίδωτο, όπως εἶ-
νε. Ἡ Ἰσπανία, όμως ση-
μερα δέν έχει άνάγκη
τῶν ύπηρεσιῶν μου, βρί-
σκεται σέ εἰρηνικές σχέ-
σεις μ' όλη τήν Εὐρώπη.
Γι' αὐτό μπορῶ νά στεῖλω
τήν παραίτησί μου άπό
τίς τάξεις τοῦ στρατοῦ καί
νά ζητήσω άπό τόν βασι-
λέα τήν άδεια ν' άναχω-
ρήσω άπό τήν Πατρίδα
μου. Τότε μπορῶ, χωρίς
νά κηλιδώσω τ' όνομά
μου, νά σέ άκολουθήσω
στή νέα σου Πατρίδα, ποῦ
θά εἶνε καί δική μου.

Συγκινημένη ἡ Αἰζά ά-
πὸ τήν τόση άφοσίωσι, έ-
δωσε τὸ χέρι της στόν
Φερνάντο καί τοῦ εἶπε:

— Άκουσέ με φίλε μου,
δέν πρέπει νά μέ άκολου-
θήσης, γιατί γιά τήν ένω-
σί μας χρειάζεται καί άλ-
λη συγκατάθεσις, εκτός
τῆς δικῆς μου. Ἡ συγκα-
τάθεσις τῆς Κάρμεν τῆς
μνηστῆς σου...

— Μά εκείνη μ' έγκατέ-
λειψε γιά ν' άφιερωθῇ στό
Θεό...

— Νάί, μά δέν μοῦ έδω-
σε άκόμα τὸ δικαίωμα νά
πάρω τὸν μνηστῆρα της,
εκείνον ποῦ έλάτρευε καί,
εἰμαι βεβαία πῶς σ' άγα-
πῶ άκόμα. Κι' ένόςω έ-
κείνη δέν μοῦ δίδει τήν
άδεια, θά θεωρῶ πῶς μέ
τόν γάμον μας προσίδω
τόν Ντόν Ζουάν Ντ' Αγ-
κουίλαρ καί τήν άδελφική
μου φίλη.

— Αντί, λοιπόν,
νά έγκαταλείψης τήν Ἰ-
σπανία καί νά μ' άκολου-
θήσης, σέ παρακαλῶ, ν'
άναχωρήσης τὸ ταχύτο
γιά τήν Παμπέλν, νά πᾶς
στό μοναστήρι τῆς Ἀναλή
ψεως, νά βρῆς τήν Κάρ-
μεν καί νά τῆς φανερώσης
τήν άλήθεια.

— Καί άν αὐτῇ μοῦ δώ-
σῃ τήν άδεια;

— Τότε θάρης νά μ'
εὕρης στήν έξορία. Θά σέ
περιμένω...

Ἡ έλπίς αὐτῆς άνεπτέ-
ρωσε τὸ θάρρος τοῦ Φερ-
νάντο, έσφιξε στήν άγκα-
λιά του τήν Αἰζά καί ά-
πεφάσισε, μόλις έξεκίνησῃ
τὸ πλοίο της άπ' τὸ λι-
μάνι, νά ταξειδέψῃ κι' αὐ-
τός στήν Παμπέλν γιά νά
συναντήσῃ τήν Κάρμεν.

ΟΙ ΟΡΕΙΝΟΙ ΤΗΣ ΣΙΕΡ-
ΡΑΣ ΝΤΕΛ ΑΛΒΑΡΑΣΟΝ

Τήν άλλη μέρα ἡ προθε-
σμία έξέπνευσε καί οἱ
Μαυριτανοί άφείλαν νά
έγκαταλείψουν τήν Ἰσπα-

νία. Περισσότεροι άπό έκα-
τό χιλιάδες είχαν συγκεν-
τρωθῇ μόνο στά παράλια
τῆς Βαλέντιας, έτοιμοί νά
έπιβιβασθοῦν στά πλοία.

Ένας σύγχρονος Ἰσπα-
νός ἱστορικός περιγράφει
μέ θαυμασμό τὰ νειάτα
καί τήν καταπληκτική δ-
μορφιά τῶν γυναικῶν ποῦ
μέ ψηλά τὰ κεφάλια βάδι-
ζαν πρὸς τὰ πλοία καθώς
καί τήν θηριώδία τῶν κυ-
βερνητικῶν στρατευμάτων
ποῦ έπιστατοῦσαν στήν έ-
πιβίβασι τῶν δυστυχισμέ-
νων εκείνων έξορίστων.
πρὸς τιμὴν όμως τῶν εὐ-
γενῶν τῆς Ἰσπανίας, πρέ-
πει νά σημειωθῇ, ότι πολ-
λοί άπ' αὐτοὺς άπεδοκίμα-
σαν καί έστιγματίσαν τίς
βαρβαρότητες αὐτῆς καί
ότι ως τήν τελευταία στι-
γμή οἱ βαρῶνοι τῆς Βα-
λέντιας έφέρθηκαν μέ
καλωσύνη κι' άδελφική μέ-
ριμνα πρὸς τοὺς έξορίζο-
μένους ύποτελεῖς τους. Ἐ-
πέτρεψαν μάλιστα σ' αὐ-
τοὺς νά παραλάβουν μαζί
τους όλα τους τὰ πλοῦτή
καί τοὺς θησαυροὺς τους,
ένῳ τὸ διάταγμα τῶν προ-
γράφων παραχωροῦσε σ'
αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νά
κρατήσουν ένα μεγάλο μέ-
ρος τῶν θησαυρῶν αὐτῶν
πρὸς όφελός τους.

Όταν ἤλθε ἡ ώρα νά έ-
πιβιβασθῇ ἡ οἰκογένεια
Ντελασκάρ, ἡ Αἰζά προ-
χωροῦσε στήν παραλία,
κρατώντας άπὸ τὸ χέρι
τόν πατέρα της. Ὁ Φερ-
νάντο τήν συνώδευε. Ὁ
ταν έφτασαν στό μέρος
ποῦ τοὺς περιέμενε τὸ πλοίο
τους, εκύτταξαν γύρω τους
μέ άπορία γιατί δέν έβλε-
παν τὸν Γεζίντ.

— Ὁ γυιός μου; Ποῦ εἶ-
ναι; ρώτησεν ὁ γέρος. Δέν
βλέπω τὸν Γεζίντ.

Ὁ Πετράλβη πλησίασε
τότε τὸν Ντελασκάρ καί
τοῦ εἶπε σιγανά:

— Μὴν τὸν ζητᾶτε, κύ-
ριε, νά μὴ σᾶς άκούσουν
οἱ Χριστιανοί ἡ κανένας
στρατιώτης. Καί τραβῶ-
ντας λίγο παράμερα τὸν γέ-
ρο τοῦ εἶπε:

— Χτῆς τὸ βράδυ ὁ κύρι-
ος Γεζίντ πήρε κάποιο
γράμμα άπὸ τῆς Σιέρρα
Ντέλ Αλβαρασόν. Όλοι οἱ
όρεινοί της φυλῆς μας έ-
χουν συγκεντρωθῇ εκεί.
Λένε πῶς άχυρωμένοι εκεί
μποροῦν νά πολεμήσουν
τοὺς διώκτες μας καί νά
έκδικήσουν τοὺς άδελφούς
μας. Γι' αὐτὸ έγγραψον
στόν κύριό μου ένα σημεί-
ωμα ποῦ έγγραφε: «Εἴμαστε
εἴκοσι χιλιάδες άπλίσμε-
νοι καί σέ περιμένουμε. Θά
εἶσαι σὺ ὁ άρχηγός μας».

— Κι' εκείνος έφυγε; ρώ-
τησε ὁ γέρος.

— Νάί! Ἡθελα νά τὸν
άκολουθήσω, μά μέ διέτα-

ξε νά σᾶς συνοδεύσω πρῶ-
τα ως τήν Ἀφρική κι' έπει-
τα νά γυρίσω, Έγώ εἰμαι
βλέπετε άναγκαστικά βα-
πτισμένος καί μπορῶ νά
γυρίσω, καί νά πολεμήσω
στό πλευρό του.

Ὁ γέρος χαϊδεύοντας μέ
συγκίνησι τὸ κεφάλι τοῦ
πιστοῦ του Πετράλβη, εἶπεν
ὕψωνοντας τὰ μάτια του
στόν οὐρανό:

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ!

Κ' άνέβηκαν στό πλοίο
ποῦ άνοιξε άμέσως τὰ πα-
νιά του καί ξεκίνησε. Ὁρ-
θια, πᾶνω στό κατάρτω-
μα τοῦ πλοίου, ἡ Αἰζά
κύτταξε στήν παραλία τὸν
Φερνάντο καί άνέμιξε τὸ
λευκό της μαντίλι στόν
άέρα ένῳ εκείνος, άκίνη-
τος καί μέ τὰ μάτια δα-
κρυσμένα, έβλεπε τὸ πλοίο
ποῦ έπαιρνε μακριά τήν
εὐτυχία του...

Τήν ἴδια μέρα άνεχώρη-
σε γιά τήν Παμπέλν,
όπως τὸν παρεκάλεσε ἡ
Αἰζά. Στό δρόμο του συ-
ναντήθηκε μ' έναν ταχυ-
δρόμο ποῦ έρχόταν άπό
τήν Μαδρίτη, γιά νά τοῦ
δώσῃ μιά έγγραφη διατα-
γή τοῦ πρωθυπουργοῦ.
Μόλις όμως τήν άνοιξε
καί άρχισε νά τήν διαβά-
ζῃ, τὸ πρόσωπό του έγινε
κατάχλωμο: Τὸν διέτασ-
σαν ν' άναλάβῃ τήν διοίκη-
σι τριῶν συνταγμάτων καί
νά χυτησῇ τοὺς Μαυριτα-
νοὺς ποῦ ὑπὸ τήν άρχηγία
τοῦ Γεζίντ ντ' Αλβερικ,
έπαναστάτησαν στήν Σιέρ-
ρα ντέλ Αλβαρασόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Μετά τήν έπίσκεψι τῶν
βαρῶνων τῆς Βαλέντιας,
ὁ βασιλεὺς έξαγούρισε
στή Μαδρίτη μαζί μέ τὸν
Πικουίλλο, άπό τὸν όποιο
δέν μποροῦσε πιά νά χωρί-
σθῃ. Ὁ νέος μοναχός ένοι-
ώθε μιά μεγάλη μεταβολή
νά συντελεῖται μέσα του.
Αὐτός ποῦ δέν εἶχε νοιώσει
ὡς τότε καμμιά φιλοδοξία
τόρρα άρχισε νά φλογίζε-
ται άπὸ τήν φιλοδοξία τοῦ
νά έπανορθώσῃ τήν κατα-
στροφή ποῦ έφερε στήν
Ἰσπανία τὸ έγκληματικό
καί άποτρόπαιο εκείνο δι-
άταγμα τῆς έξορίας τῶν
Μαυριτανῶν. Νά ξαναφέρῃ
τοὺς άδελφούς του στήν
πατρίδα, αὐτὸς εἶχε γίνει
πιά ὁ μοναδικός σκοπός
τῆς ζωῆς του.

Ὁ βασιλεὺς πάλιν δέν
συλλογίζεταν τίποτ' άλλο
άπὸ τήν Αἰζά. Εἶχε τήν
πεποίθησι ότι δέν θά έφευ-
γε άπὸ τήν Ἰσπανία, άφού
εἶχε έπιτραπῇ νά μένουν

[[Άκολουθεῖ]]

τόσες οἰκογένειες στή χώ-
ρα. Τὸ μόνο ποῦ άπασχο-
λοῦσε τὸν Φίλιππο ἦταν
πῶς θά κατάφερνε νά ξα-
ναφέρῃ τήν δούκισσα Ντῆ
Σανταρέμ στή Μαδρίτη.

Όταν ταξίδευε στό ἴδιο
άμάξι μαζί μέ τὸν πνευμα-
τικό του, γυρίζοντας άπό
τὸ Βαλλαντολίντ στή Μα-
δρίτη, ρώτησε τὸν Πικουίλ-
λο:

— Ξέρεις, άδελφέ μου,
άν ἡ Αἰζά άγαπᾷ κανά
ναν;

— Ὁχι. Μεγαλειότατε,
κανέναν.

— Καί όμως μοῦ εἶπαν ότι
άγαπᾷ τὸν Φερνάντο ντ'
Αλμπάντα.

— Εἶναι ψέμα, Μεγαλειό-
τατε! Συκοφαντία!

— Εἶσαι βέβαιος άδελφέ
μου;

— Βεβαίότατος! Ἐτσι
σᾶς εἶπαν καί τήν άλλη
φορά, ότι έφυγαν μαζί γιά
νά παντρευθοῦν στή Βαλέν-
τια. Ἡ άδελφή σου μοῦ
έμπιστεύεται όλα της τὰ
μυστικά. Ποτέ δέν μοῦ μί-
λησε γιά τὸν Φερνάντο ντ'
Αλμπάντα.

— Καί όμως τήν ἡμέρα
ποῦ τήν εἶδα γιά τελευταία
φορά, μοῦ εἶπε πῶς αἰσθά-
νεται ένα αἰσθημα άγνό,
μιά κρυφή άγάπη γι' αὐ-
τόν.

— Ἡλπιζε, φαίνεται, μ'
αὐτὸ τὸ ψέμα νά ψυχράνῃ
τὸ αἰσθημα τῆς Μεγαλειό-
τητός σας γι' αὐτήν.

— Τὸ πιστεύεις στ' αλή-
θεια; Έκαμε χαρούμενος ὁ
βασιλεὺς. Έγώ δέν τὸ σκέ-
φθηκα ποτέ μου αὐτό.

Σὲ λίγο ὁ Φίλιππος γύρι-
σε πάλι καί εἶπε στόν Πι-
κουίλλο:

— Δέν θά ἤθελες, άδελφέ
μου, νά πείσης τήν δούκισ-
σα Ντῆ Σανταρέμ νά γίνῃ
Χριστιανή γιά νά μπορῶ
χωρίς μεγάλη αντίδρασι
νά τήν πάρω γυναίκα μου;

— Ποτέ, Μεγαλειότατε,
εἶπεν ὁ Πικουίλλο μέ τόση
έντονη φωνή ποῦ ὁ βασι-
λεὺς τὸν κύτταξε μ' άπο-
ρία.

— Καί γιατί, άδελφέ μου,
άρνείσαι νά μέ βοηθήσης;

— Γιατί θά μέ κατηγορή-
σουν πῶς άπὸ συμφέρον
καί ύπολογισμό μεταχειρί-
σθηκα τήν έπιτροή μου γιά
ν' άνυψῶς τήν άδελφή
μου ως τίς βαθμίδες τοῦ
θρόνου.

— Κανέναν δέν μπορεῖ νά
σέ κατηγορήσῃ, άδελφέ
μου, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Ἀς
εἶναι όμως, θά ξαναμιλή-
σω με γι' αὐτὸ πρόσθεσε
καί βυθίστηκε στίς σκέψεις
ποῦ τὸν άπασχολοῦσαν.

[[Άκολουθεῖ]]

Τὸ μαλακάντζαρο

Ἐπίκαιρο διήγημα τῆς Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Γεμάτοι κίνησι παρά τήν
παγωνιά οἱ δρόμοι τοῦ νη-
σιώτικου χωριοῦ, τὸ δειλι-
νὸ εκείνο δείχναν πῶς ἡ αὐ-
ριανή μέρα δέν ἦταν όμοια
μέ τίς άλλες.

Οἱ νοικοκυραῖοι, όσοι
δέν ταξίδευαν, είχαν θυγῇ
γιά ψώνια κι' ὁ φούρναρης
δέν πρόφτανε νά φουρνίξῃ
καί νά ξεφουρνίξῃ τὰ καλο-
φουσκωμένα χρυσόψωμα.

Τὴν ώρα αὐτῇ οἱ περισσό-
τερες νοικοκυρές κάσαν τίς
τελευταίες έτοιμώσεις στά
σπίτια τους: Πλέναν τίς
αὐλές, γυάλιζαν τὰ χαλκώ-
ματα, συγύριζαν τὸ σπῆτι
καί δέν άκουγες παντοῦ,
παρά τὸν κρότο τοῦ νεροῦ
ποῦ χυνόταν σπάταλα, τὴ
βούρτσά ποῦ μέ πείσμα καί
έπιμονή έτριβε νά κάνῃ τὰ
πάντα νά λαμπακοπήσουν.

Ἡ Φώταίνα, ἡ καπετάνισ-
σα, θάκανε μονάχη Φῶτα έ-
φέτος. Ὁ καπετάν - Φώ-
της ἦταν άποκλεισμέ-
νος στόν Δούναβι άπ' τοὺς
πάγους, κι' έτσι ἦταν ἡ
διόλγια μονάχη... Μονάχη...
Τί λές καλέ! Μονάχη μέ τὰ
επτὰ παιδιά της ποῦ τήν
τριγύριζαν σάν κλωσσοπού-
λια, γεμάτα χαρά ποῦ αὐ-
ριο μέ τὴ γιορτῇ τοῦ πα-
τέρα τους θάχαν χιλίων εἰ-
δῶν καλά (έπειτα άπὸ τό-
σων μερῶν νηστεία θά πά-
σχαζαν αὐριο τέλος).

Γιά τὴ μεγάλη αὐτῇ μέ-
ρα εἶχε φυλάξει έπίτηδες
μιά γέρικη μεγαλόσωμη
κόττα, ποῦ δέν γεννοῦσε
πιά καί μ' αὐτῇ θάφτιανε
τήν πασχαλινὴ σούπα —
μπάλασμο σωστό — ποῦ θά
τρῶγαν σάν θά γυρνοῦσαν
άπ' τήν έκκλησιά μετά τὸν
άγιοσμό.

Πῆγε ως τὸν όρνιθῶνα, έ-
σφαξε τήν κόττα καί άρχι-
σε έπειτα νά τὴ μαδᾷ, ένῳ
τὰ παιδιά έξακολουθοῦσαν
νά παίζουν.

Τὸ θέλημα της έπεσε στά
πόδια τους. Ἦταν κατα-
μέλανα. Κι' αλήθεια τὸ
κρύο όσο πῆγαινε έκσουζε.
Φώναζε στοὺς μικροὺς νά
μαζευτοῦν στό σπῆτι καί
διαστικῇ μῆκε κι' εκείνη
μέσα, έτοιμάσε ένα μεγάλο
μαγκάλι κάρβουνα, καί
τῶσδε έπειτα στήν αὐλὴ
γιά ν' άνάψῃ.

Ξαναπήρε έπειτα τήν κότ-
τα, έκάτσε στό πεζούλι τῆς
αὐλῆς καί μαδῶντας τὴν

μηχανικά, θυβίστηκε σὰ
ρεμβασμούς.

Ὁ ἥλιος εἶχε πιά όλότα-
λα χαθῇ καί μέ τήν τόση
παγωνιά οἱ διασάτες είχαν
τρυπώσει νωρίς στά σπίτια
τους. Οἱ δρόμοι ποῦ φρο-
καλοῦσε τὸ παγερὸ θορη-
δάκι άπόμειναν έρημοί καί
σιωπηλοί καί τὸ χειμωνιά-
τικο δειλὶ σκοτείνιαζε άπό
στιγμὴ σὲ στιγμή.

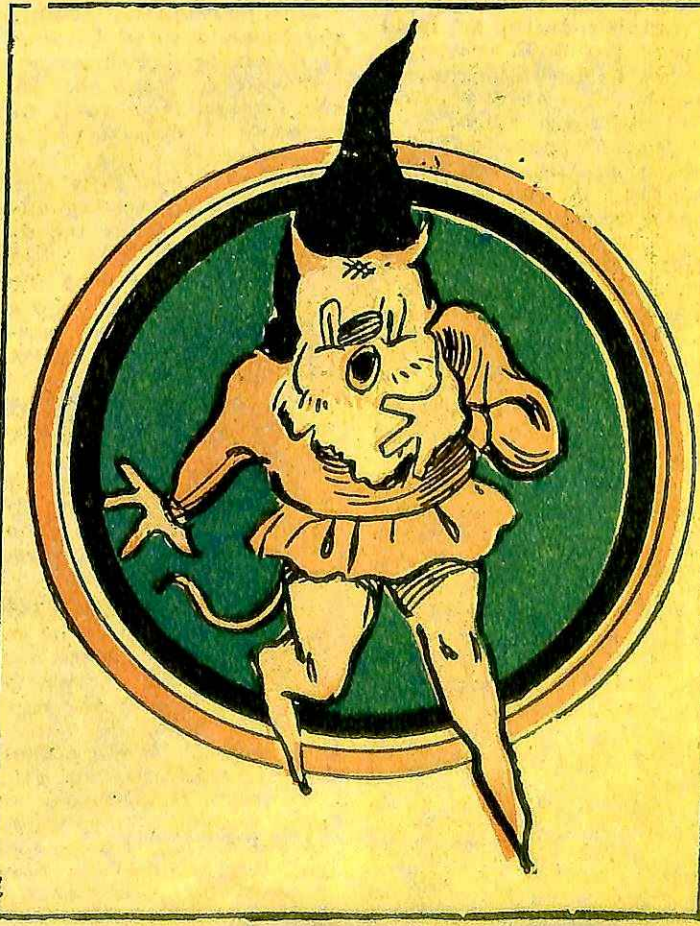
Καθιομένη στό πεζούλι,
δουλεύοντας μηχανικά, στήν
ἀμφίβολη αὐτῇ ώρα ποῦ ὁ-
λα χάνουν τήν πραγματική
μορφὴ τους, ἡ κυρά Φῶται-
να άφηνε τὸ μυαλό της νά
πλανιέται άλλοῦ...

Μεγάλῃ μέρα ἡ αὐριανή...
Ἐνας Θεός κατέθηκε στόν
ποταμὸ άπλός σάν άνθρω-
πος καί τὰ νερά άγιάστη-
καν εὐθὺς στό θεοκό του
άγγιγμα... καί τὰ πονηρά
πνεύματα ποῦ τὰ μολύνουν
καί δύστροπα, κακόβουλα
γεμάτα πονηριές καί δό-
λο'ς παιδεύουν τοὺς ανθρώ-

πους, τρομαγμένα έφυγαν
στήν παρούσια του, αφήνον-
τας νά βασίλευσῃ παντοῦ ἡ
γαλήνη... Καί τὰ δαιμόνια
ποῦ σιδεροπάπουσα, γουρ-
νομύτικα καί κακοποιὰ τρέ-
χαν τίς μακρυνές χειμωνιά-
τικες νύχτες στή γῇ ζητών-
τας ποῖον νά πειράξουν, νι-
κημένα φύγαν καί χάθη-
καν...

Ξάφνου ἡ καπετάνισσα
πετάχτηκε όρθή, άλαφια-
σμένη. Τί ἦταν αὐτός;.. Τί
ἦταν ὁ κρότος ποῦ άκούσε
στό έρημο άπὲ ὦρα καλ-
ντερίμι;

Δέν ἦταν θήματα ανθρώ-
που αὐτά!.. Ἦταν άλλό-
κοτες πατημασιές δαιμονι-
κοῦ ποῦ έτρεχε στίς πλά-
κες. Ἦταν πατημασιές άπό

σιδεροπάπουσα καλίκαν,
τάρου ποῦ έτρεχε νά πει-
ράξῃ τοὺς χριστιανούς...
κι' ὁλο πλησίαζε κοντύτε-
ρα... κι' ὁλο έρχόταν...

— Κλείστε παντοῦ παιδιὰ,
θρήκε τὴ δύναμι νά φωνά-
ξῃ. Κλείστε γρήγορα!

Ἄρπαζε τὸ μεγάλο μαγ-
κάρι μέ τὰ κατόμιαρα ά-
κόμη κάρβουνα καί μέ δυὸ
δρασκελιές τῶσαλε μέσα τὸ
σπῆτι καί θρόντησε πίσω της
μ' όρμη τήν πόρτα. Πῆγε νά
τραβήξῃ, μά κάτι τήν κρα-
τοῦσε στήν έξώθουρα: εἶχε
μαγγώσει άπ' τὴ θία τὸ
κοντογούδι της.

— Μὲ τραβᾷ... ὁ μαγαρι-
σμένος... ὁ καλικάντζα-
ρος... σκέφθηκε μέ τρόμο.
Μέ κομμένα γόνατα πήρε
τὸ μαυρομάνικο μαχαίρι,
ποῦ κρεμῶταν πίσω άπ' τήν
πόρτα καί... τὸν έκάρφωσε
τρεις φορές, μουρμουρίζον-
τας:

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικά
κι' ἡ παρθένα ἡ Παναγία
κι' όλα τὰ κακά σκορπᾷ

Καί πίσω της τὰ καλο-
γυαλισμένα χαλκώματα, ἡ
σφαγμένη κόττα, ἡ λάμπα,
τὸ μαγκάλι μέ τὰ μαῦρα ά-
κόμη κάρβουνα, κύτταζαν
μ' άπορία τὴ γυναίκα ποῦ
πάλευε μέ τὸ ξωτικό.

Μόλις άκόμη χάραξε, ένῳ
τὸ φῶς άγωνιζόταν μέ κόπο
νά διαπεράσῃ τὰ πυκνά
σύννεφα, μέσ' τήν δολόφωτη
έκκλησιά δλόκληρο τὸ χω-
ριό ἦτανε μαζεμένο. Ὅλοι,
φορώντας τὰ γιορτινά τους
περίμεναν ν' άρχίσῃ ὁ μέ-
γας άγιασμός καί έν τῷ
μεταῶ χαϊρετιόντουσαν καί
ἀντάλλασσαν εὐχές γιά τὴ
μεγάλῃ μέρα.

Ἡ λειτουργία κόντευε ν'
άρχισῃ, ὅλοι, μικροί μεγά-
λοι, άπὸ τοὺς προεστοὺς ως
τοὺς φτωχότερους, εἶχανε
φτάσει, καί μόνο ὁ δεξιὸς
ψάλτης σήκωνε τὸ κεφάλι
καί κύτταζε κατά τήν είσο-
δο έξω στόν σκοτεινὸ δρό-

(Τὸ τέλος στῇ σελ. 68)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Την ημέρα που
ώρας τς ραντεβού, το ανώνυμο
γράμμα του πήρε ο Μαρσιάλ, ο
νεαρός δικηγόρος, όπως είχε α-
ποφασίσει, κατηνύθη μ' ένα α-
μάξι πρὸς τὸ ἐστιατόριο τῆς
«Μαδρίτης» στὸ δάσος τῆς Βου-
λῆνης καὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα κά-
θησε σ' ἓνα μοναχικὸ τραπέζι,
κι προσέχοντας τοὺς διαβάτες
ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ κοντά.
Μετὰ ἀπὸ διάβαση ὅλες σχεδὸν
τὲς ἐφημερίδες ποὺ ὑπῆρχαν καὶ
ἐξεφύλλισε καὶ τὰ εἰκονογραφε-
μένα περιοδικὰ ποὺ ὑπῆρχαν, ἀ.
πεφάσισε νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς ἓνα
περίπατο μὲς τὲς δενδροστοι-
χίες).

3ον

Εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ
μέσα σὲ διάφορα μονοπά-
τια κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ἐξα-
ναγκυρίσῃ πίσω, ὅποτε ἐξα-
φνικὰ, ἓνας κρότος κλα-
διῶν ποὺ παραμερίζονταν
ἀποτόμως, τὸν ἔκανε νὰ
γυρίσῃ τὸ κεφάλι πρὸς κά-
τι θάμνους μὲς ἀπὸ τοὺς
ὁποίους ξεπετιζόνταν ἐκείνη
τὴ στιγμή ἓνα νεαρὸ κορί-
τσι.

Ὁ Μαρσιάλ δὲν πρόλα-
βε νὰ τὸ δῇ παρὰ λίγα δευ-
τερόλεπτα μονάχα, γιὰτὶ
σχεδὸν ἀμέσως χάθηκε σὲ
μιά πυκνὴ φυλλωσιά. Ὡστό-
σο ὅμως μπόρεσε νὰ γνω-
ρίσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ κο-
ριτσιοῦ αὐτοῦ μιά ἐργά-
τρια τῆς κ. Μποσιέλ, ποὺ
ἔτυχε νὰ ὄνῃ καὶ τὲς δύο
φορὲς ποὺ πῆγε στὸ ἐργα-
στήριό της. Ἦταν ἡ Παυ-
λίνα πού, φυσικὰ, ὁ Μαρ-
σιάλ οὔτε τὸ ὄνομα της ἤ-
ξερε, οὔτε τὲς ἰδιαιτέρους
σχέσεις της μὲ τὴν Τζέν-
νη.

Τὸ γεγονός δὲς ὅτι μιά

συνάδελφος τῆς Τζέννης
βρέθηκε εἰσι εἰσινὰ μὲρο-
στά του, ἔφερε ἀμέσως
καὶ πάλι στὴ σκέψι του ἐ-
κείνην καὶ ἡ καρδιά του
τοῦ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυ-
νατὰ.

Στάθηκε λίγες στιγμὲς
μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένον
πρὸς τὸ μέρος ποὺ χάθηκε
ἡ ὄπτασία ἐκείνη κι' ἀφ' οὗ
ἄφησε ἓνα βαθὺ στεναγμό,
ἄρχισε νὰ ξαναθυβίξεταί, ἀ.
σκοπα, αὐτὴ τὴ φορά, πρὸς
ἓνα ἀνθισμένον τοπίο.

Ξαφνικὰ, πίσω ἀπὸ ἓνα
πυκνὸ φύλλωμα καὶ σ' ἀ-
πόστασι λίγων ἡμετῶν,
θρόισμα φουστάνων τὸν ἔ-
καμε νὰ σταθῇ καὶ πάλι,
ἐνῶ ταυτόχρονα σ' αὐτὰ
τοῦ ἔφθασε μιά φωνὴ κορι-
τσιοῦ ποὺ ἔλεγε :

«Κύταξε, Τζέννη, τί ὁ-
μορφες μαργαρίτες!...»
Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἡ
Παυλίνα ὠδηγοῦσε τὴν φι-
λῆ της ἀκριβῶς πρὸς τὸ
Μαρσιάλ.

Ἀμέσως δέ, ἡ πονηρὴ
μαθητευομένη, ποὺ μόνη
τῆς εἶχε καταστρώσει τὸ
σχέδιο αὐτὸ καὶ προμελέ-
τησε τὴ συνάντησι αὐτὴ, ἐ-
ξαφανίστηκε, ἀφήνοντας μιά
δύσην κραυγὴ τρόμου.

Ἡ Τζέννη δὲν κουνήθη-
κε. Ἀναγνωρίζοντας τὸν
Μαρσιάλ, στάθηκε σάν ἀ-
ποσβολωμένη, ἐνῶ τὰ μά-
γουλά της ἔγιναν κατακόκ-
κινα.

Ἐπειτα, σάν νὰ κατά-
λαβε ὅτι ἡ συνάντησις αὐ-
τὴ, καίτοι ἔγινε ἐν ἀγνοίᾳ
της, μπόρεσε νὰ παρέξη-
γῃ ἀπ' τὸν Μαρσιάλ, τὸ
φτωχὸ κορίτσι ἐνωσε μιά
ντροπὴ ποὺ ἔκαμε ἀμέσως

τὸ πρόσωπό της νὰ γίνῃ
κάτωχο.

Ἀπὸ τὴν ἀλλοίωσι ἐκείνη
τῆς φυσιογνωμίας της, τὴν
τόσο γρήγορη, ὁ Μαρσιάλ
θὰ μπορούσε, φυσικὰ, νὰ
μαντέψῃ τί συνέβαινε μέ-
σα στὴ νεαρὰ φίλη του, ἀν
κι' αὐτὸς δὲν ἦταν σὲ τέ-
τοιο βαθμὸ συγκινημένος,
ὥστε νὰ τοῦ διαφεύγῃ ἡ
πραγματικὴ ἀντίληψις τῆς
καταστάσεως.

Κι' ἔτσι τώρα ὁ Μαρ-
σιάλ, ποὺ δὲν ἤξερε τὸ ἐ-
νεργὸ μέρος τῆς Παυλίνης
στὲς αἰσθηματικὲς ὑποθέ-
σεις τῆς φίλης της, δὲν
μποροῦσε πιά τώρα ν' ἀμ-
φιβάλλῃ ὅτι τὸ γράμμα
προερχόταν ἀπὸ τὴν Τζέν-
νη.

Καὶ διερωτιῶταν τώρα
μέσα του, ποῖα ἦταν τάχα
ἡ αἰτία τῆς ἐνέργειας αὐ-
τῆς τῆς πρώην προστα-
τευομένης του; Ἡ περιέρ-
γεια ἴσως;

Εἶχε λοιπὸν γελασθῇ ὡς
πρὸς τὸν χαρακτήρα ἐκεί-
νης ποὺ τὴ νόμιζε μιά αξιο-
πρεπὴ ντροπαλὴ, καλοανα-
τετραμένη νέα;

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις
στριφογύριζαν τώρα μὲς
στὸ μυαλὸ τοῦ Μαρσιάλ,
ποὺ θέλοντας νὰ θεσπιάσῃ
ῥώτῃσε μὲ φωνὴ ποὺ προσ-
παθοῦσε νὰ κάμῃ σταθερή:
— Αἰσθανθῆκατε, λοιπὸν,
τὴν ἐπιθυμία νὰ με ξαναδῇ-
τε, δεσποινὲς Τζέννη;

Φυσικὰ ὁ Μαρσιάλ, μὲ
τὴν ἐρώτησί του αὐτὴ, ὁ-
πονοῦσε τὸ ανώνυμο γράμ-
μα, γι' αὐτὸ ἔμεινε μ' ἀ-
νοιχτὸ τὸ στόμα ὅταν εἶδε
τὴν Τζέννη νὰ σηκώῃ κα-
τάπληκτῇ τὰ μάτια της ἀ-
πάνω του.

Καὶ τὸ βλέμμα αὐτὸ τῆς
μικρῆς κεντρίστρας ὑπῆρξε
σάν ἀποκάλυψις στὸν νεα-
ρὸ δικηγόρο ποὺ ἔσπευσε
νὰ διορθώσῃ :

— Ξέρετε, ἐγὼ δὲν ἔβλε-
πα τὴν ὥρα πότε νὰ σὰς
ξαναδῶ.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Τζέννη δὲν
ἀπαντοῦσε σάν νὰ μὴν εἴ-
ρισκε εὐκολὰ τὰ λόγια ποὺ
ἔπρεπε νὰ πῇ, ὁ Μαρσιάλ
συνέχισε :

— Ναί, δεσποινίς, δὲν
ἤλπιζα ὅτι ἡ τύχη θὰ με ὡ-
δηγοῦσε ἐδῶ... σήμερα ποὺ
ἔμελλε νὰ σὰς συναντή-
σω... Καὶ νιώθω τὸν ἑαυ-
τό μου πολὺ εὐτυχισμένο
γιὰ τοῦτο, ἐξακολούθησε
μὲ τὸνον ἐρωτευμένου ποῦ,
γιὰ πρώτη φορά, θρῖσκοταν
στὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσῃ
τὸ πάθος του... Δὲν περιέ-
μενα... δὲν ἤλπιζα, πῶς ἦταν
δυνατὸν νὰ ξαναεἰδωθῶμε
ποτέ πιά!...

— Ποτέ! διέκοψε ἡ Τζέν-
νη ποὺ ἡ λέξις αὐτὴ τὴν
πλήγωσε κατάκαρδα.
καὶ ὑπῆρχε ἓνας τόσο ἱ-
διαίτερος τόνος στὴ λέξι
αὐτὴ, ποὺ ὁ Μαρσιάλ ἐ-
νωσε τὸν ἑαυτὸ τὸν θα-
θεῖα συγκινημένο. Καταλά-
βαινε ὅτι ἡ λέξις αὐτὴ τοῦ
ἀνοίγε τὸν μυστηριώδη
δρόμο ποὺ τελείωνε στὴν
καρδιά τῆς ὁμορφῆς μικρῆς
καί, μηχανικὰ σχεδόν, ἀ-
πλωσε τὸ χέρι του στὸ δικό
της.

— Ἡ Τζέννη δὲν τραβήχτη-
κε μόνο κατέθεσε μὲ συ-
στολὴ τὰ μάτια. Βάδιον
σιωπηλοί, χειροπιαστοί, λίγα
θήματα πάνω στὴν
ἀνθισμένη χλόη καὶ σταμά-
τησαν μπρὸς σὲ λίγους
φουντωμένους θάμνους.
Ἐκεῖ ἡ Τζέννη ὤψωσα
γιὰ μιά στιγμὴ τὰ μάτια
της πάνω στὸν Μαρσιάλ,
μὰ γρήγορα τὰ κατέβασε,
κοκκινίζοντας, ἐνῶ τὸ χέρι
της τρεμούλιαζε μὲς τὸ δι-
κό του.

— Γιατὶ κατεβάζετε τὰ
μάτια σας, δεσποινίς, ἔκα-
με μὲ γλυκύτητα ὁ Μαρ-
σιάλ, γιὰτὶ τὸ χέρι σας
τρέμει στὸ δικό μου;... Φο-
βάστε μήπως ποὺ εἴμαστε
μαζί!

— Ὡ! ὄχι!... μπόρεσα
ν' ἀρθρώσῃ ἐκείνη μὲ δυ-
σκολία.
— Ἐγὼ εἶμαι τόσο εὐτυ-
χισμένος ποὺ σὰς βλέπω...
ποὺ σὰς μιλῶ... ποὺ σὰς
νοιώθω κοντὰ μου...

— Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχι-
σμένη... πολὺ εὐτυχισμένη,
κύριε Μαρσιάλ.

— Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ
χαρισθῆκαμε δὲν σὰς ἔχα-
σα οὔτε στιγμὴ...
— Οὐτ' ἐγὼ, κύριε Μαρ-
σιάλ, ἔκαμε ἡ Τζέννη καὶ
ἡ φωνὴ της ἔτρεψε.

— Γιατὶ δυσκολεύεσθε νὰ
μοῦ πῆτε ὅτι με συλλογι-
ζόσαστε; ῥώτῃσε ὁ Μαρ-
σιάλ ποὺ πρόσεξε τὸ τρε-
μούλιασμα τῆς φωνῆς της.

— Ὡ! ὄχι!... ὄχι, δὲν
δυσκολεύομαι καθόλου...
Γιατὶ νὰ σὰς τὸ κρύψω;
Μήπως δὲν ἦταν ὑποχρέω-
σίς μου νὰ θυμᾶμαι τὲς τό-
σες καλὸς σὺν σὰς; Εἶναι
ποτέ δυνατόν νὰ ξεχάσω τί
κάματε γιὰ μένα;

— Ὡστε... νιώθετε εὐ-
γνωμοσύνη;

Ἡ Τζέννη δὲν ἀπῆντησε,
τὸ χέρι της ὅμως ἄρχισε νὰ
τρέμῃ περισσότερο μέσα
στὸ χέρι τοῦ Μαρσιάλ.

— Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷ-
τε; ξαναρώτησε ἐκείνος.

— Ναί! ἔκαμε, μὲ ζωη-
ρότητα τώρα, ἡ Τζέννη, αἰ-
σθανομένη μιά μεγάλη, ἀπέ-
ραντῃ εὐγνωμοσύνη γιὰ
κεῖνον ποῦ, χωρὶς νὰ με
γνωρίζῃ, μ' ἐβοήθησε! Γιὰ
κεῖνον ποὺ συνεπάθησε τὴ
δυστυχία μου, ποὺ σεβά-
σθηκε τὸν πόνο μου!... Ἀ!
εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη ποῦ
σὰς βλέπω, ποὺ μπορῶ νὰ

σὰς εὐχαριστήσω!

— Κι' ἐγὼ σὰς εὐχαρι-
στῶ γιὰ τὴν εὐγενική σας
αὐτὴ σκέψι, ἀπῆντησε ὁ
Μαρσιάλ μὲ τὴν ἴδια ζωη-
ρότητα.

Καὶ καταστέλλοντας ἀ-
μέσως τὴν ξαφνικὴ ἐκείνη
διάχυσι :

— Ἀλλά, πρόσθεσε, ἀν
ἡ Πρόνοια ὑπῆρξε ἐκείνη
ποῦ μ' ἔκαμε νὰ σὰς συ-
ναντήσω τὴν πρώτη ἐκείνη
φορά, δὲν εἶναι τάχα ἡ ἴ-
δια τώρα ποὺ με στέλλει
σήμερα ἐδῶ;

— Πρέπει νὰ τὸ πιστεῦ-
σῶ, κύριε Μαρσιάλ! ψιθύ-
ρισε ἡ Τζέννη, κοκκινίζον-
τας.

Ποτέ ἀπάντησις δὲν ἀν-
τήχησε ἡδονικώτερα στὸ
προσεκτικὸ αὐτὸ ἔραστο
ποῦ κατέχεται ἀπὸ ἀγ-
νωστὴ προσδοκία... Ὁ Μαρ-
σιάλ ἔμεινε κατ' ἀπ' τὴν
γοητεία τῆς ἀπαντήσεως
αὐτῆς ποὺ τὴν ἐρμήνευε
ὡς ἔκφρασι αἰσθηματικῆς
ἀνταποκρινομένου πρὸς τὸν
ἔρωτα ποὺ πλημμύριζε τὴν
καρδιά του καὶ ἡ ἐξομολό-
γησις τοῦ ἀνέβαινε στὰ χεί-
λη του, ἔτοιμη νὰ ἐκδηλω-
θῇ, ὅποτε ἓνα βλέμμα τῆς
Τζέννης ποὺ τοῦ φανέρωνε
ὅτι ἐκείνη εἶχε μαντέψῃ
κιόλας τί ἦταν ἔτοιμος νὰ
τῆς πῇ, τὸν ἔκαμε νὰ ἡ-
τριάσῃ τὴν ζέσι τοῦ αὐτοῦ.

Κι' ἀφήνοντας κατὰ μέ-
ρος τὴν τετριμμένη ἐξομολό-
γησι τῶν ἐραστῶν, εἶπε
μὲ κάποια δόσι ὑπαινι-
γμοῦ :

— Εἶσθε θεοσεβῆς, τὸ
κατάσθα ἦδη δεσποινίς
καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ
θὰ πιστεύετε, θέβαια, στὸ
πεπρωμένον...

— Μ' ἔμαθαν νὰ πι-
στεύω, κύριε Μαρσιάλ!

— Κι' ἐγὼ, ἔχω τὴν πε-
ποίθησι, πῶς ὅταν εἶναι
γραμμένο στὸ πεπρωμένο
δὲ ὑπάρξουν νὰ ἐνωθῶν
μὲ τὸν ἀμοιβαῖο θεσμὸ τοῦ
ἔρωτος, μιά πανίσχυρη δύ-
ναμις ὀρίζει ἐκ τῶν προτέ-
ρων τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ συ-
ναντηθῶν... Καὶ κατὰ τὴν
ἡμέρα αὐτὴν, οἰονδήποτε
διατάξουν κι' ἀν νιώθῃ τὸ
ἓνα, ὁποιαδήποτε δειλία
κι' ἀν αἰσθάνεται τὸ ἄλλο,
τὰ δύο αὐτὰ ὄντα, οἱ δύο
αὐτὲς ὑπάρξεις, ὀφείλουν
ν' ἀφήσουν ἐλεύθερες τὲς
καρδιὰς τους νὰ μιλήσουν...

Κι' ὁ Μαρσιάλ ἀλλάζον-
τας τὸνον φωνῆς, ποὺ τὴν
καθιστοῦσε ὑπόκληρη ἡ φα-
νερὴ συγκίνησι του, πρόσ-
θεσε κυττάζοντάς τὴν κα-
τάματα :

— Δὲν σκέπτεσθε τὸ ἴδιο,
ὅπως ἐγὼ, δεσποινίς;

Ἡ Τζέννη ἔκαμε ἓνα ἀ-
πότομο κίνημα, σάν νὰ τὴν
κατέλαβε ἡ ἐρώτησις αὐτὴ
μέσα στὸ δνειροπόλημά της
κι' ἀντὶ γιὰ ἀπάντησις τῆς
ἐξέφυγε ἓνας βαθὺς στενα-
γμός.

Κι' ἐκείνος, ἐκείνος ποὺ
ἡ καρδιά του πλημμύριζε
ἀπὸ ἔρωτα, ἐπέβαλε στὸν
ἑαυτὸ του νὰ μὴν ἐπιμείνῃ
περὶ σότερο γιὰ νὰ μὴν ἐ-
ξεγείρῃ τὴν ντροπὴ τοῦ τό-
σου ἀγνοῦ ἐκείνου κορι-
τσιοῦ ποῦ, μ' ὅλο ποὺ πρῶ-
τὴ φορά ἄκουε παρόμοια
λόγια, τὰ λόγια αὐτὰ εὐ-
ρίσκαν ἡχὼ στὴν καρδιά
της.

★
Ἐθάρδιζαν τώρα χειρο-
πιασμένοι, ὁ ἓνας κοντὰ στὸν
ἄλλο, προτιμώντας τὰ σκιε-
ρὰ μονοπάτια, κι' ἐνῶ ἐ-
κείνος, ἀκτινοβολώντας ἀ-
πὸ χαρὰ παρεμέριζε τὰ
κλαδιά γιὰ ν' ἀνοίξῃ διο-
δο, ἐκείνη χαμήλωνε τὸ
κεφάλι κατ' ἀπ' τὰ φυλλώ-
ματα ποὺ θάπεναν τὸ μέ-
τωπό της.

Καὶ καθὼς περνοῦσαν
μέσ' ἀπ' τ' ἀτέλειωτα ἐκεῖ-
να σιενά, κάθε τόσο τὰ
σώματά των ἔσμιγαν γιὰ
λίγες στιγμὲς, γιὰ ν' ἀπο-
φύγουν τὰ πάνω στὰ κλα-
διά ἀγκάθια, ἀγκάθια εὐ-
λογημένα ποὺ χρησίμευαν
σάν πρόσφαισι στὸ σμίξιμο
τῶν νεαρῶν κορμιῶν ποὺ
ριγοῦσαν τὲς λίγες ἐκείνες
στιγμὲς ἀπὸ ἓνα ἀγνὸ γι'
αὐτὰ καὶ πρωτόγνωρο αἰ-
σθημα.

Κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ
περιφέρονται, χωρὶς νὰ
προσέχουν ὅτι ἡ ὥρα περ-
νοῦσε, ὅτι τὸ δάσος γινό-
ταν ὅλο καὶ πιὸ πυκνὸ καὶ
ὅτι δὲν ἀκούονταν πιά ὁ ὑ-
πόκωφος θόρυβος τῶν ἀ-
μαξῶν ποὺ κυλόνταν πά-
νω στὲς ἀμμόστρωτες δεν-

Ἡ Τζέννη κι' ὁ Μαρσιάλ ἐδάδιζαν τώρα χειροπιασμένοι, ὁ ἓνας
κοντὰ στὸν ἄλλον, μὲς στὰ σκιερὰ μονοπάτια.

δροστοιχίες.
Τώρα τῆς μίλουσε γιὰ
χίλια δυὸ πράγματα ποὺ
τοῦρχονταν στὸ νοῦ στὴν
πρῶτὴ ἐκείνη ἐρωτικὴ
συνομιλία ἐραστῶν ποὺ κα-
νένας ὀρκος δὲν δέσμευε
ἀκόμα τὸν ἓνα μὲ τὸν ἄλ-
λον.

Καὶ ὅλο τῆς μίλαγε γιὰ
τὴν εὐτυχία ποὺ μπορεῖ νὰ
ναί αἰώνια ὅταν ὑπάρχῃ
στὴ μέση ὁ ἔρωτος, τὴ συμ-
βίωσι ποὺ μπορεῖ νὰ διατη-
ρηθῇ ἀνέφελη ὅταν μεταξὺ
δυὸ συζύγων γίνῃ συμφωνία
νὰ ζήσῃ ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλ-
λον, καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα
παρόμοια πράγματα ποὺ τὰ
ζωντάνευε ἡ εὐγνωστία τῆς
εἰλικρινείας του.

Κι' ἀν κάποτε, ἡ φράσις
ἔτρεπε πάνω στὰ χεῖλή του,
αὐτὸ ὀφειλόταν στὴ συγκί-
νησι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ
καταστείλῃ καὶ ποὺ ἔκαμε
τὴν καρδιά του νὰ πάλλῃ
μὲ περισσότερη σφοδρότη-
τα.

Ἡ Τζέννη ἄκουε ὅπως ἀ-
κούουν τὰ ἄθωα κοριτσό-
πουλα, προσεκτικὰ, χωρὶς
νὰ χάνῃ τὴν παραμικρὴ λε-
πτομέρεια ἀπὸ τὸ ποίημα
ἐκείνο ποὺ τῆς ἀπήγγελλαν
καὶ ποὺ ἐνωιοθε θαθεῖα.

Καὶ κάθε τι ποὺ ἄκουε
τῆς ἐγοήτευε τὴν ψυχὴ. Κά-
ποτε, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν τα-
ραχὴ τῆς τραβοῦσε τὸ χέρι
της ἀπὸ τὸν Μαρσιάλ καὶ

σάν ἐλαφίνα ποὺ φοβάται
ἀπ' τὴν πτώσι ἐνὸς φύλ-
λου, τὸν ἀφῆγε πίσω της,
ὑπερπηδώντας τὰ χαμηλὰ
σε :

«Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ σ' ἀ-
γαπῶ!»

Κλῶνάρια καὶ τοὺς πυκνοὺς
θάμνους.

Ἐκείνος τὴν παρακολου-
θοῦσε, ὑπακούοντας στὴν
φαντασιοληξία ἐκείνη τῆς
ντροπῆς, καὶ γνωρίζοντας
ὅτι οἱ σκόπιμες ἐκείνες ἀ-
πομακρύνσεις ἐμελλαν νὰ
κάμουν γλυκύτερη τὴν προ-
σέγγισί τους.

Εἶχε τόσα νὰ πῇ ἀκόμα,
ἀφ' οὗ δὲν θρῖσκοταν παρὰ
στὸν πρόλογο μονάχα—σὸν
δειλὸ ἐκείνον ἐρωτικὸ πρό-
λογο— γιὰ τὸν ὁποῖο ἐο-
δεῖε κανεὶς τόσα καὶ τόσα
λόγια καὶ ποὺ γίνεταί ἀτέ-
λειωτος μὲ τοὺς τόσο ἡδο-
νικοὺς διαταγμούς του, τὴ
στιγμὴ ποὺ φθάνουν δυὸ μο-
νάχα λέξεις γιὰ νὰ συνοψί-
σουν ὅλο τὸ ρομάντο τῆς
καρδιάς.

Καὶ οἱ δύο αὐτὲς λέξεις,
ἀπὸ ὥρα τώρα, θρῖσκονταν
ἐκεῖ, πάνω στὰ χεῖλή του,
ἔφτανε μιά πνοή γιὰ νὰ πε-
τάξουν, μὰ δὲν τολμοῦσε...
Δὲν τολμοῦσε γιὰτὶ φοβῶ-
ταν μήπως εἶχε γελασθῇ ὡς
πρὸς τὴν ἔκφρασι τοῦ ἐλέμ-
ματος ποὺ τόσες φορὲς τὰ
κῶσε νὰ ρίχνεταί ἀπάνω
του, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θά-
διζε δίπλα στὴ Τζέννη.

Δὲν τολμοῦσε γιὰτὶ φο-
βῶταν μήπως ἐκείνη δὲν
εἶχε καταλάβει ὅτι τῆς ἀ-
φιέρωνε τὴ ζωὴ του.

Δὲν τολμοῦσε γιὰτὶ τέλος
πάντων φοβόταν μήπως, ἀ-
φήνοντας λευθερὰ νὰ πετά-
ξῃ ἡ ὁμολογία τοῦ ἐρωτός
του, ἀναγκαζόταν νὰ περι-
μένῃ εἰς μᾶτην, τὴν ἀπάν-
τησι ποὺ ἤλπιζε, ποὺ ποθοῦ-
σε :

«Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ σ' ἀ-
γαπῶ!»

ΤΑ ΑΘΩΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΕΡΑΣΤΩΝ

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαρσι-
άλ οὔτε στιγμὴν κἀν σκέφθη-
κε ὅτι ἔπρεπε νὰ θέσουν
τέρμα στὸν τόσο μακρινὸν
ἐκείνον περίπατο ποὺ ἐξα-
κολουθοῦσε μ' εὐχαρίστησι
καὶ ποὺ ζητοῦσαν νὰ τὸν
δικαιολογήσουν κόβοντας
ἀνθ, τὰ ἄθωα αὐτὰ θύμα-
τα τῶν ἐραστῶν, ποὺ τὰ θε-
ρίζουν ἀνηλεῶς μόνον καὶ
μόνον γιὰ νάχουν κάποια
ἀπασχόλησι.

Καὶ ἡ Τζέννη ἀπὸ ὥρα
τώρα, κατάκοβε ἀμελείκτα
ὅσα εὐρίσκει στὸ πέραςμά
της. Κάθε τόσο ἔσκυβε γιὰ
νὰ κόψῃ κανένα λεπτὸ στέ-
λεχος γιὰ νὰ προσθέσῃ κι'
ἓνα ἀκόμα ἄνθος στὴν ὀλ-
ῆνα μεγεθυνομένη μέσα στὰ
χέρια της ἀνθοδέσμη, στὸ
χέρι ἐκείνο ποῦ ἦταν ὅπως ἔ-
λεγε μέσα του ὁ Μαρσιάλ,
πολὺ μικροκαμωμένο γιὰ
τὸ πλήθος ἐκείνο τῶν μαρ-
γαριτῶν καὶ τῶν ἀγριολού-
λουδων.

Καὶ κάθε φορά ποὺ ἡ
Τζέννη πρόσθετε ἓνα ἄνθος

στην ανθοδέσμη της, έκτε-
ταζε μελαγχολικά το ευ-
δες θύμα της, σαν να θέλε-
να του ζητήσει συγγνώμη
γιατί το θυσίαισε!...

Ο Μαρσιάλ δεν έχανε τί-
ποτε απ' τη χαριτωμένη έ-
κείνη κίνηση κι' όταν ή Τζέν-
νη εισέπνεε τη μυρωδιά του
άνθους που έκοθε του φαι-
νόταν πως τὰ χείλη της ά-
κουμπούσαν πάνω σ' αυτό
καί!...

— Ω! πόσο θάθελε νάχε
στά χέρια του τάνθη εκείνα
και να τὰ φιλούσε κι' αυ-
τός...

Πώς θα τὰ έσφιγγε τρελ-
λά στο στόμα του, στη σκέ-
ψη ότι με τὸ άρωμά τους
μπορούσε να εισπνεύσει και
την πνοή εκείνης π' αγαπού-
σε...

Και όμως τίποτε δεν τοῦχε
υποσχεθῆ, τίποτε δεν είχε έ-
πιτύχει ακόμα... Κι' ωστόσο
καταλάβαινε ότι ο καιρός
περνούσε γρήγορα κι' ότι ή
στιγμή του χωρισμού έφθα-
νε από στιγμή σε στιγμή...

Τότε μόνον ένοιωσε ότι ά-
πρηστολήμενοι καθώς ήσαν
ή Τζέννη κι' αυτός, είχαν
προχωρήσει ίσως και περισ-
σότερο απ' ό,τι έπρεπε και
ότι οι φίλες της εργάτιδος,
μη θλέποντας πιά αυτήν, ί-
σως και νάρχισαν να την ά-
ναζητούν.

Και, ποιός ξέρει, αν απ'
τη μιά ως την άλλη στιγμή,
δεν θα τις έβλεπαν να έμφα-
νίζονται ξαφνικά;

Και στη περίπτωση αυτή,
ή παρουσία του κοντά στην
Τζέννη δεν θα την εξέθετε;
Έκείνη, στην άθωότητά
της, δεν ύπωπευόταν καν
ότι την άπειλούσε ένας τέ-
τοιος κίνδυνος και τότε ο
Μαρσιάλ νόμιζε καθήκον
που να την ειδοποιήση.

Κι' ωστόσο δυσκολευόταν
πολύ να θάλλη τέρμα στον
ανάλπιστο εκείνο μοναχικό
προς περιπάτο.

Μήπως ήξερε πότε θάβρι-
σκε πάλι την ευκαιρία να
ξαναδῇ εκείνην της οποίας
ή σκέψις γέμιζε την ψυχή
του;

Ξαφνικά ο κρότος αλό-
γου που κάλπαζε στη γειτο-
νική δενδροστοιχία, διέκο-
ψε τις σκέψεις του Μαρσιάλ
και τον έκαμε να τρέξη
προς την Τζέννη. Μαζί τότε
και οι δυο, σκύδοντας ως έξ
άντικτιου, πήγαν να κρυ-
φτούν πίσω από κάτι πυ-
κνούς θάμνους, σαν να φο-
βόνταν μη συλληφθούν επ'
αυτόφορφο.

Κάποια στιγμή μέσα από
πά πυκνά φυλλάδια ο
Μαρσιάλ μπόρεσε να δια-
κρίνει μια άμαξάνα, που την
άκολουθούσε, σε λίγο, από-
στασι ένας καθαλλάρης και
που χάθηκαν κι' οι δυο
προς στη στιγμή.

— Η Τζέννη, κατάφοβισμέ-

νη και συγκινημένη, είχε
ζαρώσει κοντά στο συνοδό
της, ενώ ο Μαρσιάλ παρα-
μέριζε προσεκτικά τὰ κλα-
διά πάνω απ' το σκυμμένο
κεφάλι της.

Ο καλπασμός είχε παύσει
πιά ν' άκούεται, ενώ οι
δυο έρασται έμεναν πάντα
στη θέσι τους όπου ή Τζέν-
νη μάζευε σιγά-σιγά, τὰ
άνθη που στη θία της είχαν
άφήσει να σκορπισθούν στα
πόδια της.

Ο Μαρσιάλ την απέθαυ-
μασε λίγες στιγμές και άν-
τλώντας θάρρος, απ' τον
ίδιο έρωτά του, γιά να κα-
ταστείλη τους τελευταίους
δισταγμούς του, της είπε
χαμηλόφωνα:

— Καταλάβετε ότι θέλω
να σας ξαναϊδῶ, Τζέννη;...
Στάθηκε αρκετά τυχερός,
ώστε ναμαι άξιος της έμπι-
στοσύνης που μου δείξατε
μια φορά, την πρώτη φορά
που βρεθήκατε κοντά μου;...

Στάθηκε, άνέπνευσε θά-
θεια και πρόσθεσε:

— Άλήθεια, θυμάσαι τη
νύχτα εκείνη;

— Δεν την ξέχασα, κύριε
Μαρσιάλ.

— Αί, λοιπόν, απ' τη
στιγμή εκείνη ένοιωσα μέ-
σα μου κάτι που δεν είχα
νοιώσει ακόμα... Και δο-
κίμασα πολλές φορές το αί-
σθημα αυτό, κάθε φορά δη-
λαδή που συλλογιζόμουν
εκείνην που μου το προκά-
λεσε... Κάθε φορά που σκε-
πτόμουν έσένα, Τζέννη!...

Κι' ενώ ή έξομολόγησις
έξεφυγε, επί τέλους, από τὰ
χείλη του Μαρσιάλ, τὰ μά-
γουλα της Τζέννης έγιναν
κατακόκκινα και τὰ μάτια
της καρφώθηκαν στη γή.

Την φορά αυτή ο Μαρ-
σιάλ είχε κατορθώσει να νι-
κήση τους δισταγμούς του
και, χωρίς να δώσει στην
Τζέννη τον καιρό να συνέλ-
θη απ' την συγκίνηση που
ένοιωθε, συνέχισε με τον ί-

διο έρωτικό ένθουσιασμό:

— Ναί, απ' την ήμέρα έ-
κείνη, σκέφθηκα ότι δεν ή-
ταν ίσως μόνον ή τύχη που
μ' έστειλε κοντά σας γιά
να σας υπερασπίσω... Σκέ-
φθηκα ότι ή συνάντησις έ-
κείνη ώφειλόταν, ασφαλώς,
σε κάποια ανώτερη θέλη-
σι... Και σιγά-σιγά συνήθι-
σα να σας θεωρώ ως εκεί-
νην που ήταν προωρισμένη
γιά μένα και της οποίας ή
καρδιά, κάποια μέρα, θα
χτυπούσε μαζί με τη δική
μου...

... Ναί, πρόσθεσε με ζωη-
ρότητα, συνήθισα στη σκέ-
ψη αυτή που μ' έγοήτευε
και την επικαλόμουν, κά-
θε μέρα, γιά να θεβαινωθῶ
πως δεν γελιόμουν στο αί-
σθημα που δοκίμαζα... Και
έξ αιτίας του αίσθήματος
αυτού που μεγάλωνε, κάθε
μέρα, στην καρδιά μου, ο
ποσέθηκα στον έαυτό μου
να σας ξαναϊδῶ γιά να
σας πῶ σας αγαπῶ, γιά να
μάθω, πρό πάντων, Τζέννη,
έναν...

Η συγκίνησις του, δεν τον
άφησε ν' άποτελειώση τη
φράσι του. Το βλέμμα του
δμως εξέφραζε δολόκληρη
τη σκέψη του. Σκέψι παρα-
κλητική που ζητούσε άπαν-
τησι.

Η Τζέννη κατάλαβε και
τὰ συναισθήματα της ψυχής
της ζωγραφίστηκαν, με μιά
έκφρασι άνείπωτης χαράς,
πάνω στο πρόσωπό της...

Τώρα ήξερε ότι την αγα-
πούσε, ενώ τόσο καιρό ο
πέφερε και άπελπιζόταν
κάθε, πάνω στον ένθουσια-
σμό της, με την θεβαιότητα
πιά ότι ο έρως που τόσο
αυθόρμητα γεννήθηκε μέσα
της, ή Τζέννη ήταν έτοιμη
να του όμολογήσει κι' αυτή
την αγάπη της, όταν ξαφνι-
κά, σαν άστραπη, μιά ιδέ-
πέρασε απ' το μυαλό της

Θυμήθηκε τον πατέρα τη
και την μητέρα της απ' του-

όποιους, τόσο καιρό είχε
χωρισθῆ κι' άμέσως της
φάνηκε πως είδε μιά άθυ-
σο ν' άνοίγεται ξαφνικά άνα-
μεσα σ' αυτήν και τον Μαρ-
σιάλ.

Θυμήθηκε ότι κρατούσε έ-
πάνω της ακόμα ένα γράμ-
μα του πατέρα της που της
έγραφε πως σε λίγο καιρό
θαφθάναν δλοι στο Παρίσι
καί, αντί ν' άπαντήση στα
λόγια που της έλεγε τότε
ώρας, ο Μαρσιάλ τράβηξε το
γράμμα απ' τη φούστα της
και το παρουσίασε στον έκ-
πληκτο συνοδό της.

Κι' έπειδή εκείνος διστα-
ζε να το ξεδιπλώση:

— Διαβάστε το! Είπε, μή-
πως μπορώ και πρέπει να
χω τίποτε μουσικό από σας,
κύριε Μαρσιάλ;

Όταν ο Μαρσιάλ διάβα-
σε το περιεχόμενό του κα-
τάλαβε γιάτί του το έδωσε
ή νέα να το διαβάση και
στη συνειδησί του έξυψώθη-
κε περισσότερο το άθῡο αυ-
τό κορίτσι που τόσο σοβα-
ρά σκεπτόταν την έρωτική
του έξομολόγησι.

— Ο έρχομός, όπως διά-
βασα, της οικογενείας σας,
της είπε, δεν μεταβάλλει
κατά τίποτε τις προθέσεις
μου. Καί σεις, τις γνωρίζε-
τε ποιές είναι... Και ξέρε-
τε, Τζέννη, ότι δεν έξαρτά-
ται παρά μονάχα από σας,
γιά να τις έκτελέσω. Ναί,
Τζέννη, έπρόσθεσε, από
σας και μόνον εξαρτάται
πιά ή πραγματοποιήσις των
προσφιλεστέρων μου έλπί-
δων.

Η Τζέννη ξαναβρήκε τώ-
ρα μαζί με το συναισθημα
της χαράς όλην την αξιο-
πρέπειαν, όλην την όρθην
κρίσιν, που τόνιζαν τόσο τον
σε μερικές ήμέρες πιθα-
νόν...

Η κομφοντυμένη κυρία
Μάνσον έσήκωσε τους ώ-
μους της άσυγκίνητη με-
σα από την βελούτε σαρ-
μέζα της.

— Άγαπητή μου, λυπού-
μαι τρομερά, αλλά αυτό
που μου ζητάς είναι τελεί-
ως αδύνατον. Το ξέρω...
Θά με νομίζεις γιά πολύ
σκληρή γυναίκα, αλλά—

τί να σου πῶ—έχω κι' έ-
γώ άμεσα χρέη που πρέ-
πει να πληρώσω. Την μο-
δίστρα μου, τον παπουτσι
μου, ένα σωρό κόσμο. Η
μόδα θέλει, δημιουργεί
έξοδα με τις άπαιτήσεις
της.

— Νά σας αγαπῶ; διέκο-
ψε ο νεός.

— Νά πραγματοποιήσετε
τις προθέσεις σας!...

Και κρύδοντας τη συγκί-
νησί της ή Τζέννη, πρόσθε-
σε:

— Δεν ξέρω, κύριε Μαρ-
σιάλ... ποιος είσθε!... Φο-
βόμαι μήπως είσθε πλού-
σιος, παρό πλούσιος...

Ο Μαρσιάλ έκαμε μιά κί-
νησι που έδειχνε την κα-
τάπληξι που δοκίμαζε.

[[Άκολουθεί]]

Ένα μοντέρνο διη- γηματάκι του "Αγ- γλου συγγραφέως

ΕΡΙΚ ΜΠΡΑΝΤ

Η ΣΥΛΒΙΑ Μπένετ έμ-
πλεξε τὰ δάχτυλα
των χεριών της με
άπελπισία.

— Δώστε μου καιρό, έ-
καμε παρακλητικά. Δεν
μπορώ να σας πληρώσω
τώρα... Ίδιως όλο το πο-
σόν που μου ζητάς. Άλλά
σε μερικές ήμέρες πιθα-
νόν...

Η κομφοντυμένη κυρία
Μάνσον έσήκωσε τους ώ-
μους της άσυγκίνητη με-
σα από την βελούτε σαρ-
μέζα της.

— Άγαπητή μου, λυπού-
μαι τρομερά, αλλά αυτό
που μου ζητάς είναι τελεί-
ως αδύνατον. Το ξέρω...
Θά με νομίζεις γιά πολύ
σκληρή γυναίκα, αλλά—

τί να σου πῶ—έχω κι' έ-
γώ άμεσα χρέη που πρέ-
πει να πληρώσω. Την μο-
δίστρα μου, τον παπουτσι
μου, ένα σωρό κόσμο. Η
μόδα θέλει, δημιουργεί
έξοδα με τις άπαιτήσεις
της.

— Νά σας αγαπῶ; διέκο-
ψε ο νεός.

— Νά πραγματοποιήσετε
τις προθέσεις σας!...

Και κρύδοντας τη συγκί-
νησί της ή Τζέννη, πρόσθε-
σε:

— Δεν ξέρω, κύριε Μαρ-
σιάλ... ποιος είσθε!... Φο-
βόμαι μήπως είσθε πλού-
σιος, παρό πλούσιος...

Ο Μαρσιάλ έκαμε μιά κί-
νησι που έδειχνε την κα-
τάπληξι που δοκίμαζε.

[[Άκολουθεί]]

ποῦ συγκεντρώνονταν κι'
έπαιζαν μπριτζ, αυτή ή-
ταν το πιο άθῡο θύμα...
Τώρα όμως έβλεπε τί κα-
τήφορο είχε πάρει.

— Μά πάντα μου έλε-
γε ότι δεν θιάζεσαι...

Η κυρία Μάνσον ξανα-
σήκωσε τους ώμους της.
— Άγαπητή μου, οι συν-
θήκες μεταβάλλονται. Σε
θέλω ότι πράγματι δεν
είχα κανένα σκοπό να σε
πιέσω να με πληρώσης....

Άλλά υπέθετα, ότι γιά
μιά γυναίκα, μ' έναν τόσο
πλούσιο άνδρα, όπως εί-
σαι έσύ, δεν θα σου ήταν
δύσκολο...

Η Σύλβια, ταραγμένη
ώπως ήταν, άπήντησε άπε-
ρίσκεπτα:

— Ο Φίλιπ δεν ξέρει ό-
τι παίζω μπριτζ και χάνω
τά λεπτά που μου δίνει....

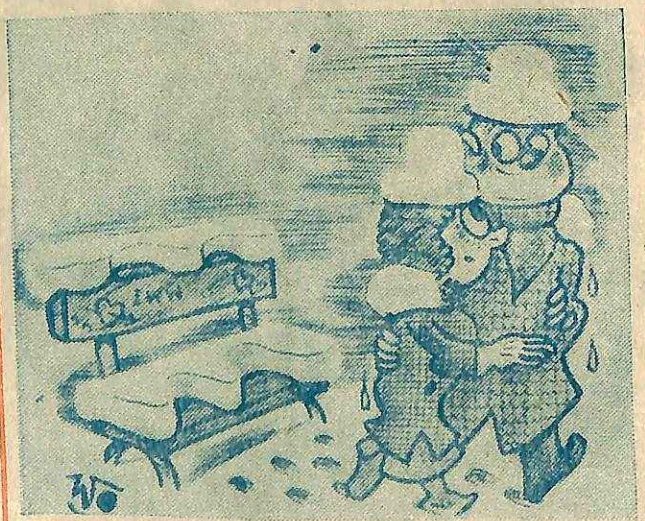
— Άλήθεια; Έκαμε ή
κυρία Μάνσον. Αυτό βέ-
βαια δεν το φανταζό-
μουν.

Η Σύλβια δάγκωσε τὰ
χείλη της. Άνοιξε την
τσάντα της κι' άφησε έπα-
νω στο τραπέζι τέσσερα
χαρτονομίσματα της μιάς
λίρας.

— Αυτή είναι όλη μου ή
περιουσία, της είπε με τα-
ραχή, λογικέφου, Ούρσου-
λα... Σου υπόσχομαι να
σε πληρώσω το γρηγορό-
τερο.

Οι πορφυρές άχτιδες

Κοιτάζοντας το πρόσωπο
της Σύλβιας, ο Φίλιπ είπτε
σε άλλον τόνο φωνής: «Μά
τι έχεις λοιπόν, γυνή μου,
βλαφές;»

— Μου φάνεσαι, γυνή μου, πως έχινισες όλη τη μεταβολή...

πηρετριά σου. Δεν έχω τίποτα άλλο να σου πω...

Η Σύλβια, μπρός σ' αὐτὴν τὴν προσβολὴ ἔγινε καὶ τῶχροι. Ἀπέσπασε τὴν ἀγκράφα ἀπὸ τὸ φόρεμά της καὶ τὴν ἄφησε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Ἐστοίχισε στὸν Φίλιπ ἐκατὸν πενήντα λίρες εἶπε. Φυσικά, θὰ μοῦ δώσης μὴν ἀπόδειξι...

Ἡ κυρία Μάνσον, ἐκούνησε τὸ κεφάλι καταφατικὰ, καρφιστώνοντας μὲ προσοχὴ στὸ στήθος τῆς τοῦ πολυτίμου κόσμημα.

— Τί ὠραία πού εἶναι!.. παρετήρησε μ' ἕναν στεναγμό. Μοῦ κάνει κακὸ πού θὰ τὴν ἐνεχυριάσω ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

Ἐγραψε μὴν ἀπόδειξι πίσω ἀπὸ ἕνα ἐπισκεπτήριό της καὶ τὸ ἔδωκε τῇ Σύλβιας.

— Μὴν τὰ παίρνης τὰ πράγματα τόσο τραγικὰ ἀγαπητὴ μου... Ἡ ζωὴ εἶνε μὴν ῥόδα, πού πότε μὰς φέρνει ἀπὸ πάνω καὶ πότε ἀπὸ κάτω...

Ἐκούνησε πάλι τὸ κεφάλι, ἱκανοποιημένη—ἰσως ἀπὸ τὸ πνεῦμα ποῦκαμε—ἔσφιξε τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων τοῦ χεριοῦ τῇ Σύλβιας κ' ἔφυγε.

Μόλις θρέθηκε στὸ δρόμο, ἄφησε νὰ διαγραφῇ στὰ χεῖλῃ της ἕνα μειδίαμα. Ἐνα μειδίαμα εἰρωνικό, θριαμβευτικό καὶ χαϊρέκακο. Ἀναλογιζόταν μὲ ἡδονὴ τὴ στιγμὴ πού ὁ Φίλιπ Μπένετ, ὁ σύζυγος τῆς Σύλβιας, θ' ἀντίκρυζε τὸ δῶρο του, νὰ στολίσῃ τὸ δικό της στήθος. Ἡ διασκεδαστικὴ καὶ ἱκανοποιητικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψις θὰ γινόταν τὸ ἀπόγευμα κ' ὅλας.

Φυσικά, θὰ τοῦ ἔλεγε, ὅτι θὰ θεωροῦσε κρίμα νὰ ἐνεχυριάσῃ αὐτὸ τὸ ὠραῖο κόσμημα σ' ἕνα κοινὸ ἐναχυροδανειστήριο... Καὶ ἦταν θεααία ὅτι δὲν θ' ἄφηνε ποτὲ τὴν γυναῖκά του νὰ μάθῃ ὅτι τὸν ἐπεσκέφθη στὸ γραφεῖό του, ποκαταβάλλοντάς της τὰ λεπτά. Αὐτὸ θ' ἀποτελοῦσε ἕνα μικρὸ μυστικὸ μεταξὺ τῶν δύο...

Πόσο θὰ μισοῦσε ὅμως τὴν γυναῖκα του γιὰ τὸ φέρομὸ της αὐτό! Μόλα ταῦτα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν μισῇ περισσότερο ἀπὸ ὅσο τὴν μισοῦσε αὐτὴ—ἡ κυρία Μάνσον—γιὰ ὅτι τῆς εἶχε κάμει ἔδω καὶ τρία χρόνια: Τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Σύλβιας. Τώρα δοκίμαζε τὴν ὑπερτάτη χαρὰ τῆς ἐκδικήσεως. Θὰ τοῦ ἔδειχνε πῶς ἡ γυναῖκα πού ἀγαποῦσε εἶνε ἀνάξια τῆς ἀγάπης του. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία της: νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ὠραίου Φίλιπ τὴν γαλήνη τῆς συζυγικῆς εὐτυ-

χίας, ὅπως τὴν ἔδωξε ἀλλοτε ἀπὸ τὴ δική της ψυχὴ ἐκεῖνος, μὲ τὴν σκληρὴ συμπεριφορὰ του.

Μὲ τὴς θριαμβευτικὲς αὐτὲς σκέψεις στὸ μυαλό ἔφθασε στὸν ὑπόγειο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Γκλάουτσεστερ Ρόντ, ἐνῶ στὸ πέτο τῆς γούνας της ἀκτινοβολοῦσε ἡ διαμάντενια ἀγκράφα τῆς Σύλβιας. Τὸ ἀσχημὸ ὅμως γιὰ τὴν κυρία Μάνσον, ἦταν ὅτι τὴν λαμπρὴ ἀγκράφα δὲν τὴν ἐθαύμαζε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μόνον αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμπειρο πλέγμα ἐνὸς λωποδύτη: τοῦ τζέντλεμαν-λωποδύτη, Λίφτυ Γκάρρολ, ὁ ὁποῖος ἦταν ντυμένος ἀφογα καὶ ἐσυμβάδιζε μὲ τὴν ἀνύποπτη κυρία Μάνσον, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴς ὑπόνοιες κανενός.

Μόλις βγήκαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸν ἀνελευστῆρα καὶ θρέθηκαν μαζί μὲ τὸν ἄλλον κόσμον στὸν ὑπόγειο σταθμὸ, τὰ δάχτυλα τοῦ Λίφτυ, ἔδρασαν μὲ ἀπιστευτὴ ταχύτητα. Ἡ ἀγκράφα θρίσκόταν πᾶς στὴν τσέπη του, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἀπομακρυνόταν ταχύτατα. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἡ κυρία Μάνσον ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ἡ ἀγκράφα μου!..... Πάει!... Μοῦ τὴν πήραν!... Ὁ Λίφτυ δὲν τὰ ἔχασε. Πολλὰς φορὲς τὰ θύματα τοῦ ἀντιλαμπάνονταν ἐγκαίρως τὴν δρᾶσι του. Ἀλλὰ, ὥσπου νὰ καταφθάσῃ ἡ ἀστυνομία, αὐτὸς θρίσκόταν ἀσφαλῆς, πολὺ μακριά.

Μόλις ἄκουσε νὰ πλησιάσῃ ἕνα τραῖνο, πέρασε στὴν ἀντικρινὴ πλατφόρμα, ἔτοιμος νὰ μῇ στὸ πρῶτο θαγόνι, ὅταν εἶδε ἀπὸ πίσω του νὰ τὸν σκιάζουν οἱ πλατεῖοι ὦμοι τοῦ ντέκτιβ Τέστερ.

Ἦταν πᾶς θέβαιο, ὅτι αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ τύχη δὲν θὰ τὸν βοηθοῦσε, καὶ τοῦτο γιὰ τὴν ἐφθασαν στ' αὐτιά καὶ τῶν δύο, οἱ φωνὲς τῆς κυρίας Μάνσον.

— Μ' ἔκλεψαν!... Ἡ ἀγκράφα μου!...

Ὁ Τέστερ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε τὸ ἔκτακτο, μόλις ἄκουσε τὴς φωνὲς, κύτταξε τὸν Λίφτυ. Ὁ λωποδύτης κατάλαβε τὸν κίνδυνον...

Χρόνια ὀλόκληρα, ἡ Σκῶτλαντ - Γουόρδ προσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ τὸν Λίφτυ ἐπ' αὐτοφώρῳ χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἡ εὐκαιρία, λοιπὸν, αὐτὴ ἦταν μοναδικὴ γιὰ τὸν ντέκτιβ Τέστερ.

Τὸν πλησίασε, ὅπως προσπαθοῦσε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος πού συνωστιζόταν νὰ μῇ στὸ τραῖνο. Ὁ Λίφτυ ἀρχισε τοὺς ἐπιτηδεῖους ἐλιγμούς του, ἀλλὰ ὁ Τέστερ δὲν νελιόταν μὲ παρόμοια κόλπα.

— Σ' ἔπιασα ἐπὶ τέλους! τοῦ εἶπε, ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸν ὦμο.

Ὁ κόσμος πού διάβαινε θιαστικός πλᾶξ τους δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε.

Σὲ λίγο, πού θρέθηκαν στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμήμα, τὰ πράγματα δὲν φάνηκαν τόσο εὐχάριστα γιὰ τὸν Τέστερ:

Ἐκτὸς ἀπὸ μὴν τσατσάρα, μὴν πᾶς καὶ κάτι σημειώσεις, δὲν θρέθηκε τίποτε ἄλλο στὴς τσέπες τοῦ Λίφτυ, ὁ ὁποῖος ἀφέθηκε ἐλεύθερος. Τὸ πούλακι εἶχε πετάξει. Ἡ ἀγκράφα θρίσκόταν ἀσφαλῆς σὲ κάποια ἄλλη τσέπη...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ἡ Σύλβια θρίσκόταν στὸ δωμάτιό της μὲ χαμένο τὸ ἥθικό: Συλλογιζόταν ἔσπλωμένη σὲ ἕνα ντιβάνι, τί θὰ ἔπρεπε νὰ πῇ στὸν λατρευτό της σύζυγο, ἂν αὐτὸς ἔδλεπε νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ στήθος της ἡ ἀγκράφα.

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε, πού εἶχαν παντρευτῇ καὶ ποτὲ ὡς σήμερα δὲν τοῦ εἶχε πῇ ψέματα. Τῆς ἦταν, λοιπὸν, πολὺ δύσκολο νὰ τοῦ κρύψῃ τώρα τὴν ἀλήθεια.

Κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτὴ της ὡς τὸ πιὸ θάλιο πλάσμα μέσα σ' ὅλο τὸ Λονδίνο, ὅταν τὸ κλειδί τοῦ Φίλιπ, ἀκούστηκε νὰ γυρίσῃ στὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας.

Ἡ Σύλβια παραξενεύθηκε γιὰ τὴν ὥρα ἦταν μόλις τέσσερις ὡρὲς ἀπὸγευμα καὶ τέτοιαν ὥρα ποτὲ δὲν εἶχε ἐπιστρέφει ὁ Φίλιπ ἀπὸ τὴ δουλειά του.

— Ἀγαπητὴ μου Σύλβια, τῆς φώναξε χαρούμενος μόλις μῆκε στὸ δωμάτιο. Ἐγὼ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω κάτι.

Κυττάζοντας ὅμως τὸ πρόσωπό της, καθὼς πῆγε καὶ κάθισε κοντά της, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἄλλαξε:

— Μὰ τί ἔχεις, λοιπὸν; Ἐκλαιγεις;...

Ἡ Σύλβια τὸν κύτταξε, ἐνῶ τὰ χεῖλῃ της ἔτρεμαν. Δυὸ μεγάλα δάκρυα ἐκύλησαν στὰ μάγουλά της.

— Χρυσὴ μου, τί ἔχεις; Τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, προστατευτικά.

— Ἀχ! Φίλιπ!...

Τὸ ψέμα ἐρχόταν σιγὰ, διαστακτικὰ στὰ χεῖλῃ της. — Ἐ... χάσα τὴν ἀγκράφα!...

Τὴν ἀγαπημένη σου ἀγκράφα, πού μοῦ εἶχες κάμει δῶρο τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μας.... Εἶχα θῆξ ἔξω τὸ ἀπόγευμα καὶ τὴν φοροῦσα καὶ τώρα δὲν τὴν θλέπω... Τὴν ἔχασα!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Φίλιπ ἦταν θερμὴ, παρηγορητικὴ. — Δὲν πειράζει, ἀγάπη μου... Μὴν κάνεις ἔτσι!... Τὴν εἶχα ἀσφαλῆσει. Ἀλλοτε, θὰ μπορέσω γρή-

γορα νὰ σοῦ ἀγοράσω μὴν ἄλλη. Ξέρεις γιὰτί, Σύλβια; Ἀνέλαβα τὴν κατασκευὴ ἐνὸς ὀλοκλήρου οἰκοδομικοῦ τετραγώνου στὸ "Ἡλιγκ.

— Ὡ, Φίλιπ!...

— Μόλις ἔκλεισα τὴ δουλειά καὶ ἀπ' τὴ χαρὰ μου ἔτρεξα νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω τὸ εὐχάριστο γεγονός. Νά, αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ προσχέδιο....

Ἐψάλε τὴς τσέπες του κ' ἔβγαλε ἕναν φάκελλο.

— Πού εἶνε ἕνα μολύβι; ρώτησε, καὶ ἀρχισε μόνος νὰ ψάχνῃ στὴς τσέπες του, ἀπ' ὅπου τέλος ἔβγαλε τὴν... διαμάντενια ἀγκράφα!

Τὴν κύτταξαν καὶ οἱ δύο κατάπληκτοι. Δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία: Ἦταν ἡ διαμάντενια ἀγκράφα τῆς Σύλβιας!

— Πῶς θρέθηκε στὴν τσέπη σου; ρώτησε ἡ Σύλβια.

— Μπορὼ νὰ στὸ πῶ κάλλιστα, τῆς ἀπήντησε ὁ Φίλιπ, ἐπαναφέροντας στὴ μνήμη του τὰ πρόσφατα γεγονότα. Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ μὴν ἐξαιρετικὴ τύχη. Ἐνῶ θρίσκόμουν στὸν σταθμὸ τοῦ Γκλάουτσεστερ Ρόντ, εἶδα ἕναν ντέκτιβ νὰ κυνηγᾷ ἕναν λωποδύτη. Φυσικά αὐτὸς δὲν ἔδειχνε γιὰ λωποδύτης.

Ἦταν ντυμένος σὰν ἑμένα. Ἀλλὰ ἔπρεπε ἐπάνω μου λίγα δευτερόλεπτα πρὶν τὸν συλλάβῃ ὁ ντέκτιβ καὶ στοίχηματίζω ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄφησε τὴν ἀγκράφα νὰ πέσῃ μέσα στὴν τσέπη μου....

Θυμάμαι ὁμῶς ὅτι ἦταν καὶ κάποια γυναικία — δὲν τὴν εἶδα, μόνον τὴς φωνὲς τῆς ἄκουσα — πού φώναζε γιὰ μὴν ἀγκράφα πού τῆς εἶχαν κλέψῃ. Φαίνεται ὅτι ὁ λωποδύτης αὐτὸς θὰ ἔκλεψε κ' ἄλλα πρόσωπα. Νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀναφέρω μὲ τὸ πράγμα στὴν ἀστυνομία...

— Ὡ, ὅχι... τοῦ ἀπήντησε θιαστικὰ ἡ Σύλβια. Ἀρκεῖ Φίλιπ, ὅτι τὴν βρήκαμ! Τί μὰς ἐνδιαφέρουν τὰ ἄλλα;

Ὁ Φίλιπ ἐγέλασε: — Τέλος πάντων, ὅλες οἱ γυναικὲς εἰσάστε ἀμυαλές, τῆς εἶπε.

Ἡ Σύλβια τὸ παραδέχτηκε αὐτὸ. Ἀλλὰ ἀπὸ μέσα της ὠρκισθηκε νὰ μὴν χρεώσῃ ἑαυτά.

Τὴν ἄλλη μέρα, συνήνησε τὴν κυρία Μάνσον, ἡ ὁποία τῆς ἐξιστόρησε τὸ πάθημά της.

— Τί νὰ κάμω τώρα; Θὰ μὲ μνηύσῃ ἡ ράφτρα μου, τῆς εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Μὴν τὰ παίρνης, κατμήνη, τὰ πράγματα ἔτσι τραγικὰ, τῆς ἀπήντησε ἡ Σύλβια. Ἐτσι εἶνε ἡ ζωή...

ΕΡΙΚ ΜΠΡΑΝΤ

Εἰς ἀναζήτησιν τῶν λειψάνων τῆς «ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ» Τὸ μυστικὸ τῶν χαμένων θησαυρῶν

Ἐικοσι καὶ πλέον χρόνια, πέρασαν ἀπὸ τὴν 7ην Μαΐου τοῦ 1915, ἡμέραν ὅπου τὸ «Λουζιτάνια» τὸ καμάρι τῆς θωρητακτικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, ἐβυθίσθη, μὲ τοὺς ὑπερχίλιους ἐπιβάτες του, ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο «V-20», ἔξω ἀπὸ τὴς ἀκτὲς τῆς Νοτίου Ἰρλανδίας, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Κίνσαλ.

Ποῦ νὰ θρίσκονται ἀρὰ γε τὰ λείψανα τοῦ ὑπερωκεανείου, τοῦ ὁποῖου ὁ τορπιλλισμὸς ὑπῆρξε μὴν ἀπὸ τὴς κυριώτερες ἀφορμὲς τῆς ἐξόδου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸν πόλεμο; Μεσα στὰ ἀμπάρια του, ὑπῆρχε χρυσὸς ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἀγγλικῶν λιρῶν.

★

Τρία χρόνια τώρα ἕνα μικρὸ σκάφος, πού μοῖάζει σὰν ἀλιευτικὸ, μὲ πλήρωμα ἀπὸ 17 ἄνδρες καὶ συσκευὴς τῆς τελευταίας λέξεως τῆς μηχανικῆς τέχνης, πλέει ἀδιάκοπα ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος πού ἔγινε τὸ ναυάγιο, προσπαθώντας νὰ ἐπισημάνῃ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον, ὅπου κοίταται κρυμμένος στὰ βάθη, αὐτὸς ὁ γίγας τῶν θαλασσῶν.

Αὐταῖς ἐρευνῶν καθημερινῶς τὸν ὕθρο καὶ παρ' ὅλες τῆς δυσκολίας πού συναντοῦν, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιμένουν, σὲ μὴν σκληρὴ καὶ ἐπίπονη ἀναζήτησι.

ΤΟ «ΑΡΤΙΛΙΟ» Εἰς ἀναζήτησιν τῶν χαμένων θησαυρῶν

Δικαιολογημένα οἱ Ἴταλοι ἀπέκτησαν φήμην εἰδικῶν, σὲ τέτοιου εἶδους ἀναζητήσεις ἀφ' ὅτου τὸ «Ἀρτίλιο» κατάρθωσε νὰ ἀνασύρῃ ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ ἀτμοπλοίου «Αἰγυπτος», πού ἐβυθίσθη στὴς ἀκτὲς τοῦ Φίνιστερ, περὶ τὸ ἐνα ἑκατομμύριο ἀγγλικὲς λίρες.

Λίγο ἀργότερα, οἱ ἴδιοι γενναῖοι ὁῦται-ἐρευνῶνται, ἀνέσφραν ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἐλισάβετ» βυθισμένου σὲ βάθος 80 μέτρων — τὸ ὁποῖον ἐπιστεῦετο ὅτι περιεῖχε ἕναν μὲγάλον θησαυρὸ ἀπὸ ἀδάμαντες, — 8 τόνους φλιντσί, πρᾶγμα πού ἐπέτρεψε στὴν ἐταιρία νὰ καλύψῃ ὅλα τῆς τὰ ἐξοδα.

Οἱ Ἄγγλοι ναυτικοὶ πραγματοποιῶντες, ὅταν ἀπεφάσισαν τὴν ἀναζήτησιν τοῦ ναυαγίου τῆς «Λουζιτάνια», δὲν ἐδίστασαν, νὰ τὴν ἀναθέσουν στοὺς Ἴταλους, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία πού εἶχαν σημειώσει μὲ τὴν ἀνέλκυσι τοῦ σκάφους τοῦ «Λοραντίκ». Δέκα ὀκτὼ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἕνα γερμανικὸ ὑποβρύχιο, εἶχε βυθίσει τὸ «Λοραντίκ», ὅταν ἔπλεε πρὸς τὴν Ἀμερικὴ, μεταφέροντας 6 ἑκατομμύρια λίρες στερλίνες. Ἡ ἀνέλκυσις ὀφείλεται στοὺς τεχνικοὺς τοῦ «Ἀρτίλιο», οἱ ὁποῖοι κατάρθωσαν ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες πού διήρκεσαν ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1924, νὰ ἀνα-

σύρουν τὰ πέντε ἔκτα τοῦ πολυτίμου μεταλλοῦ.

Ἡ ἀποστολὴ γιὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς «Λουζιτάνια» ἐκκίνησε μὲ τὸ «Ὀρφίρ» ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Ἀνρὺ Ρουσσέλ, τὸν ὁποῖον συνόδευσαν δυὸ ἀξιοματικοὶ ἀπὸ τοὺς διασωθέντας ἀπὸ τὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ ὑπερωκεανείου.

Νέα σκάφανδρα κατεσκευάσθησαν, ἱκανὰ νὰ ὑποστοῦν μεγάλες πιέσεις καὶ νὰ κατέλθουν σὲ ἐξαιρετικὰ βάθη.

Τὸ «Ὀρφίρ» ἦταν ἐφοδιασμένο μὲ δυνατοὺς προβολεῖς, γιὰ τὸ μέρος πού ἐπιστεῦετο ὅτι θρίσκεται θαμμένη ἡ «Λουζιτάνια», ἔχει βάθος 30 μέτρων καὶ ἡ ὁρατότης δὲν εἶνε δυνατὴ πέραν τῶν 20 μέτρων.

Ἐχρησιμοποίησεν ἕνα ὠραῖο σύστημα σημάτων, ἐξαιρετικῆς λεπτότητος. Τὰ κύματα, τῶν ὁποίων ἔχει καθορισθῇ ἡ ρυθμικὴ ταχύτης, γυρίζουν πίσω μόλις συναντήσουν τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο, ὁπότε ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο γραφόμετρο, σημειώνει τὴν ἀπόστασιν στὴν ὁποῖαν θρίσκεται τὸ ἐμπόδιο.

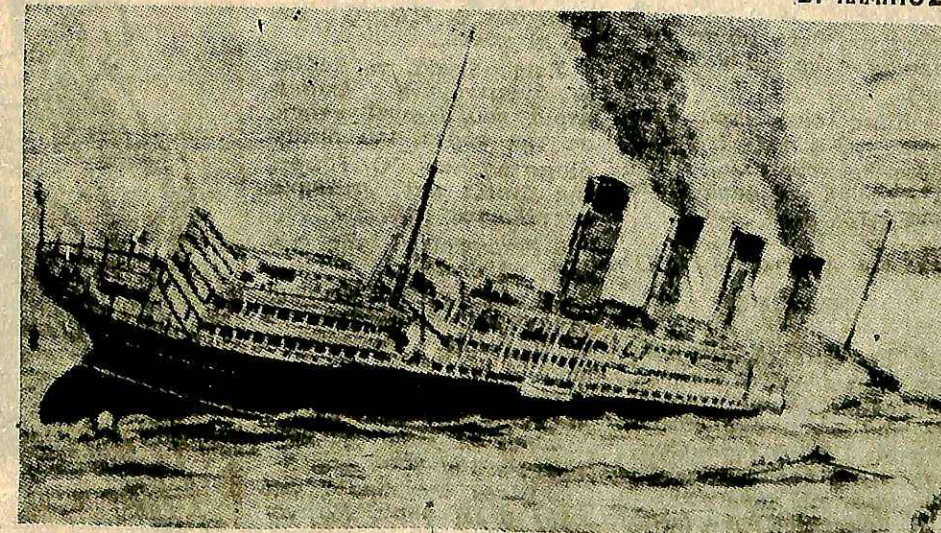
ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΡΟΜΠΟΤ

Τὸ «Ὀρφίρ» εἶνε ἐφοδιασμένο μὲ τὴς τελευταῖες ἐπιστημονικὲς συσκευὲς καὶ μὲ ἀσύρματον ἱκανὸν νὰ συνδεθῇ, μὲ ὁποιοδήποτε σημεῖον τῆς ὕδρογειοῦ.

Τὰ συνήθη σκάφανδρα ἀπὸ καουτσούκ, δὲν ἀντέχουν στὴν πίεσιν τοῦ μεγάλου βάθους, γι' αὐτὸ ἔχουν ἀντικατασταθῇ, μὲ ἀληθινὰ ἀτσάλινα ρομπότ, μέσα στὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται οἱ ὁῦται. Ὁ ἀέρας δὲν διοχετεύεται μὲ σωλῆνα, ἀλλ' εἶνε ἐναποθηκευμένος μέσα σὲ ἀεροδόχον, πού ἀποτελεῖ ἕνα σῶμα μὲ τὸ σκάφανδρο. Ὁ δῦτης συνεννοεῖται, τηλεφωνικῶς μὲ τοὺς συνεργάτες του πού εἶνε στὴν ἐπιφάνεια.

Δυὸ μεγάλα μάτια-φωγίτες, τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ θλέπῃ μπροστά του, σὲ ἀρκετὴν ἀκτίνα καὶ οἱ ἄκρες τῶν χειρῶν του εἶνε ἐφοδιασμένες ἡ μὴν μὲ

Ε. ΑΗΜΝΙΟΣ

Τὸ ἱστορικὸ ναυάγιο τῆς «Λουζιτάνιας» κατὰ σχεδίασμα τῆς ἐποχῆς πού ἔλαθε χάσαν τὰ φερότα θαλάσσια θρόνα.

ΕΠΡΕΠΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ...

Ένα έκδρομικό τραίνο έσταμάτησε απροσδόκητα σ' έναν μικρό επαρχιακό σταθμό, και ο υπάλληλος του σταθμού παρατήρησε να βγαίνει κάποιος από το παρόνθρο ενός βαγονιού, στο οποίο υπήρχε η επιγραφή: «Απαγορεύεται το κάπνισμα».

Ανοίξε την πόρτα και άφου επιθεώρησε τα έξοχα πρόσωπα των ταξιδιωτών, παρατήρησε:

—Κύριοι! Δύο είναι οι κανονισμοί σ' αυτή τη σιδηροδρομική γραμμή, οι οποίοι έπανεπιλημμένως παραβιάζονται. Ο πρώτος είναι ότι απαγορεύεται το κάπνισμα στα βαγόνια και ο δεύτερος είναι ότι απαγορεύεται στους επιβάτες να δίδουν δώρα στους σιδηροδρομικούς υπαλλήλους. Λοιπόν, κύριοι, έχετε ήδη παραβιή τον έναν από τους κανονισμούς αυτούς...

ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Ένας φιλάργυρος κύριος θφίστατο κάθε τόσο τις παρατηρήσεις ενός φίλου του, ο οποίος προσπαθούσε να τον πείσει να ντύνεται σύμφωνα με την κοινωνική θέσι που κατείχε.

—Απορώ, συμπεριανέ ο φίλος, πώς επιτρέπεις στον έαυτό σου να φορή αυτά τα παληόρουχα;

—Μά δεν είναι δα και τόσο ακατάλληλα, είπε ο άλλος.

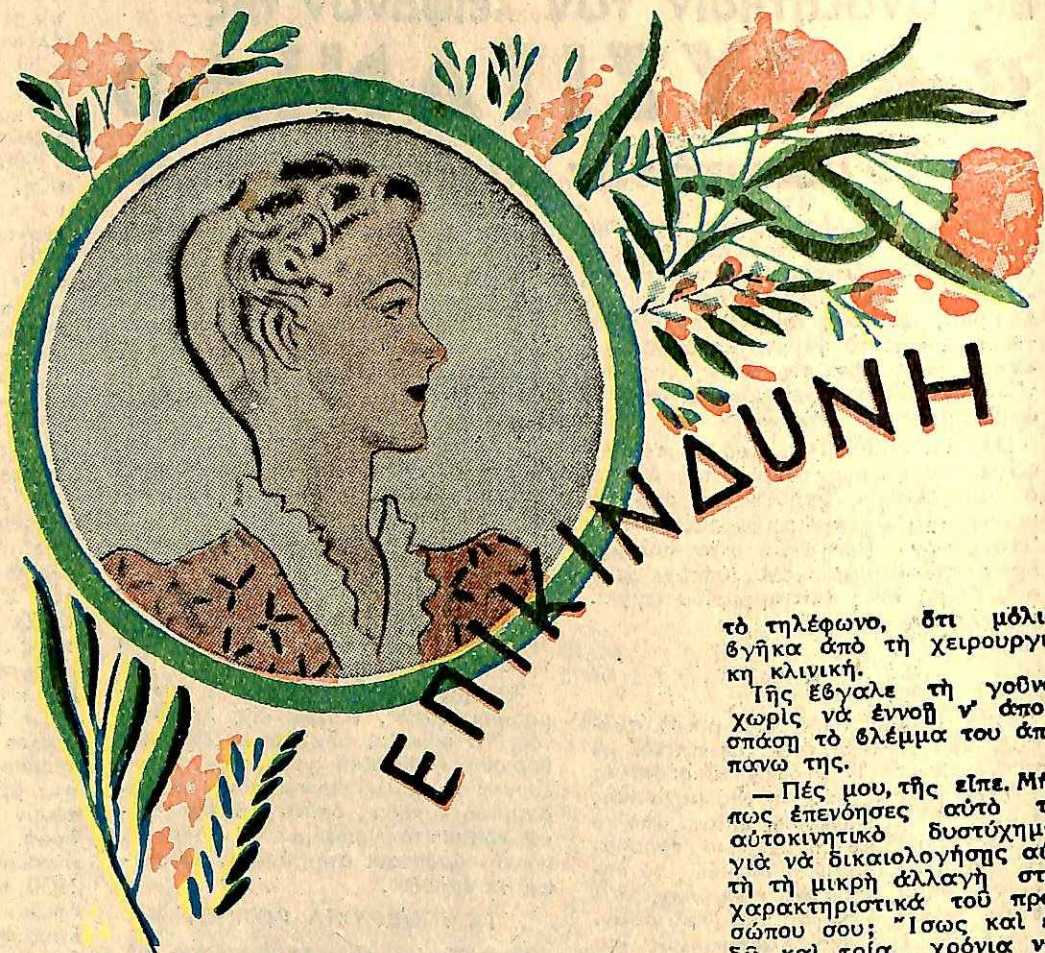
—Και πολύ μάλιστα, επέμεινε ο φίλος του. Θυμάμαι τον πατέρα σου, ο οποίος ήταν κομψά ντυμένος. Τα ρούχα του ήταν πάντα καλορραμένα και με καλά δελικά.

—Είδες λοιπόν πού έχω δίκιο; το φώναξε ο φιλάργυρος θριαμβευτικά. Αυτό το κοστούμι που φορώ είναι το πατέρα μου!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΛΥΤΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΔΩΡΟ

—Εσώσατε τη ζωή μου, είπε ο ηλικιωμένος κύριος στον νεαρό ήρωα, ο οποίος τον είχε σώσει από θάνατο πνιγμό. Για ν' ανταμείψω, λοιπόν, τον ήρωισμό σου θα σου δώσω την κόρη μου.

Ο ήρωας έριξε μια ματιά στην κόρη του και κατόπιν πόν πέταξε πάλι στο ποτάμι.

το τηλέφωνο, ότι μόλις βγήκα από τη χειρουργική κλινική.

Της έβγαλε τη γούνα χωρίς να έννοη ν' αποσπάση το βλέμμα του από πάνω της.

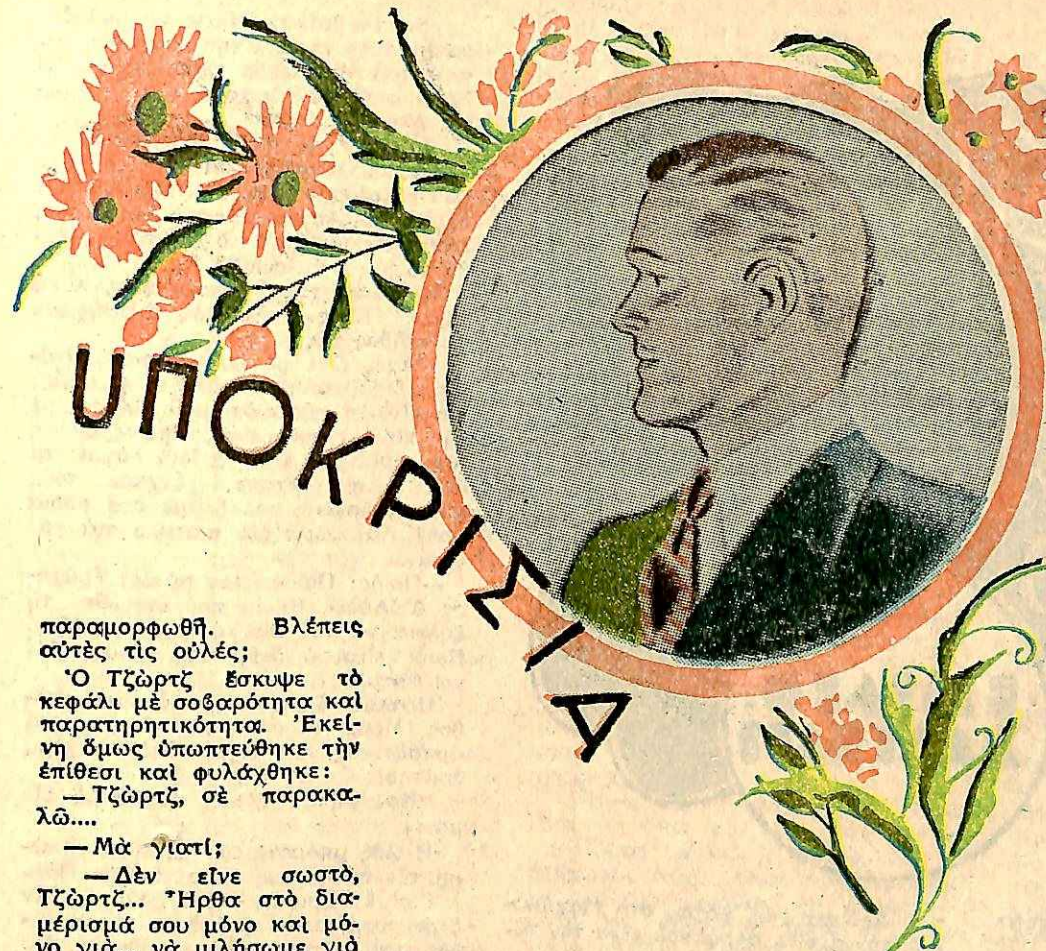
—Πές μου, της είπε. Μήπως έπενόησες αυτό το αυτοκινητικό δυστύχημα για να δικαιολογήσης αυτή τη μικρή αλλαγή στα χαρακτηριστικά του προσώπου σου; Ίσως και έδω και τρία χρόνια να ήσουν αωαία. Τόσο γοητευτική όμως σαν τώρα, δεν ήσουν ποτέ...

Το πρόσωπό της κοκκίνισε από ευχαρίστηση.

—Τά λες αυτά για να είμαι παντρεμένη. Άλλως τε δεν είμαι αωαία όπως λες. Αυτό το ξέρω. Σε είδοποίησα κι' ελως με

—Δεν είναι σωστό, Τζώρτζ... Ήρθα στο δωμάτιό σου μόνο και μόνο για να μιλήσωμε για τα παληά

παραμορφωθή. Βλέπεις αυτές τις ούλες;

Ο Τζώρτζ έσκυψε το κεφάλι με σοβαρότητα και παρατηρητικότητα. Εκείνη όμως όπωπεύθηκε την επίθεσι και φυλάχθηκε:

—Τζώρτζ, σε παρακαλώ...

—Μά γιατί;

—Δεν είναι σωστό, Τζώρτζ... Ήρθα στο διαμέρισμά σου μόνο και μόνο για... να μιλήσωμε για τα παληά.

—Μαργαρίτα! Έκαμε εκείνος με θέρμη. Αφησέ με να σ' αγκαλιάσω. Αφησέ με να σε ξαναφιλήσω. Ας πούμε ότι ζούμε μίαν από τις παλιές και αέχαστες εκείνες μέρες. Εσχάσε για λίγα λεπτά πώς είσαι παντρεμένη...

—Πρός Θεού, Τζώρτζ! Ακόμα δεν μου προσέφερες καθίσμα και μου κάνεις έρωτα;

—Το λάθος είναι δικό σου. Αν δεν ήσουν τόσο έλκυστική, σε θεθαίω ότι θα είχα το μυαλό μου στο κεφάλι...

Του έκούνησε το δάχτυλο έπιμηχτικά:

—Αν το ήξερε αυτό ο άντρας μου, τρελλέ Τζώρτζ, θα με χώριζε. Του είπα ψέματα ότι θα έπισκεφθώ μια φίλη μου. Άλλα και εσύ, Τζώρτζ, δεν είσαι ένας είλικρινής φίλος...

Ξαπλώθηκε στο ντιβάνι και εκείνος έκάθησε πλάι της. Έκαμε να την αγκαλιάση, αλλά η Μαργαρίτα ήταν αμετάπειστη.

—Μή!... τον επέπληξε. Γιατί να μη διατηρήσουμε μίαν είλικρινή φιλία... αγαπημένη μου; Σε θεθαίω, ότι αγαπώ τον άνδρα μου...

Ο Τζώρτζ έταράχθηκε. —Κι' εγώ, έτραύλισε, κι' εγώ, Μαργαρίτα, σε αγαπώ άκόμα.

Η όμολογία αυτή την

εξαροποίησε ώστόσο. Τον χτύπησε έλαφρά στο χέρι: —Είσαι καλός, Τζώρτζ. —Κι' εσύ είσαι αωαία... —Μόνον;

—Όχι, επρόσθεσε ο Τζώρτζ. Αωαία, γλυκειά και χαριτωμένη... Τέλεια! Τρία δλόκληρα χρόνια σε είχα χάσει. Προσπάθησα να σε ξεχάσω. Δεν το καταώρθωσα. Και τώρα που σε βλέπω, αωαίωότερη από κάθε άλλη φορά... μου αναξείεις την πληγή. Με πληγώνεις, Μαργαρίτα!

—Λυπούμαι πολύ, Τζώρτζ. Ώστόσο είμαι γυναίκα και η αγάπη σου με συγκινεί και μου δίνει θάρρος. Πάντα άρσει σε μια γυναίκα να την αγαπά κάποιος.

—Ο άνδρας σου; της είπε εκείνος, προκλητικά. Του άπήντησε άμέσως: —Φυσικά αυτός μ' αγαπά, αλλά... η ματαιοδοξία μιας γυναίκας δεν ικανοποιείται μόνον με την αγάπη του συζύγου.

Ετσι δεν είναι, Τζώρτζ; Έπεχείρησε ξανά να την αγκαλιάση. Εκείνη όμως τον έμπόδισε:

—Όχι, Τζώρτζ...

—Αφησέ με να σε φιλήσω, Μαργαρίτα...

—Όχι, όχι... Να συζητήσωμε μόνον και τίποτε άλλο.

★

Το έόμενο θράδυ, ο Μάκ ήταν περιεργός να μάθη τα καθέκαστα.

γάλη δυσφορία. Ώστόσο κρατήθηκε.

—Ξεχάστε το, σάς είπα! Ό,τι έκαμα, το έκαμα με μεγάλη μου ευχαρίστησι.

Οι δύο άνδρες έσφιξαν τα χέρια, άντήλλαξαν μερικά κολακευτικά λόγια και έστηκαν.

Ευθύς άμέσως μπήκε στο δωμάτιο ο Μάκ.

—Τί άκουσα; Είπε κατ'άπληκτος. Ήρθε να σε ευχαριστήση επειδή του ξεμυάλισες τη γυναίκα;

—Η εξέγησις είναι άπλη... Άκουσε: Κάποια άγαπούσα τη γυναίκα του και το ήξερε αυτό. Πριν λίγους μήνες η Μαργαρίτα έπεσε θύμα άυτόκινητιστικού δυστυχήματος και το πρόσωπό της παραμορφώθηκε. Το άτύχημα αυτό την έλύπησε πολύ και προσεβλήθη από μελαγχολία. Την έφερε στο Λονδίνο για να της γιατρέψη την ψυχική αυτή άρρώστεια. Οι γιατροί όμως δεν μπόρεσαν να κάμουν τίποτε. Έτσι...

—Σκέφθηκε έσένα!

—Όχι... Την ιδέα αυτή την συνέλαβε ένας ψυχίατρος: Να βρεθή ένας παλιός θαυμαστής της, ο οποίος να την θαυμάζει άκόμα, έστω και φανταστικά. Ο άνδρας της έγνώριζε την περίπτωσηί μας. Μ' έπεσκέφθηκε και μου εξέγησε όλη την ιστορία. Κατόπιν έγώ της έτηλεφώνησα. Φυσικά, εκείνη έξεπλάγη. Της εξέγησα όμως ότι από την στήλη της κοσμικής κινήσεως μίος έφημερίδος της πατρίδος μας είχα πληροφορηθή ότι διέμενε σ' ένα ξενοδοχείο του Λονδίνου. Ψέματα, δηλαδή...

—Πολύ περιεργός έρως, έκαμε ο Μάκ.

—Και η υποκρισία συνεχίστηκε. Ήρθε στο δωμάτιό μου κι' άρχισα να της λέω ότι είναι αωαία και ότι την αγαπώ άκόμα. Και τώρα έπεισθη ότι πράγματι παραμένει άκόμα αωαία. Έμεινε ικανοποιημένη, γιατρεύτηκε και —υποθέτω—θα είναι κι' εύτυχής!

—Θεατρίνε! του είπε γελαστά ο Μάκ.

—Λές; Έκαμε ο Τζώρτζ, μ' ένα θλιμμένο μειδίαμα στα χείλη. Λές να είμαι ένας θεατρίνος; Ίσως... αλλά μπορώ να σου πω, ότι στην περίπτωσηί αυτή δεν κοροϊδεψα την Μαργαρίτα, αλλά τον έαυτό μου, γιατί έπαφα ν' αγαπώ αυτή τη γυναίκα.

—Ξεράτε, είναι νέα και το καλό που της έκάματε είναι πολύ μεγάλο... Θα έπιθυμούσα να σάς το άνασταποδίσω με κάθε άλλον τρόπο.

Ο Τζώρτζ ένοιωθε με-

ΛΟΥΙΣ ΣΑΛΜΠΟΥΡΓΚ

Μεταφράσις:

Π. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

31

Ένα άριστούργημα περιπετειών, ήρωϊσμών και έρωτος

Η ένταση του Μαχντί

ΕΜΙΛΙΟ
ΣΑΛΓΚΑΡΙ

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.
Κάπως ο 'Αβδελ Κερίμ φάνει στην όχθη μιας λιμνούλας, σκεπασμένης με μεγάλα φύλλα λωτού, αντικρύζει την Φατμά όρθια, με το ντέρσι στα χέρια και έτοιμη να αρχίση το χορό κάτω από τις χρυσές ακτίνες του ήλιου. Την πλησιάζει και αρχίζει να της εκφράζει τα αισθήματά του. Της λέει ότι θα λυπόταν αν αϊτή έφευγε από το Χασανιέ. 'Η άλμέα παρανεύεται και του απαντά:
—Τι σ' ενδιαφέρει έμένα αν πρόκειται να εξαφανισθώ; Θα πάω όπου μ' άρέσει.
—Τώρα όμως δεν μπορείς να φύγης έτσι από το Χασανιέ, της λέει ο Αιγύπτιος αξιωματούχος.
—Και ποιος θα μ' έμποδίση; κάνει νευριασμένη η Φατμά.
3ον

—Φατμά! Φατμά! εφώναζε ο 'Αβδελ Κερίμ. Είσαι ωραιότερη από την 'Ελ...
Μπόρεσε να συγκρατήση εγκαίρως τ' όνομα της 'Ελέγκως που έκόντευε να του ξεφύγη απ' απ' το στόμα. 'Η άλμέα έσκυθρώπιασε, τὰ χέρια της σφίχτηκαν, μιά άστραπή πέρασε απ' τα μάτια της.
—Από ποιάν; έρώτησε ζωηρά. 'Από ποιάν;
—Απ' όλες τις γυναίκες που έγνωρισαν στη ζωή μου, έσπευσε να προσθέση ο Αιγύπτιος. Είσαι ωραία, Φατμά, τόσο πολύ, που μου είνε αδύνατον να σε βγάλω απ' την καρδιά μου.
—Λόγια, φίλε μου, λόγια!...
—Φατμά, σου όρκίζομαι στον 'Αλλάχ πως μ'ήλθε μέσα στην καρδιά μου. Μόλις σε είδα αναστατώθηκα όλόκληρος. Σ' έκράτησα στην αγκαλιά μου και όλο μου τὸ αίμα φλογίστηκε μέσα στις φλέβες.
»Παντού όπου να στρέψω τὸ βλέμμα δεν βλέπω παρά τὰ μάτια σου, που λάμπουν πὸ πολύ από τ' άστρα και τὸ πρόσωπό σου, που είναι ωραίο περὸ από τὰ οὐρὶ τοῦ παραδείσου.
»Παντού όπου πάω δεν ακούω παρά τὴ μαγευτικὴ φωνή σου, τὴ φωνή

—Καταλαβαίνω. Θέλεις νὰ μου ξαναπῆς αὐτὴ τὴ λέξι τὴν ὁποία μοῦ εἶπαν πρὶν ἀπὸ σένα τόσο ἄλλοι. 'Η λέξις αὐτὴ δὲν ὑπάρχει πιά γιὰ μένα. Δὲν τὴν πιστεύω.
—Μὴν τὸ λές αὐτὸ, Φατμά! Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω καὶ θάθινά ὅλο μου τὸ αἷμα γιὰ σένα. Δοκίμασέ με: θέλεις νὰ σκοτώσω ἑκατὸ λεοντάρια; Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸ προστάξης καὶ θὰ τὸ κάνω ἀμέσως!
'Η άλμέα τὸν ἐκύτταζε πὸ γλυκὰ τώρα. 'Ενας στεναγμὸς ἀνισήκωσε τὸ στήθος της.
—'Αχ!, εἶπε μὲ βαθεῖα φωνή. Νά, ναί λοιπὸν ἀλήθεια πὸς μ' ἀγαπᾶς; Νά εἶναι ἀλήθεια ὅτι μοῦ μίλησες μὲ τὴν καρδιά σου; Καὶ κάποιος ἄλλος μὴ μέρτα, μοῦ εἶπε τὰ ἴδια λόγια καὶ μετὰ τὰ ἔξεχασε. ἔξεχασε τοὺς χίλιους ὄρκους ποὺ ἔκαμε στὰ πόδια μου! Καὶ τώρα δὲν πιστεύω πιά κανέναν.
—Ποιὸς; Ποιὸς ἦταν αὐτός; έρώτησε ὁ 'Αβδελ Κερίμ πὸ ἐνωϊσθε τὴ ζήλεια νὰ τοῦ δογκῶνῃ τὴν καρδιά. Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Λέγε, Φατμά!
'Η άλμέα ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ στήθος. Μετὰ, τὸ σήκωσε ἀπότομα, καὶ ἀρπάζοντας τὸν ἄντρα ἀπὸ τὸ χέρι, έρώτησε:
—Καὶ μήπως ἔχεις ἐσὺ ποιά εἰμαι;
—Ποιὸς μπόρεσε ὡς τώρα νὰ σηκώσῃ τὸν πέπλο ποὺ σὲ σκεπάζει; Πολλοὶ σ' ἐγνώρισαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔχει ποιά εἶσαι, ποῖο ἦταν τὸ παρελθόν σου, ὅτε καὶ ποὺ γεννήθηκες. Πυκνὸ σκοτάδι σὲ σκεπάζει.
—Πολὺ πυκνὸ!, ἔκαμε ἡ Φατμά στενάζοντας. Κάποτε ἤμουν εὐνοουμένη ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶναι σήμερον σχυρότερος ἀπὸ τὸν βασιλεῖά ποὺ μᾶς κυβερνᾷ, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔχει μὲς τοῦ χιλιάδες ἄλλους ὡπλισμένους, γενναίους καὶ δυνατοὺς, ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς νικήσῃ: οὔτε οἱ ἄπιστοι ποὺ ἐδομάρδισαν τὴν 'Αλεξάνδρεια καὶ ποὺ ἐνίκησαν τὸν 'Αραμὶ πᾶσα, οὔτε ὁ στρατὸς τοῦ Χιέ καὶ τοῦ 'Αλαντί.
—Εὐνοουμένη!... Εὐνοουμένη!... εφώναζε ὁ 'Αβδελ Κερίμ τρομαγμένος. Αὐτὸ σημαίνει ἐρωμένη!...
Τὰ χεῖλη τῆς Φατμᾶς ἐξάρωσαν σ' ἑνα πικρὸ χαμόγελο.
—Καὶ τί νομίζεις πὸς εἶναι μιά άλμέα; έρώτησε.
—'Εχεις δίκιο, συγχώρεσέ με, ἐμμουμούρισε ὁ ἄλλος. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποῖος εἶναι;
—'Εναντίον τίνος πολεμᾷ ὁ Νταλάρ πᾶσας;
—Κατὰ τοῦ ἐπαναστάτου Μωχαμέτ 'Αχμέτ.
Μὲ μιά πλατεῖα χειρονομία ἡ άλμέα ἀπλώσε τὸ χέρι κατὰ τὴ δύσι.
—Ποιὸς βασιλεύει ἐκεῖ κάτω, στὸ Καρντουλάν;
—'Ο Μαχντί. 'Αλλὰ ποὺ θέλεις νὰ καταλήξῃς;
—Γιὰ κύτταξέ με καλὰ στὰ μάτια. 'Εγὼ ἤμουν κάποτε ἐρωμένη τοῦ Μαχντί.
'Ο 'Αβδελ Κερίμ ἔκρυψε τὸ πρόσωπο στὰ χέρια, ἐνῶ μιά πνιγμένη κραυγὴ ἔβγαλε ἀπ' τὸ στήθος του.
—Δὲν εἶναι ἀλήθεια! εφώναζε. Δὲν εἶναι δυνατόν αὐτό!
—Γιατί; Μήπως ὁ Μαχντί δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ σὺν τοὺς ἄλλους ἄνδρες;

—'Εγὼ ὅμως τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀποστρέφομαι!
—Δὲν ἔχεις δίκιο, 'Αβδελ Κερίμ. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐσὺ μισεῖς καὶ ἀποστρέφῃσαι θέλει ν' ἀποτινάξῃ ἀπὸ τοὺς 'Αραβας τὸν ζυγὸ τῶν Τούρκων καὶ τῶν ἀπίστων.
—Καὶ γιατί τὸν ἐγκατέλειψες; Πὸς βρῖσκεσαι ἐδῶ πέρα; Ποιά ἰδιότητα σὲ ἀνάγκασε ν' ἀφήσῃς τὸ 'Ελ 'Ομπεῖντ καὶ νάρθῃς σ' αὐτὰ τὰ μέρη;
—'Ο ἔρως, ἀπήντησε ἡ Φατμά θλιβερά.
—'Ωστε λοιπὸν ἀγάπησες καὶ ἄλλον ἄντρα;
—Ναί! ἔναν ὠραῖο καὶ γενναῖο σὺν κι' ἐμένα ποὺ μοῦ ὠρκίστηκε αἰώνιον ἔρωτα καὶ μ' ἔφερε σὲς ὄχθες τοῦ Νεῖλου γιὰ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖ.
—Αὐτὸν τὸν δεύτερο ἐραστὴ σου τὸν μισῶ ἄκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸν Μαχντί. Διψῶ τὸ αἷμα τοῦ καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσω προτοῦ νὰ τὸν σκοτώσω. Θέλω νὰ σ' ἐκδικηθῶ!
—Εἶναι περιττὸ, γενναῖε μου φίλε. Σκοτώθηκε πέρυσιν στὴ μάχη τοῦ Καντίρ, πολεμῶντας κατὰ τοῦ Γιουσούφ πᾶσα. 'Ο Προφήτης μὲ λυπήθηκε.
—Καὶ τώρα; έρώτησε ὁ 'Αβδελ Κερίμ μὲ ἀγωνία.
—Εἶμαι ἐλεύθερη σὺν τὸν ἀετὸ ποὺ πετάει ὅπου θέλει.
—Μπορεῖς λοιπὸν νὰ δεχτῇς στὴν καρδιά σου μιά νέαν ἀγάπη, ἑνα μεγάλο πάθος, γιγαντιαῖο, ποὺ δὲν θὰ σβύσῃ παρὰ μὲ τὸν θάνατο; 'Αχ, ἂν ἤθελες Φατμά!...
—Μὴ μὲ θάξῃς σὲ πειρασμό, 'Αβδελ Κερίμ. Πήγαινε καὶ δὲν θὰ σὲ λημονήσω ποτέ. 'Αρκεῖ ὡς ἐδῶ!...
'Εστρεψε ἄλλοι τὸ πρόσωπο κι' ἔκαμε μερικὰ βήματα. 'Ο ἄλλος τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἔσταμάτησε ἀπότομα.
—'Οχι, Φατμά, ὄχι. Σ' ἀγαπῶ, εἶμαι σκλάβος σου, κάνε με ὅτι θέλεις, ἀλλὰ μὴ μὲ διώχνῃς, μὴ μοῦ μιλάς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο.
'Ο Αιγύπτιος ἐγονάτισε γιὰ δεύτερη φορὰ μπροστὰ της. Μιά ὕψη φλόγα ἐπέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς άλμέας.
—Εἶναι ἀλήθεια λοιπὸν πὸς μ' ἀγαπᾶς; έρώτησε μὲ κάποιαν ἀγριότητα.
—Ναί, σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω.
—Μόνον μου ἦρθα καὶ μόνον θὰ φύγω!, τοῦ εἶπε μὲ μίαν ἐπιτακτικὴ χειρονομία. Πήγαινε: σὲ διατάζω, τὸ θέλω!
'Ο 'Αβδελ Κερίμ ἔκυψε τὸ κεφάλι κι' ἐχάθηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα. 'Η Φατμά στάθηκε κι' ἐκύτταζε τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανισθῇ, καὶ μετὰ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της μὲ σφιγμένα χεῖλη, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ μιά παράξενη χαρὰ.
—Εἶναι ὠραῖος, γενναῖος, φλογερός!, ἐψιθύρισε. 'Ο Μαχντί δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναῖδῃ.
'Επροχώρησε κι' αὐτὴ κάτω ἀπ' τὰ πανύψηλα δέντρα, κυττώντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πάντα μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ στιλέτου.
Μετὰ δέκα λεπτά, ὅταν ὁ ἥλιος χάθηκε πίσω ἀπ' τὸ δάσος καὶ τὰ πουλιὰ μὲ τοὺς πιθήκους ἀρχίζαν νὰ κουνιάζουν, ἔφθασε σ' ἑνα στενὸ μονοπάτι. 'Εκεῖ στάθηκε ὅταν εἶδε ἑναν ἄνθρωπον νὰ στήριζεται στὴν καρμπίνα του, σὲ ὑποπτη στάσι. Καὶ ἐγλῶμισσε λιγάκι, ὅταν ἀνεγνώρισεν τὸν Νότη.

'Ηθελε νὰ γυρίσῃ πίσω, ἀλλὰ ὁ ρωμῆος ποὺ φαινόταν πὸς τὴν περίμενε ἐκεῖ πέρα, δὲν τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ. Τὴν ἐπλησίασε ἀργά, μ' ἑνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, καὶ τῆς εἶπε ἀποτομα:
—Οἱ δύο μας τώρα, Φατμά!
—Τί θέλεις; έρώτησε ἐκείνη ξερά.
—Μὲ ἀναγνωρίζεις;
—'Ησούνα μὲ τὸν 'Αβδελ Κερίμ, ὅταν ἦρθατε ἀπὸ τὸ Μαχμουδιέ στὸ Χασανιέ.
—Ναί, εἶμαι ὁ Νότης.
—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα! 'Εγὼ μισῶ τοὺς ἀπίστους.
—Δὲν ἔχει σημασία! εἶπε ψυχρὰ ὁ Νότης. Τί σοῦ ἔλεγε ὁ Αἰγύπτιος, ποὺ τὸν εἶδα γονατιστὸ μπροστὰ σου;
—Πῶς!, ἔκανε ἡ Φατμά θυμωμένη. 'Εσὺ λοιπὸν μᾶς παραμόνευες;
—'Ισως. Γιατί σοῦ φαίνεται παρὰ ξένο:
—'Αποστρέφομαι τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κατασκοπεύουν.
'Αλλάξαν ἑνα βλέμμα προκλητικῶτα. 'Ο ρωμῆος ὅμως ἔκατέβασε πρῶτος τὰ μάτια, μὴ μπορῶντας ν' ἀτενίσῃ περισσότερο ἐκείνα τῆς άλμέας ποὺ πετοῦσαν φωτιές.
—Ξέρεις ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός ποὺ σοῦ ὠρκιζόταν αἰώνιον ἀγάπη; έρώτησε μὲ προσποιητὴν ψυχραιμία.
—Ξέρω ὅτι λέγεται 'Αβδελ Κερίμ εἶναι γενναῖος, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ.
—Πρέπει νὰ μάθῃς ἄκόμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἀρραβωνιασμένος μὲ μίαν γυναῖκα, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ποὺ θρίσκειται τώρα στὸ Χαρτούμ, λέγεται 'Ελέγκω, καὶ ὅτι εἶναι ἀδελφὴ μου.
—'Ωρκίσου το!
—'Ορκίζομαι στὴ θρησκεία μου!
—'Ω! ἔκαμε ἀνανακτημένος ἡ άλμέα. Φυλάξου, 'Αβδελ Κερίμ. 'Αν μᾶς πὸς ἀγαπᾶς ἄλλη γυναῖκα, πὸς ἔχω μίαν ἀντίζηλον, ἀλλοίμονον σοῦ καὶ ἀλλοίμονόν της! Θὰ σᾶς συν-

Αβδελ Κερίμ ἐπυροβόλησε, καμμιὰ διώας φωνὴ δὲν ἀκούστηκε μετὰ τὸν κρότο τῆς καρμπίνας.

τρίψω καὶ τοὺς δύο!
'Εμάζεψε τὴ σάρπα της, τὴν ἐτύλιξε καλὰ στὸ σῶμα της καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ ἥρεμη μεγαλοπρέπεια. 'Ο ἄλλος ἔκανε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.
—Εἶπες ψέματα! τοῦ φώναξε ἡ άλμέα μ' ἑνα πῆδημα, σὺν πληγωμένη λεία.
—Σοῦ τὸ όρκίζομαι, Φατμά. 'Οταν βρισκόταν στὸ Χαρτούμ ὁ 'Αβδελ Κερίμ ἐγνώρισε τὴν ἀδελφὴ μου, τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ τὴν ἐζήτησε γυναῖκα του. 'Οταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Μαχντί θὰ τὴν πάρῃ.
—Λές ψέματα!, ἐπανέλαθε ἡ Φατμά πὸ δυνατόν τώρα. Μὲ ποῖο σκοπὸ μοῦ τὰ λές αὐτά;
—Γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ἡ ἀδελφὴ μου τὸν ἄντρα της καὶ γιὰ νὰ σοῦ προσφέρω τὸν ἑαυτὸ μου ὀλόκληρον, γιατί σ' ἀγαπῶ Φατμά, εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σου.
'Η άλμέα ἔκανε μιά κίνησι περιφρονητικὴ καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα γιὰ νὰ φύγῃ. 'Αλλὰ ὁ Νότης δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀποθαρρύνονται εὐκολά. 'Εστάθηκε μπροστὰ της, ἀποφασισμένος νὰ τὴν κρατήσῃ ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.
—'Ισως νὰ μὲ μισῇς, Φατμά, τῆς εἶπε. Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιὰ μένα. 'Ορκίστηκε νὰ σὲ κάνω δική μου, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ χάσω τὰ χέρια μου, τὰ πόδια μου, ἢ νὰ σκοτωθῶ. Εἶσαι θυορφη καὶ μ' ἔχεις ξετρελλάνει. Εἶσαι φτωχὴ καὶ εἶμαι πλούσιος. Γιατί δὲν θέλεις νὰ γίνῃς δική μου;
—Γιατί ἀγαπᾶω ἑναν ἄλλον.
—Δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃς τὸν 'Αβδελ Κερίμ. Θὰ σὲ προδώσῃ, θὰ σοῦ ματώσῃ τὴν καρδιά, πὸς γρηγορὰ ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι. Πίστεψέ με γιατί τὸν γνωρίζω καλά!
Μιά φλόγα θυμοῦ καὶ περιφρονησεως ἀναψε στὸ πρόσωπο τῆς άλμέας. 'Ετείνωσε τὰ χέρια μὲ τις γροθιές σφιγμένες.
—Σῶπα! τοῦ φώναξε. 'Ο 'Αβδελ Κερίμ εἶναι ἥρωας.
—Ναί, ἔγινε ἥρωας ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ σκοτώσῃ ἑνα λεοντάρη, ἔκανε ὁ Νότης εἰρωνικά. 'Ωραῖος ἥρωϊσμός!... Τέλος πάντων, πρέπει νὰ τελειώσουμε, Φατμά. Εἶπαμε πολλὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.
—Μὰ τί θέλεις, τέλος πάντων;
—Θέλω νὰ σὲ πάρω μαζί μου, μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ σὲ κάνω δική μου, σὲ πείσμα τοῦ 'Αβδελ Κερίμ; Θάρρης;
—Ποτέ! εφώναζε μὲ δύναμι ἡ άλμέα.
—Γιατί λοιπόν; Γιατί; εφώναζε ὁ Νότης.
—Γιατί σὲ μισῶ καὶ σὲ περιφρονῶ. Φύγε!...
Μιά θλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Νότη κι' ἐσήκωσε τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. 'Η άλμέα ἔκανε ἑνα πῆδημα πρὸς τὰ ὀπίσω, πιά νοντας τὴ λαβὴ τοῦ στιλέτου.
—Μὴ μ' ἀγγίξῃς, καταραμένε!, εφώναζε μὲ θυμό.
—'Ακου, Φατμά: εἶμαστε μόνοι στὸ δάσος καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σὲ κάνω δική μου. Μὴν ἀντισταθῇς γιὰ τὴν μὴ φερθῶ κι' ἐγὼ σὺν θάιναι.
'Ωρμησε ἀπάνω της. Αὐτὴ ὀπισθοχώρησε ἀκόμη 'ὡς θῆμα κι' ἐτράβηξε τὸ στιλέτο. Τὰ μάτια της ἐμεγά-

λῶσαν ὑπέρμετρα καὶ τὸ πρόσωπό της ἐπὶ μίαν ἔκφρασι ὑπερηφάνειας καὶ ἀγανακτήσεως.

—Μὴ μ' ἀγγίζῃς!, ἐμούγγρισε. "Ἄν προχωρήσῃς ἕνα βῆμα σὲ σκότωσα! Ὁ Νότης ἀφῆκε ἕναν καυχασμὸν, ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησε, οὔτε ἀγγίξε καθόλου τὸ ὄπλο του. "Ἔστρεψε γύρω τὸ βλέμμα, ἐστάθηκε λίγο ν' ἀκροαστῇ, μετὰ ἔφερε δύο δάχτυλα στὸ στόμα καὶ ἀφῆκε ἕνα σφύριγμα δυνατὸ. "Ἐνα παρόμοιο σφύριγμα τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως.

—Καὶ τώρα οἱ δύο μας, Φατμὰ, εἶπε μετὰ. "Ὅσο καὶ ἂν εἶσαι δυνατὴ, δὴν ἀντίστασι καὶ ἂν φέρῃς, ὁ Τακίρ θὰ σὲ κἀνὴ καλὰ.

—Τιποτένι!

—Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σὲ κἀνὴ δική μου.

—Σὲ περιφρονῶ!

—Ἐγὼ ὅμως σ' ἀγαπῶ. Ἐμπρός, Τακίρ!

Ἡ ἀλμέα ἔκαμε ἕνα πῆδημα ποὺ θὰ τὸ ζήλευε καὶ λεοντάρη, ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἕνας πελώριος ἀράτης, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Νότη, ξεπρόβαλε μέσῃ ἀπ' τὸ δάσος καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ δρόμο.

Ἐκεῖνη ὠπισθοχώρησε καὶ στηρίχθηκε στὸν κορμὸ μίας χουρμαδιάς, μὲ τὸ μαχαίρι σηκωμένο.

—Ἀπάνω της, Τακίρ!, ἐφώνησε ὁ Νότης, προχωρώντας κι' αὐτὸς μὲ τὸ ρυακταγάνι στὸ χέρι.

Ὁ ἀράτης ἀρπάχθηκε ἀπὸ τὸ χαμηλότερο κλωνάρι ἑνὸς δέντρου, ἔδωκε μιά σπρωξιά μὲ τὸ πόδι του, σηκώθηκε ψηλὰ στὸν ἀέρα κι' ἔπεσε ἔπάνω στὴν Φατμὰ προτοῦ ἐκεῖνη προφθάσῃ νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Τὴν ἀρπάξε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐσῆκωσε ψηλά.

—Κάτσε ἡσυχά!, τῆς εἶπε καθὼς τὴν ἔσφιγγε τόσο δυνατὰ ποὺ κόντευε νὰ τῆς σπᾶσῃ τὰ κόκκαλα.

—Βοήθεια, Ἀβδὲλ Κερίμ!... ἐφώνησε αὐτὴ προσπαθώντας νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Μετὰ ἐδύθηκε τὸ στυλὲτο της στὸ μπράτσο τοῦ ἀράτη, ποὺ ἔγινε ὁλος αἷματα. Ἀλλὰ ὁ Νότης τῆς ἀρπάξε ἀμέσως τὸ χέρι καὶ τώστρεψε τόσο πολὺ, ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ πετάξῃ τὸ μαχαίρι.

Τότε οἱ δύο ἄνδρες ἀρχισαν νὰ τὴν σέρνουν πρὸς τὸ πυκνότερο μέρος τοῦ δάσους.

Ἡ ἀλμέα ἀφῆκε μιά δεύτερη κραυγὴ, γεμάτη ἀγανάκτησι καὶ πόνο.

—Ἀφήστε με, καταραμένοι! Βοήθεια! Βοήθεια!...

Ἀκούστηκε ἕνα γρήγορο ποδοβολητὸ, μιά κλαγγὴ ὀπλων, ἕνα τρίξιμο θαμνῶν ποὺ σπάζαν ἀπότομα.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ, μ' ἕνα μαστίγιον στὸ δεξιὸ χέρι κι' ἕνα πιστόλι στὸ ἀριστερό, παρουσιάστηκε ξαφνικά. Πίσω του ἔρχονταν ὁ Χασάν καὶ ὁλόκληρος ὁ λόχος τῶν βασιβουζούκων.

Σὰν ἀστραπὴ ἔπεσε ἔπάνω στοὺς ἀπαγωγεῖς.

—Μπᾶ! ἐφώνησε ὁ Νότης ὅταν τὸν εἶδε. Ἐδῶ εἶσαι προδότης;

Ἐκανε νὰ ὀρμήσῃ ἔπάνω του, ἀλλὰ ὁ Χασάν τὸν ἀφώπλισε καὶ τοῦ ἐπρότεινε τὸ πιστόλι στὸ στήθος.

—Ἄν κινηθῇς, τοῦ εἶπεν ἀπειλητικὰ, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί!

—Ὅλοι ἐναντίον μου, λοιπὸν; ἐφώνησε ὁ Νότης ἔξω φρενῶν.

—Εἶμαι ἀρκετὸς ἐγὼ γιὰ νὰ τιμωρήσω ἕναν ἄθλιον σὰν καὶ σένα, εἶπε ὁ Αἰγύπτιος μὲ περιφρόνησι. Νότῃ, ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ σκοτωθῇ ἔδῳ!

Ἡ Φατμὰ ἐπλησίασε τότε τὸν Ἀβδὲλ Κερίμ.

—Εὐχαριστῶ, γενναίε μου φίλε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη.

—Φατμὰ, ἐπιθύρῃς ὁ Αἰγύπτιος ἐπίσης συγκινημένος, εὐχαρίστησε τὸν Ἀβδὲλ Κερίμ μ' ἕνα ἐγκαίρως γιὰ νὰ σὲ σώσω. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν πρόκειται νὰ σὲ πειράξῃ ποτέ πιά, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶναι νεκρὸς.

—Θὰ σκοτώσῃς τὸν κουνιάδο σου! τοῦ εἶπε ὁ Νότης εἰρωνικά.

—Σὼπα!...

—Καὶ ἡ Ἐλέγκω θὰ μ' ἐκδικηθῇ ὅταν θὰ γίνῃ γυναῖκα σου...

—Μὴ βλαστήμαξ, λοιπὸν, μὰ τὸν Ἀβδὲλ Κερίμ! "Ἄν ὑπῆρχε ὁ παραμικρὸς δεσμὸς μεταξύ μας, τὸν ἔσπασα τώρα γιὰ πάντα.

—Φατμὰ, φυλάξου ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐπρόδωσε τὴν ἀδελφή μου.

Ὁ Αἰγύπτιος ἔσφιξε τὶς γροθιές. Ἡ ἀλμέα τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Χασάν καὶ ὁλόκληρον τὸν λόχον τῶν βασιβουζούκων, ἐφώνησε:

—Στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἐγὼ δίνω τὴν καρδιά μου, τὸ αἷμα μου, τὴ ζωὴ μου!

Ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔμειναν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι ἀρκετὴν ὥραν. Τέλος χωρίστηκαν.

—Φατμὰ, εἶπε ὁ Αἰγύπτιος. Αὐτοὶ οἱ στρατιῶτες θὰ σὲ συνοδεύουν ἕως τὸ σπίτι σου. Ἐγὼ μὲ τὸν Χασάν θὰ μείνωμε ἔδῳ γιὰ νὰ τιμωρήσωμε αὐτὸν τὸν ἄπιστον. Νὰ προσεύχεσαι στὸν Ἀβδὲλ Κερίμ καὶ τὸν Προφήτην του γιὰ μᾶς.

Ἡ ἀλμέα δὲν ἐφάνηκε καθόλου ν' ἀνησυχῇ. Ἐτύλιξε τὸ σῶμά της μὲ μιά κίνησι μὲγαλοπρεπῆ, καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς βασιβουζούκους.

Ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἀκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα. Καὶ ὅταν τὴν εἶδε νὰ χάνεται πίσω ἀπ' τὰ δέντρα ἐστράφηκε πρὸς τὸν Νότην, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρίβῃ τὰ δόντια, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ Χασάν.

—Καὶ τώρα, εἶπε μὲ προσποιητὴν ἡρεμία, οἱ δύο μας, ἀγαπητὲ Νότη. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ πεθάνῃ ἔδῳ πέρα. Ἐσὺ δὲν εἶσαι μονάχα ἐχθρὸς μου τώρα, ἀλλὰ καὶ ἀντίχθης!

—Ἐξέχασες, λοιπὸν, τὴν Ἐλέγκω;

—Τὴν ἐξέχασα.

—Γιὰ τὴν Φατμὰ; Γιὰ μίαν ἀλμέα;

—Ναὶ γιὰ μίαν ἀλμέα.

—Οἱ δύο μας λοιπὸν! Καὶ δὲν θὰ λογαριάσω τίποτε, Ἀβδὲλ Κερίμ, προκειμένου νὰ ἐκδικηθῶ!

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Αἰγυπτίου, ὁ Χασάν ἐκατέθεσε τὸ πιστόλι του κι' ἐπῆγε νὰ σταθῇ σὲ ἀπόστασι μερικῶν βημάτων.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔσυραν τὰ γιγανθία τους.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ, γιὰ τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστρα ἦσαν κρυμμένα πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα. Ἐβλεπε ὁμως κανεὶς, προκειμένου νὰ χάσῃ τὸ πᾶθί του στὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου.

Ὁ Νότης ποὺ ἦταν ἀνὰ πρῶτον πλάνου.

λὸ ὀργισμένος ἀπὸ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦκανε ὁ Αἰγύπτιος μπροστὰ στὴν Φατμὰ, ἐπῆρε πρῶτος τὴν κατάλληλὴ στάσι τῆς μονομαχίας, ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὴν ἐλαστικότητα τοῦ σπαθιοῦ του.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ, ἂν καὶ δὲν ἤθελε νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνης ποὺ εἶχε ἀγαπήσῃ τόσο πολὺ προτοῦ ἰδῇ τὴν ἀλμέαν, ἀναγκάστηκε νὰ σταθῇ ἀπέναντί του, μὲ τὴν ψυχραιμία, ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς του σὲ τέτοιες περιστάσεις.

—Ἀβδὲλ Κερίμ, εἶπε ὁ Νότης προσπαθώντας νὰ φανῇ ψυχραῖμος. Κάνε μιά προσευχὴ γιὰ τὴν ψυχὴ σου στὸν Ἀβδὲλ Κερίμ, γιὰτὶ δὲν πρόκειται νὰ βγῇς ζωντανὸς ἀπὸ τὸ δάσος αὐτό. Καὶ ἀποχαιρέτησε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν καινούργια σου ἀγάπη, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξαναἰδῇς.

—Μὴν στενοχωρεῖσαι ἄδικα, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος ψυχραῖμος. "Ἄν θυμᾶσαι καμμιὰ προσευχὴ πᾶς τὴν γρήγορα, γιὰτὶ δὲν πρόκειται νὰ ζήσῃς πολὺ ἄκόμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ δύο σπαθιά διασταυρώθηκαν μὲ ἕνα μεταλλικὸν χτύπον. Οἱ δύο ἀντίπαλοι, ἀφοῦ στάθηκαν λιγάκι ἀντιμέτωποι γιὰ νὰ μετρήσουν τὴν ἀπόστασι, ἐπῆραν τὴ στάσι τῆς προσοχῆς.

Ὁ Χασάν ἐσταύρωσε τὰ χέρια στὸ στήθος καὶ ἡ μονομαχία ἀρχισε ἄγρια θηριώδης.

Ὁ Νότης, πρὶ ὀρμητικὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ μὲ λιγώτερην αὐτοκυριαρχία, ἀρχισε πρῶτος τὴν ἐπίθεσι, πηδώντας πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, στριφογυρίζοντας σὰν λύκος γύρω ἀπὸ τὸ θῦμα του καὶ καταφέρνοντας δυνατὲς σπαθιές ἔπάνω στὸν Αἰγύπτιον ποὺ δὲν ὠπισθοχωροῦσε οὔτε ἕνα ροῦπι.

Ἐπὶ πέντε λεπτά ὁ Νότης ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιτίθεται, προσπαθώντας ἀνώφελα, νὰ πετάξῃ τὸ σπαθί ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἀβδὲλ Κερίμ. Ἐπειτα, βλέποντας πὼς δὲν τὸ κατορθώνει, ἐκοντοστάθηκε.

—Εἶσαι λοιπὸν ἀτράνταχτος, ἐφώνησε.

—Ἴσως, ἀπάντησε ὁ ἄλλος μὲ ἀδιαφορία.

—Στάσου λοιπὸν νὰ δοκιμάσω ἕναν σπαθισμό ποὺ μοῦ τὸν ἔμαθε κάποιος στὴν Ἀθήνα. Ἔτσι θὰ ἰδῇς τί ἀξίζει ὁ ἀδελφός της Ἐλεγκῶς.

Ὁ ἄλλος τινάχτηκε στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ δνόματος, ἀλλὰ δὲν ὠπισθοχώρησε.

—Μπᾶ! ἔκανε ὁ Νότης γελώντας σπαθνικά. Σὲ ἀνησυχεῖ λοιπὸν τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ ὄνομα;

—Γιὰτὶ νὰ μοῦ τὴν θυμίσῃς; Μήπως νομίζεις ὅτι θὰ ταραχτῶ γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇς ἐσὺ καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃς;

—Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ ξεριζώσω τὴν καρδιά μὲ τὰ χέρια; Φυλάξου, Ἀβδὲλ Κερίμ!

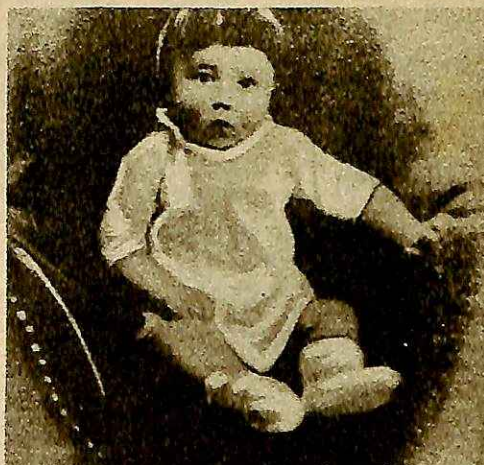
Ἐχαμήλωσε ἀπότομα, ἔγινε μικροῦ τοῖκος, σχεδὸν κουλουριάστηκε κι' ἐτέντωσε ἀπότομα τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ σπαθί. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν σπαθισμό, ποὺ τοῦ ἦταν ἐντελὼς νέος, ὁ Αἰγύπτιος στάθηκε διστακτικός.

Δύο χρονῶν, ὁ σημερινὸς Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Λεμπρέν.

Ἐξή χρονῶν, ὁ σημερινὸς Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ρούσβελτ.

Μόλις ἑνὸς ἔτους, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, σημερινὸς φύγερ τῆς Γερμανίας.

Ὁκτὼ χρονῶν, ὁ Γαλλὸς τραγῳδὸς Σεσίλ Σορέλ ἦταν δεσποινίδουλα Σαίρ.

Πέντε χρονῶν, ὁ Σασά Γκιτρώ, μόλις ἐντεμπουτάρειζε στὸ Γαλλικὸ θέατρο.

Ὁ Ἐντουάρ Σαὶν-Λεόν, στὰ 14 χρόνια του δὲν ἦταν ἀκόμη ὁ Μωρίς Σεβαλιέ.

Μαθητᾶκος 12 χρονῶν, ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς Τριστάν Μπρενάρ.

Μὲ τὴν ἀγνότητα τῶν ἑξή Μαΐων τῆς, ὁ συγγραφεὺς Πριγκίπισσα Μπιμπέσκο.

Ὁ Ἐντουάρ Σαὶν-Λεόν, στὰ 14 χρόνια του δὲν ἦταν ἀκόμη ὁ Μωρίς Σεβαλιέ.

Ὁκτὼ χρονῶν, ὁ σημερινὸς Γαλλὸς γόησσας τῆς δόξης Μαρσέλ Σαντάλ.

Ὁκτὼ χρονῶν, ὁ Ἀνρὺ Γκαρὰ ἐντεμπουτάρειζε στὴ σκηνὴ μὲ τὰ «Δυὸ χαμίνια».

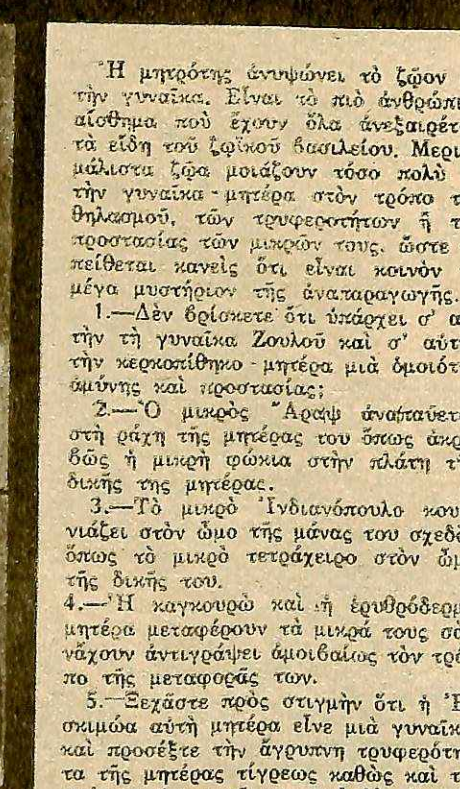

Ἡ Ζέττα Καρπαντιέ, στὰ 4 χρόνια τῆς δὲν ἦταν ἀκόμη ὁ γόησσας Ἀνναμπελλά.

MAPLEN
NTHTRIX

ΜΗΤΡΟΤΗΤΑΣ

Η μητρότης ανηψώνει το ζώον ως την γυναίκα. Είναι το πιο ανθρώπινο αίσθημα που έχουν όλα ανεξαιρέτως τα είδη του ζωικού βασιλείου. Μερικά μάλιστα ζώα μοιάζουν τόσο πολύ με την γυναίκα-μητέρα στον τρόπο του θηλασμού, των τρυφεροτήτων ή της προστασίας των μικρών τους, ώστε να κείθεται κανείς ότι είναι κοινόν το μέγα μυστήριον της αναπαραγωγής.

1.—Δεν βρίσκετε ότι υπάσχει σ' αυτήν τη γυναίκα Ζουλού και σ' αυτήν την κερκοπίθηκο-μητέρα μια ομοιότης αμύνης και προστασίας;

2.—Ο μικρός Άραψ αναπαύεται στη βράχη της μητέρας του όπως ακριβώς ή μικρή γάτα στην πλάτη της δικής της μητέρας.

3.—Το μικρό Ινδιανόπουλο κοιμίζεται στον ώμο της μάνας του σχεδόν όπως το μικρό τετράχειρο στον ώμο της δικής του.

4.—Η καγκουρά και η ξευθρόδεσμη μητέρα μεταφέρουν τα μικρά τους σαν να χονιν αντιγράφει αμειδίως τον τρόπο της μεταφοράς των.

5.—Ξεχάστε προς στιγμήν ότι η Έσκιμώα αυτή μητέρα είνε μια γυναίκα και προσέξτε την άγριον τρυφερότητα της μητέρας τίγρεως καθώς και τη στάσι του μικρού της, που δεν διαφέρει καθόλου από την αντίστοιχη στάσι του νεαρού Έσκιμώου.

ΠΑΝ.ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Πρωτότυπος
Έλληνική
ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Με εικονογράφεισιν
Η. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΣΙΣ ΠΕΡΙΩΣΤΕΙΩΝ

«Θέλω προδεσμία έξη μηνών»

ΕΣΤΩ, κύριε Πετρίδη, είπε η Καίτη κυττάζοντας τον πλοῦσιο διομήχανο στα μάτια μ' ένα βλέμμα που φανέρωνε απόφασι, θά σάς παντρευθώ. Άλλα υπό έναν όρο.

—Ποιόν; ρώτησε ο Πετρίδης, που δύσκολα κατώρθωνε να συγκρατήσει τη χαρά του.

—Ότι ο γάμος μας θά γίνει μετά έξη μήνες.

—Αυτό δεν είνε όρος...

—Άσφαλώς όχι. Άλλα στο διάστημα των έξη αυτών μηνών, θάχω το δικαίωμα να πάω όπου θέλω, να κάνω ό,τι θέλω, και να διαθέσω τον εαυτό μου όπως θέλω, χωρίς ούτε σεις, ούτε άλλος κανείς απ' την οικογένειά μου να επέμβη στη ζωή μου. Δέχεσθε;

Η πρότασις αυτή της Καίτης, έφερε τον Πετρίδη σέ δύσκολη θέσι. Αυτό που του ζητούσαν τόδρισκε πολύ. Καί ήταν έτοιμος ν' άρνηθῃ, για λόγους αξιοπρεπείας τουλάχιστον, όταν η Καίτη του έδήλωσε κατηγορηματικά:

—Μόνο μ' αυτό τον όρο θά γίνει γυναίκα σας.

Μά για σταθῆτε, είπε ο Πετρίδης. Πρίν σάς άπαντήσω, νομίζω πώς θά μπορούσα να μάθω γιατί ζητάτε αυτή την εξάμηνη προδεσμία. Όμολογώ πώς ήταν το μόνο που δεν περιμένα...

Κι' επί τέλους νομίζω πώς έχω κάποιο δικαίωμα να ρωτήσω...

—Δεν έχετε το δικαίωμα να ρωτήσετε τίποτα. Σας είπα πώς στο διάστημα των έξη αυτών μηνών θά διαθέσω τον εαυτό μου όπως μ' άρεσει...

—Δηλαδή τί θά κάνετε;

—Μπορεί να μην κάνω τίποτα και να κάνω τα πάντα. Καταλαβαίνετε πώς είμαι ελεύθερη να ζήσω όπως θέλω, χωρίς καν να σάς ζητήσω να μου τῷ επιτρέψετε. Άν γυρεύω όμως την άδειά σας, το κάνω μόνο και μόνο για να σάς υπογραμμίσω πώς, όταν γυρίσω κοντά σας μετά έξη μήνες, έτοιμη να δεχθώ τ' όνομά σας που τόσο καιρό ζητάτε να μου προσφέρετε, δεν έχετε να με ρωτήσετε για το παραμικρό, ούτε να μου κάνετε την ελάχιστη παρατήρησι.

—Όμολογώτε πώς αυτό που ζητάτε είνε κάπως δύσκολο να το δεχθῇ ένας μέλλον σύζυγος...

—Σκεφθῆτε κι' έσεις πώς αλλιώς αυτός ο μέλλον σύζυγος για τον όποιον μιλάτε, θά πάη να είνε μέλλον σύζυγος, όχι για να γίνει όριστικός, αλλά για να μη γίνει καθόλου.

—Αυτό μοιάζει μ' έναν μικρό εκδιασμό—συγχωρήστε μου την εκφρασί.

Η Καίτη του έριξε ένα βλέμμα άρκετά άγριο κι' έπειτα έλε:

—Έλάτε... Άς μην άρχίσουμε να μιλάμε για εκδιασμούς. Γιατί δεν ξέρομε που θά καταλήξῃ η συζήτησις.

Ο Πετρίδης έμεινε για λίγο σκεπτικός. Άρχισε να δαγκώνει ευρικά ένα ποῦρο που είχε στο στόμα του. Αυτό έδειχνε στενοχώρια, δισταγμό, άπελπισία. Άπέναντί του όμως στεκόταν η Καίτη με τό γοητευτικό πρόσωπο, τό λευπερά μάτια, τό ήδονικά χέλι και τό εξαίσιο κορμί... Χωρίς άμφιβολία ο Πετρίδης σκεπτόταν πώς άν δεν έδινε στην Καίτη τη συγκατάθεσί του, δεν θάχε ποτέ την εύτυχία να σφίξῃ αυτό το κορμί στην

—“Ὡς γίνῃ εἶσι, Καίτη. Σοῦ δίδω ἕξ μηνες ἀπόλυτη ἐλευθερία. Θὰ κρατήσω ἀπόλυτα τὸ λόγο μου. Ἐλπίζω πῶς, ὅτι πότε ἀρχίζει αὐτὴ ἡ προθεσμία τῶν ἕξ μηνῶν;
— Ἀπὸ ἀπῶν.

ΑΙΓΗ ὥρα ἀργότερα, ἡ Καίτη, ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι της, ἦταν παραδομένη σὲ σκέψεις, καὶ γοητευτικὸς ὄνειροπο-
λῆσεις. Τὸ σκοτεινὸ ἀμπαζοῦρ μίας λάμπας ἀφῆνε τὸ λίγο
φῶς της πρὶν διλνῆ ἔναν τὸν ὀφθαλμικὸ στὸ δωμάτιο. «Ὁ! ἄ-
νθρωπε, ἀν ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔμπαινε ὁ Πετρίδης, θὰ δοκίμαζε
κατὰ ἕξιν ὀλόκληρες μῆνες. Ἀπ' τὸ κάτω πάτωμα ἔφθαναν ὡ-
σέως οἱ νότες κάποιου ταγκὸ πού ἐπαίξε τὸ γραμμοφῶνον στῇ
χόρευαν κι' ἐπλήετρασαν, χωρὶς νὰ φαντάζονται ὅτι μιὰ κο-
της, συγκέντρωναν τὶς ἐπιθυμίες της, τὶς ἐκπλήξεις της καὶ τὰ
ὄνειρά της, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ συγκινητικὴ μορφή...
Ἦταν ἀκριβῶς εἰκοσι μὴνες. Γεννῆθηκε καὶ πέρασε τὰ
χρόνια της μέσα στὴν ἔγγονιαστὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργοῦ
θελε τίποτα... Ὅτι ἤθελε τὸ εἶχε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤ-

Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ὅμως δὲν ἦθε ἡ περιπέτεια. Ἦθε κατὰ
χειρότερο, ποὺ δὲν τὸ περιεμεν. Ἐνα θρόνῳ ὁ μπαμπὰς τῆς ἐ-
κείνης οἰκίας εἶχε πολλὰς οἰκονομικὰς σχέσεις. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ
Καίτη καὶ ὁ φιλοξενούμενος, πέρασαν στὸ σαλόνι γιὰ τὸν καφέ.
Συζητήσαν γιὰ ἓνα σωρὸ θέματα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ἐφευρε-
οὐν ἀδικοκαθέμενες ὥρες, κατὰ τίς ὁποῖες δὲν ἔχει κανεὶς νὰ πῇ τί-
να καὶ κἀν πνεῦμα, νὰ δείξῃ γνώσεις ἀπὸ τὴν κύκλῳ τῆς βιομη-
χανίας ποὺ ἦταν ἡ ζωὴ του καὶ νὰ μετρίσῃ τὴν ἀντιπαθητικὴ
ἐντύπωσιν ποὺ προσέξουσιν τὸ παρουσιαστικὸν του, τὸ ὅπως τοῦ
ὀφθαλμοῦ τοῦ ματι, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανένας λόγος. Ἡ Καίτη,
Πετρίδης μετὰ πολλὰ μονοσύλλαβα καὶ μερικὰ σύντομα φράσεις
κι' αἰσθανόνταν τὴν ἀνάγκη νὰ πάρῃ μιὰ ἀσπρίνη. Μετὰ ἀνακού-
φισι, λοιπόν, εἶδε τὸν Πετρίδην νὰ σηκώνεται κατὰ τὴν μιὰ μετὰ
τὸσο θελκτικὴ συντροφιά.

40 πάντα, μπαμπα, εἶπε ἡ Καίτη. Γιατί

— «Ακουσε, παιδί μου... Ἀπό μικρὴ ζῆς μιὰ ζωὴ πλούσια, καὶ δὲν ἀμφισβάλω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σκέφτοντες πῶς μπορεῖ ὅλα ν' ἀλλάξουν ξαφνικά. Τὸ ἐργοστασίό μου ἐργαζόταν καλὰ καὶ οἱ ἐπιχειρήσεις μου ἔδειχναν πῶς θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πηγαίνουν ἔτσι. Δυστυχῶς ὅμως, τὸν τελευταῖο χρόνο, ἔπαθα πολὺς μεγάλες ζημιές. Εἶμαι ἐντελὲς κατεστραμμένος. Ὅχι μονάχα ἔχω χάσει τὴν περιουσία μου, ἀλλὰ εἶμαι καὶ ἀνοήτως διὸ ἑκατομυρία. Αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ Πετρίδης, γιὰτὶ οἱ δουλειές μου ἔξαπτονται ἀπὸ αὐτόν. Ζήτησα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Κι' ἐκεῖνος δέχτηκε μονάχα μί' ἕναν ὄρο : Νὰ γίνῃς γυναίκα του.

—Ναι, παιδί μου. Ἐγώ δὲν τοῦδωσα καμμιά ἀπάντησι. Περιμένω νὰ τὴν δώσῃς ἐσύ. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ πῶ μερικά πράγματα, πρὶν ἀποφασίσῃς. Ἄν δεχτῇς, οἱ δουλειές μου θὰ ἐξακολουθήσουν ὅπως τώρα καὶ ἡ οἰκογένειά μας θὰ σωθῇ. Ἄν ἀρνήτῃς, μὲ περιμένει ἡ καταστροφὴ, ἡ ἀτίμωσις καὶ ἡ φυλακὴ, κ' ἐσύ ἡ πιδ μαύρη φτώχεια. Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔχεις σήμερα καὶ τ' ἀπολαμβάνεις, καὶ σοῦ φαίνονται τόσο φυσικά, θὰ τ' ἀφῃσῇς. Δὲν πρέπει νὰ βασίζεσαι στὴ βοήθεια κανενός, γιατί ὅλοι, ὅταν σὲ δοῦν νὰ γίνεσαι φτωχός, καὶ δὲν ἔχουν νὰ ἐλπίζουν τίποτα ἀπὸ σένα, κάνουν πῶς δὲν σὲ γνωρίζουν. Καμμιά φορὰ καὶ γελοῦν μαζί σου. Ξεκινῶσα στὴ ζωὴ μου φτωχός καὶ ἔξερα τί θὰ πῇ νὰ κάθεται σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο, νὰ μὴν ἔχῃς νὰ πληρώσῃς τὸ νοίκι, νὰ σκέπτεσαι καὶ τὸ ψωμί ποὺ ἀγοράζεις, νὰ κάνῃς οἰκονομία στὸ φῶς, καὶ φορεῖς μπαλωμένα παπούτσια, νὰ περνᾷς ἔξω ἀπὸ τὶς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν καὶ νὰ χιλιέται ἓνα σωρὸ πράγματα, ποὺ δὲν μπορείς νὰ τ' ἀγοράσῃς. Γιὰ σένα ποὺ συνήθιζες σὲ ἄλλῃ ζωῇ, αὐτὸ θὰ εἶνε τραγωδία. Καὶ θάδεν περισσότερο γιὰ τὴ μητέρα σου, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι ποὺ βρίσκομαι τώρα, γιατί, ὅπως ἔξερεις, ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ ἂν τῇ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, αὐτὰ θὰ ἦταν ἓνα χτύπημα μοιραῖο γι' αὐτήν. Δὲν θέλω νὰ σὲ διατάξω νὰ παντρευτῇς τὸν Πετρίδην. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ἐγὼ θὰ ὑποφέρω περισσότερο ἀπὸ σένα. Σοῦ λέω ὅμως πρᾶγματα ὅπως εἶνε. Κι' ἐσύ σκέψου καὶ ἀποφασίσε. Ὅποια ἀπόφασίς κι' ἂν πάρῃς, ἐγὼ θὰ τὴν δεχθῶ, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα.

—Μὲ φτάνουν δυὸ λεπτά, εἶπε ἡ Καίτη.
Μέσα σ' αὐτὰ τὰ λεπτά, ἔβγαλε τὴν ἀπορία.

—Σκέφθη· α, μπαμπά, είπε. Καὶ θὰ τὸν πιάσω.

—Ὁχι, μπαμπά. Προτιμῶ νὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ ἢ ἴδια, ὅταν
νάρθῃ.

— Οχι, μπαρμπα. Εκείνη δὲν θὰ ξέρη τίποτα.

μάματα. "Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν θυμῶταν νὰ εἶχε κλάψει μιὰ

Ἡ περιπέτεια πού περίμενε τώρα ναυαγοῦσε ὀριστικά. Ἡ

...ουσε. Ξαφνικά, μιὰ ιδέα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της: Ἐξοῦ ἡ
...πρέτεια δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμα νὰ τὴν βοῇ. Ἀὐτὴ πῶς...

τὸ σπλίτι της, ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ γινόταν ἄνδρας της, γύριζε ὅπου ἤθελε, νὰ ἔκανε ὅ,τι ἤθελε, νι' ἕνα...

τί παρέβητο και το πρωτότοκο στη θέση της.
Θὰ δεχόταν ἀρά γε ὁ Πετρίδης; Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴ δεχόταν;
Ἄν τὸν ἔκανε κ' αὐτὴ ἔσαν μικρὸ ἐκιδασμὸ καὶ τὸν ἔφεραν
μπροστὰ στὸ δῖλημμα, ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ, ἢ τίποτα, τὸ πὺθ πιθάνο
ἦταν νὰ ὑποκύβῃ. Ὁ φόβος νὰ μὴν τὴ χάσῃ θὰ τὸν ἔκανε ὑπο-
χωρητικὸ.

Καί ὅταν, μετὰ δύο μέρες, σὲ μιὰ συγγέντρῳσι πού εἶπε ἀπο-
γαυῶσθι στὸ σπίτι, ἡ Καίτη ἀκούσε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Πετρίδη
τὴν πρῶτασι γὰ τὸν παντρευτή, τοῦ ἔθεσε ὡμὰ τὸν ὄρο της. Καί
ὁ Πετρίδης ἀπεφάνισε γὰ καμὴ ὑπομονὴ ἕξι μῆνες, ὡς πού νὰ
ἔρθῃ ἡ ὥρα πού θὰ ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλίᾳ του τὸ ὑπέρογο κορ-
μὶ τῆς Καίτης. Ἦταν τὸ μόνο πού τὸν ἐνδιέφερε

Η ΚΑΙΤΗ Πετροπούλου, που είναι ξαπλωμένη σε μια σάι-
λόγκ, στο άνω σαλόνι του καραβιού που ταξιδεύει για
την Κέρκυρα, κι' έχει βυθιστεί στο διάβασμα ενός γαλλί-
νου βιβλίου από την Καίτη Άσφαρη.

ὅνομα ἐβάλετο τὸ εἰσιτηριὸν τῆς ἐκείνης ἡμέρας. Τρεῖς ἡμέρες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔκλεισε τὴ συμφωνία τῆς μετὰ τὸν Πέτριδη. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Καίτη εἰσέμαζε δυὸ θαλάσσιες μετ' ἀπαραιτήτα γιὰ τὸ ταξίδι τῆς, ἀπολαύετο καὶ μαματὰ τῆς ποὺ εἶχε τὴ λεπτότητα νὰ μὴν τὴ ρωτῇ περὶ ἐλογαρίαζε καὶ χρησιμοποίησιν τὴν προθεομία ποὺ εἶχε πάρει καὶ φέλλισε καὶ τὴ μαμά τῆς, ποὺ τὴν εἶχε πείσει ὅτι ἂν ἔκανε ἐν ταξιδί ἀναφυγῆς.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀληθινὰ μαγευτικὸ νησί, εἶχε μείνει ὁδοφύλαξ
σὲ χρόνια περασμένα, καὶ τώρα ἤθελε, μέσα στὴν ποιητικὴ ἀντί-
σφαιρα τοῦ νησιοῦ, ν' ἀφήσῃ τὴν ψυχὴ της νὰ ἡρεμήσῃ λίγ-
ημέρες.

—Επιτρέψτε μου νὰ συστηθῶ.
Τῆς εἶπε ἓνα ὄνομα πού ἡ Καίτη οὔτε τὸ πρόσεξε καν.

—Ναί, μόνη, ἀπηντήσε.
—Αὐτὸ εἶνε μιὰ εὐχάριστος ἐκπληξίς.
—Γιατί :

τόπο μας, οἱ γυναῖκες δὲν πολυταξιοῦσαν. Καταναῶν,
βλέπω μιὰ τόσο ὁμορφη γυναῖκα

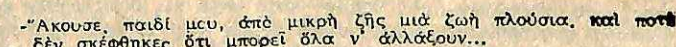
—Εκεῖ ποῦ πάει καὶ τὸ πλοῖο... —
—Καὶ ἀπὸ ποῦ ἐργόσαστε, ἂν ἐπιτρέψετε;

εγκρίνουν πού ένοχλούν συστηματικά κάθε αξιολογή γυναίκα
βορρίσκουν χωρίς συνοδό, μέ την άπατηλή έλπίδα πώς ή κ

το να λύσουν τη σιωπή.

—Μου ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς δώσω καὶ τὴ φωτιά μου;

☐ auto. exelvos engendados

—Πολὺ συνηθισμένο κομπλιμέντο. Πρὸς τὸ παρόν, ἀνάψ

—Μεγαί.
—Εἰσθε ρωμαντική;
—Πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Ἐπρόσεξα πὼς κυττάζετε πολλὰς ὥρας τὴ θάλασσαν.

— Καμιά φορά τὸ νὰ κυττάξῃ κανεὶς τὴ θάλασσα, ἀποτε-
μιά πρακτικὴ λύσι πού τοῦ ἐπιτρέπει νὰ μὴν κυττάξῃ πράγμα
ἀνυπολόγιστόν ἢ ἀδιάφορον.

—Κι' ἐγὼ σὰς πέρασα γιὰ ρωμαντική. Καὶ δὲν ἔχω ἄδυνατον πόνον ὁμορφῆς βραδυά. Κυττάξτε τί γοητευτικὸ θέαμα, ἔ

— Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μοῦ ἀπαγγείλετε κανένα ποίημα.

Ἡ κουδέντα ἐξακολούθησε σ' αὐτὸν τὸν τόνο. Ὁ κύριος
τὸς. πρὶν ἢ Καίτη προσταθοῦσε νὰ θυμηθῇ τ' ὄνομά του καὶ

μπορούσε, έφερε τα λόγια του με τρόπο, ώστε να βρῇ τὴν
καιρία νὰ τολμήσῃ μιὰν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησι. Καὶ ἡ Κα-

θέλοντας να διασκεδάση λίγο, του έδωσε θάρρος για να
χωρήσει.

—Εἰσαστε μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα, ἀρχισε ἐκεῖνος, γιὰ νὰ
στο σκόπο του. Τὸ ὅτι ταξιδεύετε μόνη, μὲ κάνει νὰ πιστέ-

πὼς ἔχετε προωδευμένοι ἀντιληψεῖς γιὰ τὴ ζωὴ, πὼς οὐκ

«...ή έλευθερία, κι' έτσι μπορώ να σας μιλήσω καθαρά για τα αισθήματά μου. Θέλω να σας πω...»

—Ξέρω τι θα μου πείτε, τον έκρινε ή Καίτη. Θα μου πείτε πως με προσέξατε από την πρώτη στιγμή που με είδατε γ' ανεβαίνω στο πλοίο, πως ένοιώσατε την καρδιά σας να χτυπά αλκοιωτικά, πως σας έκανα εξαιρετική εντύπωση, πως βρίσκετε σε μένα τη γυναίκα που ώνειροπολούσατε. Θα μου πείτε πως είσατε άπογοιτευμένος από τη ζωή, πως πλήττετε τρομερά και πως πάντα περιμένατε τη γυναίκα που θα έρχότανε για να σας φέρει κάτι τι καινούργιο στη ζωή σας. Και πως ή γυναίκα αυτή είμαι εγώ... Αυτά δεν θέλετε να μου πείτε;

—Ναι... ψιθύρισε εκείνος. Κι' είμαι πολύ εύτυχισμένος που με καταλαβαίνετε.

—Τώρα θα ήθελα να σας ρωτήσω κι' εγώ κάτι.

—Τι;

—Αυτά λέτε σε όλες τις άποσώδηποτε όμορφες γυναίκες που συναντάτε στα ταξίδια σας; Γιατί μου είπατε πως ταξιδεύετε συχνά.

—Εκείνος δρεθήκε πάλι σε άμνηνία...

—Φαίνεται πως δεν με πιστεύετε, ψιθύρισε...

—Αγαπητέ μου, αυτή ή ιστορία του άπογοιτευμένου ανθρώπου, που έρωτεύεται την πρώτη γυναίκα που θα δη μπροστά του, είνε πιά πολύ παλιά και σκονισμένη. Βέβαια μια μικρή εύκολη περιπετιούλα θα ήταν μια εύχάριστη ποικιλία σ' ένα θαλασσινό ταξίδι. Έχω διαβάσει ένα σωρό ρομάντσα σ' αυτό το θέμα. Κατά σύμπτωση κι' αυτό το ρομάντσο που έδιδάζα πριν, έχει δυο ανθρώπους που γνωρίζονται έτσι σ' ένα ταξίδι. Κι' αν θέλετε να σας πω τη γνώμη μου, το βρίσκω πολύ άνοητο. Γι' αυτό και τ' έφησα από τις πρώτες σελίδες...

—Με άπογοτεύετε...

—Δεν θαρρώ. Είστε άρεκέτα άπογοιτευμένος, ώστε να μη σας πειράξει και τόσο μια μικρή άπογοήτευσις άκόμα. Ίσως σ' άλλο σας ταξίδι να πετύχετε... Παίξετε τάβλι;

—Παίζω...

—Δεν κατεβαίνουμε να παίξουμε μια παρτίδα; "Αν τη χάσετε θα παίξουμε για τη ρεβάνς, έπειτα θα ξαναπαίξουμε ως που να δαρεθούμε. Έπειτα, θα πάτε στην καμπίνα σας για ύπνο και το πρωί θα ξυπνήσουμε με το μυαλό μας φρέσκο και καθαρό... Θα ιδείτε τι ώραία που είνε...

Πρώτες άπογοιτεύσεις

ΤΗΝ Κέρκυρα ή Καίτη έμεινε στη «Μπέλλα Βενέτσια». Γνωρίστηκε με ανθρώπους που δεν της έκίνησαν καθόλου το ενδιαφέρον, έκανε άρεκέτες έδωρομες με συντροφικές και μονάχη της, άφροσιώθηκε σε άπατηλές όνειροπολήσεις στο δωμάτιό της και διεπίστωσε για μια άκόμη φορά με πόση προθυμία οι άνδρες προσφέρουν την καρδιά τους στην πρώτη όμορφη γυναίκα που θα ιδούν.

Στη «Μπέλλα Βενέτσια» υπήρχε μονάχα ένας τύπος που, τυπικώς τουλάχιστον, ήταν ενδιαφέρον. Κάποιος συγγραφέας που έγραφε περιπετειώδη κοσμοπολιτικά μυθιστορήματα. Ρώτησε γι' αυτόν κι' έπηρε τις πιο άπογοιτευτικές πληροφορίες. Ήταν παντρεμένος με μια άσχημη γυναίκα, μάλλον άγράμματη, που τον άκολουθούσε παντού. Είχε κανονισμένες με το ρολόι τις ώρες του, κοιμώταν πολύ νωρίς—ποτέ μετά τις δέκα—ήταν φαντακός χορτοφάγος, μετρούσε τα έξοδά του με την πεντάρα, δεν έδινε σε κανέναν πουρμπούρα, μιλούσε διαρκώς για την πτώσι του στομάχου του και στην Άθήνα έμεινε σε μια πολύ μέτρια μονοκατοικία, όπου έπήγαγε με το τρέφι. Λέγανε άκόμα ότι εψώνιζε μόνος του στην αγορά, για να κάνει οικονομία, και τα ταϊγάρα που έκάπνιζε τα έκοβε στη μέση.

Η Καίτη δυσκολεύτηκε να πιστέψη αυτές τις πληροφορίες. Μά όταν παρακολούθησε τη ζωή του κοσμοπολίτη, διαπίστωσε πως ή «έλλουζιδόν» που είχε δημιουργηθή μέσα της γι' αυτόν τον άνθρωπο διαλύθηκε. Γι' αυτό και φρόντισε άμέσως να πετάξει από το παράθυρο τα βιβλία του, με την άπόφασι να μην ξαναδιαβάση τίποτα δικό του.

Η Καίτη ξαναγύρισε στην Άθήνα. Έπειτα από μια άπίσκαψη στο σπίτι της, ξανάφυγε. Έπηρε παντού όπου της έρχόταν το κέφι. Ξενύχτησε με ανθρώπους που γνώριζε για πρώτη φορά. Εκαιτέθηκε κι' ανέθηκε σε καμπαρέ, πάντα χωρίς να συμβαίνει κάτι π' εξαιρετικό στη ζωή της.

Όλοι, όσους γνώριζε, την άφηναν ψυχρή, ή της έδιναν στα νεύρα, με τις ανεξάντλητες προσφορές έρωτος, που της έμοίραζαν. Εγνώρισε έναν κύριο, παντρεμένο, που, άφου της μίλησε για την τυραννική ζωή που περνούσε με τη γυναίκα του, της είπε πως ο πόθος του ήταν να βρή μια γυναίκα που να σ' τον καταλαβαίνει και να του δώσει τη χαρά που δεν έβρισκε στα νόμιμα χάδια. Εγνώρισε έναν άλλο παντρεμένο, που είχε την ελκυστική του: Να γίνη έρωμένη του, γιατί του άρεσε πολύ. Εγνώρισε έναν άλλον κύριο, χοντρό, που της έκανε την εντύπωση

άκριβώς του Πετρίδη. Από την πρώτη μέρα της μίλησε για τα έκατομύριά του, για τα σπία του, για τις επιχειρήσεις του, για τ' αυτοκίνητά του, για τ' άλογα που είχε στις κούρες, για τα δοτήματα που έλεγε πως έδινε στους φτωχούς, για τις τουαλέτες και τα μπιζού που συνήθιζε να δίνει στις φιλένδες του κι' έπειτα, χωρίς καν να της κάνει την πρότασι του με λόγια, άπλωσε το χέρι του για να τη φέρη στην άγκαλιά του και να τη φιλήση. Και ήταν τόσο βέβαιος για την μαγνητική επίδρασι που θα είχε όλη αυτή ή έκθεσις των περιουσιακών του στοιχείων, ώστε με κατάπληξι είδε την Καίτη να του κατεβάζη άπότομα το χέρι και, όταν εκείνος ξαναδοκίμασε, να αισθάνεται αυτό το χέρι και σ' το παχύ του μάγουλο. Εγνώρισε και πολλούς άκόμα που, έπειδή τη συνόδευαν ένα θράδυ ως το ξενοδοχείο της, άφου χόρεψαν ένα χορό μαζί της, ένόμισαν ότι αυτό τους έδινε το δικαίωμα να την άγκαλιάσουν μέσα στο άποικινητο, με μια φυσικότητα, που της προακούσε την άηδία. Εγνώρισε πολλούς και τους θαρέθηκε όλους...

Και οι μέρες και οι νύχτες περνούσαν άδειες, άνιαρές, πληκτικές. Όλα στη ζωή ήταν άφόρητες κοινοτυπίες γι' αυτήν. Έβλεπε με άπογοήτευσιν να πλησιάζη ή ήμερα που ή προθεσμία της θα τελείωνε και θα έπρεπε να πέρη στην άγκαλιά του Πετρίδη, όπως είχε ύποσχεθί. Και την έπιανε τρομερή λύσσα κι' άγανάκτησις γιατί αυτοί οι έξη μήνες θα πήγαιναν έντελώς χαμένοι. Ο Πετρίδης άσφαλώς θα φανταζόταν όργιαστικές νύχτες, εύκολους έρωτες, τον έναν έπειτα από τον άλλον, μεθύσια με άγνωστους και ό,τι κακό ή ανθρώπινη φαντασία μπορεί να συλλάβη. Και όμως αυτή ζωή έζωσε και αυτή την ίδια περίπου που θα περνούσε κι' αν ήταν κλεισμένη σε μια άσπρη σχολή καλογραιών.

Και οι μήνες κυλούσαν... Μάιος, Ιούνιος, Ιούλιος, Αύγουστος, Σεπτέμβριος... Έφτασε ο Οκτώβριος και πλησιάζε ο Νοέμβριος. Στις 4 Νοεμβρίου έπρεπε να γυρίση στην Άθήνα και να πη στον Πετρίδη.

Μπορείτε να όρίσετε την ήμερα των γάμων. Μαζί με τα φύλλα που έπεφταν από τα δένδρα το φθινόπωρο, έβλεπε και τα όνειρά της να διαλύονται. Και σκεπτόταν:

—Μα τόσο άδεια, λοιπόν, είνε ή ζωή; Η μήπως εγώ είμαι πολύ άπαιτητική;

Μπορούσε όμως να είνε και άτυχη.

Είχε άρχισι να καταλήγη στο συμπέρασμα πως ή πιο μεγάλη άνοησι είνε να κινήγη κανείς την περιπέτεια. Ένας σκοπός μάταιος. Η περιπέτεια μοιάζει με τη σκιά. Όταν την κινήγουμε μάς άποφεύγει. Και όταν πηγαίνουμε στην κανονική μας δρόμο, έρχεται μόνη της και μάς βρίσκει, ενώ δεν την περιμέναμε, και μάς αλλάζει το ρυθμό της ζωής.

Και ο γάμος με τον Πετρίδη, άρχισε να της φαίνεται σαν κάποια λύσις στη ζωή της. Ήταν βέβαια ή χειρότερη, μα πάντα ήταν μια λύσις...

★

Σ' αυτές τις σκέψεις είχε καταλήξει όριστικά ή Καίτη, την ώρα που έβγαζε το ταϊγάρο της, στο δωμάτιο 46, σ' ένα ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης. Εκύτταζε το ήμερολόγιο: 2 Νοεμβρίου. Αύριο, λοιπόν, έπρεπε να πάρη το δρόμο της επιστροφής και να βάλη τη λέξι «τέλος» στην τραγική παρεξήγησι που της είχε χαλάσει το νου τόσο καιρό. Μεθαύριο θ' αντίκρυζε τον Πετρίδη. Προσπάθησε να διώξη από το μυαλό της την εικόνα αυτού του ανθρώπου, που της έρχόταν επίμονα μπροστά στα μάτια της, χωρίς να το κατορθώνει.

Εγύρισε το διακόπτη για να κοιμηθί ή να συνεχίση τις σκέψεις της στο σκοτάδι.

Την τελευταία στιγμή

στιγμή

ΗΤΑΝ άγρυπνη άκόμα όταν ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και μια άντρη σιλουέτα φάνηκε στο δωμάτιο, που ή Καίτη το άφηνε πάντα ξεκλειδωτο. Άναψε άμέσως το φώς. Ήταν ένας άντρας, μ' επιβλητική εμφάνισι, που κρατούσε μια βαλίτσα στο χέρι. Με μια κίνησι άστραπαία, έβγαλε ένα περιστροφικό από την τσέπη και ή Καίτη είδε το σκοτεινό στόμιο της κάννης να παίρνη την εύθεια προς το ώραίο της κεφάλι.

—Τα κοσμήματά μου; τον ρώτησε με ψυχραιμία.

—Όχι, τη φιλοξενία σας!, είπε εκείνος κατεβάζοντας το περιστροφικό.

—Δεν σας καταλαβαίνω.

—Μου έπιτρέπετε να κλειδώσω την πόρτα;

—Να κλειδώσετε την πόρτα;

—Ναι... Για να σας πω διη λόγια εν άσφαλεία. Κι' έπειτα μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε.

Κι' έπειδή έβλεπε την Καίτη δυστακτική, έπηρε κοντά της και της είπε:

—Δεν θέλω να νομίζετε πως έχω κακοús σκοπούς άπέναντί σας. Κι' όρίστε... Κρατήστε αυτό για άπόδειξι. Άν νομίζετε

πως κινδυνεύετε, μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε.

Της έδωσε το περιστροφικό. Η Καίτη το πήρε μηχανικά. Ο άγνωστος έκλειδωσε την πόρτα και ξαναγύρισε κοντά της.

—Δεν έχω καιρό για πολλά λόγια, της είπε. Θα σας τα πω άργότερα. Προς το παρόν σας ζητώ να με κρύψετε.

—Για ποιά λόγο;

—Με κινηγά ή άστυνομία. Αυτή τη στιγμή οι άστυνομικοί είνε μέσα στο ξενοδοχείο και κάνουν έρευνα στα δωμάτια. Άσφαλώς θα έρθουν και στο δικό σας. Θέλω να τους πείτε, όταν έλθουν, πως δεν είδατε κανέναν να μπαίνει στο δωμάτιό σας. Να βασίζωμαι σε σας;

—Γιατί σας καταδιώκει ή άστυνομία;

—Είνε μια μεγάλη ιστορία, που αν άπαιτείτε, θα σας την διηγηθώ μια άλλη ώρα. Πάντως δεν έσκότωσα κανέναν. Αυτός σας άρει;

—Για την ώρα, ναί.

Η Καίτη εκύτταζε τον άγνωστο αυτόν άνθρωπο. Η φυσιογνωμία του, με άδρες γραμμές, ένέπνεε την εμπιστοσύνη. Άν τον έβλεπε κάποιος άλλου, υπό άλλες συνθήκες, θα τον έβρισκε πολύ ενδιαφέροντα τύπο.

Στον διάδρομο άκούσθηκε ο θόρυβος πολλών βημάτων.

—Αυτοί είνε, είπε ο άγνωστος. Έρχονται. Χτυπούν στα διπλανά δωμάτια.

—Πού νομίζετε ότι μπορείτε να κρυφθήτε; ρώτησε ή Καίτη.

Κάτω από το κρεβάτι;

—Όχι. Θα προτιμούσα να με πιάσουν, παρά να κρυφτώ κατω έναν τρόπο τόσο κομικό.

—Τότε;

—Πίσω από την κουρτίνα του παραθύρου.

—Περνάτε!

—Μπορώ να πάρω το περιστροφικό μου;

—Δεν έχω όρεξι για δέματα. Τι να το κάνετε;

—Θα ήταν επικίνδυνο να τόχετε σεις.

—Δεν μου έχετε εμπιστοσύνη;

—Δεν πρόκειται γι' αυτό. Δεν κάνει να σας δοούν ένα περιστροφικό. Κι' έπειτα ένας άνθρωπος που τον καταδιώκουν, όταν έχη ένα περιστροφικό άπάνω του, νοιώθει πάντα ένα περιεργό άσθημα άσφαλείας.

—Πάρτε το!

—Μερσί. Μου έπιτρέπετε να δάλω κι' αυτή τη βαλιτσούλα στη ντουλάπα σας;

—Βάλτε την.

Ο άγνωστος, με μια άξιοθαύμαστη ψυχραιμία, πέταξε τη βαλιτσούλα που είχε μαζί του στην ντουλάπα και κρύφτηκε πίσω από την κουρτίνα.

—Σβύστε το φώς, της έφώναξε.

—Όχι, είπε εκείνη. Είνε καλύτερα νάχω το φώς άναμμένο.

Ήταν άκριβώς ή στιγμή που άκούσθηκαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Η Καίτη άρπαξε ένα βιβλίο που είχε στο κομοδίνο, το άφησε μισανοιγμένο στο μαξιλάρι της, άναψε ένα

Έπειτα από το γεύμα, ο πατέρας της Καίτης, ή μητέρα της, ή αδελφή της, έμειναν όλοι μαζί στο δωμάτιο για να κοιμηθούν.

ταϊγάρο διασπινά και άνοιξε την πόρτα.

Τρεις άστυνομικοί έμπηκαν στο δωμάτιο.

—Μας συγχωρείτε, δεσποινίς, της είπε ο ένας, που σας άνησυχοίμε, αλλά ζητούμε κάποιον που βρίσκόταν στο ξενοδοχείο μισή ώρα πριν κι' εν τώ μεταξύ δεν βγήκε. Είνε ένας άνθρωπος ως 30 ετών, μάλλον ψηλός και...

—Είνε αυτός, είπε ο δεύτερος, δείχνοντας μιά φωτογραφία του άγνωστου στην Καίτη. Μήπως τον είδατε;

Η Καίτη εκύτταζε τη φωτογραφία κι' έκανε μια κίνησι άπορίας.

—Όχι, είπε. Δεν τον είδα.

—Αυτός άσφαλώς θα έτρώπωσε σε κανένα δωμάτιο. Μήπως κατά την άπουσία σας...

—Μιάμιση ώρα που βρίσκομαι στο δωμάτιό μου, δεν έλειψα ούτε μια στιγμή, ούτε με πήρε ο ύπνος. Καθώς βλέπετε, διαβάζω... Και σας δεβαιώνω πως δεν έμπηκε κανείς, σ' όλο αυτό το διάστημα.

—Ούτε σας χτύπησαν την πόρτα;

—Όχι.

—Ούτε αντίληφθήκατε στον διάδρομο βήματα ανθρώπου που έτρεχε;

—Όχι.

Μια ιδέα κατέβηκε τότε της Καίτης.

—Τώρα θυμάμαι, είπε. Πριν από πέντε λεπτά της ώρας, καθώς έπήγα να κλείσω το παράθυρο, παρατήρησα μια ανθρώπινη σκιά που γλιστρούσε στη διπλανή στέγη.

—Άπ' αυτό το παράθυρο; ρώτησε ένας από τους άστυνομικούς.

Η Καίτη κατάλαβε άργά την γκάφα που είχε κάνει, θέλοντας να σώση τον άγνωστο. Οι άστυνομικοί τράβηξαν προς το παράθυρο. Εύτυχώς συνέλαβε μια άλλην ιδέα, που μπορούσε να σώση την κατάστασι. Καθώς ήταν πιά κοντά στο παράθυρο, στάθηκε μπροστά στο φύλλο της κουρτίνας που έκρυβε τον άγνωστο, τράβηξε το άλλο και άνοιξε το παράθυρο κατά τέτοιον τρόπο, ώστε το ένα παραθυρόφυλλο να σκεπάζη το μέρος εκείνο που ήθελε. Έδειξε την άπέναντι στέγη και είπε:

—Νά, εκεί είδα τη σκιά.

Ποτέ ή Καίτη δεν είχε αισθανθί την καρδιά της να χτυπά τόσο γρήγορα και τόσο δυνατά, όσο τα λίγα εκείνα δευτερόλεπτα. Είχε την εντύπωσι πως της έδιναν γροθιές στο στήθος. Τα γόνάτα της έτρεμαν.

—Μάλιστα, είπε ο ένας άστυνομικός. Άπ' εκεί θα φύγε. Πάμε!

Τρέχοντας, έφυγαν και οι τρεις.

Η Καίτη στάθηκε μπροστά στο άνοιχτο παράθυρο κι' άνέπνευσε βαθιά τον ψυχρό φθινοπωρινό αέρα. Έπειτα έκλεισε το παράθυρο, έτρεξε κι' έκλειδωσε την πόρτα και ψιθύρισε:

—Ελάτε! Έφυγαν!

Ο άγνωστος βγήκε από την κουρτίνα. Άφησε το περιστροφικό στο κομοδίνο και κύτταζε την Καίτη κατάματα:

—Λίγο έλειψε να γίνη ή καταστροφή, είπε.

—Λίγο έλειψε, αλλά ήταν άργά, άπήνησε ή Καίτη. Όπως δήποτε έκανα ό,τι μπόρεσα για να διορθώσω την γκάφα μου. Και τη διορθώσα.

—Είσατε άξία συγχαρητηρίων γι' αυτό, είπε ο άγνωστος. Γιατί οι γυναίκες όταν πάνε να διορθώσουν μια γκάφα των, συνήθως κάνουν μια μεγαλύτερη.

—Πολύ κακή ιδέα έχετε για τις γυναίκες, παρατήρησε ή Καίτη πικαρισμένη.

—Ός σήμερα στις όχτεις είχα καλύτερη, άπήνησε ο άγνωστος.

—Και πως την αλλάξατε;

—Αυτό είνε άλλη ιστορία. Προς το παρόν θα ήθελα ένα άποιοδήποτε ποτήρι με άλκοόλ, να σβύσωμε το φώς για ν' άποφύγωμε καμιά ένδεχόμενη κατασκόπεια ή καμιά σκιά στο παράθυρο και να μιλάμε σιγά.

—Μιλάτε σαν να είσατε στο σπίτι σας.

—Αυτή τη στιγμή και ή δική σας τύχη εξαρτάται από τη δική μου.

—Πως αυτό;

—Φαίνεται πως δεν ξέρετε τους νόμους. Οι νόμοι, λοιπόν, τιμωρούν και τον έγκληματι, κι' εκείνον που τον κρύβει.

—Άς έλίσω πως δεν θα με καταδώσετε, είπε ελπιωνικά ή Καίτη, γερμίζοντας ένα ποτήρι με κονιάκ και δίνοντάς το στον άγνωστο.

—Εκτός αν σας... έπισηρύξουν, άπήνησε εκείνος άφοδ το ήπιε.

—Θα το κάνετε ποτέ; ρώτησε ή Καίτη.

—Άσφαλώς όχι. Υπάρχουν όμως γυναίκες, που θα το έκαναν για έναν άντρα.

—Για να πάρουν τα λεπτά;

—Αυτό είνε το λιγότερο. Θα τόκαναν για να τον έκδικηθούν, αν κάποτε τον άγαπούσαν πολύ.

—Ίσως δεν έχετε άδικο. Άλλά αυτό ξεγεύγει από την ιστορία μας. Τώρα νομίζω πως έχω το δικαίωμα ν' άπαιτήσω να μάθω πως είσατε και τί κακό έκάνατε για να σας κινήγη ή

Δοκίμια.

Ο άγνωστος, μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου, ζήτησε το χέρι της Καίτης.

—Ακούστε με, της είπε. Για να σας πω ό,τι μου ζητάτε, χρειάζεται πολλή ώρα κι' εγώ πρέπει να φύγω, όσο είνε καιρός. Προς το παρόν, θα σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, γιατί σε σας όφειλα την προσωρινή μου σωτηρία.

—Γιατί προσωρινή;

—Γιατί, βέβαια, κανείς δεν μπορεί να είνε βέβαιος για το τί τον περιμένει έπειτα από λίγη ώρα. Θα θυμάμαι πάντα πως μια γυναίκα, μ' έσωσε και θα προσεύχομαι γι' αυτήν.

—Δεν φαντάζομαι να φύγετε, χωρίς να ικανοποιήσετε την περιέργειά μου. Θέλω όπωσδήποτε να μάθω ποιος είνε ο άνθρωπος που έσωσε.

—Επιμένετε σ' αυτό;

—Απολύτως.

—Τότε σας δίνω ραντεβού για αύριο στις 9 το βράδυ στην Αθήνα, στο 21ο χιλιόμετρο της οδού περς το Τατόι. Θα σας τα πω όλα, γιατί τώρα πρέπει να φύγω.

—Και από πού θα φύγετε;

—Από την κυρία είσοδο, βέβαια. Μ' ένα ζευγάρι γυναιλά που θα φορέσω, κι' ένα ψεύτικο μoustάκι που έχω πρόχειρο, δεν θα με πάρη κανείς είδησι. Το ξενοδοχείο έχει αρκετή κίνησι, εκείνοι που με καταδιώκουν θάχουν φύγει, χωρίς σις έξυπνο κόλπο σας, κι' εγώ σε λίγο θάχω πάρει το δρόμο για την Αθήνα, μ' ένα αυτοκίνητο. Λοιπόν; Το ραντεβού μας για αύριο, στην Αθήνα, ισχύει;

—Για μένα, ναί. Δεν ξέρω για σας. Φοβάμαι πως λέτε ψέμα, για ν' αποφύγετε τις εξηγήσεις που σας ζητώ.

—Για να σας αποδείξω πόσο οι φόβοι σας είνε άδικοι, θα σας εμπιστευθώ αυτή τή βαλτισούλα που βρίσκεται μέσα στη ντουλάπα σας. Είνε ένα πολύτιμο πράγμα για μένα και θα σας δείξει εμπιστοσύνη;

—Ναί.

—Και τώρα σας παρακαλώ κυττάξτε στο διάδρομο αν είνε άευστος.

Η Καίτη άνοιξε την πόρτα και κυττάξε. Κανείς δεν ήταν. Στά λίγα αυτά δευτερόλεπτα, ο άγνωστος είχε φορέσει ένα ζευγάρι γυναιλά, ένα ψεύτικο μoustάκι, έβαλε και μια πίπα στο στόμα και ή φρουσιονωμία του άλλαξε έντελως.

—Θα το καταλάβουν ίσως, είπε, αν με προσέξουν, αλλά θα είνε άργα. Θα τώχω σκάσει μέσα σε λίγες στιγμές. Λοιπόν, ωρεβονάρε για αύριο.

—Στις 9 το βράδυ.

—Στο 21ο χιλιόμετρο.

—Ωρεβονάρε.

Ο άγνωστος φίλησε το χέρι της Καίτης και δγγκη ήρεμος στις σκάλες, έπειτα έπηγε ως το κεφαλόκαλο και τον παρακολούθησε που κατέβαινε.

Στάθηκε εκεί λίγο. Δεν άκουσε καμιά ύποπτη κίνησι που να δείχνει πως είχε γίνει ό,τι φοβόταν. Ήσυχη, ξαναγύρισε στη δατί, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

—Ολ' αυτά που είχε ζήσει μέσα σ' ένα διάστημα λιγώτερο από μισή ώρα, της φάνηκαν καταπληκτικά. Για μια στιγμή της πέ-ρασε ή ιδέα πως τα είχε δη στον ύπνο της.

Πετάχτηκε κι' άνοιξε τή ντουλάπα. Η βαλίτσα του άγνώ-στου, μια μικρή δερματίνη βαλτισούλα, ήταν εκεί. Την πήρε στα χέρια της. Ήταν αρκετά βαρεία. Τί να είχε μέσα άρα γε; Προσπάθησε να την άνοίξη. Ήταν καλά κλειδομένη. Την ά-φησε στη θέση της, έπεσε πάλι στο κρεβάτι και σκεπτόταν: Τί να εσήμαινε άρα γε όλη αυτή ή παράξενη ιστορία; Ποιος τόσο πολύ και που της είχε κάνει μια καταπληκτική εντύπωσι με την εμφάνισί του, την τόλμη του, την ψυχραιμία του και την άπιστευτή εμπιστοσύνη που της έδειχνε, αφήνοντας μια πολύτιμη, χωρίς άλλο, βαλίτσα στη διάθεσί της; Γιατί αν δεν ήταν πολύτιμη, δεν ύπηρχε κανένας λόγος να την σέρνη μαζί του, στην άπεναντισμένη προσπάθειά του να σωθί.

Ενα σωρό περιέργες υποθέσεις περνούσαν από το νου της Καίτης. Ένας κατάσκοπος ίσως; Ένας δολοφόνος; Ένας ληστής του καλού κόσμου; Τί να ήταν απ' όλα αυτά; Όλα της έφαινονταν λογικά και πιθανά. Δεν μπορούσε να καταλήξη σε καμιά συγκεκριμένη ιδέα. Το μόνο που ήξερε ήταν πως αυτή ή ιστορία την εξύπνησε, της έδωσε ζωή, και της υποσχό-ταν μιαν ένδιαφέροντα συνέχεια. Ήταν πολύ ευχαριστημένη γι' αυτό. Ίσως να ήταν ή περιπέτεια που περιέμενε.

—Αύριο το βράδυ θα μάθω, είπε στον εαυτό της. Και προσπάθησε να κοιμηθί.

Τό ραντεβού στο 21ο χιλιόμετρο

ΓΙΑ πρώτη φορά ή Καίτη άδμονούσε τόσο σε ταξίδι. Έκπν-ταζε από το παράθυρο του αεροπλάνου και της φαινόταν πως τα βουνά που περνούσε, δεν έχανονταν από τα μάτια της όσο γρήγορα θα ήθελε. Στο διάστημα της μιάμισης ώρας που διαρκούσε το ταξίδι, ή Καίτη είχε το νου της στην περι-πέτεια. Άρα γε ο άγνωστος θα κρατούσε το λόγο του; Θα ήταν στίς έννην στόν τόπο του ραντεβού; Αν τον είχαν πιά-σει; Τα ίδια έρωτήματα την άπασχολούσαν και όταν το αερο-κίνητο την έφερνε από το αεροδρόμιο στην πόλι.

Δεν έπηγε στο σπίτι της, αλλά σ' ένα ξενοδοχείο. Και το βράδυ, λίγη πριν από τις έννην, με τή βαλίτσα στο χέρι, βρ-σκόταν στο δρόμο του Τατοίου. Κατέβηκε στο είκοσάο χιλιόμε-τρο και απ' εκεί εξακολούθησε το δρόμο της πεζι.

Ήταν ένα φθινοπωρινό βράδυ, με λίγο φεγγάρι. Καθώς ή Καίτη προχωρούσε, αισθανόταν μια παράξενη ταραχή να την κατέχει και να την βασανίζει ή ίδια άπορία:

—Θάνε άρα γε στο 21ο;

Και καθώς περπατούσε, είδε μια σκιά να πετάγεται άνάμεσ από τα δένδρα και να της κόβη το δρόμο.

—Εδώ είμαι!, είπε.

—Ήταν αυτός;

—Εδωσαν τα χέρια σ' έναν θερμό φιλικό χαιρετισμό.

—Χωρίς άλλο, θα φοβόσαστε μήπως δεν έρθω, ελπ' εκείνος.

—Δεν σας το κρύβω. Αυτός ο φόβος μου δεν ήταν έντελως άδικαιολόγητος, έπειτα από τή χθεσινή ιστορία.

—Καθόλου. Γιατί μπορούσα και να μην έρθω... Ο δρόμος μου είνε γεμάτος εμπόδια.

—Ορίστε τή βαλίτσα σας.

—Με συγχωρείτε για τον κόπο που σας έβαλα. Πολύ φοβά-μαι όμως να μη χρειαστή να την ξανακρατήσετε.

—Αν αυτό επιβάλλεται, δεν θα πω όχι... Αλλά, εδώ θα καθήσωμε;

—Βέβαια όχι. Χθές μου έδώσατε σεις τή φιλοξενία σας. Θα μου επιτρέψετε άπόψε να σας ανταποδώσω την υποχρέωσι.

—Πού θα πάμε;

—Σε μια μικρή έ-συλι, χωμένη μέσα στα δένδρα. Είνε μόλις τριακόσια μέτρα απ' δώ. Έλπίζω πως θάχετε εμπιστοσύνη σε μένα.

—Εχω εμπιστοσύνη στόν εαυτό μου.

Ετρώσαν μέσα στα δένδρα και σε λίγο βρέθηκαν μπροστά σ' ένα σπίτι δυσημένο στο σκοτάδι, με κλειστά τα παράθυρα.

Ο άγνωστος ξεκλείδωσε την έξωπορτα και από τον κήπο μπή-καν στο σπίτι. Αναψαν το φώς. Η Καίτη εκύτταξε γύρω της με περίεργεια. Ήταν το έσωτερικό ενός σπιτιού επιπλωμένου με μέτριο γούστο. Πέρασαν στο σαλόνι. Η Καίτη πέταξε το παλτό της και το καπέλλο της, εκάθησε στο ντιβάνι κι' άναψε ένα τσιγάρο, ενώ ο άγνωστος κύριος έγέμιζε δυο ποτηράκια με λικέρ.

—Και τώρα που εκράτησα το λόγο μου, είπε ή Καίτη, πρέπει να κρατήσετε κι' εσείς τον δικό σας. Περιμένω την εξήγησι που μου όφειλετε.

—Αυτές τις δυο μέρες δεν διαβάσατε εφημερίδα; ρώτησε εκείνος.

—Δεν διαβάζω και τόσο συχνά. Βρίσκω πως δεν έχουν με-γάλο ενδιαφέρον.

—Αν ενδιαβάσατε όμως χθές και σήμερα, θα βλέπατε πως είχαν κάποιο ενδιαφέρον. Κι' αυτό θα καθιστούσε περιττή και τή δική μου εξήγησι. Όπωσδήποτε όμως εγώ έχω μιαν εφημε-ρίδα μαζί μου. Ορίστε. Διαβάστε.

Ο άγνωστος κύριος άνοιξε μια εφημερίδα και την έδωσε στην Καίτη. Το πρώτο που της έκανε εντύπωσι ήταν μια δι-κάτω τή λεζάντα: «Ο δράστης» Η Καίτη τόν άνεγνώρισε ά-τό κείμενον:

«Μια θραυστάτη κλοπή κολοσσιαίου ποσού διεπραχθή προχθές εις τή έργοστασία του γνωστού διομηχανού του Πειραιώς κ. Έμμ. Πετρίδη. Ο ταμίας της επιχείρησης Σπύρος Δερκάτης, δια άνεγρήσει πληρωμάς, έθεώρησε καλόν να έξαφανισθή συ-ναπομίζων ολόκληρον το ως άνω ποσόν. Η θραυστάτη αυτή κλοπή εγένετο άντιληπτή άργά ιδ βράδυ, όταν ο έργοστασιό-γος κ. Πετρίδης άνέμενε ματαίως τόν ταμیان του δια να ένε-ρμή τας πληρωμάς. Ανησυχήσας, άπηυθύνθη προς τήν Έθνη-κήν Τράπεζα, όπόθεν τόν έπληροφόρησαν ότι ο ταμίας ελχεν ά-ποσύρει από το πρωί το ποσόν των 4 εκατομμυρίων. Δεν έμενε, λοιπόν, σάδεια άμφιβολία ότι έπρόκειτο περί κλοπής, δεδο-μένου ότι ή σπιτονοικοκυρά του ταμίου, ελπεν εις τήν άστυ-νομίαν ότι ο Δερκάτης έφυγε το πρωί φέρων μαζί του και δύο βαλίτσες. Ήδη ή άστυνομία ένεργεί έπιμόνους έρεύνas προς άνακάλυψιν του δράστου, ο όποιος έλπίζεται ότι δεν θα διαφύ-γη τελικώς τήν σύλληψιν, διότι έχουν ληφθή όλα τα έπιβαλλό-

μενα μέτρα. Ο διομήχανος κ. Πετρίδης, έρωτηθείς σχετικώς, έδήλωσεν ότι ειχεν άπολυτον εμπιστοσύνην προς τόν ταμیان του, τόν όποιον ειχεν εις τήν ύπηρεσίαν του άνω πενταετίας, δι' ο και του ένεπιστεύετο πάντοτε μεγάλα ποσά».

Η Καίτη σήκωσε το κεφάλι της και κυττάξε το Σπύρο, που πεκόταν όρθιος μ' ένα ποτηράκι του λικέρ στο χέρι.

—Λοιπόν; τή ρώτησε.

—Ωστε σεις είσθε...

—Ο δράστης της θραυστάτης κλοπής! Μάλιστα. Θέλετε καμ-μιαν ύλλη εξήγησι;

—Εξήγησι, όχι. Απορίες όμως έχω πολλές.

—Είμαι ύποχρεωμένος να σας τις ικανοποιήσω όλες.

—Γιατί κλέψατε αυτά τα χρήματα;

—Για το λόγο που κλέβει κανείς... Ήθελα ν' αλλάξω τή ζωή μου. Α!... άγαπητή μου... αλήθεια δεν ξέρω άκόμα τ' όνομά σου.

—Καίτη.

—Λοιπόν, άγαπητή μου Καίτη, ή πιο επικίνδυνη δουλειά είνε ή δουλειά του ταμίου. Είνε μια δουλειά που θέλει νεύρα, ύπο-μονή και μετριώτατες απαιτήσεις από τή ζωή. Αυτή τή μετριό-τητα των απαιτήσεων όμως δεν την έχουν όλοι. Δεν ξέρεις τί τρομερός πειρασμός είνε να βλέπης να περνούν εκατομμύρια κάθε μέρα από τα χέρια σου, να τα μοιράζης σ' όλο τόν κόσμο κι' εσύ να μην έχεις δικαίωμα παρά μόνο σ' ένα έλαχιστότατο ποσόν απ' αυτά. Χωρίς να ιδ θέλης, σκέπτεσαι διαρκώς πόσο εύτυχομένος θα ήσουν αν τα εκατομμύρια που πηγαίνεις και σκεπνεις από τήν Τράπεζα, ήταν δικά σου. Αυτή ή σκέψις δεν σ' αφήνει ούτε στιγμή: Ταξίδια, αυτοκίνητα, διασκεδάσεις...

Αυτό το μαρτύριο με τυραννούσε πέντε ολόκληρα χρόνια. Μοί φαινόταν τρομερό όταν συλλογιόμουν πως όλη μου τή ζωή θα την περνούσα πίσω από μια σιδερένια κιγκλίδα, μετρώντας εκατομμύρια και παίρνοντας έλάχιστα χαρτονομίσματα στο τέ-λος κάθε μηνός, που δεν θα μου επέτρεπαν τίποτ' άλλο, παρά τήν ικανοποίησι των στοιχειωδών αναγκών μου. Αυτός ο τυραννικός συλλογισμός, μου είχε γίνει έμμονη ιδέα. Θέλουν να πούν πως ο ταμίας που διαχειρίζεται τίμια τα χρήματα που του εμπιστεύ-ονται, έχει σιδερένια θέλησι και χαλυβδύνα νεύρα. Εγώ άντι-θέτως αυτή τήν ύπομονή τήν άποδίδω σε άδυναμία χαρακτή-ρος. Για μένα, σιδερένιος και άποφασιστικός άνθρωπος, είνε εκείνος που σηκώνει το ταμείο και φεύγει...

—Παράξενη λογική, παρατήρησε ή Καίτη.

—Πάντα ή λογική είνε παράξενη. Κι' έτσι μια μέρα πήρα τήν άπόφασί μου όριστικά: Σήκωσα τα τέσσερα εκατομμύρια που άπέσυνα από τήν Τράπεζα και, αντί να πάω το δρόμο για τόν Πειραιά, άκολούθησα έναν άλλο δρόμο. Αυτό είνε όλο.

—Δεν είνε αυτό όλο. Όταν παίρνει κανείς τα ξένα χρήματα προδίδει και μερικά άλλα πράγματα. Φροντίζει να φύγη σ' ένα έξω μέρος, όπου κι' αυτός θα είνε άσφαλής και τα χρήματα έπίσης.

—Με νομίζετε τόσο άνόητο, ώστε να μην είχα λάβει τα ά-παραίτητα μέτρα μου για να έξασφαλίσω τήν ήσυχία μου, μέ-χρις ότου, τουλάχιστον, καταναλώσω το χρήμα που απέκτησα με τόση άγνώνια;

—Μά τότε;...

—Αυτό είνε μια άλλη ιστορία... Έλαβα όλα τα μέτρα μου, κι' έκαμα τήν άνοησία να εμπιστευθώ τή δραπέτευσί μου σε μια γυναίκα. Σε μια γυναίκα που νόμιζα πως μ' άγαπούσε.

—Είμαι περίεργη να μάθω κι' αυτή τήν ιστορία.

—Είχα κατορθώσει να βγάλω ένα ψεύτικο διαβατήριο. Τα είχα κανονίσει όλα. Αυτό το διαβατήριο δεν το έβαλα ο ίδιος, αλλά ή γυναίκα που νόμιζα πως μ' άγαπούσε. Αυτή το κρα-τούσε. Αυτή ήξερε όλη τήν ύπόθεσι των χρημάτων. Μαζί θα φεύγαμε για το έξωτερικό και μαζί θα τ' άγνετούσαμε. Τήν έστειλα, λοιπόν, στη Θεσσαλονίκη να με περιμένη. Από κει, που δεν με ήξεραν, θα μπορούσαμε να φύγωμε πιο εύκολα. Της έδωσα ραντεβού στο ξενοδοχείο που μένατε και σεις. Έπληγα.

Εμπήκα στο δωμάτιο που είχε νοικιάσει για τούς δυο μας. Άντι όμως να βρώ εκείνη, βρήκα αυτό το γράμμα, με το δια-βατήριο σχισμένο σε μικρά κομμάτια.

Ο Σπύρος έβγαλε από τήν τσέπη του ένα γράμμα και τώδωσε στην Καίτη. Κι' εκείνη διάβασε:

«Αγαπητέ μου φίλε,

Πριν από λίγον καιρό μου έκανες μια μεγάλη άπιστία, με τή Ντόλλυ, που ήξερες πόσο δεν τήν χωνεύω. Εκτός όμως από αυτό, έθεώρησες καλό να με προσβάλής και μπροστά της. Σή-αυτό, βέβαιως έκανα καλό να με ανταποδώσω τα ίσα.

Μερα βρίσκομαι εγώ τήν εύκαιρία να σου ανταποδώσω τα ίσα. Ίσως αυτή ή ανταπόδοσις να σου φανή ύπερβολική. Αλλά καμιά ενδίκησις δεν είνε αρκετή για μια προσβεβλημένη γυ-ναίκα. Κάνε ό,τι μπορείς τώρα για να γλυτώσης και να χαρής ναιάκα. Κάνε ό,τι μπορείς τώρα για να γλυτώσης και να χαρής μόνος σου τα εκατομμύρια που σέρνεις μαζί σου. Φαντάζομαι πως θα βρής γυναίκες πρόθυμες να συμμερισθούν τήν εύτυχία σου».

—Καταλάβετε, λοιπόν; ρώτησε ο Σπύρος, παίρνοντας πάλι το γράμμα.

—Ναί, είπε ή Καίτη. Τα καταλαβαίνω όλα. Δεν θέλω να δι-κασιλογώσω αυτή τή Ρένα. Φαίνεται όμως πως τήν έπροσβά-λατε.

Η Καίτη Πετροπούλου ταξιδεύει για τήν Κέρκυρα, άρχίζοντας να κάνει χρήση της εξάμηνης προθεσμίας που πήρε.

—Όπως αποδεικνύεται εκ των ύστερων, άξιζε αυτή τήν παρ-σβολή και κάτι περισσότερο.

—Και τώρα τί θα κάνετε;

—Δεν ξέρω άκόμα. Προς το παρόν, μένω εδώ... σ' αυτό το σπίτι και θα σκεφθώ τί μπορεί να γίνη.

—Είνε δύσκολο να γλυτώσετε πιά. Όπου και να πάτε, θα σας βρουν, άφού δεν μπορείτε να φύγετε έξω. Η άστυνομία έχει κάνει μεγάλες προόδους τα τελευταία χρόνια. Αν σας πιάσουν, θα χάσετε και τα λεπτά και τα καλύτερα χρόνια τής ζωής σας.

—Τό ξέρω.

—Εγώ μια λύσι βλέπω, έτσι που ήρθαν τα πράγματα. Να ξαναγυρίσετε πίσω στόν Πετρίδη και να του δώσετε τα λεπτά του. Θα γλυτώσετε τότε μια πολύ μικρή τιμωρία...

—Αυτό που λέτε είνε το μόνο που δεν γίνεται.

—Γιατί;

—Για λόγους άξιπραπειάς. Δεν ύπάρχει πιο γελοίο πράγμα στόν κόσμο, από τού να κλέβη κανείς ένα τόσο μεγάλο ποσόν κι' έπειτα να τού επιτρέψη, μετανοιωμένος και να λήη: «Ε-νταύθα, τιμωρείστε με». Προσιμώ να πεθάνω, παρά να ύποστώ τέτοια γελοιοποίησι».

—Αρχίζω να σας εκτιμώ! Είσθε αληθινά άνθρωπος με χα-ρακτήρα. Και τώρα θα μέινετε εδώ;

—Ναί. Είνε το σπίτι ενός φίλου μου, που δέχτηκε να με κρύψη με συγκινητική προθυμία.

—Έχετε εμπιστοσύνη σ' αυτόν τόν άνθρωπο;

—Όσο μπορεί να έχη κανείς σ' έναν φίλο του. Πάντως δεν μπορώ να πάω πουθενά άλλου για τήν ώρα, κι' αυτό είνε το κυριώτερο. Προς το παρόν, είσθε το μόνο πρόσωπο που τού έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη.

—Και όμως δεν με ξέρετε.

—Ίσως γι' αυτό...

Η Καίτη σηκώθηκε και τούσφιξε με καλωσύνη το χέρι. Για μια στιγμή σκέφθηκε να τού πη κι' εκείνη τή δική της ιστορία, να τού άνοίξη τή καρδιά της, όπως τής άνοιξε κι' εκείνος τή δική του. Να τού πη πως έπρόκειτο να γίνη γυναίκα του Π-ετρίδη, του ανθρώπου που τού έκλεψε αυτά τα 4 εκατομμύρια, και πως έξη ολόκληρους μήνες ήπτοσε μια μεγάλη περιπέτεια, και τήν ήμερα άκριβώς που είχε άτελειασθί πιά, ή τύχη, που δη-μιουργεί τόσες διαβολικές κι' άπίθανες συμπτώσεις στούς άν-θρώπους, στην άτέραντη αυτή έκτασι που λέγεται γή, τής είχε στείλει μια περιπέτεια που δεν τολμούσε να τήν φαντασθί και σις

Μια περιπέτεια που δεν τολμούσε να τήν φαντασθί και σις

πιο άπίθανα όνειρά της.

—Θέλετε να μάθετε και για μένα; τήν ρώτησε.

—Όχι, είπε εκείνος. Προτιμώ να μη μάθω τίποτα για σάς. Είσατε η γυναίκα που μ' έσωσε, ως αυτή τη στιγμή, κι αυτό είναι το μόνο που θέλω να ξέρω. Η μόνη γυναίκα που με συγκι- νεί αληθινά...

—Κι' εγώ αισθάνομαι να είμαι δεμένη μαζί σας. —Ισως οι συνθήκες που γνωρισθήκαμε να μ' έδωσαν έτσι, ώστε να νομίζω πως είστε ένας αληθινός φίλος μου. "Αν με γνωρίζατε σαν έναν τυπικό ταμία, πίσω από τα σιδερένια κά- κελλα της θυρίδος στα γραφεία του εργοστασίου, ίσως δεν θα σ' έκανα καμιά εντύπωση. "Απειροί άνθρωποι που θα μπο- ρούσαν να γνωριστούν έτσι, ώστε ν' αποκαλύψουν τον πραγμα- τικό τους χαρακτήρα, να εκτιμήσουν ο ένας τον άλλον και ν' αγαπηθούν, χάνουν αυτή την ευκαιρία που τους δίνεται για να νοιώσουν την ευτυχία που περιμένουν σ' όλη τους τη ζωή, γιατί δεν δημιουργήθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες για να γνωριστούν τον αληθινό τους εαυτό. Περιγράφω αδιάφοροι και ξένοι ο ένας προς τον άλλον, σαν δυο διαβάτες που τυχαίως συγκρούστηκαν σ' ένα δρόμο, έζητησαν συγγνώμην και χάθηκαν για πάντα.

—Και καμιά φορά, αν τύχη να γνωριστούν, ίσως είνε αργά, ψιθύρισε η Καίτη. —Η φωνή του ήταν θαυμάσια, θερμή και συγκινημένη. —Τώρα είν' αργά πιά, ψιθύρισε. Σας συνήτησα στη ζωή μου υπό συνθήκες αληθινά δραματικές. Μα σκέπτομαι πως άλ- λωδώς δεν θα σ' έσυναντούσα, αν σ' έσυναντούσα δεν θα με προσέχατε, ίσως και δεν θα σ' έπρόσεχα κι' αρχίζω να είμαι ευχαριστημένος που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Όστε να σ' γνω- ρίσω. Είνε η πρώτη φορά που νοιώθω τέτοια συγκίνηση, και δεν τολμώ να σκεφθώ τί ιδέα θα έχετε για μένα. Έχετε προστά σας έναν κλέφτη, που δεν μπορεί να κυκλοφορήσει πιά ελεύθερος και που πιστεύει πως είνε εξωτενμένος μαζί σας. Τι μπορεί να ελπίζει;

—Όλα!, είπε η Καίτη, κυττάζοντάς τον στα μάτια, με πόθο και πέφτοντας στην αγκαλιά του. —Τώρα είν' αργά πιά, ψιθύρισε. Σας συνήτησα στη ζωή μου υπό συνθήκες αληθινά δραματικές. Μα σκέπτομαι πως άλ- λωδώς δεν θα σ' έσυναντούσα, αν σ' έσυναντούσα δεν θα με προσέχατε, ίσως και δεν θα σ' έπρόσεχα κι' αρχίζω να είμαι ευχαριστημένος που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Όστε να σ' γνω- ρίσω. Είνε η πρώτη φορά που νοιώθω τέτοια συγκίνηση, και δεν τολμώ να σκεφθώ τί ιδέα θα έχετε για μένα. Έχετε προστά σας έναν κλέφτη, που δεν μπορεί να κυκλοφορήσει πιά ελεύθερος και που πιστεύει πως είνε εξωτενμένος μαζί σας. Τι μπορεί να ελπίζει;

Μιά νύχτα αγάπης

ΕΠΕΡΑΣΑΝ ώρες γεμάτες έρωτα, πάθος, τρέλλα. Ήταν οι πρώτες έρωτικές ώρες που γνώριζε στη ζωή της η Καίτη, κι' αυτό ήταν μια απροσδόκητη ικανοποίηση για το Σπύρο. —Είμαι ο πρώτος που αγαπάς, λοιπόν; της είπε... —Ναί, ο πρώτος και ο μόνος, ψιθύρισε η Καίτη. —Δεν μετανοείς γι' αυτό; "Αν σκεφθής πως εγώ, ε- νός...

—Η Καίτη τούσφιξε με το χέρι της το στόμα. —Σώπα! Μη συνεχίζεις, είπε. Είμαι τόσο ευτυχισμένη α- πόψε. —Της είπε τα πιο θερμά ερωτικά λόγια, της μίλησε για τα πε- ρασμένα χρόνια του, για τα όνειρά του, για τις ελπίδες που είχε ως χθές ακόμα.

—Η Καίτη ήταν πολύ συγκινημένη. Ποτέ της δεν αισθάνθηκε τόσο αλλοιώτικο και τόσο ευτυχισμένο τον εαυτό της όσο αυτή τη φθινοπωρινή νύχτα, μέσα σ' εκείνο το ήσυχο εξοχικό σπι- τάνι, όπου γνώρισε τον άντρα που ποθούσε τόσα χρόνια, χωρίς να τον ξέρει.

—Και τώρα τί θα γίνει; ρώτησε η Καίτη, όταν έκτοτε η τρέλλα της αγάπης τους και ήθελε η ποθητή ήρεμία να ξεκου- ράση, με το γλυκό της μουδιασμένο τα κορμιά τους. —Δεν ξέρω ακόμα, ελ' εκείνος. Η θέσις μου είνε βέβαια πολύ δύσκολη, μα κάτι θα σκεφθώ. Δεν θα μείνω έτσι. Είμαι αποφασισμένος για όλα.

—Της χάιδεψε τα μαλλιά και τη ρώτησε: —"Αν πάω κάπου και σου γράψω νύχτας, θάρθης; —"Η Καίτη σκέφθηκε την υπόσχεση που είχε δώσει στον Πε- τριδμή: "Αύριο ή προθεσμία τελείωνε, μεθαύριο θα ήταν στη διά- θεσί του. Μα γιατί να τον απογοητεύσει; "Ας τούδινε θάρρος με μιάν υπόσχεση.

—Ναί... θάρρω, του είπε... —Ο Σπύρος την σκέπασε με την κουβέρτα. —Τώρα κοιμήσου, είπε. Πρέπει να ξεκουρασθής λίγες ώρες... Εγώ θα σ' κοιτάζω, ως που ο ύπνος να σου κλείσει τα μάτια... —Εσύ;

—Εγώ έχω κάτι να γράψω. Κι' έπειτα θα κοιμηθώ κι' εγώ. Σε λίγο η Καίτη είχε θυσιάσει σ' έναν γλυκό ύπνο. Ο Σπύ- ρος έκλεισε κοντά στο τραπέζι κι' έγραψε ένα μεγάλο γράμμα. Εκλείδωσε τη βαλίτσα και τώβαλε μέσα. Έπειτα ξάπλωσε κι' αυτός να κοιμηθί.

Το πρωί, που άνοιξε τα μάτια της η Καίτη, ο Σπύρος στεκό- ταν ξυπνός δίπλα στο μαξιλάρι της. —Κοιμήθηκες καλά, αγάπη μου; τη ρώτησε. —Φιλήθηκαν. —Τώρα πρέπει να φύγεις, της είπε ο Σπύρος. —Γιατί;

—Είνε επικίνδυνο να μείνεις εδώ. Κανείς δεν ξέρει βέβαια

τί μπορεί να συμβεί από τη μια ώρα στην άλλη. —Κι' εσύ;

—Για μένα είνε πιο επικίνδυνο να βγώ. Θα μείνω εδώ και θα περιμένω το φίλο μου να μου φέρει νέα. Έπειτα, υπάρχει κι' ένας άλλος λόγος που πρέπει να φύγεις. —Πού;

—Θέλω να πάρεις τη βαλίτσα μαζί σου και να την κρύψεις κάπου, στο σπίτι σου, στο ξενοδοχείο σου, όπου μένεις τέλος πάντων κι' όπου νομίζεις πως μπορεί να είνε ασφαλής. Θα σ' ε- δώ, θα ρωτήσης το φίλο μου. Θα ξέρει να σου πη. —Θα προτιμούσα να μείνω μαζί σου. —Κι' εγώ θα το προτιμούσα, μα είνε ανάγκη να κινήσει ο,τι σου λέω. Συμφωνείς;

—Ναί... —"Ηθελα να σου πω και κάτι άλλο ακόμα. "Αν μάθεις πως μου συνέβη κάτι σοβαρό, ν' ανοίξεις αυτή τη βαλίτσα. Μέσα υπάρχει ένα γράμμα για σένα. Θα το διαβάσης και θα κινήσει ο,τι σου γράφω. Μου το υπόσχεσαι; —Σου το υπόσχομαι, είπε η Καίτη. —Πάρε το κλειδί της.

—Ετοιμάστηκε. Έδωσαν το τελευταίο φιλή-ένα φιλή που έδωσαν σ' αυτό όλη τους την ψυχή κι' όλους τους πόθους των. Και η Καίτη, κρατώντας τη βαλίτσα, έφυγε. Ήταν βέβαιη πως η βαλίτσα είχε μέσα τα χρήματα που είχε κλέψει ο Σπύρος. Και γι' αυτό απέφυγε να τον ρωτήσει. —Καθώς το αυτοκίνητο την οδηγούσε στην Αθήνα ένα κακό προαίσθημα έκοκκινιζε την ψυχή της.

—Προσπάθησε να διώξει από το κακό προαίσθημα που το απέ- δωσε στην άτυχία που βρισκόταν. —"Αφ' όσον τις βαλίτσες της στην αγκαλιά της και τη μικρή δε- λισούλα, την εκλείδωσε μέσα στην ντουλάπα της. —Ο πατέρας της έλειπε από το σπίτι. Ήταν μονάχα η μητέρα της, που τη δέχτηκε μ' ένθουσιασμό και χάρισε όταν έμαθε πως τελειωναν πιά αυτά τα αδικαιολόγητα ταξίδια.

—Όλη την ημέρα η Καίτη ήταν ανήσυχη. Έκνιτταζε κάθε τόσο με αημονία την ώρα κι' εύρισκε πως περνούσε πολύ αργά. Πε- ρίμενε το σούρουπο για να πάει στο σπίτι της οδοού Τατοίου. —"Επ' όσον τις έφημερίδες για να ιδί μήπως έγραφαν κανένα ενδιαφέρον νέο για την υπόθεσι του Σπύρου. Δεν υπήρχε τί- ποτα νεώτερο, εκτός πως ο δάστης έθεάθη στη Θεσσαλονίκη κι' έδραπέτευσε λίγα λεπτά πριν η αστυνομία, πληροφορημένη από ένα ανώνυμο γράμμα με γυναικείο χαρακτήρα, για τη δια- μονή του, πολιόρκησε το ξενοδοχείο για να τον συλλάβει. "Η- ταν βέβαια όμως πως στο τέλος ο δάστης δεν θα εγλύτωνε.

—Κατά τις δύομισι ήρθε ο Ασφαλής. Αγκάλιασε την κόρη του και τη φίλησε. —Λοιπόν, της είπε, σήμερα τελειώνει η προθεσμία σου; —Όχι, μπαμπά! Αύριο!, απάντησε η Καίτη. Έχω ακόμα μιά νύχτα δική μου και θα τη διαθέσω όπως θέλω. Δεν είν' έτσι;

—Ετσι είνε... Αλήθεια, πως σου φάνηκε το πάθημα τοδ Πετριδμή. —Τέσσερα εκατομμύρια λιγότερα. Δεν θα του πονέσουν και πολύ. Έχει τόσα... Τον μόνο που λυπάμαι είνε ο ταμίας του, που ποιος ξέρει τί αγωνίες θα δοκιμάσει αυτή τη στιγμή, επρό- σθεσε η Καίτη, θέλοντας να πάρει λόγια από τον πατέρα της, σχετικά μ' αυτή την ιστορία.

—Οι αγωνίες του δεν θα κρητήσουν και πολύ, είπε ο Ασφα- λής. "Ισως μάλιστα αυτή τη στιγμή που μιλάμε νάχουν τελειώ- σει κι' όλες. —Αληδμή; —Να τον έχουν πιάσει. —Μα πως; Ξέρουν που κρύβεται; —Τώρα σ' έγραφα σήμερα το πρωί. Κατά τις 11. Ένας άνθρωπος παραδωθή τον ταμία του, ήθελε όμως να ξέρει πόσα θα είχε στο μερτικό του από τα τέσσερα εκατομμύρια. Ο Πετριδής του δ' αποστέλλει 500 χιλιάδες και συμφώνησαν.

—Κι' ο άνθρωπος αυτός ποιος είνε; —Εδώ είνε το δυσάρεστο σ' όλην αυτή την ιστορία, παιδί μου, που κάνει τον άνθρωπο να σκέπτεται για τους όμοιους. Το πρόσωπο αυτό είνε φίλος του και τον κρύβει. Μποστά σ' έ- 500 χιλιάδες όμως θυσιάσει και τη φίλη και την εμπιστοσύνη που του είχε ο φίλος του.

—"Η Καίτη δεν εστάθηκε ν' ακούσει περισσότερα. Προφασιστή- νε μιά επείγουσα επίσκεψη που είχε να κάνει και την εξέλασε, κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, έπήδησε στο πρώτο αυτοκίνητο που βρέθηκε μπροστά της και φώναξε στο σωφέρ: —Στο Τατόι, μ' εκατό χιλιόμετρα την ώρα... —"Η Καίτη αγωνιούσε. "Αρά γε θα έπρόφτανε; "Η ώρα ήταν τρισήμισι και ο «φίλος» του Σπύρου είχε πάει από τις έντεκα στην ψυχή της Καίτης.

—Πιο γρήγορα, σωφέρ! εφώναζε... Τό αυτοκίνητο πετούσε. Ένα τέταρτο της ώρας ήταν άρκετο για να φτάσει στο 21ο χιλιόμετρο.

—Στάσου εδώ, είπε στο σωφέρ, και περίμενε. —"Η Καίτη έπήδησε από το αυτοκίνητο κι' άρχισε να τρέχει προς το σπίτι. —Όταν το ξεχώρισε, ανάμεσα στα δένδρα, η καρδιά της εσφίχτηκε: Έξω από το σπίτι ήταν μαζεμένος κό- σμος. Δεν έπρόφτανε λοιπόν. Πλησίασε τους περιέργους που συζητούσαν και ρώτησε με προσποιητή αδιαφορία: —Τί συμβαίνει εδώ;

—Κάποιος σκοτώθηκε, της απήντησαν. —"Η Καίτη στήριχτηκε σ' ένα δένδρο για να μην πέσει. —Σκοτώθηκε! ψιθύρισε, σαν να της φαινόταν ψέματα. —Ναί, της είπαν. Ήταν αυτός που είχε κλέψει τα εκατομ- μύρια στον Πειραιά.

—Και πότε σκοτώθηκε; —Είνε τώρα μισή ώρα και περισσότερα. —Πώς;... —Τον έβρισαν οι αστυνομικοί, έχτυπησαν την πόρτα κι' έπει- δη εκείνος δεν άνοιγε, την έσπασαν και μπήκαν. Άλλα τον ε- ρήκαν νεκρό, με μιά σφαίρα στο κεφάλι. Είχε προτιμήσει να σκοτωθί παρά να τον πιάσουν.

—"Η Καίτη δεν είχε το θάρρος να μείνει περισσότερο. —Πού τον έπληξαν; ρώτησε ψιθυριστά. —Μά, στο νεκροτομείο. Πού άλλου; —Με πόδια που έτρεμαν και δάκρυα στα μάτια, η Καίτη ξανα- γύρισε στο αυτοκίνητο. Έπληξε στο νεκροτομείο. Έσπρωξε τον κόσμο που ήταν μαζεμένος απ' έξω και μπήκε. Βρήκε όλο το θάρος και την ψυχραιμία που χρειαζότανε για ν' αντικρύσει το Σπύρο.

—Ο άνθρωπος που μέσα στην αγκαλιά του γνώρισε για πρώτη φορά τον έρωτα την περασμένη νύχτα, ήταν τώρα ένα άψυχο πτώμα, ξεπλωμένο στο μαρμάρινο τραπέζι του νεκροτομείου, με τον κρόταφο σημαδεμένο με μιά σφαίρα. Ο Σπύρος νεκρός, προδομένος από μια γυναίκα, από ένα φίλο κι' από την επι- στοσύνη που είχε στους ανθρώπους.

—Έμεινε ώρα κυττάζοντάς τον με δέος, με απορία, με φρίκη. Για μιά στιγμή βρήκε την ευκαιρία να του χαϊδέψει τα μαλλιά. Ένα ρίγος ένοιωσε σ' όλο της το κορμί. —Κι' έφυγε...

Το πρώτο και τελευταίο γράμμα

ΕΓΥΡΙΣΕ στο σπίτι της, με τις σκέψεις της άνακατεμένες. —"Οι αυτά που είχε ζήσει ως αυτή τη στιγμή της φαινότου- σαν σαν ψέματα. Όταν βρέθηκε στο δωμάτιό της, θυμήθηκε τα λόγια του Σπύρου: "Αν μου συμβή τίποτα το δυσάρεστο, ν' ανοίξεις το γράμμα και να κινήσει ο,τι σου γράφω.

—Την άνοιξε: "Ογκοι χαρτονομισμάτων ήταν σπταγμένοι μέ- σα στη βαλίτσα κι' άπάνω ένας φάκελλος χωρίς όνομα. Ξεδί- κλωσε το γράμμα και διάβασε: —"Αγαπημένη μου, Τώρα που διαβάζεις αυτό το γράμμα θα είμαι πιά νεκρός.

Κι' αυτό, γιατί έχω πάρει οριστικά την απόφασί, αν δώ ότι πρόκειται να με συλλάβουν, να δώσω τέλος σ' αυτή την υπόθεσι με μιά σφαίρα. Την απόφασί μου αυτή την έπληξα έπειτα από πολλή σκέψη. Νομίζω πως είνε προτιμότερο να γλυτώω κανείς μιά για πάντα απ' τη ζωή, παρά να την περνά μέσα σ' ένα σκο- τεινό κελλί. Γι' αυτό είχα ζητήσει και το περιστρεφο, όταν εκρύφτηκα πίσω από την κουρτίνα.

—Τώρα θέλω να σου πω πως είσαι η μόνη γυναίκα που μ' έ- κανε να νοιώσω την αληθινή ευτυχία, που μου χάρισε την αγά- πη της, που κινδύνευσε μαζί μου, που μου έπρόσφερε ανεκτίμη- τες υπηρεσίες, χωρίς να ζητήσει τίποτα από μένα. Που έμεινε κοντά μου, τη στιγμή που οποιαδήποτε άλλη θα φεύγε. Με σένα ξαναβρήκα την εκτίμησί μου για τον άνθρωπο, που την είχα χάσει. Δεν ξέρω ποιά είσαι, δεν ξέρω για σένα παρά μόνο το μικρό σου όνομα και πως είμαι ο πρώτος άντρας που γνώρισε, την τελευταία νύχτα της ζωής μου. Δεν έχω κανέναν άλλον στον κόσμο, που να τον αγαπώ. Ο πατέρας μου, η μάνα μου, έχουν πεθάνει, αδέρφια δεν έχω κι' όσο για τους άλλους συγγε- νείς και φίλους είνε σαν να μην υπάρχουν για μένα.

—Εσύ είσαι όλα μαζί. Εσύ που σ' γνώρισα μιά νύχτα απελ- πισίας και μουδωσες, ο,τι είχες: Την ψυχή σου, την καρδιά σου, το κορμί σου. Δεν έχω τίποτ' άλλο να σ' αφήσω, παρά μόνο αυτά τα χρήματα. Είνε δικά σου. Θα ήμουν ο πιο δυστυ- χισμένος κάτοικος του άλλου κόσμου, αν έμαθαινα πως αυτό το χρήμα ξαναγύρισε στα χέρια του Πέτριδμή. Ο θάνατός μου τότε θαμνε αδικαιολόγητος, άδικος, ήλιθιος. Κράτησέ τα, διά- θεσέ τα, κάμε τα, ο,τι θέλεις, κάψε τα, αλλά μην τα δώσεις εκεί που τα πήρα, ούτε να πής σε άλλον το μυστικό μας, που είνε το ίδιο. Σχίσε αυτό το γράμμα και κράτησε για ανάμνησι τη νύχτα της 2ης Νοεμβρίου. Όταν θα πεθάνω, η μόνη μου λέξις θα είνε τ' όνομά σου.

Σπύρος. —Τα μάτια της Καίτης έπλημμύρισαν δάκρυα. Έκλαψε όλη τη νύχτα. Κι' όταν τα δάκρυά της έστρέψαν πιά, σκέφτηκε: —Και όμως, πρέπει νάμαι κι' ευχαριστημένη. Την περιπέτεια που ήθελα, την έζησα...

★

Την άλλη μέρα, ο πατέρας της, πριν φύγει έμπηκε στην κάμα- ρά της:

—Καλήμέρα, παιδί μου, της είπε. Τα μάτια σου είνε κόκκινα... —Δεν κοιμήθηκες καλά, μπαμπά, δικαιολογήθηκε. —Δεν είν' αυτό παιδί μου, είπε ο Ασφαλής. Καταλαβαίνω τί έχεις. Από σήμερα ξαναγυρίζεις στην πραγματικότητα. Θέ- λω να σου υπενθυμίσω πως το θράυτο θάρρη ο Πετριδής για ν' αναλάβει τα δικαιώματά του.

—"Η Καίτη πήρε ύφος αποφασιστικό και είπε στον πατέρα της: —Μπαμπά, την ημέρα που μου μίλησες για την ανάγκη να παντρευτώ τον Πετριδμή, μου είπες πως η οικονομική σου κα- τάστασις ήταν κρίσιμη. Έ ξακολουθεί να είνε; —Μα βέβαια, παιδί μου. "Αν δεν εξακολουθούσε...

—"Αν είχες σήμερα τέσσερα εκα- τομμύρια, θα μπορούσες ν' απαλλά- γής από την προστασία του Πετρι- δμή και να με απαλλάξεις και μένα από την υπόσχεσι που του έχω δώ- σει;

—Τέσσερα εκατομμύρια! Έκανε με άπορία ο Ασφαλής. Και πού θα βρεθούν; —Αυτό είνε άλλο ζήτημα. Σ' έ- φταναν όμως; —Και βέβαια μ' έφταναν, Καίτη. Σχεδόν είνε τόσα, όσα μου χρειά- ζονται.

—"Η Καίτη πήρε τη βαλίτσα από τη ντουλάπα, την άνοιξε και την έ- δωσε στον πατέρα της. —Πάρε τα, μπαμπά! είπε. Στο πρόσωπο του Ασφαλή, ζω- γραφίστηκε η κατάπληξις.

—Πού τα βρήκες; ρώτησε την κόρη του. —"Η Καίτη αγκάλιασε τον πατέρα της, τον έκνιτταζε με τρυφερότητα στα μάτια και του είπε: —Μπαμπά, θα σ' παρακαλέσω να μη ρωτήσης γι' αυτό, ποτέ. Μοί το υπόσχεσαι;

—Ο γέρο Ασφαλής έμεινε για λί- γο διατακτικός. Κι' έπειτα είπε: —Σου το υπόσχομαι, παιδί μου. Βέβαια αυτά τα 4 εκατομμύρια που βρισκόνται στα χέρια σου με κά-

"Ένας πνευματώδεις τύπος Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ Χρήστος Κορύλλος

Μερικά αλησμόνητα ανέκδοτά του. - Πώς έπλασε ο Θεός τόν άνθρωπο. - Σε τι έχρησμευσεν ο λάκκος με τὰ άχυρα. - Η γυναίκουλα πού έγδυθηκε. - Ο ραγιάς πού άλειφτηκε μέλι, κλπ. κλπ.

Τέσσερα, πέντε χρόνια πριν, πέθανε στην Πάτρα ένας άγνωστος στο πολύ κοινόν λόγιον, ο Χρήστος Κορύλλος. Ο Κορύλλος ήταν τριάντα και πλέον χρόνια διευθυντής ιατρών του δημοτικού νοσοκομείου της Πελοποννησιακής μεγαλοπόλεως και με τις έπιστημονικές του ικανότητες, τη γεροντική του πείρα και τις άγαθότητες, είχε κερδίσει τόν ιδιαίτερο σεβασμό της προηγμένης κοινωνίας της. Έκτός αυτού όμως ήταν πολύ γνωστός στους άθηναιούς φίλο λογικούς κύκλους, όχι τόσο για τὰ έπιστημονικά και φιλολογικά του συγγράμματα πού είχε εκδόσει, όσο για έναν πλούτο ανέκδοτων της ζωής του, πού ήταν γεμάτα σατυρική διάθεση, πρωτοτυπία και πνεύμα σπιθηροβόλου.

Αρχίζουμε με μιά σαπταριαστή άγκάφα πού έπαθεν ο Κορύλλος όταν ήταν διευθυντής του νοσοκομείου των Πατρών και πού ο ίδιος την άφηγέτο μέχρι τὰ τελευταία του χρόνια και γελούσε με την καρδιά του. Ήταν μιά από τις μέρες πού έδεχτο τὸ έξωτερικό ιατρείο τὸ νοσοκομείου τούς άπόρους και τούς εξήταζε δωρεάν. Έπειδή όμως είχαν έλθει πολλοί άρρωστοί στὸν προθάλαμο τού ιατρείου, έδωσε έντολή νά ξεντυθούν όλοι ως τὸ στήθος και νά μπαίνουν ένας - ένας άρρωστος για νά μή χασομεράνε τὸ γιατρό, περιμένοντας νά γδυθῶνε μπροστά του. Έτσι με τή σειρά της, έμπήκε και μιά γρηούλα, ξεστήθωτη βέβαια κι' αὐτή.

—Τί έχεις έσύ, τί σε πονεῖ; τή ρώτησε ο Κορύλλος.

—Θέλω γιατρέ μου, εἶπε ικετευτικά, νά με διορίσετε καθαρίστρια ή

γουν νά μήν ξέρω τί νά υποθέσω. Έχω όμως έμπιστοσύνη σέ σένα. Καί εἰμαι εύχαριστήμενος όχι γιατί διορθώνω τὰ δίκονομικά μου μ' αὐτά, άλλα γιατί σέ απαλλάσσω από μιά υποχρέωση πού μ' έκανε νά υποφέρω περισσότερο από σένα. Αποψε θά δώσω τήν άπάντησι στὸν Πετρίδη κι' έλπίζω νά μή τὸν ξαναδῶμε στὸ σπίτι μου...

Καί τώρα, ή Καίτη, τις νύχτες πού ξαπλώνει στὸ ντιβάνι της, σκέπτεται τήν ιστορία πού έζησε, θυμάται τὸ Σπύρο, τήν πρώτη έρωτική νύχτα της ζωής της, τὸν ξαναβλέπει ζωντανό μέσα στους καπνούς τού τσιγάρου της, τὸν βλέπει πάλι νεκρό, ξαπλωμένο στὸ μαρμάρινο τραπέζι τού νεκροτομείου, μ' ένα κόκκινο σημάδι στὸν κρόταφο, καί δακρύζει.

—Κί' όμως, ψιθυρίζει και πάλι, πρέπει νά εἰμαι κι' εύχαριστήμενη. Ήθελα μιά μεγάλη περιπέτεια και τήν έζησα.

Τ Ε Λ Ο Σ

πλύστρα στὸ νοσοκομείο, γιατί εἰμαι φτωχή κι' έχω παιδιά...

Η δυστυχισμένη είχε νομίσει πως σύμφωνα με τήν έντολή του, άπλως και μόνον για νά παρουσιασθῇ κανείς μπροστά στὸ γιατρό έπρεπε νά ...βγάλῃ τὰ ρούχα του! Ο Κορύλλος έθύμωσε κείνη τή στιγμή, μὰ άργότερα γέλασε πολύ με τήν άθώα γκάφα της γρηούλας.

Νοστιμώτατη και γεμάτη δικτική κότητα ήταν ή άπάντησίς του περί της κοσμογονίας, πού έδωσαν ο Κορύλλος σέ κύκλο κυριών ένός σαλονιού της άριστοκρατίας, στην όποιαν άς σημειωθῇ, άνήκε και αὐτὸς διότι κατήγετο από παλαιά άρχοντικό σπίτι και συχνότατα ήταν καλεσμένος στις κοσμικές συγκεντρώσεις της Κηφισιάς. Κάποια κύρια τὸν έπείραξε, λέγοντάς του ότι ο Θεός έπλασε τήν Εὐα διότι εἶδε πως ο 'Αδάμ χωρίς αὐτή δὲν ήμπορούσε νά εἶνε τέλειον όν. Ο εύφύεστατος λόγιος σκέφθηκε λιγάκι κι' άρχισε:

—Τὸν καιρό πού έφτιαχνε ο Θεός τὸν άνθρωπον είχε μπροστά του δύο λάκκους. Στὸν ένα είχε βάλει τὰ κρῶνα και στὸν άλλο τὰ μυαλά. Έπαιρνε λοιπὸν κρῶνα και τὰ έγέμιζε μυαλά. Κάποτε όμως εἶδε ότι τελείωσαν τὰ μυαλά και είχαν μείνει πολλά κρῶνα άδειάνα. Βαρυότανε όμως ο μεγαλοδύναμος νά φτιάξῃ καινούργια μυαλά και τί έκαμε νομίζετε; Πιὸ πέρα ήταν ένας σωρός με άχυρα. Έπρωτίμησε λοιπὸν νά γεμίσῃ τὰ υπόλοιπα κρῶνα από αὐτά. Από τὰ τελευταία αὐτὰ κρῶνα έγίναντε σεις ή γυναίκες, συνεπέραινε ο Κορύλλος, ενώ όλοι γύρω είχαν λυθῇ στὰ γέλια με τὸ πρωτότυπο άστεῖο του.

Κάποτε έκαμεν ένα νόστιμο έπίσης λογοπαίνιο με μιά νοσοκόμα του πού τήν έλεγαν Ειρήνη. Τὸ εἶχαν πῇ ότι είχε πολλούς έραστάς και τήν έπεσκέπτοντο κάθε μέρα στὸ νοσοκομείο. Τήν εκάλεσε λοιπὸν ιδιαίτέρως στὸ γραφεῖό του και με συμβουλευτικό τόνο της εἶπε:

—Παιδί μου, Ειρήνη, εἰμεις εδῶ σέ έχουμε για νά εἶσαι «ειρήνη ή μιν», δὲν σε φέραμε για νά γίνης...

Ειρήνη πῶσι!... Κάθε φορά πού γίνονταν εκλογές βουλευτῶν, ο Κορύλλος έβασεν υποψηφιότητα, είτε σέ συνδυασμούς είτε ως ανεξάρτητος. Ελάβαινε μέρος στις προεκλογικές συγκεντρώσεις, έβγαζε λόγο από τὸ μπαλκόνι και τήν παραμονή της εκλογής έδημοσίευε δήλωσι στις έφημερίδες των Πατρών, ότι «παραιτείται της υποψηφιότητός του». Τί συνέβαινε; Σκοπός του δὲν ήταν νά βγῇ βουλευτής γιατί άδηλαζε τὰ τεράτεια τού καμιατισμού, άλλα έθυσιάζε τὸ χρημα-

τικό παράβολο της εκλογής για νά βρῇ τήν εύκαιρία νά σατυρίσῃ τούς υποψηφίους, τὰ κόμματα και τὰ συστήματά τους. Έτσι κάποτε πού είχε λάβει μέρος σ' ένα συνδυασμό συμπολιτευομένων, άφού μίλησαν στους συγκεντρωμένους εκλογείς οι άλλοι συνυποψήφιοί του, βγήκε στὸ μπαλκόνι και ο Κορύλλος και άρχισε:

—Σας συνιστῶ, άγαπητοί συμπολίται νά ψηφίσετε έμῶς πού εἰμαστε στὴν Κυβέρνησι, διότι αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον σας. Καί ξέρετε γιατί; Διότι εἰμεις πού εἰμαστε στὰ πράγματα εἰμαστε χορτάτοι, ενώ οι άντιπολιτευόμενοι εἶνε νηστικοί και θά πέσουν στὰ ταμεία τού Κράτους νά φάνε. Κάποτε, άγαπητοί συμπολίται, ένας άγῶς είχε δέσει έναν ραγιά σ' ένα δέντρο και για σκληρότερη τιμωρία τὸν άλειψε με μέλι για νά πηγαίνουν οι σφήκες νά τὸν τσιμπάνε. Πράγματι, είχαν μαζευθῇ πολλές σφήκες και έτρωγαν. Τήν ὥρα εκείνη κάποιος περνούσε και έπήγε νά δώξῃ τις σφήκες. «Μή, τοῦ εἶπε ο ραγιάς. Αφῆσέ τις διότι αὐτὲς εἶνε χορτασμένες και δὲν με τσιμποῦν πιά, ενώ αν φύγουν αὐτὲς θά έλθουν άλλες πεινασμένες και θά τσιμποῦν!...

Φαντασθῇτε τὰ γέλια πού έκαμαν οι συγκεντρωμένοι εκλογείς, ακούγοντας ἀντί σοβαρῶν πολιτικῶν λόγων τὸ χαριτωμένο αὐτὸ άστεῖο. Αλλοτε, θέλοντας νά σατυρίσῃ τούς υποψηφίους πού δὲν ήταν σοβαροί πολιτευόμενοι, άλλα έμπαιναν στους συνδυασμούς για παραγέμισμα, έδημοσίευσε στις έφημερίδες τήν εξής άγγελία: «Χρήστος Κορύλλος, υποψήφιος βουλευτής, ένας στὸ μάτσο». Καί εξήγησε σέ άλλη στήλη γιατί τὸ γράφει αὐτό: «Εἶδατε, έγγραφε, πως πούλουν στὴν αγορά τούς καβούρους; Σας βάζει ο ψαράς ένα μικρὸν από κοντά. Έτσι κοντὰ οτὸς μεγάλους καβούρους, πουλιώνται και τὰ καβουρόπουλα. Τὸ ίδιο συμβαίνει στους συνδυασμούς και με εἰμᾶς τούς μικροὺς υποψηφίους.

Τὰ εκλογικά του ανέκδοτα εἶνε πολλά. Μιά φορά μετείχε σ' ένα συνδυασμό, τού όποιου άρχηγός ήταν θανὼν πρὸ έτους, Πατρινός πολιτικός, πού διεκρίνετο για τὸ ψηλὸ του ανάστημα. Τήν παραμονή της εκλογής, άφού έμίλησε πρὸς τή διαδήλωση τῶν ψηφοφόρων ο άρχηγός τού συνδυασμοῦ, έβγήκε στὸ μπαλκόνι και ο Κορύλλος και άρχισε:

—Προσελήφθη, άγαπητοί συμπολίται και εἰγὼ στὸν συνδυασμό ως ούραγός! Αλλά για σταθῇτε: Τί σημαίνει ούραγός; Εἶδατε καμμιὰ φορά στὴν Αἴγυπτο πού γίνονται παλαιοτικά καραβάνια, όταν δὲν χωράῃ όλος τὸς δόικοπóρος ή ράχη της γκαμήλας, πιάνεται και κανέναν από τήν ούρά. Έτσι και εἰγὼ έπιάστηκα από τήν ούρά της γκαμήλας για νά βγῶ βουλευτής.

Καί όταν έπρόφερε τή λέξη «γκαμήλα» εκύτταξε με τρόπο τὸν ύψηλόσωμο άρχηγό τού συνδυασμοῦ. Οι εκλογείς εκάταλθαν τὸ ξευπνο άστεῖο τού Κορύλλου και έγέλασαν με τήν καρδιά τους. Υπάρχουν κι' ένα σωρὸ ακόμη πνευματώδεις ανέκδοτα τού Κορύλλου, πού πιθανόν νά τὰ δώσωμε στους άναγνώστες μας καμμιάν άλλη φορά.

ΠΟΣΑ χρόνια έχουν περάσει από τότε πού οι Δανικές 'Αντίλλες παρεχωρήθησαν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες;

Οι Δανικές 'Αντίλλες, νησιά πλούσια και εύφορα παρεχωρήθησαν, ύστερ' από ειρηνικές διαπραγματεύσεις μεταξύ της Δανικής και 'Αμερικανικής Κυβερνήσεως, στις 'Ηνωμένες Πολιτείες πριν 21 χρόνια, ήτοι τὸ 1917. Τὸν ίδιο σχεδόν χρόνο οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, προσήρτησαν στὴν μητρόπολι, τὸ άρχιπέλαγος της Χαβάι, τὸ νησί τού Πόρτο-ΡΙκο και τήν χερσόνησο της 'Αλάσκας.

ΠΟΙΟΙ εἶνε οι λόγοι για τούς όποιους καίγονται τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν σ' άλλες χώρες;

Σ' όλη σχεδόν τήν Εὐρώπη και στὴν 'Αμερική, υπάρχουν σήμερα ειδικά 'Ιδρύματα, «κριματόριουμ» καλούμενα, στα όποια καίγονται ανθρώπινα πτώματα μέσα σέ τεράστιους φούρνους. Εἶναι γνωστόν, ότι οι άρχαίοι, αντί νά θάβουν τούς νεκρούς, τούς έκαιγαν, και τή στάχτη τους τήν φύλαγαν μ' εύλάβεια μέσα σέ πολυτελή κουτάκια πού τάλεγαν «κάλλις». Κάθε οικογένεια είχε και τις κάλπες της, μέσα στις όποιες έφύλαγε τήν τέφρα τῶν προγόνων της. Τὸ έθιμο αὐτὸ τὸ είχε καταδικάσει ο Χριστιανισμός και από της πώσεως της ειδωλολατρείας ή καύσις τῶν νεκρῶν άντικατεστάθη με τὸν ένταφιασμό στα νεκροταφεία.

Πάνε όμως πολλά χρόνια τώρα πού ή συνήθεια αὐτή έπανήλθε έν ισχύϊ. Σήμερα, όποιος, στις χώρες πού άναφέραμε, έχει τὸ άτύχημα νά χάσῃ ένα άγαπητό του πρόσωπο, μεταφέρει τὸ πτώμα του σ' ένα κρεματόριον, περιμένει σ' ένα σαλόνι κί' ύστερα από λίγο, ένας υπάλληλος τού φέρνει μέσα σ' ένα κουτί λίγη μαύρη στάχτη: Τὰ υπόλοιπα μέρη τού προσώπου του προσάπτει.

Οι λόγοι της έπαναφοράς αὐτῆς της συνήθειας εἶναι κυρίως δύο: 1) 'Η οικονομία πού έχει κανείς, άποφύγοντας όλα εκείνα τὰ τεράστια έξοδα τῶν κηδείων και 2) λόγοι καθαρώς υγιεινῆς.

Διότι εἶναι αλήθεστατο - και κανέναν έπιστήμονα δὲν φέρνει αντίρρησης έπάνω στὸ σημείο αὐτὸ - ότι ή ταφή τῶν νεκρῶν παρουσιάζει μεγάλους κινδύνους για τούς ζωντανούς. Τὰ δηλητήρια πού παράγονται από τὰ πτώματα πού σαπίζουν κάτω από τή γῆ, μποροῦν νά ύπα-

χθοῦν σέ δύο κατηγορίες: στα μασατικά δηλητήρια και στα χημικά δηλητήρια. Τὰ πρώτα αποτελοῦνται από μικροοργανισμούς, πού εἶνε κατ' έξοχήν φορεῖς της χολέρας, τού άνθρακος και άλλων σοβαρῶν άσθενειῶν. Μὰ και τὰ δεύτερα, τὰ χημικά δηλητήρια, δὲν εἶναι λιγώτερο επικίνδυνα.

ΠΩΣ θγαίνουν οι λεκέδες της μελάνης από τὸ πάτωμα;

Τίποτε δὲν στενοχωρεῖ περισσότερο μιά νοικοκυρά από τις κηλίδες της μελάνης πού λερώνουν τὸ πάτωμα. Για νά διορθωθῇ τὸ άτύχημα αὐτό, για νά χυρεῖ καλή ή κηλίς, πρέπει νά τήν τρίψωμε πρώτα με άμμο βρεμένη μέσα σέ ἴσα μέρη νερού και θεϊκοῦ όξέος. Όταν χαθῇ πιά ή μελάνη, τρίβωμε τὸ μέρος εκείνο με ελαφρά άλυσσίβα.

ΠΩΣ θρίσκεται τὸ ύψος ένός δένδρου από τή σκιά του;

Κοντὰ στὸ δέντρο πού θέλωμε νά μετρήσωμε, μπηγόμε στη γῆ ένα μαστοῦνι, τού όποιοῦ τὸ ύψος πρέπει νά εἶναι ένα μέτρον από τήν έπιφάνεια της γῆς. Μετροῦμε τή σκιά τού μαστοῦνι, καθώς και τὸ δέντρο. Τὸ δέντρο θά έχει τόσο ύψος, όσες φορὲς τὸ μήκος της σκιάς τού μαστοῦνι, θά χωρεῖ στη σκιά τού δέντρο. Παράδειγμα: ή σκιά τού μαστοῦνιού εἶναι, άς υποθέσωμε, 0,50 μ. και τού δέντρο 4 μ. Τὸ ύψος τού δέντρο εἶναι 4 μ. : 0,5 = 8 μέτρα.

ΠΟΤΕ χτίστηκε ο Ναός της 'Απτερου Νίκης, ποιος τὸν έχτισε και ποιά εἶναι ή άρχιτεκτονική του;

Ο ναός της 'Απτερου Νίκης, χτίστηκε λίγο μετά τις νίκες κατά τῶν Περσῶν, ἴσως κατά τὸ 480, πρὸς τιμὴν της θεᾶς 'Αθηνᾶς, πολιούχου τῶν 'Αθηνῶν, συμβολίζούσης τήν Νίκην πού, άφού έβγαλε τὰ φτερά

της, μετά τούς θριάμβους τῶν 'Ελλήνων ή μάλλον τῶν 'Αθηναίων, όπλων, άποφάσισε νά μείνῃ για πάντα κοντὰ στους 'Αθηναίους.

'Ιδρυτής τού κομποῦ αὐτοῦ ναοῦ, αν κι' όχι μετά βεβαιότητος, θεωρεῖται ο υἱός τού Μαραθωνομάχου Μιλτιάδου, Κίμων. 'Ως πρὸς τὸ άρχιτεκτονικόν του σχῆμα, ο ναός αὐτός εἶνε ά μ φ ι π ρ ο σ τ υ λ ο ς τ ε τ ρ ά σ τ υ λ ο ς, δηλαδή έχει άνά τέσσερις, ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, κίονας στις δύο άπέναντι πλευρές, άνατολικήν και δυτικήν.

ΠΟΘΕΝ προήλθε ή έκφρασις «Έλα νά παίξωμε τήν καλή»;

Η «Καλή» ήταν ένα τυχερό παιχνίδι πού συνηθίζονταν στις άρχές της βασιλείας τού Λουδοβίκου τού 16ου και τὸ όποιον ή άστουνομία άπαγόρευσε τὸ 1777, διότι έπέφερε μεγάλες χασούρες στους αὐλικούς. Αργότερα, ή Βουλή άπαγόρευσε τὸ παιχνίδι αὐτό, πού παιζόταν μανιωδῶς σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Η έκφρασις λοιπὸν «Καλή» σημαίνει τήν παρτίδα εκείνη πού φέρνει τὸ κέρδος. Όταν παίξῃ κανείς συνεχῶς και ή μιά παρτίδα κερδίζεται από τὸν έναν και ή άλλη από τὸν άλλον, παίζεται και τρίτη για νά κριθῇ όριστικά ή τύχη. Γι' αὐτὸ και ή τρίτη όνομάσθηκε «καλή».

ΠΟΥ έσημειώθη τὸ μεταξὺ Μ. 'Αλεξάνδρου και τού ζωγράφου 'Απελλῆ θρυλούμενο έπεισόδιο;

Κατά τὸν Αἰλιανόν ήταν ο 'Αλέξανδρος βρέθηκε στὴν Έφεσο και εἶδε τήν εἰκόνα του πού είχε ζωγραφίσει ο 'Απελλῆς, όχι μόνο δὲν τήν έπαινέσε άνάλογα με τήν αξία της, άλλα και τήν βρήκε μάλλον μετρια. «Όταν όμως σέ λίγο βρέθηκε μπρὸς τήν εἰκόνα τὸ άλογο τού Μακεδόνας κατακτητοῦ, και άρχισε άμέσως νά χρεμετίζῃ πρὸς τὸ άλογο πού ήταν ζωγραφισμένο έπάνω στὸν πίνακα (ή εἰκόνα παριστοῦσε έφιππο τὸν 'Αλέξανδρο) ο μέγας ζωγράφος εἶπε στὸν κατακτητή: «Ίδού, βασιλεῦ, πού τὸ άλόγό σας εἶναι καλύτερος τεχνοκρίτης από σέ». Κι' ο 'Απελλῆς δὲν είχε άδικο. αλήθεια!

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΠΩΣ ΥΠΟΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Κάθε άνθρωπος υποδέχεται τον καινούργιο χρόνο με διαφορετικό τρόπο. Άλλοι σκέπτονται τα περασμένα, άλλοι αισθάνονται μια μικρή αγωνία για το τι θα του φέρει ο καινούργιος χρόνος κι' άλλοι τον υποδέχονται με χαρά κι' ευθυμία χωρίς να συλλογίζονται τίποτε. Ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον, ζωντανά τίποτα. Ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον, ζωντανά τίποτα. Ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον, ζωντανά τίποτα. Ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον, ζωντανά τίποτα.

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ είναι αδύνατος την ώρα που τα ρολόγια χτυπούν μεσάνυχτα να θυμηθεί την πρώτη Πρωτοχρονιά που πέφσε όταν είχε ήδη γίνει διάσημος! Στις 10 τη νύχτα την παραμονή της Πρωτοχρονιάς ο Κλάρκ έρισκотαν άκρια στο στούντιο και για δωδεκάτη φορά έπαιζε μια έρωτική σκηνή που ήταν αδύνατος να γίνει όπως έπρεπε. Ήταν νευρικοί και κατάκοποι. Έτη τέλους, την 13 φορά η σκηνή έπαιζε και μπορούσε να φύγει. Έπληγε οπότε του, όπου τον έπεριμενε ένας φίλος του και συντρόφος του για το κυνήγι.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο κι' έκαναν έναν μακρύνο περίπατο στην έσοχη. Κι' εκεί μέσα στην ησυχία της νύχτας μακριά απ' τον θόρυβο της πόλεως ξεχάσε την κούρασή του, τα νεύρα και την δόξα που είχε άρχισε να του χαμογελάει κι' ένοιωσε μιάν απέραντη γαλήνη ν' απλώνεται μέσα του. Ένα τέτοιο συναίσθημα, που δε μπορούσε να ξαναβιώσει ποτέ κι' ούτε να ξεχάσει!

Ο Ουίλιαμ Πούλερ μέσα στο θόρυβο της μουσικής και των γέλιων με τα όπλα υποδέχονται οι άνθρωποι ξεγνοιαστοί τον καινούργιο χρόνο, δεν μπορεί να μη συλλογισθεί αυτούς που κάποτε ήταν μαζί του ευθυμιοί ξεγνοιαστοί και υποδέχονταν τον καινούργιο χρόνο και που τώρα δεν υπάρχουν πιά.

Μπρός στα μάτια του ξεπροβάλλει η διασημένη μορφή του Ροδόλφου Βαλεντίνο, της Μαρίας Ντρέιλερ και απ' αυτήν τον άγγχει το ευτυχισμένο γέλιο της Άλσα ντε Πορτί, και σφασμάς—άν και δεν το λέει—η γλυκιά μορφή της γυναίκας με τα πρασινένια μαλλιά—της αγαπημένης του Τζίν Χάρλου—που δεν θα μπορούσε να την ξεχάσει ποτέ.

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι θυμάται πάντα την Πρωτοχρονιά που διεσκόπασε περισσότερο από κάθε άλλη φορά και που την έπληρωσε λιγάκι άσχημα, γιατί εφημερεύθηκε στη... φυλακή! Μην τρωμάεστε. Δεν είχε κάνει κανένα έγκλημα. Απλούστατα είχε μεθύσει, κι' αυτό γιατί την εποχή εκείνη άπαιτορεύοντο στην Αμερική τα οινόπνευματώδη ποτά. Έλλά τίποτε δεν του άρεσει περισσότερο απ' εκείνο που δεν του επιτρέπουν να κάνει.

Η Κλωντ Κολμπερ λέει ότι είναι άδύ. Κι' αυτό γιατί θλίβετο την ώρα εκείνη, τζι' δε μπορεί να συλλογισθεί ότι κάπου θα υπάρχουν άνθρωποι δυστυχισμένοι που ο καινούργιος χρόνος δεν θα είναι γι' αυτούς παύσιος!

ΠΩΣ ΕΙΝΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Η Λιλ Ντάγκοφερ παρ' όλο που δεν είναι και τόσο νέα, θεωρείται ακόμη ως η ωραιότερη γυναίκα του γερμανικού κινηματογράφου.

Κάποτε την έρωτησαν πώς κατορθώνει να είναι τόσο νέα και τόσο ωραία.

—Είπε το ευκολότερο πράγμα, απάντησε, άρκει μιά γυναίκα να προσέχει τον εαυτό της, όταν ακόμη είναι πολύ νέα. Άρχισε να μιλάει κι' άλλα πολλά, αλλά η απάντηση της ήταν τόσο απλή, που η ερώτηση της έγινε άχρηστη. Έτσι δεν έκοιτάς ποτέ το δέρμα σου. Κόμω πάντα γυναίκα, σ'όχι πολλή όμως. Κόμω πάντα γυναίκα, σ'όχι πολλή όμως. Κόμω πάντα γυναίκα, σ'όχι πολλή όμως.

άρκετά. Ο ύπνος είναι εκείνος που ξεκουράζει τα νεύρα και δίνει στο πρόσωπο τη δρασιά. Δεν εάφομαι ποτέ πολύ και μετχειρίζομαι χρόνια τώρα τα ίδια καλλυντικά, γιατί δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από το να αλλάζωμε διαρκώς πούδρες, κρέμες και κοκινάδια. Φροντίζω να είμαι πάντοτε χαρούμενη. Η καλή διάθεση είναι αυτή που κάνει τη γυναίκα χαριτωμένη. Όπως βλέπετε, οι συνταγές μου είναι πολύ απλές.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΧΟΛΜΓΟΥΝΤ

Το έπεισόδιο που θα αναφέρουμε παρακάτω πρέπει να σημειώσετε ότι έγινε στο Χόλυγουντ, όπου όλα τα έρωφρενικά πράγματα είναι πολύ φυσικά!

Η καθηγήτρια Έλεν Χούλκι έληξε στο δικαστήριο ως μάρτυς γιατί δυο μαυροί είχαν μπηγί τη νύχτα στο σπίτι της και την ελτίκρυσε, έζητησε την αναβολή της δίκης για 24 ώρες.

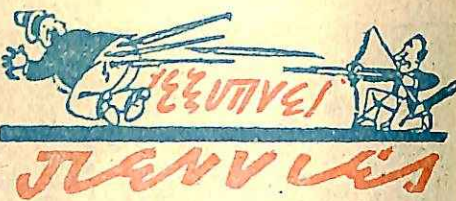
Η αίτια της αναβολής ήταν ότι η Έλεν είχε εμφανισθεί στο δικαστήριο με... ανδρικά πανταλόνια! Της υπέδειξαν λοιπόν ότι την έμα. Την επομένη όμως ημέρα η ίδια Χούλκι νον ότι ατή την φορά ήταν... λινό κοντή, αλλά στο τέλος το είδε, δεν είπε τίποτε, μίς Έλεν Χούλκι σε 5 ημερών φυλάκιση, δι-ή καταδικασθείσα διεμαρτυρήθη αμέσως και έως το άνωτατο δικαστήριο, το οποίο α-τό ντύσιμο είχε ζητήμα γούστου και γι' αυτό δε μπορεί κανείς να τιμαρτηθί! Αυτό, όπως είπαμε, συμβαίνει στο Χόλυγουντ.

ΡΕΚΟΡ ΣΥΛΛΗΨΕΩΝ

Στο Λος Άντζελες, του οποίου η όνομα-της Δεκεμβρίου 1937 μέχρι της 1ης Δεκεμ-φορμς και είχε εκκαταστήσαν για διάφορες α-πάλι... έλευθέρω, 280.000 άτομα, δηλαδή το εν πέμπτον του όλου πληθυσμού. Πρέπει συ- της πόλεως των Άγγέλων δεν μοιάζουν κα-τόσον με Άγγέλους.

Η Τζέαν Μπλάντ θεωρείται α-πό όλους τους ειδημόνες του Νέου Κόσμου ως η διάδοχος της φημισμένης σταν Τζίν Χάρλου, της 'Γουάικας με τα πλατινένια μαλλιά'. Εξέλεγχ επίσης πρό τινος και ως 'Αφροδίτη του 1939'.

ΠΑΡΑΛΕΪΨΙΣ...

Η οικογένεια έπρόκειτο να μετακομίση από την πόλη στα προάστεια. Κάποιος συμβού-λεψε τον αρχηγό της οικογένειας ν' αγορά-ση ένα σκύλο για να φυλάξί το σπίτι τη νύ-κτα. Αγοράσαν λοιπόν τον μεγαλύτερο σκύ-λο που έβρισκαν.

Έπειτα από λίγες μέρες όμως στο σπίτι μπηγαν κλέφτες και το απεικύνωσαν ενώ ε-λη την ώρα αυτή ο σκύλος έκοιμότανε. Ο οικοδεσπότης όταν διαπίστωσε το πράγμα ε-τρεξε στον πωλητή του σκύλου και τούκαμε παραπάνω.

Το φανταζόμουν αυτό έκαμε ο πρώην κάτοχος του σκύλου.

—Πώς; Έκαμε ο άλλος.

—Παραλείψετε ν' αγοράσετε κι' ένα μικρό σκύλο για να ζυμνί τον μεγάλο.

ΓΙΑ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ...

Κάποιος, ο οποίος δεν είχε ζήσει άρμ-νικά με τη γυναίκα του, ήταν έτοιμος να πω-καί κοιτόταν στο κρεβάτι σιωπηλός και τα μάτια κλειστά.

Η γυναίκα του που στεκόταν στο προσέ-φολό του σε κάποια στιγμή ψιθυρίζει με συγκίνηση:

—Ω! Τζόν! Φεύγεις...

—Ο έτοιμος να πω... έδωσε την παραμ-κή προσοχή, αλλά όταν άργότερα η γυνά-κα του είπε πάλι:

—Ω! Τζόν! Φεύγεις!... Γρήγορα θάρρω κι' εγώ κοντά σου...

Ο έτοιμος να πω... άναγκάστηκε στο κρε-βάτι του, άνοιξε τα μάτια και παρατήρησε, τρυφερά ταχά:

—Όχι, όχι, άγάπη μου. Άνάθεμα σε πα-ρακάτω, αυτό το ταξίδι σου...

ΚΕΡΑΜΙΔΑ!

Ο πλανόδιος μονάθης έμειδισε ευτυχί-με τη σκέψη ότι ο γάμος του απελάμβανε δωρεάν το γεύμα του.

—Είσαι ένα πολύ καλό κοριτσάκι που ά-γαπας και ταίξεις τα ζωα, είπε στην μικρή ευεργέτιδα του ζώου του. Ποιος όμως σου έ-δωσε αυτά τα καρρότα;

—Τα πήρα από το καρροτσάκι σας, κύριε, του είπε.

ΤΑ ΝΟΗΜΑΤΑ

—Είμαι μιά πολύ δλιγλόγη γυναίκα, εί-πε η κυρία στην νέα υπηρέτρια. Όταν σου κάμω νόημα με το δάκτυλο, σημαίνει ότι πρέπει ν' αρέθω.

Κι' εγώ το ίδιο, κυρία, απάντησε η υ-πηρέτρια. Δεν λέω πολλά λόγια. Άν κουνή-σω το κεφάλι μου σημαίνει ότι έρχομαι.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ο Τόμας φώναξε από το φράκτη του κή-που του, τον γείτονά του.

—Μου δανείζεις το σκαλιστήρι του Μπρά-ουν;

Ο Μπράουν κούνησε καταφατικά το κε-φάλι.

—Άν μου το δανείσης, του είπε τότε, θα σου επιτρέπω τότε κι' εγώ να χρησιμοποιή-ς το κλαδευτήρι μου που σου έχω δανείσει.

ΖΗΤΑΓΕ ΤΟΝ ΕΛΥΤΟ ΤΟΥ

Ο π ό λ ι σ μ α ν : Τι σου συμβαίνει παιδί μου;

Ο μ ι κ ρ ο ς : Μήπως είδατε, κύριε πό-λισμαν, μιά κυρία μ' ένα παιδάκι που μοιάζει;

ΣΟΒΑΡΑ ΑΣΧΟΛΙΑ

Ένας δμλος περιηγητών έφθασε στην κα-ρυφή ενός βουνού, διαβήμον για την ήχώ του. Έκει είδαν έναν ηλικιωμένο άνθρωπο να κάθεται σ' ένα θράκο κρατώντας ένα τη-λεσκόπιο στα χέρια.

Κάθε λίγα λεπτά ο άνθρωπος αυτός άφη-νε μιά σειρά από ευαγέτες κραυγές.

Οι περιηγητές, περίεργοι από την συμπε-ριφορά του άγνωστου γέροντος έστάθηκαν και τον κίταζαν. Κατόπιν τον πλησίασαν και ένας απ' όλους τον έρωτησε:

—Γιατί πρώτα κυττάς με το τηλεσκόπιο και κατόπιν φωνάζεις σαν να σε έχη χτυπή-σει κανείς;

Ο γέρονς τότε απάντησε ανυπόμονα: —Μην μου άποσπάτε την προσοχή, γιατί θα χάσω τη δουλειά μου. Είμαι η ήχώ του θαιού.

ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Ο Μάρκ Κόνραντ άδρες τώρα άγω-νίζοταν νάβρη στον εαυτό του. Ο τρομερός εφιάλτης που τον έπιζε στο στήθος όλη τη νύχτα, άρχισε κά-πως να χαλαρώνη τώρα την πείσι-του. Για μιά στιγμή ο νεαρός και έ-κατομμυριούχος σπόρτσμαν έπεστρά-τευσε όλη τη δύναμη των νεύρων και πών μυώνων του για ν' άπαλλαγή ά-πό το σκληρό χέρι που του έσφιγγε το λαιμό. Άλλά τα δάκτυλα έψαυ-σαν το κενό κι' ύστερα το δέρμα του. Ούτε χέρι προσπαθούσε να τον πνί-ξη, ούτε σιδερένια τανάλια του έ-σφιγγε τους κροτάφους.

Όστόσο, προτού ο Μάρκ Κόνραντ κατορθώση να κινηθή σκέφθηκε πώς κάποιον τρομερό όνειρο θα είδε. Εί-χε κρατήσει άπ' αυτό κάποια συγκε-χυμένη και άόριστη άνάμνηση. Άλλά νά. Σιγά - σιγά ξεκαθάρizan τα γε-γονότα μέσα στο μυαλό του. Μέσα από δυο στενά, ψηλά παράθυρα γλυ-στρούσε ένα χλωμό φεγγαρίσιο φώς και άπ' έξω έφθανε η βοή του άέρα που φυσούσε μανιασμένος.

Ο Μάρκ Κόνραντ άγαπούσε ν' ά-κούη το ξέσπασμα των στοιχείων της φύσεως. Γνώριζε κάθε σπιθαμή της γής γύρω από τη μεγάλη λίμνη, γύ-ρω από τις όχθες του ποταμού Κα-λούζαχ που χυνότανε πέρα στο γα-λανό κόλπο της θάλασσας. Μά άπό-ψε η βοή που άκουσε τον τάραιξε. Δεν ήταν άπλώς ο άνεμος.

Πήρε μιά θαθεία άναπνοή, άνοιξε τα μάτια του και είπε:

—Λίντα! Λίντα! Είσαι καλά;

Ο ήχος της φωνής του του έδω-σε θάρρος. Το μυαλό του άρχισε να λειτουργή κανονικά και άμέσως με-τάνοιωσε που μίλησε. Η Λίντα, η γυ-ναίκοίλα του, που την είχε στεφανω-θή πριν από λίγες εβδομάδες, θα ξυ-πνούσε και θα τον κορόϊδευε που την έύπνησε χωρίς λόγο. Άλλά η Λίντα δεν άποκρίθηκε. Ο Μάρκ Κόνραντ τέντωσε το αυτί του. Άντι ν' άκούση την κανονική άνάσα της γυναίκας του ξεχώρισε μέσα στο σκοτάδι ένα θαθύ, πνιγμένο άναστεναγμό. Παρά-ξένα κυλούσε η νύχτα στο σπίτι του καθηγητού Ρούκ όπου ήτανε καλε-σμένος.

—Λίντα! Λίντα! Είσαι ξυπνητή ; Η φωνή του άντήχησε τώρα καθαρώτε-ρη...

Σιωπή παγερή ήταν άπλωμένη στο δωμάτιο. Μονάχα ο άέρας άπ' έξω άποκρίθηκε άπειλητικά. Ο Κόνραντ έαναφώνασε τη γυναίκα του. Μη-παίρνοντας όμως άποκριση σηκώθηκε να δει τι έπαθε η αγαπημένη του γυ-ναίκα. Καθώς πάτησε χάρμα γλυστήρη-σε πάνω σε κάποιο ζεστό ύφρο και έ-παισε πάνω στο κρεβάτι της Λίντας. Ξαναβρήκε την λορροπία του και μιά σιγανή θλαστήμια έξφυγε από τα χείλη του. Το κρεβάτι ήταν γεμάτο από το ίδιο ύφρο. Με κόπο άγωνί-στηκε να βρή τον διακόπτη για ν' ά-νάγη το φώς. Ένοιωσε μιά πολύ δυνα-τή ναυτία. Ήταν μιά μυρωδιά μάλ-λον ευχάριστη, άλλ' άμέσως η ζάλη του έγινε δυνατότερη. Με μεγάλη προσπάθεια άναψε το φώς και τα μά-τια του είδανε μιά φοβερή εικόνα :

Το καταματωμένο κρεβάτι της γυ-ναίκας του και το πάτωμα πλημμυ-ρισμένο με αίματα που ξεχώριζαν, ά-κόμα ζεστά ως πέρα στην πόρτα.

—Εφιάλτης θάνα! Ψιθύρισε ο Μάρκ Κόνραντ. Έψαξε το κορμί του για να βεβαιωθεί πώς εινε έάπνιος κι' έτρεξε σαν τρελλός, άκολουθών-τας τα τραγικά ίχνη. Κι' ως να φτά-ση και ν' άνοιξη την πόρτα του μπά-νιου έαναδσε την Λίντα του, με τα χρυσά της μαλλιά και τα ζουμπού-λια μάτια, όπως την είχε γνωρίσει μικρούλα, στο σχολείο, όπως την εί-χε αγαπήσει. Το χρυσό όνειρο της ζωής του σβύστηκε και νόμισε πώς παραφρονούσε καθώς άνοιξε την πόρ-τα και αντίκρυσε στο μισόφωτο, θου-τηγμένο στο αίμα, ζεστό άκόμα, το πτώμα της αγαπημένης του.

—Λίντα μου! Ψιθύρισε σαν τρελλός κι' έσκυψε να την άγκαλιάσει, να της φουξή πνοή με τα φίλιά του, να την ζωντανέψει. Μά καθώς πήρε στα χέρια το πτώμα, μιά θρανή φωνή βγήκε μέσα από το στήθος του: —Θεέ μου! Θά τρελλάθηκα φαίνε-ται! Είπε η Ντόρις.

άποκρίθηκε άπειλητικά. Ο Κόνραντ έαναφώνασε τη γυναίκα του. Μη-παίρνοντας όμως άποκριση σηκώθηκε να δει τι έπαθε η αγαπημένη του γυ-ναίκα. Καθώς πάτησε χάρμα γλυστήρη-σε πάνω σε κάποιο ζεστό ύφρο και έ-παισε πάνω στο κρεβάτι της Λίντας. Ξαναβρήκε την λορροπία του και μιά σιγανή θλαστήμια έξφυγε από τα χείλη του. Το κρεβάτι ήταν γεμάτο από το ίδιο ύφρο. Με κόπο άγωνί-στηκε να βρή τον διακόπτη για ν' ά-νάγη το φώς. Ένοιωσε μιά πολύ δυνα-τή ναυτία. Ήταν μιά μυρωδιά μάλ-λον ευχάριστη, άλλ' άμέσως η ζάλη του έγινε δυνατότερη. Με μεγάλη προσπάθεια άναψε το φώς και τα μά-τια του είδανε μιά φοβερή εικόνα :

Το καταματωμένο κρεβάτι της γυ-ναίκας του και το πάτωμα πλημμυ-ρισμένο με αίματα που ξεχώριζαν, ά-κόμα ζεστά ως πέρα στην πόρτα.

—Εφιάλτης θάνα! Ψιθύρισε ο Μάρκ Κόνραντ. Έψαξε το κορμί του για να βεβαιωθεί πώς εινε έάπνιος κι' έτρεξε σαν τρελλός, άκολουθών-τας τα τραγικά ίχνη. Κι' ως να φτά-ση και ν' άνοιξη την πόρτα του μπά-νιου έαναδσε την Λίντα του, με τα χρυσά της μαλλιά και τα ζουμπού-λια μάτια, όπως την είχε γνωρίσει μικρούλα, στο σχολείο, όπως την εί-χε αγαπήσει. Το χρυσό όνειρο της ζωής του σβύστηκε και νόμισε πώς παραφρονούσε καθώς άνοιξε την πόρ-τα και αντίκρυσε στο μισόφωτο, θου-τηγμένο στο αίμα, ζεστό άκόμα, το πτώμα της αγαπημένης του.

—Λίντα μου! Ψιθύρισε σαν τρελλός κι' έσκυψε να την άγκαλιάσει, να της φουξή πνοή με τα φίλιά του, να την ζωντανέψει. Μά καθώς πήρε στα χέρια το πτώμα, μιά θρανή φωνή βγήκε μέσα από το στήθος του: —Θεέ μου! Θά τρελλάθηκα φαίνε-ται! Είπε η Ντόρις.

—Τούμ! Τούμ! Τούμ! άκούστηκε μέσα στη σιγαλιά.

—Όχι δεν ήταν ο άέρας. Λες κι' έ-να άόρατο χέρι χτυπούσε τον τοίχο.

Ο Κόνραντ πήρε θαθεία άνάσα. Ή μυρωδιά έξακολουθούσε να ύπάρχει; Έτρεξε τότε και σήκωσε τα στρώ-ματα. Βρήκε κάτω από αυτά και στα-δυό κρεβάτια δυο λαστιχένιους σω-λignes από όπου ξεχυνόταν αυτό το μυρωδάτο και ναρκωτικό άέριο. Τους έπληξε και τους έκλεισε.

Ο Κόνραντ ένοιωσε τότε πώς δεν θα ξυπνούσε άν δεν υπήρχε το άνοι-κτό παράθυρο. Που να βρισκόταν ο-μως η Λίντα;

Την είχανε κλέψει; Την είχαν σκο-τώσει όπως και την Ντόρις; Οί σω-λignes με το άέριο φανέρωναν ένα κα-λά ύπολογισμένο και προμελετημένο έγκλημα. Ήτανε θέβαιος τώρα πώς κα-νείς δεν θα του άνοιγε. Δεν έμενες άλλη σωτηρία, παρά να προσπαθήση ν' άποσπάση καμμία θέρυγα από το παράθυρο και να βγί από εκεί.

«Τούμ! τούμ! τούμ!»

Ξαναπήχησε ο κτύπος. Ο Μάρκ Κόνραντ προσπαθούσε ν' αντιληφθή την προέλευσή του. Κάπου, πίσω από τον τοίχο. Και κάποια έλπίδα γενν-...

«Τούμ! τούμ! τούμ!»

Και έτσι ξυπόλυτος καθώς ήταν και καταματωμένος, άρμης μέσα στο ύπόλοιπο σπίτι φωνάζοντας: —Νόρκρος! Ρόκι! Για τ'όνομα του Θεού! Νόρκρος!

Το γερό του χέρι έπιασε το μπράυ-...

Έτρεξε κοντά στο κρεβάτι, έσκυψε και ψιθύρισε:

—Ντόρις!

Κάποια αδιόρατη άνάσα φούσκωνε το στήθος της νέας. Έβαλε τ' αυτί του στην καρδιά της. Η Ντόρις Ρέυ-νολτς ζούσε ακόμα. Ήτανε φίλη του Χάρβεϊ Νόρκρος και της γυναίκας του. Τους είχε καλέσει και τους τέσ-σερις ο Ρόκ στην έξοχική του βίλλα να περάσουν λίγες ήμέρες.

Ο Κόνραντ κατέφυγε πάλι στην έ-ξωπορτα. Άλλά το ίδιο αποτέλεσμα Πήρε ένα ποτήρι έβαλε μέσα λίγο λικέρ, και το έρριξε στα σπείνα χεί-λη της νέας. Το ποτό έκαμε την έ-νέργειά του. Τα μεγάλα της μάτια ά-νοιξαν. Τα χείλη της σάλεψαν και κά-τι ψιθύρισε. Ο Μάρκ Κόνραντ έσκυ-ψε ακόμα πιο πολύ. Κάποιες λέξεις άρπασαν τα αυτιά του ενώ τα μάτια του διαστέλλονταν με φρίκη.

Η πνοή σβύστηκε σιγά - σιγά. Ο Μάρκ Κόνραντ σκέπασε με το μετα-ξωτό πάπλωμα το πρόσωπο που έ-μοιαζε με μαρμαρένο λουλουδι κι' ύ-στερα κάθισε να σκεφθή.

«Τούμ! τούμ! τούμ!» άκούστηκε μέσα στη σιγαλιά.

—Όχι δεν ήταν ο άέρας. Λες κι' έ-να άόρατο χέρι χτυπούσε τον τοίχο.

Ο Κόνραντ πήρε θαθεία άνάσα. Ή μυρωδιά έξακολουθούσε να ύπάρχει; Έτρεξε τότε και σήκωσε τα στρώ-ματα. Βρήκε κάτω από αυτά και στα-δυό κρεβάτια δυο λαστιχένιους σω-λignes από όπου ξεχυνόταν αυτό το μυρωδάτο και ναρκωτικό άέριο. Τους έπληξε και τους έκλεισε.

Ο Κόνραντ ένοιωσε τότε πώς δεν θα ξυπνούσε άν δεν υπήρχε το άνοι-κτό παράθυρο. Που να βρισκόταν ο-μως η Λίντα;

Την είχανε κλέψει; Την είχαν σκο-τώσει όπως και την Ντόρις; Οί σω-λignes με το άέριο φανέρωναν ένα κα-λά ύπολογισμένο και προμελετημένο έγκλημα. Ήτανε θέβαιος τώρα πώς κα-νείς δεν θα του άνοιγε. Δεν έμενες άλλη σωτηρία, παρά να προσπαθήση ν' άποσπάση καμμία θέρυγα από το παράθυρο και να βγί από εκεί.

«Τούμ! τούμ! τούμ!»

Ξαναπήχησε ο κτύπος. Ο Μάρκ Κόνραντ προσπαθούσε ν' αντιληφθή την προέλευσή του. Κάπου, πίσω από τον τοίχο. Και κάποια έλπίδα γενν-...

«Τούμ! τούμ! τούμ!»

Και έτσι ξυπόλυτος καθώς ήταν και καταματωμένος, άρμης μέσα στο ύπόλοιπο σπίτι φωνάζοντας: —Νόρκρος! Ρόκι! Για τ'όνομα του Θεού! Νόρκρος!

Το γερό του χέρι έπιασε το μπράυ-...

νήθηκε μέσα του.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

—Λίντα! Λίντα! είπε με ήρεμη φωνή. 'Αλλ' άμέσως οί κτύποι σταμάτησαν.

Ο νεος είχε την αίσθηση πώς τον έβλεπαν άόρατα μάτια. Έτρεξε και έσβυσε τó φώς. Καί τότε, ώσάν από σύνθημα, ένα άπαισιο γέλιο ξεχύθηκε από τούς τοίχους. Είδε τότε να ύποχωρηί ο τοίχος πλάι στο μπάνιο, όπου είχαν αφήσει την Ντόρις να ξεψυχήσει και να γεμίσει τó δωμάτιο ξαναγαλάζιο φώς. Σφίγγοντας τις γροθιές του έριξε όλο του τó βαρο, στον χώρο που άνοιξε και μόλις πρόλαβε να σωθή από τη σύνθλιψη. Γερές σιδερένιες θέρμες μπήκαν στη θέση ενός μέρους τού τοίχου...

Από εκεί ο Κόνραντ μπόρεσε να δει σ' ένα άλλο δωμάτιο τού κάτω πατώματος. 'Η φωνή του επάγωσε στο λάρυγγά του και ό ίδιος άρχισε να τρέχει ποτάμι στο μέτωπό του. Τό κάτω δωμάτιο έμοιαζε με χειρουργείο. 'Ενα σώμα ήταν ξαπλωμένο πάνω σ' ένα τραπέζι σκεπασμένο από πάνω ως κάτω με ένα σεντόνι.

Σχεδόν άμέσως διέκρινε τρία πρόσωπα με μάσκες. Τά πονεμένα μάτια τού Κόνραντ σπηλώθηκαν στον ένα, τον ψηλότερο, με τά άσπρα μαλλιά που ξεχώριζαν κάτω από τó σκούφο του.

Ο καθηγητής Ρώκ! ψιθύρισε. Ο Ρώκ σήκωσε ψηλά τó κεφάλι και τά μάτια του άστραψαν. Άνοιξε τó στόμα και ή φωνή του άντήχησε άργή και θραχνή:

—Αυτό θρίσκεσαι, Κόνραντ; Πρόσεξε λοιπόν να δεις τί γίνεται εδώ. Καί πού είσαι άκόμα; Βρισκόμαστε στην άρχή και στο δικό σου τó χέρι είνε άν θα προχωρήσουμε ή όχι.

Τά μάτια τού Κόνραντ πλανήθηκαν στο φοβερό δωμάτιο. Δεμένο χερσών πόδα και φιαωμένο ξεχώρισε πάνω σέ μία καρέκλα τόν Νόρκρος! Φαινότανε πώς έκανε προσπάθεια να λυτρωθή. Μιά θρυσιά έξφυγε από τó στόμα τού Μάρκ Κόνραντ. Προσπάθησε να θρη τις κατάλληλες λέξεις.

—Ρώκ! Τί τρέλλα είνε τούτη; Για τόνουα τού Θεού! 'Εγινε φονικό! Πού βρίσκεται ή γυναίκα μου, Ρώκ; Δέ έβλω τίποτ' άλλο. Άν αυτό είνε έκθιασμός, πές μου το! Θά πληρώσω. Τί θέλεις; Όσα θέλεις! Λίντα! Λίντα!

Νά άκουσε τάχα τó θόρυβο της φωνής του τó σκεπασμένο κορμί; Καί πάλι τó δαιμονιακό γέλιο τού Ρώκ άντήχησε:

—Καλέ μου φίλε, Κόνραντ, ή γυναίκα σου ζή. 'Ισως άργότερα να επιθυμήσει να μη ζούσε. Καί αυτό θά τó δούμε. Για λέγε μου τώρα, Κόνραντ, πόσα πληρώνεις για τó ένα ώραιό χέρι της γυναίκας σου;

—Θέ μου! φώναξε ο Κόνραντ. Τρελλάθηκες, Ρώκ; Δέν φτάνουν όσα έγιναν; Λέγε πόσα θέλεις. Πόσα;

Νά ήταν τó τρεμουλιασμά τού γαλάζιου φωτός ή να κινήθηκε τó σκεπασμένο πρόσωπο πάνω στο χειρουργικό τραπέζι;

Τά πόδια τού Χάρβεϋ Νόρκρος χτύπησαν τó πάτωμα. Σήκωσε πάνω τά μάτια του λές και κάτι ήθελε να πη στον Κόνραντ.

Ο Ρώκ ξανάπαι;

—Άχ, φίλε μου Κόνραντ! Πρέπει πρώτα να όρίσουμε τη θάσι πάνω στην όποία θά μπορέσει να διαπραγματευθής μαζί μου. Κύτταξε καλότερα φίλε μου! Καί έδωσε μία γρήγορη διαταγή.

Οί βοηθοί του κινήθηκαν πρός τó τραπέζι. Ο Ρώκ πήρε μία χειρουργική σμίλη. Σήκωσε ξαφνικά τó σεντόνι σέ μιάν άκρη. Οί άλλοι έφίρσαν κοντά μιάν άσπρη λσκάνη.

—Θέέ μου! Ρώκ! Μή! Μή! Μή! διαβολος να σέ πάρη! Μή! Μή! Μή! φώναξε ο Κόνραντ σάν τρελλός.

—Λίντα! Λίντα μου! Θέ μου! Λίντα!

Ο λαιμός του σφίχτηκε. Τά λόγια άρχίζανε να μη θγαίνουν από τó στόμα του. 'Η σμίλη άστραψε κάτω από τó χέρι τού Ρώκ. 'Η μυτερή της αίχμη τρύπησε τó λευκό θελουδένιο δέρμα και μπήχτηκε μέσα στην κόκκινη σάρκα. Από πάνω ο Κόνραντ έκανε σάν τρελλός. Με τά χέρια του τραβούσε μία σιδερένια βέργα ως πού την έσπασε.

Ότόσο τά χέρια τού Ρώκ έξακολουθούσαν άτάραχα τη δουλειά τους...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Πάνω στο κρινένιο δάχτυλο τού ώραιού χεριού της κοπέλλας, ο Μάρκ Κόνραντ ξεχώρισε τó μεγάλο, τετράγωνο σμαράγδι, οίκογενειακό κειμήλιο, πού χάρισε στή γυναίκα του τη μέρα τών γάμων τους. Καί κάτω απ' αυτό, τη χρυσή βέρα πού έφερε τó όνομά του. 'Υστερα ο Ρώκ έκισε με τó χειρουργικό του μαχαίρι τó λευκό μπράτσο της νέας. Καί μετά πήρε στα χέρια του άλλο έργαλείο. Τό κόκκαλο έκανε κράκ.

—Ότι θέλεις, Ρώκ! ούρλιαζε από πάνω ο Κόνραντ. 'Ενα έκατομύριο! Διό έκατομύρια! Όσα έχω, Ρώκ! Στά δίνω όλα! Στά κάνω δωρεά! Πάρε την περιουσία μου και φύγε! Λυπήσου τη γυναίκα μου! Λίντα! Γλυκεία μου!... 'Ο διάβολος να σέ πάρη, Ρώκ, δέν άκούεις!

Τά λόγια πνίγηκαν μέσα στο στόμα του. Τό πρόσωπο τού καθηγητού Ρώκ έβλεπε κάτω. Τό αίμα έσταζε, έτρεχε από τó χέρι κι έπεφτε μέσα στην άσπρη λεκάνη. Στο χέρι του ο καθηγητής κρατούσε τó σπασμένο χέρι της νέας και τó σήκωσε σάν τρόπαιο, κυττώντας τó πώς θά κύταζε τó θηρίο τó θήραμά του.

Τό ώραιό χέρι της Λίντας! 'Η Λίντα έμεινε άνάντηρη για όλη της τη ζωή.

Σά χείμαρρος θγαίνει από τó στόμα τού Κόνραντ οί κατάρες. Δέν ήξερε τί έλεγε. 'Εκανε σάν τρελλός. Καί τότε έξέσπασε τó μανιασμένο γέλιο τού Ρώκ.

—Βλέπεις, φίλε μου, είπε, δέν ζητούμε την περιουσία σου. Όπως είνε τώρα, μπορέσει να την πάρης για ένα έκατομύριο. 'Ενα έκατομύριο μετρητά. Δέν είμαστε δά και πλεονέκτες! Συμφωνείς ή θέλεις να δης κι άλλα;

Ο Μάρκ Κόνραντ ούρλιασε. Από τόν πόνο χτύπησε με λίσσα τις γροθιές του στα σίδερα. Κόντευε να τρελλαθή. Καί πάλι άντήχησε ο χτύπος: «Τούμ! τούμ! τούμ!»

Από πού έρχότανε; Σήκωσε τó κεφάλι να δει. Τίποτα. Άλλά καθώς ανακύνταξε μία κραυγή δυνατή έξφυγε από τó στήθος του. Τό πρώτο φορείο είχε φύγει. 'Ενα δεύτερο φο.

ρείο ήταν στη θέση του και εκεί πάνω κοιμώταν ήσυχη, άνυποψίαστη, γλυκεία και ώραία σάν λουλούδι ή άξιολάτρευτη γυναίκα τού Μάρκ Κόνραντ, ή Λίντα.

Τό τελλό γέλιο τού Ρώκ άντήχησε πάλι. Ο Κόνραντ είχε γίνει έρείπιο. Δέν ήξερε άν ήταν τρελλός ή όχι, άν έβλεπε έφιαλτικό όνειρο ή όχι.

—Βλέπεις, καλέ μου φίλε, Κόνραντ, φώναξε ο καθηγητής. Αυτό ήταν άπλό μάθημα. Μά αυτό θά πάθης άν δέν τά κανονίσης έτσι, ώστε να μού φέρη ο φίλος σου Νόρκρος ένα έκατομύριο λίρες, μετρητά. 'Η γυναίκα σου δέν έχει πέσει τίποτα. Άλλ' άν δέν παραδεχθής τούς όρους μου χωρίς να θγάλης μιλιάρ, θά πάθης κι αυτή τά ίδια με την άλλη πού είδες. Θά την σμιλέψω, και θά παρακολουθήσης μονάχος σου την τέχνη μου, κομμάτι, κομμάτι...

—Λίντα! φώναξε ο Κόνραντ. Λίντα! Θά πληρώσω, Ρώκ! Στ' όρκίζομαι θά πληρώσω! Μην άγγίξης την γυναίκα μου!

Τά ώραία χέρια της Λίντας ήταν άπείραχτα. Από τά δαχτυλά της λείπανε μονάχα τά δαχτυλίδια.

—Τό πιστεύω πώς θά πληρώσης, φίλε μου Κόνραντ, είπε ο Ρώκ. Θά στείλω να σέ φέρονε κάτω. Πρέπει να δώσης οδηγίες στον Νόρκρος πώς θά φέρη τó έκατομύριο.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Ο Μάρκ Κόνραντ έσφιγγε τó μέτωπό του. Προσπάθησε να συγκεντρώση τις σκέψεις του. Ξαφνικά ένας τοίχος έτρεξε. Καί ένα θήμα άντήχησε πίσω του.

Τινάχθηκε. Τό γαλάζιο φώς έδειξε πίσω του, σχεδόν πάνω από τόν ώμο του, ένα καταβεβλημένο πρόσωπο. Τά μάτια του πετούσανε φλόγες. Ο Κόνραντ έτοιμαζόταν να καταφέρη τη γροθιά του όταν τά λεπτά δαχτυλά τού άγνωστου τού έκαναν νόημα να σωπάση και μία φωνή ψιθύρισε:

—Σιγά, Μάρκ! 'Εγώ είμαι ο Τόμ! Ο Τόμ Κόνλεϋ! Άκούς; Μη μιλάς μην άκούσουνε πώς θρίσκομαι εδώ.

—Ο Τόμ Κόνλεϋ, ρώτησε με ψιθυρο πού μόλις άκούγότανε ο Μάρκ Κόνραντ.

Πρίν από δυό μήνες ο Τόμ Κόνλεϋ και ή αδελφή του Μπέτυ είχαν έξαφανισθή. Είχαν πάει θαρκάδα στον ποταμό, αλλά μόνον ή θάρκα τους άνευρέθηκε. Παρ' όλες τις έρευνες τά πτώματά τους δέν φάνηκαν πουθενά. Όλοι όμως έπίστεψαν ότι τά δυό άδέλφια είχαν πνιγί.

Από κάτω ο Ρώκ και οί άλλοι έκινούντο. Τό πρόσωπο της Λίντας τó σκέπασαν με σεντόνι. Έλυσαν και τόν Νόρκρος. Τό χέρι τού Κόνλεϋ έσφιξε τó μπράτσο τού Μάρκ και ή φωνή του άντήχησε σάν ψίθυρος:

—Μη τούς πιστεύεις, Μάρκ. Θά την κόψουν ό,τι κι άν κάνης. 'Εγώ τρελλάθηκα, Μάρκ... Είδα... Θεέ μου! Είδα να κόβουνε την Μπέτυ κομμάτια. Τούς έδωσα έκασό χιλιάδες, αλλά την κόψανε. Με κράτησαν έμένα, ως πού να ξαναβρω τó λογικό μου και να τούς φέρω πού πολλά λεπτά... Είχα τρελλαθή, Μάρκ... Βδομάδες δέν θυμάμουν τίποτα. Τότε σάς είδα έσένα και την Λίντα. Καί μού ξανάρθε ή μνήμη. Θυμήθηκα πάλι ποιός είμαι. Όρες τώρα προσπαθούσα ν' άνοίξω τόν τοίχο. Άν τούς φέρης λεπτά θά σκοτώσουν την Λίντα, θά μάς

σκοτώσουν όλους μας. Τους άκουσα να τó λένε. Θά μάς ξεμπερδέψουνε μόλις πάρουνε τά λεπτά σου... Δέ θέλουν υστερ' από αυτά να θυούμε άπό δώ ζωντανοί. Γρήγορα, Μάρκ! 'Ελα μαζί μου!

Σάν τρελλός ο Μάρκ τόν άκολούθησε, μέσα στον τοίχο και κατέβηκαν κάτω στενά σκαλοπάτια.

ΜΙΑ ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΗ ΠΑΛΗ

Σπιθαμή πρός σπιθαμή τó άνοιγμα τού τοίχου πού έβλεπε στο κάτω δωμάτιο άρχισε να ξανακλείνη. Ο Μάρκ Κόνραντ άκολουθούσε τόν Τόμ Κόνλεϋ. Οί δυό νέοι έφτασαν έρποντας άπό τη στενή σκάλα στο «χειρουργείο». Άκούσαν τόν Χάρβεϋ Νόρκρος να φεύγη λέγοντας σέ φιλικό τόνο στον Ρώκ:

—Όταν θά πάρω τά λεφτά...

Ο Ρώκ και οί άλλοι δυό βοηθοί του θρίσκονταν άκόμα στο δωμάτιο. Τό σκεπασμένο φορείο με τη ναρκωμένη Λίντα είχε σπρωχθή παράμερα. Τό φορείο με την άλλη νέα θρυσιά ένε κοντά στον τοίχο. Τό άκρωτηριασμένο χέρι ξεχώριζε πεσμένο κάτω. Ο Μάρκ Κόνραντ είδε πώς δέν ήταν αιματωμένο. Καί πλάι του θρισκόταν ή άσπρη λεκάνη με τó μουσκεμένο μ' αίμα ή κάποιο άλλο παρόμοιο χημικό υγρό σφουγγάρι, πού ο Ρώκ κρατούσε στο χέρι με τρόπο πού να μη φαίνεται για να ξεγελάση τόν Κόνραντ και να τόν κάνει να φαντασθή πώς έπρόκειτο για σώμα άληθινό.

Οί δυό νέοι, άναγκάστηκαν να έμφανιστούν γιατί τούς ύπεχρέωνε σ'

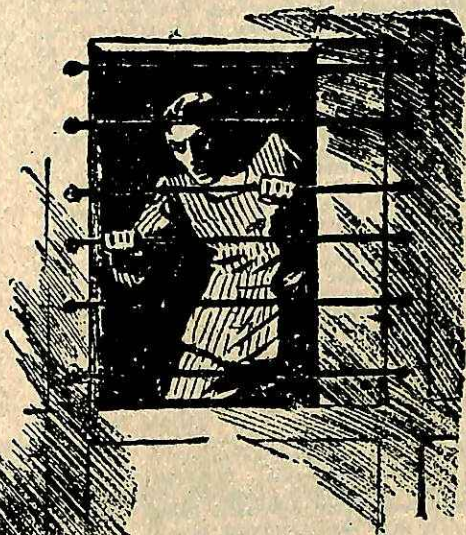
αυτό ο τοίχος πού έκλινε. Άλλά δέν κατέβηκαν ήρεμα. Έπεσαν κυριολεκτικά πάνω στους άλλους.

Από τó στόμα τού Ρώκ, έξφυγε μία θρυσιά και πήγε ν' άρπάξη τη σμίλη πάνω από τó σεντόνι της Λίντας. Ο Τόμ Κόνλεϋ είχε γλυτορήσει χάμα. Οί δυό βοηθοί έπεσαν πάνω στον Μάρκ Κόνραντ και θαρούσαν γροθιές στο κεφάλι του. Άλλ' αυτός έσκυψε με τρόπο και άρπαξε κάποιο σφυρί πού ξεχώρισε. Τό άναίσθητο σώμα της Λίντας έπεσε κάτω. Ο Ρώκ ώρμησε να μπήξη τη σμίλη στο λαιμό της. Άλλά μία τρελλή φωνή άντήχησε:

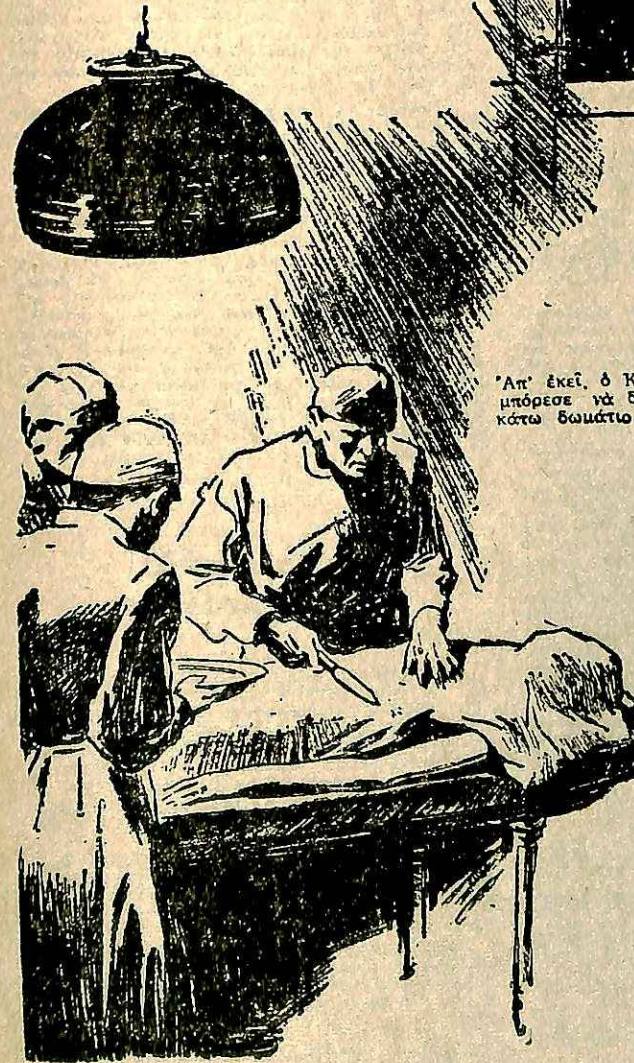
—Μπέτυ! Θέλει πάλι να με σφάξει!

Καί τó σώμα τού Τόμ Κόνλεϋ έπεσε, θαρπύ σάν καταπέλτης άνάμεσα στο χέρι τού καθηγητή και τó σώμα της νέας. 'Η σμίλη μπήχτηκε βαθιά μέσα στον ώμο του.

Ο Μάρκ Κόνραντ χτυπούσε με τά δυό χέρια, γροθιές με τó ένα, σφυ-

Απ' εκεί, ο Κόνραντ μπόρεσε να δει στο κάτω δωμάτιο όπου...

ριές με τó άλλο, όπου εύρισκε, στα τυφλά, αίματα τρέξανε από τη μύτη τού ενός, καθώς έφαγε τη σφυριά στο κεφάλι και έπεφτε και τó γόνατο τού Κόνραντ άκούμπησε γερά στο στομάχι τού δεύτερου βοηθού, για να τόν αφήση κι αυτόν άναίσθητο κατά γής. Στο μεταξύ ο Ρώκ, μη μπορώντας να θγάλη τó μαχαίρι πού έμοιαζε με χειρουργική σμίλη από τόν λαιμό τού Κόνλεϋ για να τó ξαναχρησιμοποιήση, γύρισε κατά τó χειρουργικό τραπέζι. Όλη ή φρίκη πού είχε νοιώσει πρώτύτερα ο Μάρκ Κόνραντ ξαναγέμισε την καρδιά του καθώς είδε τó σώμα της Λίντας πλάι στον πληγωμένο Τόμ Κόνλεϋ, κατάρχαμα,

Τά χέρια του είχανε σπάσει στο με-
ταξύ. Άλλ' αυτό δέν τόν έμπόδισε να κάνει μία θουτιά κάτω από τó τραπέζι. Άρχισε να θαράη σφυριές στα πόδια τού Ρώκ. Μά και ο Ρώκ θαρούσε με τó μαχαίρι τó χέρι πού τόν έκανε να χάνη την ίσορροπία του. Ο Κόνραντ προφύλαγε με κάθε θυσία τó κεφάλι του και τó λαιμό του από τó φονικό λεπίδι τού Ρώκ. Τό μάτι του ξεχώρισε μία κασόνα με μυτερά, κοφτερά χειρουργικά εργαλεία. Μ' όση δύναμη τού άπέμενε, σάν τρελός από τόν πόνο και την άγωνία άρπαξε όσα λεπίδια μπορούσε και τά σφεντόνισε μ' όρμη κατά πρόσωπο τού καθηγητή. Ο Ρώκ κλονίστηκε. Τό πρόσωπό του έγινε μία κόκκινη μάζα. Νέα φούχτα από λεπίδες δέχτηκε και αυτή τη φορά σαριάστηκε. Τότε ο Μάρκ Κόνραντ έπαψε να χτυπά. Σκούπισε τó αίμα από τά μάτια του. Πέρα σέ μία γωνία είδε τόν Χάρβεϋ Νόρκρος πού είχε βγή έξω, καθώς αυτός με τόν Κόνλεϋ έμπαιναν και δέν ήταν παρών στην άρχή της σκηνής, να κυλιέται σέ μία θανάσιμη πάλη σώμα με σώμα με τόν Τόμ. Όπου να τρέξη ως εκεί, ο Νόρκρος έθγαλε έναν επιθανάτιο ρόγχο. Ο Τόμ Κόνλεϋ τού έμπηξε κατά-
στηθα τó μαχαίρι πού είχε μπήξει προηγουμένως στον δικό του ώμο ο Ρώκ, τó μαχαίρι πού είχε σκίσει την τρυφερή σάρκα της Μπέτυ Κόνλεϋ. Τό αίμα σου μου τó πλήρωσαν οί δολοφόνοι σου! είπε ο Τόμ και έφυγε. Ο Μάρκ έσπρωξε μία καρέκλα και τόν βοήθησε να καθήση.

—Έλα, φίλε μου. Πολύ καλά! Πολύ καλά! τού είπε για να τόν ένθαρρύνη ο Κόνραντ. Τό μυαλό του ξεκαθάριζε πάλι. Γονάτισε, άγκάλιασε με τά πονεμένα του χέρια την Λίντα και την φίλησε τρυφερά. Τά ζουμπουλιά της μάτια άνοίξανε σιγά - σιγά. Καί την ξαναφίλησε.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΣΩΟΙ!

Μέσα στην πρωινή δροσιά τó άμάξι τούς έπαιρνε μακριά από την έρμηκή βίλλα τού καθηγητή Ρώκ. 'Ενα τηλεφώνημα τού Μάρκ Κόνραντ έφερε την άστυνομία, πού συνέλαβε τόν Ρώκ θραεία τραυματισμένο και τούς δυό βοηθούς του. Τό ζευγάρι, μαζί με τόν Τόμ Κόνλεϋ κουβέντιαζε. Ο Τόμ ήταν σάν άρρωστος, μά είχε ξαναβρή στην έντέλεια τó λογικό του.

—Ξέρεις, Τόμ, έξήγησε ο Κόνραντ, ή Ντόρις πρίν να πεθάνη μού είπε πώς ο Νόρκρος ώργάνωνε μαζί με τόν Ρώκ τούς φοβερούς αυτούς έκθιασμούς και τά έγκλημάτα. Την Ντόρις την σκότωσαν γιατί ήθέλησε να υπερασπίση την Λίντα. Είχε σκοπό να παραστήση πώς ήταν κι' αυτός θύμα. Δέν ήθελε να μάς σκοτώση ο Ρώκ. Μόλις θά μοιραζόντουσαν αυτοί τά λεφτά μου θά έρχότανε να με συναντήση, λέγοντας πώς έξέφυγε τάχα και πώς ήταν φίλος μου...

ΛΩΡΕΝΣ ΝΤΟΝΟΒΑΝ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

* Τό ίδιο άνθος κάνει τó μέλι της μέλισσας και τó δηλητήριο της σφή-
κας.
* 'Η άρετή είναι ή έσωτερική καλλο-
νή.
* Τό άπλό είναι τó δυσκολότερο πράγμα στον κόσμο. Είναι τó έσχασ-
το όριο της πείρας και ή τελευταία της μεγαλοφυίας προσπάθεια. Γ. Σάνδη

ΖΩΝΗ και Ημέρα

Ο κόκορας πάντοτε κοκορευόταν

Ο γνωστός σαρ-κόκορας είναι από τα κοινοτέρη κατοικίδια πουλιά, ο άπαρά-ητος κάτοικος του κοκορεσιού που περιλαμβάνει λίγες ή πολλές κόττες.

Η καταγωγή του είναι άρχαία και οι πρόγονοί του είδαν το φως στην άπέραστη Άσία με τα ξηλωτικά μέρη της και τους ξηλωτικούς λαούς της, με τα ιδιόρρυθμα ήθη και έθιμά τους.

Ως έθνος Άσιάτικη δεν υποπόρεσε παρά να πάρη και ώρισμένες συνήθειες από τους ανθρώπους-πατριώτες του, κι' όχι μόνον αυτό, αλλά να ακολουθήση ποτά και τα έθιμά τους. Έτσι, τον συναντούμε πάντοτε να περιστοιχίζεται από χαρμί θηλυκόν.

Αν και η πολυγαμία καταργήθηκε στα περισσότερα μέρη της πατρίδος του, αυτός εξακολουθεί να έχη το χαρμί του, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες των κοινωνολόγων και των φεμινιστικών συλλόγων, που ανασχυρίζουν τ'σα δικαιώματα στον άντρα και την γυναίκα, κι' ως άλλος Άσιάτης σαυρόσημο του παλαιού καλού καιρού δεν επιτρέπει στάς συζύγους του να έχουν σχέσεις, να ελευθερώνουν και να συνοδεύονται από άλλον διόφύλον του.

Ίσως από αυτό τον φιλογυνισμό του πήρε κι' εκείνο το άγρυφο ύφος που έχει καθώς και την ιδιαιτέρα τέρψη που αισθάνεται για καυγά. Αύτη την αδυναμία του την εξέμεταλλεύθησαν οι εξυπνότεροι Άσιάται, που ποτέ δεν άφησαν καμμία ευκαιρία να πάη χαμένη και λανσάρησθ' πρό πολλού έκτοντάδων έτών τις περιφημες κοκορομαχίες που ύστερα από χρόνια και για ώριμένο διάστημα ήταν πολύ της μόδας και στην Εύρωπη.

Οι κοκορομαχίες ήταν από τα αγαπητότερα θέαματα των αρχαίων Έλλήνων καθώς και των Ρωμαίων, με μεθοδικά και με μεγάλη μαεστρία εξέτελούντο στην Άσία και ίσως στο άχανο Ούρανο Κράτος, την Κίνα.

Οι Κινέζοι, αυτός ο άταρχος μικρόσωμος, κιτρινογάλλος λαός, με τα χιλιά προτερήματα και ελαττώματα και τις τόσες ιδιόρρυθμες, πρωτότυπες και αξιολογώμαστες δεξιότητες, παρέλασε τον φούσι καυγάτζη κόκορα, τον σπουδαίο κατάλληλο, τον προπόνησε και τον παρέδωσε τελείο στην κοινή θέα.

Περίφημος ήταν οι κοκορομαχίες της πόλεως Τσι-Τσι-Τσι κοντά στο Τσιέν-Τσιέν, όπου έπαίζοντο μόνον μεγάλα χρηματικά ποσά, και τότες ήταν ο φανατισμός των παικτών, που όταν τα έχαναν όλα στοιχημάτιζαν κι' αυτό το κεφάλι τους που ο νικητής άτάρχος και ασυγκίνητος Κινέζος τους το έκωβ' σαν ραπάνι.

Σ' αυτές τις άπαισιες και φοβερές σκηνές έβρεε τέλος ο Αυτοκράτωρ, άπαγορεύοντας έπί ποινή θανάτου, τα στοιχήματα στις κοκορομαχίες. Μά παρ' όλα αυτά εξακολουθούσαν πάντοτε μέχρι της έποχής που οι έσωτερικές διχονοίες άλλαξαν τα περισσότερα ήθη και έθιμα του μυστηριώδους αυτού λαού της άνατολικής Άσίας.

Οι Αιγύπτιοι μεταχειρίσθηκαν τη γάτα στην εξολόθρευση των φειδιών καθώς και των ποντικών. Τόσο δε άναπαύσαν τη γάτα που στο θάνατό τους ντυνόταν στα κατάμαυρα όλη η οικογένεια στην οποία άνηκε, σ' ένδειξη πένθους. Πολλές γυναίκες των Αιγυπτίων ωνομάζοντο «ταμίον» που σημαίνει θηλυκή γάτα.

Σιγά-σιγά η γάτα θεωρήθηκε ως ιερό ζώο από τους Αιγυπτίους και εκπροσωπούσε την Πάχ'ε, σύζυγο του Πτάχ, η οποία από θεά-λαίνα μεταμορφώθη σε θεά-γάτα και μετωνομάσθη Μπάστ. Τις ιερές γάτες, όταν πέθαιναν, τις θαλάσμωναν, οι δε μούμιες

τους εφυλάσσοντο μέσα σε όπνιες κρυπτες. Στη Βουδάστη θρέθηκε ο περίφημος ναός της Μπάστ όπου ύπήρχαν οι τάφοι εκατοντάδων γατών.

Ως θεά-γάτα, παριστάνετο και η Μόνι, γυναίκα του Αμμωνος και η κυρία του Ούρα, που, και λόγω της ιερότητας της αυτής εύγλυπτες και άνεγλωφες παραστάσεις σε έύλα, ομάτα, όρέγχα και πέτρες.

Η γάτα ήταν άγνωστη στους Άσσυρίους και τους Βαβυλωνίους, οι Έβραίοι την γνώρισαν από τους Αιγυπτίους κι' απ' αυτούς τους τελευταίους την γνώρισαν και οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι που την μετέφεραν στην Εύρωπη.

Στην Κρήτη θρέθηκε τοιχογραφία του 12 ή 13ου αιώνος π.Χ. που έρρισκεται σήμερα στο μουσείο του Ηρακλείου (Κρήτης) και παριστάνει γάτα άναπαυόμενη.

Ως κατοικίδιο ζώο η γάτα έγινε γνωστή από το 5ου αιώνα. Σε μία θάση του τέλει άπεικονίζονται δυο νεοί που ο ένας σέρει με το σχοινί ένα σκυλό κι' ο άλλος μία γάτα. Σε μία έπιτύμβιο στήλη, που έρρισκεται στο άρχαιολογικό μουσείο Άθηνών και χρονολογείται από των μέσων του 5ου αιώνα π.Χ. παριστάνεται νεός που παίζει με γάτα.

Οι αρχαίοι Έλληνες, φαίνεται, πως δεν άγαπούσαν πολύ την γάτα, μά την διατρέφον ως κατοικίδιο ζώο χρήσιμο για να εξολοθρεύη τα ποντίκια και τις σαύρες.

Αντίθετα οι Ρωμαίοι άγαπούσαν την γάτα, κι' έτσι έρέθηκε άπεικονισμένη σε πολλά νομίσματα. Σε το μουσείο του Βατικανού άπεικονίζεται πολλές γλυπτικές και πλαστικές Νεαπόλεως (Ιταλίας) έρρισκεται ψηφιδωτό της Πομπηίας που παριστάνει γάτα ξεσχιζόσα ένα όρντι.

Ο Διόδωρος άναφέρει ότι κάποτε σκότωσαν ένα άνθρωπο έπειδή σκότωσε μία γάτα, άν και ο έπίσημο προσάδην με κάθε πρό άνθρωποκτονία.

Κατά τον Πλίνιο, οι Άραβες λάτρευαν μοίμα της που προσκυνούσαν.

Οι Τούρκοι πάντοτε θεωρούσαν τη γάτα την άγαπών. Έπίσης και ο Μωάμεθ θεωρούσε τη γάτα ως εξαιρετικό ζώο κι' άξιο σεβασμού, διηγούνται μάλιστα ότι κάποτε που χάρη, έχασε να πάη στο τζαμί για να προσευχάσθ' την ήουχία της γάτας του που κοιμόταν έξω από την έπίσημη του πόρτα.

Πρό έτών ύπήρχε στο Κάιρο νοσοκομείο ειδικό για τις γάτες. Στην Πάρο ύπήρχε μοναστήρι όπου διατρέφοντο πολλές γάτες που προωρίζονταν για να καταδίδουν τα φει.

Με τη γάτα άπασχολήθηκαν και πολλοί παλαιότεροι, και νεώτεροι ποιηταί, πεζογράφοι, ζωγράφοι, γλυπταί κλπ.

Ο Σιμωνίδης στα ποιήματά του παραξάλλει τις γυναίκες με γάτες. Ο Αριστοφάνης, ο Φαίδρος και ο Θεόκριτος γράφουν σχετικά για το πονηρό και άρπακτικό αυτό ζώο.

Από την άλλη μεριά, πολλοί από τους νεωτέρους, όπως ο Μονταίν ο Φοντενέ, ο Έντγκαρ Πόε, η γυναίκα του Μισελέ ύπήρξαν θαυμαστές και όμνιηταί της γάτας. Ο Μποντελαίρ τραγούδησε σε ιδιόρρυθμους με θαυμαστούς στίχους τη γάτα. Ο Βερλάιν σε γοητευτικούς στίχους παραξάλλει τη γάτα με τη γυναίκα. Ο Πιέρ Λοτι ήταν μανιώδης για τις γάτες, έπίσης ο μεγάλος Τσέχωφ έγραψε στο διηγημά του «Ποιος φταίει» για τη καλοζωία της γάτας.

Από τους Έλληνες, έγραψαν σχετικά για τη γάτα ο Έμμανουήλ Ροΐδης, ο Μπάμης Άννινος, ο Γρηγόριος Ξενόπουλος ο Παύλος Νιρβάνας και άλλοι πολλοί.

Ο γνωστό θαλάσσιος κήτος, το δελφίνι, καθώς γράφουν τα διάφορα συναξάρια και καθώς μαθαίνουμε απ' τις διάφορες παραδόσεις ήταν από τα πιο καλά και πιο συμποντικά ζώα, γιατί άμα έβλεπε κάνα άνθρωπο στη θάλασσα που κινούνε να πνιγί, τον έπαιρνε στη ράχι του και τον έβγαζε στην έρη. Έκ'ε' ο σωόμενος άνθρωπος άναπαύδοντας το καλό το έσπρωχνε πάλη στη θάλασσα.

Μία απ' τις πολλές φορές το δελφίνι κοινάλασε, κατά τη συνήθειά του, έναν θαλάσσιον πνιγμένο στην έρη μά εν τώ μεταξύ ο άνθρωπος είχε πεθάνει, κι' έτσι έβρισκε και το δελφίνι στην έρη, άσο που πέθανε.

Φαίνεται πως από το μυστήριον τ' άλλα δελφίνια κι' απ' εκείνο τον καιρό έγιναν σκληρόκαρδα και δεν ξανάπαρναν τους ναυαγούς στη ράχι τους για να σώσουν τη ζωή τους.

Φαίνεται πως από το μυστήριον τ' άλλα δελφίνια κι' απ' εκείνο τον καιρό έγιναν σκληρόκαρδα και δεν ξανάπαρναν τους ναυαγούς στη ράχι τους για να σώσουν τη ζωή τους.

ΕΝ έρω άν είμαι καλά πληροφορημένος, μά νομίζω πως στην Εύρωπη κρ. τάει άκόμα τα σήπια σταούς έξωφρ. νικούς χορούς η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ και στην

Άμεοική οι δυο χαριτωμένες ξεβιδώτες δεν τέτες το σινεμά η Έλινor Πάουελ κι' η Τζιντζερ Ρότζερς. Έί λοιπόν, όλες αυτές οι ιέριες του χορού που κοκορεύονται, άς με συμπαθούν άν τους κακοφανί, δεν πίνουν χαρτωμένα μπροστά στο Ταπί-τά ή το πουλί μπαλλάρνα που ζή και δρ άστη μακρυνή έξωτική πατρίδα του, στις Φιλιππίνες νήσους. Θά μου επιτρέψετε, για μία στιγμή να γίνω ζωγράφος για να σας το παρουσιάσω: Άνάστημα ίσα μ' ένα μέτρο, πόδια κόκκινα της φωτιάς με κατακίτρινα κιχριπαρένια νύχια, σώμα λεπτό, κομψό, εύκνητο με λεπτά, μεταξωτά γκρί μώβ φτερά, με άσημενούς ανδαλαμπές, λαϊμός λεπτός, ψηλός, γαλάζιος με μαύρα στίγματα αούουλωτά και χρυσά πιτσιλάδες στο κέντρο τους, κεφάλι έκφραστικό, καλοσάλεμένο, κατάμαυρο, με άσπρη χιονάτη σκούφια και έμτία έρωτήλα, σαγηνευτικά γκρί-πέρλ. Έδώ τελείων η ζωγραφική μου περιγραφή και γίνουαι για μία στιγμή κριτικός: Έπάνω στο καταπράσινο παχύ στρώσι των μερών εκείνων, που μοιάζει σαν άπέραντο πλουμιστό χαλί, με τα χιλιά σχέδια που σχηματίζονται απ' τους τόσους τύπους των πολύχρωμων λουλουδιών που τα στεφανώνουν τ' άμέτρητα διαμάντια της βροσιάς που κατακάθονται άπάνω τους, δέκα, είκοσι, πενήντα τέτοια πουλιά, όλα θηλυκά, το πρώι μόλις γλυκοχαράξη και το θράδυ μόλις μωσκοκτενιάσθ', άρχίζουν το χορό. Άπέναντί τους στέκει ένα άρσενικό που δεν σάς κάνει καμμία έντύπωσι γιατί έχει ένα συνθηγομένο στακί χρώμα, μά τί σχέση έχει η έξωτερική φτωχή και μισοκακόμορη έμφάνισι μπρός στο ταλέντο που κρύβει μέσα του. Και τι ταλέντο, μουσικό και ρυθμικό ταλέντο πρώτης τάξεως που θά το ζήλευσε κι' ο μεγαλύτερος μαέστρος, γιατί αυτός διευθύνει με το χτύπημα του δεξιού του ποδιού τις μπαλλάρνες-πουλιά κι' αυτός έμψυχώνει και τονίζει με χαρακτηριστικές κινήσεις το κεφάλι του κι' έν άνάγκη κι' όλου του του σώματος τις χορευτικές κινήσεις τους.

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Έκείνοι που άπηλάσαν το μπαλέτο των Ταπί-τά ή πουλιών μπαλλάρνες, στο ήλιο σάλεμα του ήλιου που χρωματίζει σε μενιοτικές, ασύλληπτες άποχρώσεις το λουλουδέσιο περιβάλλον των Φιλιππίνων νήσων, δεν μόρεσαν πιά να εύχαριστήθουν με τις ασύλληπτες χορευτικές κινήσεις των δειντών του θεάτρου και του σινεμά.

Τώρα στις ρυθμικές, άρμονικές, έξωτικές κινήσεις των πουλιών-μπαλλαρνών, άν προσέθετε και τα άτέλειωτα σ' άποχρώσεις κι' άνταύγειες χρώματα τους και το χαριτωμένο κορμί τους θά δικαιώσετε τους θαυμαστές των Ταπί-τάς Δυστυχώς που τα πουλιά αυτά δεν ζουν έξω από την πατρίδα τους, ούτε στην αιχμαλωσία, και γι' αυτό μπορούν να μένουν ήσυχοι οι άγαπήτες μου δεινότες του χορού, ότι δεν άπάρη φόδος να χάσουν το σουέ τους και να άπελπισθουν από την τέχνη τους...

Η αδελφή Ναθάλια

Ένας έκκλησιαστικός Ισπανικός
δρϋλος υπό
ΝΤΕΛΙΑ ΑΝΤΑΜ

Άλλοτε στην Άνδαλουσία, στη γωνία ενός άνηφορικού δρόμου, ήταν ένα μοναστήρι των Φραγκισκανών, εξακουστό για τον σεβασμό που ένέπνεε ή έπιβλητική θέα ενός μεγάλου σταυρού επάνω απ' την τεράστια πόρτα και μιάς πελώριας καμπάνας, που τακτικά έσήμαινε, δυο φορές την ήμερα, καλώντας τους εύσεθείς των πέριξ σε προσευχή.

Στην άκρη του μοναστηριού ήταν ή έκκλησία, που ή πόρτα της, με τα τρία μαρμαρίνα σκαλοπάτια, δεν έκλεινε ποτέ. Γύρω ήταν κατάσπαρτες πεδιάδες, δένδρα καρποφόρα και έννας άπεριποίητος δρόμος γεμάτος σκόνη.

Μιά έναστρη φθινοπωρινή θραυά, στο βάθος της έκκλησίας, έμπρός σ' έναν θόλο μ' ένα μοναχικό κανδηλι που έφώτιζε την εικόνα της Παναγίας μιάς Παναγίας που άκτινοβολούσε άπό χάρι, θρισκόταν γονατιστή με το ένδυμα της «δόκιμης καλογρηάς», μιά νέα, ως είκοσι χρονών, έκπληκτικής όμορφιάς.

Στη σιγαλιά της νύχτας δεν άκούγονταν παρ ά μονάχα οι στεναγμοί της

νεαρής δόκιμης, που διακόπτονταν που και που απ' τους λυγμούς της, όποτε ξαφνικά άκούστηκε από μακριά, ή τραγουδιστή φωνή κάποιου τροβαδούρου και μαζί ή ήχος του μανδολίνου του. Τα όλο θέρη, πάθος, τόλη και νειάτα τραγούδια του έφθαναν τώρα ως μέσα στην έκκλησία, ως την γονατισμένη δόκιμη, την αδελφή Ναθάλια, που με σταυρωμένα τα χέρια και το μέτωπο στα πόδια της Παναγίας, ψιθύριζε με σπαρακτική, σιγαλή φωνή:

—Παναγία μου! Με βλέπεις, κλάω και σε καθικτεύω για να μ' άρνηθης τη συμπάθειά σου, να μ' έγκυκατέψης στο χαμό μου και μέσα στην άγωνία μου. Η θεία σου μορφή, Παρθένα μου, μέσα στις τόσες της συγκαταβάσεις, άς συμπεριλάβη κι' έμένα τη φτωχή άμαρτωλή που αυτοεξορίζεται από τον όλο σου...

—Ω! Μητέρα μου! λυπήσου κι' εκείνην που θραυετεύει για έναν έρωτά θνητό από την πόρτα της αιώνας σωτηρίας! Αύτη ή φωνή που άκούγεται, έκλιπαρεί τη βοήθειά μου, περιμένει την συνδρομή μου! Άν άμελήσω και δεν τρέξω να τον βοηθήσω θά πεθάνη επάνω στην άκμή της νειότης του! Πώς να ξεχάσω, ω Μητέρα! τις συγκινήσεις που ύπέφερε τόσον καιρό χωρίς καμμιάν έλπίδα και χωρίς κανένα παράπονο, και πώς ν' αντίσταθω και να

νέαρχης δόκιμης, που διακόπτονταν που και που απ' τους λυγμούς της, όποτε ξαφνικά άκούστηκε από μακριά, ή τραγουδιστή φωνή κάποιου τροβαδούρου και μαζί ή ήχος του μανδολίνου του. Τα όλο θέρη, πάθος, τόλη και νειάτα τραγούδια του έφθαναν τώρα ως μέσα στην έκκλησία, ως την γονατισμένη δόκιμη, την αδελφή Ναθάλια, που με σταυρωμένα τα χέρια και το μέτωπο στα πόδια της Παναγίας, ψιθύριζε με σπαρακτική, σιγαλή φωνή:

—Παναγία μου! Με βλέπεις, κλάω και σε καθικτεύω για να μ' άρνηθης τη συμπάθειά σου, να μ' έγκυκατέψης στο χαμό μου και μέσα στην άγωνία μου. Η θεία σου μορφή, Παρθένα μου, μέσα στις τόσες της συγκαταβάσεις, άς συμπεριλάβη κι' έμένα τη φτωχή άμαρτωλή που αυτοεξορίζεται από τον όλο σου...

—Ω! Μητέρα μου! λυπήσου κι' εκείνην που θραυετεύει για έναν έρωτά θνητό από την πόρτα της αιώνας σωτηρίας! Αύτη ή φωνή που άκούγεται, έκλιπαρεί τη βοήθειά μου, περιμένει την συνδρομή μου! Άν άμελήσω και δεν τρέξω να τον βοηθήσω θά πεθάνη επάνω στην άκμή της νειότης του! Πώς να ξεχάσω, ω Μητέρα! τις συγκινήσεις που ύπέφερε τόσον καιρό χωρίς καμμιάν έλπίδα και χωρίς κανένα παράπονο, και πώς ν' αντίσταθω και να

νέαρχης δόκιμης, που διακόπτονταν που και που απ' τους λυγμούς της, όποτε ξαφνικά άκούστηκε από μακριά, ή τραγουδιστή φωνή κάποιου τροβαδούρου και μαζί ή ήχος του μανδολίνου του. Τα όλο θέρη, πάθος, τόλη και νειάτα τραγούδια του έφθαναν τώρα ως μέσα στην έκκλησία, ως την γονατισμένη δόκιμη, την αδελφή Ναθάλια, που με σταυρωμένα τα χέρια και το μέτωπο στα πόδια της Παναγίας, ψιθύριζε με σπαρακτική, σιγαλή φωνή:

—Παναγία μου! Με βλέπεις, κλάω και σε καθικτεύω για να μ' άρνηθης τη συμπάθειά σου, να μ' έγκυκατέψης στο χαμό μου και μέσα στην άγωνία μου. Η θεία σου μορφή, Παρθένα μου, μέσα στις τόσες της συγκαταβάσεις, άς συμπεριλάβη κι' έμένα τη φτωχή άμαρτωλή που αυτοεξορίζεται από τον όλο σου...

—Ω! Μητέρα μου! λυπήσου κι' εκείνην που θραυετεύει για έναν έρωτά θνητό από την πόρτα της αιώνας σωτηρίας! Αύτη ή φωνή που άκούγεται, έκλιπαρεί τη βοήθειά μου, περιμένει την συνδρομή μου! Άν άμελήσω και δεν τρέξω να τον βοηθήσω θά πεθάνη επάνω στην άκμή της νειότης του! Πώς να ξεχάσω, ω Μητέρα! τις συγκινήσεις που ύπέφερε τόσον καιρό χωρίς καμμιάν έλπίδα και χωρίς κανένα παράπονο, και πώς ν' αντίσταθω και να

νέαρχης δόκιμης, που διακόπτονταν που και που απ' τους λυγμούς της, όποτε ξαφνικά άκούστηκε από μακριά, ή τραγουδιστή φωνή κάποιου τροβαδούρου και μαζί ή ήχος του μανδολίνου του. Τα όλο θέρη, πάθος, τόλη και νειάτα τραγούδια του έφθαναν τώρα ως μέσα στην έκκλησία, ως την γονατισμένη δόκιμη, την αδελφή Ναθάλια, που με σταυρωμένα τα χέρια και το μέτωπο στα πόδια της Παναγίας, ψιθύριζε με σπαρακτική, σιγαλή φωνή:

—Παναγία μου! Με βλέπεις, κλάω και σε καθικτεύω για να μ' άρνηθης τη συμπάθειά σου, να μ' έγκυκατέψης στο χαμό μου και μέσα στην άγωνία μου. Η θεία σου μορφή, Παρθένα μου, μέσα στις τόσες της συγκαταβάσεις, άς συμπεριλάβη κι' έμένα τη φτωχή άμαρτωλή που αυτοεξορίζεται από τον όλο σου...

—Ω! Μητέρα μου! λυπήσου κι' εκείνην που θραυετεύει για έναν έρωτά θνητό από την πόρτα της αιώνας σωτηρίας! Αύτη ή φωνή που άκούγεται, έκλιπαρεί τη βοήθειά μου, περιμένει την συνδρομή μου! Άν άμελήσω και δεν τρέξω να τον βοηθήσω θά πεθάνη επάνω στην άκμή της νειότης του! Πώς να ξεχάσω, ω Μητέρα! τις συγκινήσεις που ύπέφερε τόσον καιρό χωρίς καμμιάν έλπίδα και χωρίς κανένα παράπονο, και πώς ν' αντίσταθω και να

νέαρχης δόκιμης, που διακόπτονταν που και που απ' τους λυγμούς της, όποτε ξαφνικά άκούστηκε από μακριά, ή τραγουδιστή φωνή κάποιου τροβαδούρου και μαζί ή ήχος του μανδολίνου του. Τα όλο θέρη, πάθος, τόλη και νειάτα τραγούδια του έφθαναν τώρα ως μέσα στην έκκλησία, ως την γονατισμένη δόκιμη, την αδελφή Ναθάλια, που με σταυρωμένα τα χέρια και το μέτωπο στα πόδια της Παναγίας, ψιθύριζε με σπαρακτική, σιγαλή φωνή:

—Παναγία μου! Με βλέπεις, κλάω και σε καθικτεύω για να μ' άρνηθης τη συμπάθειά σου, να μ' έγκυκατέψης στο χαμό μου και μέσα στην άγωνία μου. Η θεία σου μορφή, Παρθένα μου, μέσα στις τόσες της συγκαταβάσεις, άς συμπεριλάβη κι' έμένα τη φτωχή άμαρτωλή που αυτοεξορίζεται από τον όλο σου...

—Ω! Μητέρα μου! λυπήσου κι' εκείνην που θραυετεύει για έναν έρωτά θνητό από την πόρτα της αιώνας σωτηρίας! Αύτη ή φωνή που άκούγεται, έκλιπαρεί τη βοήθειά μου, περιμένει την συνδρομή μου! Άν άμελήσω και δεν τρέξω να τον βοηθήσω θά πεθάνη επάνω στην άκμή της νειότης του! Πώς να ξεχάσω, ω Μητέρα! τις συγκινήσεις που ύπέφερε τόσον καιρό χωρίς καμμιάν έλπίδα και χωρίς κανένα παράπονο, και πώς ν' αντίσταθω και να

νέαρχης δόκιμης, που διακόπτονταν που και που απ' τους λυγμούς της, όποτε ξαφνικά άκούστηκε από μακριά, ή τραγουδιστή φωνή κάποιου τροβαδούρου και μαζί ή ήχος του μανδολίνου του. Τα όλο θέρη, πάθος, τόλη και νειάτα τραγούδια του έφθαναν τώρα ως μέσα στην έκκλησία, ως την γονατισμένη δόκιμη, την αδελφή Ναθάλια, που με σταυρωμένα τα χέρια και το μέτωπο στα πόδια της Παναγίας, ψιθύριζε με σπαρακτική, σιγαλή φωνή:

—Παναγία μου! Με βλέπεις, κλάω και σε καθικτεύω για να μ' άρνηθης τη συμπάθειά σου, να μ' έγκυκατέψης στο χαμό μου και μέσα στην άγωνία μου. Η θεία σου μορφή, Παρθένα μου, μέσα στις τόσες της συγκαταβάσεις, άς συμπεριλάβη κι' έμένα τη φτωχή άμαρτωλή που αυτοεξορίζεται από τον όλο σου...

μην τρέξω, για να παρηγορήσω εκείνον που τόσο υποφέρει για μένα;

—Εσύ, Παναγία μου, ξέρεις πόσο σ' αγαπώ! Είμαι ή ίδια,, Μητέρα μου, που κάθε θράδυ ένιωθα για μόνη μου χαρά νάρχωμαι μπροστά στη σεβαστή σου εικόνα και να προσεύχομαι! Συγχώρεσέ με! Νά, το πέπλο μου! Νά, το κλειδί του κελιού μου! Τά καταθέτω στα πόδια σου... Άλλά δεν άντέχω πιά... πνίγομαι. Αύτη ή φωνή... με τραβά... με τραβά... Σε χαιρετώ, Μητερούλα μου!... Σε χαιρετώ!...

—Παναγία

φταν από χαρά έτρεξε πηδώντας απ' τ' αλόγο του και σκέπασε με τόν μανδύα του εκείνην πού τόν καλούσε.
— "Ω! Ναθάλια μου! της είπε.
Σε λίγο, κρατώντας την σφιχτά στην αγκαλιά του επάνω στ' αλόγο του, χανόταν προς την κατοικία του, πού, ύστερ' από λίγες ώρες φάνηκαν στο οελινόφως οι πύργοι της...

★

Πέρασαν ξέη μήνες ατέλειωτης ερωτικής κραυγής... Ευχάριστα ταξίδια στην Ιταλία, στη Φλωρεντία, στη Ρώμη... Έκείνος, πάντα χαρούμε-

νος και τρυφερός, έκείνη σκεπτική κι' άφηρημενη... Τα παθητικά χάδια του γόητός της, μ' δλο πού ήσαν τρελλά, μεθυστικά, δεν της έδιναν ώς-τόσο εκείνο πού ήλπιζε νάβρη ή άκόα καρδιά της...

Κι' ένα πρωινό, όταν είχαν γυρίσει στα Γάδεια, ξυπνώντας ξαφνικά, εί-δε πώς ήταν δλομόναχη στο δωμάτιό της, χωρίς νυφικό δαχτυλίδι στο χέρι, χωρίς τη χαρά, τουλάχιστον, κάποιου παιδιού...

Ο έραστής της, πού είχε κορέσει πιά το πάθος του, την εγκατέλειψε... Μ' έναν θαυό στεναγμό, ή νέα ά-

φησε να της πέση ή κάρτα πού της ά-νήγγελλε τη μοναξιά της. Κι' άποφα-σισμένη να μην παρατείνη τη ζωή της, δεν άφησε να κυλήσει στα μάτια της ούτε ένα δάκρυ...

★

"Υστερ' από λίγες ώρες κι' άφου είχε μοιράσει πιά στους φτωχούς ό,τι της άπέμενε, τη στιγμή πού στεκόταν στην άκρη ενός ποταμού, έτοιμη να ριχτεί μέσ' στα όρμητικά νερά του, μιά σκέψις, μιά άδολη ξαφνική σκέψις, την σταμάτησε: ή σκέψις να διή μιάν άκόμα φορά, μιά και μόνη, για έναν ύστατο χαιρετισμό την Παναγία στην όποία μπροστά συνήθιζε να γονυπετή, την Παναγία με την άκτινόβολη χάρι και τη συγκαταβατική μορφή.

Ντυμένη τώρα, σαν ζητιάνα, με κουρέλια, και παίρνοντας μαζί της λίγο ψωμί για τόν δρόμο, τράβηξε προς τó μοναστήρι, ή καλύτερα προς την έκ-κλησία του, γιατί δεν μπορούσε πιά να ξαναγυρίση ανάμεσα στις παλές συναδέλφους της.

"Υστερ' από πορεία λίγων ήμερών και καθώς ένύχτωνε μ' έναν έναστρο και πάλι ούρανό, τρέμοντας κι' έξαν-τλημένη έφτασε μπρος στην ιερή πόρ-τα της έκκλησίας.

Θυμήθηκε πώς την ώρα αυτή, οι πρώην αδελφές της, τελείωναν την προσευχή τους, κι' άποσώρονταν στα κελλιά τους κι' έτσι ή έκκλησία θά-μενε έρημη, όπως ήταν τη νύχτα της φυγής της...

Ανέθηκε τα μαρμάρινα σκαλιά και κύτταξε προσεκτικά: κανείς! Μόνο, κάτω εκεί στο βάθος, στο φως μιάς χρυσής κανδήλας, βρισκόταν πάντοτε ή Παναγία.

Μπήκε, και γονατιστή σύρθηκε στο πλακόστρωτο έως τα πόδια της Θεο-μήτορος με την άκτινόβολη χάρι και τη συγκαταβατική μορφή.

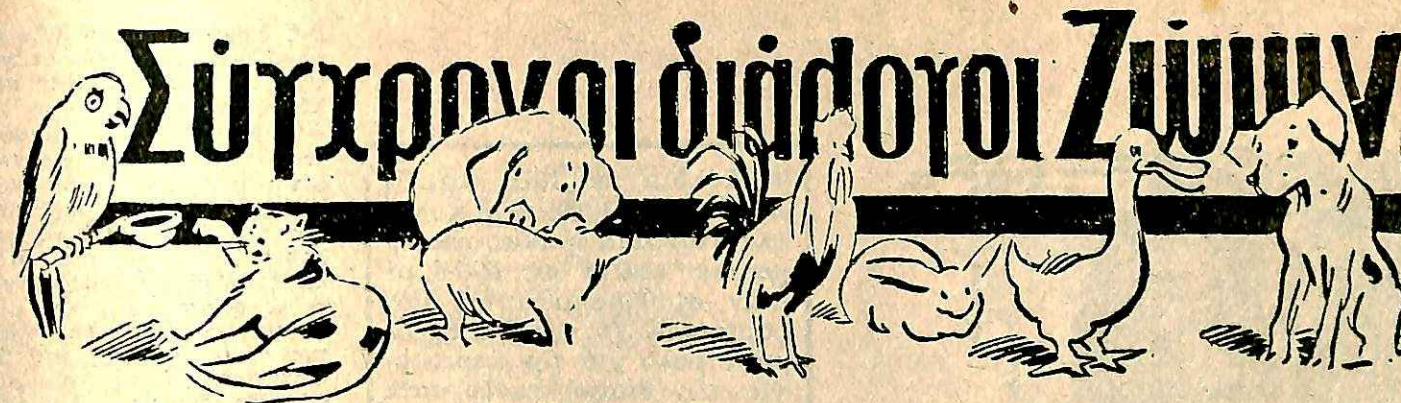
—Μητερούλα μου! έτραύλισε. Εί-μαι άνάξια της έπικείας σου! Δεν τό ήξερα πώς ήταν ό πειρασμός πού μ' έκλιπαρούσε με τις τρυφερές εκ-λήσεις του!... Δεν ήξερα ποιάν έγ-κατάλειψι, ποιάν άτίμωσι, άλλοιμονο! μού έπεφύλασε ό θνητός έρως! "Ω! Παναγία μου, νοιώθω πώς τό αίσχος αυτό θά μ' όδηγήσει στον θάνατο... διωγμένη απ' τους δικούς μου, από κάθε άστυλο και πρό παντός απ' έδω...

»Ποιά απ' τις θυγατέρες σου, Μητέ-ρα μου, δεν θά με υποδεχθή με φρίκη δείχνοντάς μου την έξοδο με όργη; Θέλοντας να παρηγορήσω εκείνον, έ-χασα κάθε δική μου έλπίδα...»

Τά λόγια της πνίγηκαν μέσ' στους λυγμούς της και καθώς τά δάκρυα έ-τρεχαν στα πόδια της Θεομήτορος σή-κωσε τό δλέμμα της σ' Έκείνην για να της άφήση τόν ύστατο χαιρετισμό... Σκίρτησε όμως και έμεινε άναυδή καθώς αντίκρυσε τά ιερά μάτια να της χαμογελούν, ένθ μαζί της φάνηκε πώς τά σεπτά χείλη της ψιθύριζαν γλυκά:

«Κόρη μου, δεν θυμάσαι; Μοι έπι-στεύθηκες τόν πέπλο και τό κλειδί του κελλιού σου πριν να φύγης. Σ' αντικατέστησα, λοιπόν, κάνοντας όλες τις άσυχολίες σου έδω... Καμιά άπ' τις αδελφές σου δεν άντελήφθη, κόρη μου, την άπουσία σου... Πάρε τα και πήγαινε στο κελλί σου, και... μην ξα-ναφύγης πιά...»

ΣΤΕΛΙΑ ΑΝΤΑΜ

Τά ζώα στις γιορτές

(Η αύλη μιάς επαύλεως κοντά στη Γλυφάδα. Λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα. Οι κύριοι της επαύλεως, μεγάλοι και μικροί εινε άπασχολημέ-νοι μέσα στο σπίτι και τά ζώα πού έ-πέστρεψαν απ' τους άγρους πού γρή-γορα απ' τη συνήθειά τους όως ώρα, γυρίζουν δεξιά κι' άριστερά περιμέ-νοντας ν' άσχοληθώ κάποιος και μ' αυτά).

ΤΟ ΒΩΔΙ. — Μέε! Μέε! Διερωτώ-μαι τί κάμει ό έπαυλούχος. Είμαι σω-στό να μ' αφήνει μ' αυτό τό κρύο έξω άντι να με πάρη και να μ' εγκαταστή-ση μέσα στον θερμό μου σταύλο κον-τά στο όμορφο άχυρο;

Ο ΓΑΙ-ΔΑΡΟΣ. — "Ααα! "Αααα Εέχασαν τό συσσίτιό μου.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΡΝΑΚΙ. — Μπέ-ε-ε! Μαμά, γιατί δεν μάς πηγαίνουν στη μάνδρα μας;

Η ΜΗΤΕΡΑ ΠΡΟΒΑΤΙΝΑ. — Παύ-σε σύ, με τό μπέ! μπέ! Τά παιδιά δεν πρέπει να ρωτούν ποτέ. "Αλλά, αλή-θεια, έσύ, γαλοπούλα, μπορείς να μού πής για ποιο λόγο οι κύριοί μας δεν ένδιαφέρονται σήμερα για μάς όπως συνήθως;

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ. — Γκλού! γκλού! γκλού! δεν ξέρω άπολύτως τίποτε. (Ξαφνικά, άνοίγει ή πόρτα του σπι-τιού και ό Μεντόρ, ό σκύλος, θγαίνει ούρλιάζοντας. Νομίζει κανείς πώς απρώχθηκε από μιά μυστηριώδη δύνα-μι προς τά έξω. Η πόρτα ξανακλεί-νει).

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — Γάαβ!... Γάαβ! Γά-α-αβ!

(Όλα τά ζώα τόν περιτριγυρίζουν με όφρος οίκτου).

Ο ΓΑΙ-ΔΑΡΟΣ. — Φτωχέ Μεντόρ! Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (άστειευομένη). — Γκλού! Γκλού! Τι έχεις, λοιπόν, φίλε Μεντόρ, κι' ή ούρά σου ειναι πεσμένη ένθ δείχνεις πώς σε στενοχωρούν τά πεινά σου;

Ο ΣΚΥΛΟΣ (πιέζοντας τόν έαυτό του για να φανή ευδιάθετος). — Μπά! τίποτε τό σοβαρό. Κάτι παληόρευματι σμού.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ. — Δεν σε πετάξα-νε, λοιπόν, έξω με μιά γερή κλωτιά; ... Ξέρεις, αυτό τό λέν... άρπαγμα του μπουναμά! Γκλού! γκλού! γκλού!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (κοκκινίζοντας). — "Α-πλώς βιαζόμουν να βγω να άναπνεύ-σω λίγο καθαρό άέρα. Πνίγεται κα-νείς εκεί πέρα μέσα.

ΤΟ ΒΩΔΙ. — Μέε! Τι κάμουν, λοι-πόν, οι κύριοί μας;

Η ΜΗΤΕΡΑ ΠΡΟΒΑΤΙΝΑ. — Μά-λιστά, τί κάμουν;

Ο ΣΚΥΛΟΣ (πού έέχασε κι' όλα

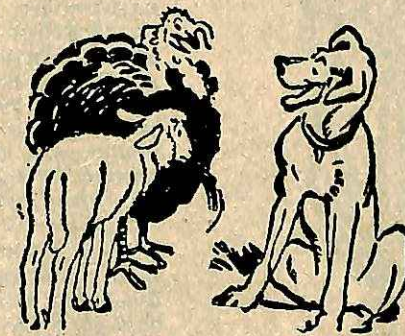
τη συμφορά του). — Δεν ξέρετε τί ή-μερομηνία έχομε σήμερα;

ΤΟ ΒΩΔΙ. — Μέε! Την έέχασα.

ΣΚΥΛΟΣ (Με σπουδαιότητα). — Έχομε 23 Δεκεμβρίου. Αύριο θά ειναι παραμονή Χριστουγέννων. Οι άνθρω-ποι έτοιμάζουν τό δένδρο και τη φά-τνη.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΡΝΑΚΙ. — Μπέ - ε-έ! Τι ειναι αυτή ή φάτνη;

Ο ΣΚΥΛΟΣ (πατρικώς). — "Εχεις δίκιο, έσύ δεν μπορείς να έέρης, μό-λις είσαι ένός έτους. Κι' έπειτα αυτό ειναι ένα ξενικό έθιμο, πού τελευταία άρχισαν να τό μιμούνται και στην Έλλάδα. "Ακου, λοιπόν, τί κάμουν: Σε μιά γωνιά της σάλλας φτιάχνουν ένα είδος καλύβας και μέσα τοποθε-

τούν ένα μικρό παιδί από κερί. Κον-τά στο μικρό παιδί τοποθετούν διάφο-ρα άγάλματα εκ των όποιων τό ένα παριστάνει ένα βώδι, τό άλλο ένα γάϊδαρο και τό τρίτο ένα άρνάκι.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΡΝΑΚΙ. — Τό άγαλ-μά μου! "Ω! πόσο είμαι εύχαριστη-μένο!

ΤΟ ΒΩΔΙ. — Μέε! Έμείς πού πάν-τοτε κοπιάζομε, τη θραυιά των Χρι-στούγέννων παίρνομε τιμητική θέσι!

Ο ΓΑΙ-ΔΑΡΟΣ. — "Ααα! Δεν με έέχασαν, αυτό ειναι πολύ λεπτό εκ μέρους τους.

ΟΛΑ ΜΑΖΙ. — Ζήτω τά Χριστού-γεννα!

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (μανιασμένη). — Γκλού! γκλού! "Ωστε δεν είμαι παρά μόνον έγώ πού δεν με σκέπτονται οι άνθρωποι.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (κοροϊδεύοντας). — Τ' αντίθετο, γαλοπούλα, συ θά είσαι ό πραγματικός βασιλεύς των γιορτών.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (με έπαρση). — "Α! ώστε άναγνωρίζουν και τη δική μου άξία! Έχουν και τό δικό μου άγαλ-μα!

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — Κάθε άλλο, έσύ θά φιγουράρης με σάρκα και όστά!

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ. — Γκλού! γκλού! Τι λέτε, λοιπόν, φίλε μου; Θά παρα-καθήσω και στο γεύμα!

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — Στη πό τιμητική θέσι, στη μέση του τραπέζιου. Δεν θά σου κρύψω ότι σου προετοιμάζουν μιά απ' τις φάρσες τους.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ. — Δεν άποστρέφε-μαι τις άστειότητες. Θά ειναι εύχάρι-στες.

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — Και θά μ' υπαρέσης και σύ, με τη σειρά σου, να πάρης τόν μπουναμά σου, όπως μού είπες προη-γουμένως.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (με όφρος άνωτερό-τητας). — Θά τους είμαι υπόχρη με λίγο καλαμπόκι.

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — Και μ' ό,τι άλλο θές. Θά είσαι αρκετά παραγεμισμένη.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (έμφαντικώς). — Ποτέ δεν πιέζουν τους τιμωμένους.

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — Έχεις δίκαιο. Ξέ-χασα... πριν σε βάλουν στο τραπέζι, θά σε όποχρεώσουν να κάμης άρκε-τούς γύρους μπρος στη φωτιά.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (άστειευομένη). — Γκλού! γκλού! γκλού! Τι καλή πού ειναι κοντά στη φωτιά! "Όταν έσύ θέ-λεις να πλησιάζεις, σε κυνηγούν.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (με μετριοφροσύνη). — "Ε, τί να πής! Έγώ δεν είμαι παρά ό σκύλος του σπιτιού, ένθ έσύ είσαι ή χριστουγεννιάτικη γαλοπούλα. Αυτό ειναι ένας τίτλος θλέπεις!

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (ικανοποιημένη). — Δεν θά μού δώσουν κι' έμένα επίσης ένα δώρο;

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — "Ασφαλώς.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (περιεργή). — Τι δώρο;

Ο ΣΚΥΛΟΣ. — Ένα όρατο ψητό κομ-μάτι!

ΟΛΑ εκτός της γαλοπούλας. — Ζήτω τά Χριστούγεννα!

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ (πού επί τέλους κατάλαβε). — Θλιβερή έποχή!

(Διασκευή ΕΠΗΣ)

Χρυσά λόγια

* "Αν παρουσιάσθω μπροστά μου ό ευτυχής άνθρωπος, ξεχνώ άμέσως τούς Θεούς. Οι Θεοί όμως εινε πάν-τοτε μπρος μου όταν βλέπω τόν άν-θρωπο πάσχοντα.

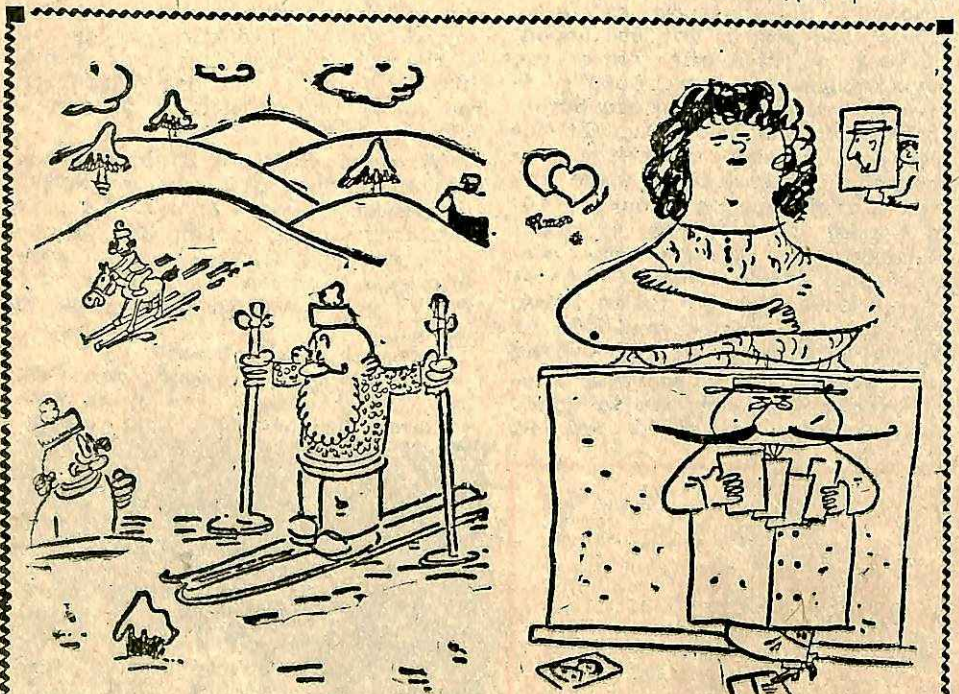
ΣΙΛΛΕΡ

* "Αγαπά κανείς ό,τι έχει. "Επιθυμεί ό,τι δεν έχει, διότι μόνον ή πλουσία ψυχή αγαπά και μόνον ή φτωχή επι-θυμεί.

ΣΙΛΛΕΡ

* "Ο φιλάργυρος πλουταίνει προ-σποιούμενος τόν φτωχό και ό σπάταλος φτωχαίνει προσποιούμενος τόν πλού-σιο.

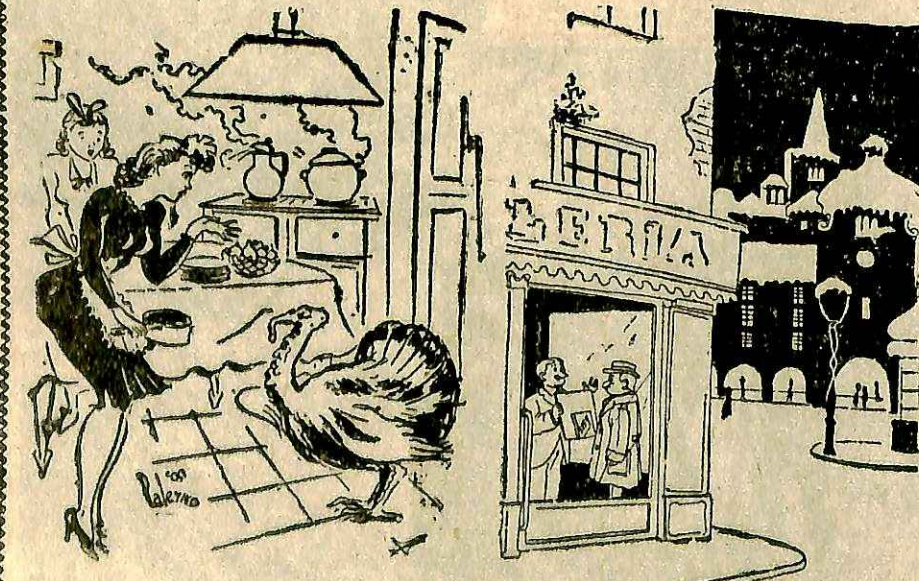
Σεντόν

—"Εγώ φανταζόμουν πώς ειναι πιδ βαθεία.
—Ναι, αλλά πατώ στους ώ-μους ένός φίλου μου.

Στό χαρτοπωλείο:

—Μήπως έχετε κάρτες με την εύχή «Χρόνια κακά»; Έχω ξε-ρετε, πολλούς έχθρους.

Η γαλοπούλα: — "Ασε αυτά τά τσαλιμάκια. "Ηρθα να παραδοθώ οικειοθελώς!

—Αυτός ό ήμεροδείκτης στοι-χίζει άκριβώτερα απ' τούς άλ-λους;

'Η Σύλβια του 1879

'Η Σύλβια του 1879 και η Σύλβια του 1939: Δυο κοπέλες στην ίδια ηλικία, αίσθηματικές και οι δυο, αλλά με μιάν αισθηματικότητα διαφορετική. Τί να έπαιξε άραγε ρόλο για την δημιουργία των διαφορετικών τους ψυχοσυνθέσεων; Το περιβάλλον, η εποχή; 'Εν πάση πεπτώσει, σε μιιά δεδομένη στιγμή, αφήνουν κι' οι δυο να αναβλύση απ' τα μάτια τους....

...Ένα δάκρυ

Κατά το δειλινό μιιάς πολυ ζεστής ημέρας του καλοκαιριού, όταν οι δρόμοι της πολιτείας είνε σκοτεινοί και έρημοι, όταν η ζέστη είνε πνιγνή και τα λουλούδια του κήπου μαραμένα απ' την κουφόβρασι περμένουν ένα χέρι στοργικό να τα ξεδιψάση, σ'ας έτυχε ποτέ, καλές μου αναγνώστρες, να νιώσετε μιιά μελαγχολία απέραντη, μιιά αδικαιολόγητη διάθεσι για κλάμα, μιιά τέτοια νευρική ταραχή ώστε να σ'ας φαίνονται όλα δυσάρεστα και άσχημα;

Όχι; Πόσο σ'ας μακαρίζω! Αυτό σημαίνει πως ή άνοιξι της ζωής έχει ακόμη πολλά τριαντάφυλλα για σ'ας, πως ή χαρά, ή στοργή και τα χαμόγελα στριφογυρίζουνε πάντα γύρω σας, σημαίνει πως εισάστε στην εύλογημένη εκείνη ηλικία, που ένα καινούργιο φόρεμα κι' ένας περίπατος, Ικανοποιούν όλους τους πόθους σας κι' ένα φιλή της μητέρας σας πλημμυρίζει με απέραντη τρυφερότητα την έδωλη καρδιά σας.

Είπατε ναί; Μά τότε θα καταλάβετε περίφημα αυτό που στενοχωρούσε την Σύλβια, που είχε καθήσει σε μιιά γωνιά του κήπου και κύτταζε τον οδρανό. Νιώθοντας τα μάτια της να διαγράφονται και μην έχοντας μιιά συντροφιά για να μιλήσει, έπληγε κι' έκλειστικε

στο δωμάτιό της, ένοιζε το παράθυρο, έστήριξε επάνω τους άγκωνες και στις παλάμες το κεφάλι.

'Η Σύλβια ήταν είκοσι-τεσσάρων χρονών, χαριτωμένη, μορφωμένη, από καλήν και εύπορην οικογένεια, έτσι που όλα έπρεπε να χαμογελούνε γύρω της. 'Αλλά ή ανθρώπινη καρδιά είνε τόσο απέραντη και μυστηριώδης στις επιθυμίες της, τόσο ανήσυχη και απαιτητική, ώστε νομίζεις πως την έχουμε μόνο για να μάς κάνει δυστυχείς.

'Η Σύλβια, όπως κάθε κορίτσι, ώνειρευόταν μιάν αθέρια μορφή, ακαθόριστη, που κάθε μέρα γινόταν πιο συγκεκριμένη μέσ' στη φαντασία της, μιιά μορφή που την παρακολουθούσε παντού στη μοναξιά της και που άπειλούσε να καταλάβη όλην την καρδιά της. Και το έξακολουθητικό αυτό όνειρο είχε μεγάλην επίδρασι στην ψυχή και στο σώμα της.

'Η Σύλβια δεν ήταν πιά το ξέγνοιαστο και ροδοκόκκινο κορίτσι που δέχονταν αδιαμαρτύρητα τα φιλά των μεγάλων, που γελοούσε με το παραμικρό απ' την καρδιά της. Είχε γίνει σκεπτική, μελαγχολική, κατάχλωμη και πολλές φορές ή μητέρα της την έπιανε μπροστά στον καθρέφτη.

Ίσως ή αθέρια μορφή είχαν ενσαρκωθεί για την Σύλβια, αφού ένας νέος κομψός, γλυκός, περιπαθής τον οποίον έβλεπε τότε σ'αίτη της και τότε σε κανένα φιλικό, της έδιωχνε τώρα κάθε σκέψι θλιθερή, την έμάγευε με τα όρατα του λόγια, την συγκινούσε με τις άφηγήσεις του, την χαροποιούσε με τ' αστεία του. Σιμά σ' αυτόν τον νέον, ή Σύλβια ροφούσε άθελα το δηλητήριο που κυκλοφορούσε μετά σ' τις φλέβες και της έχυνε μιιά τόσο γλυκειάν όδυνή στην ψυχή.

'Η μητέρα της το φαντάστηκε κι' ετρόμαξε. 'Ετρόμαξε γιατί ο νέος εκείνος δεν μπορούσε να πραγματοποιήση τα ιδανικά μιιάς άμαθης νέας. 'Ηταν ένας άπότης συνηθισμένος κορτάκιδης που, από συνήθεια και με κάποιον ύστεροβουλία, φέρνονταν τόσο εύγενικός σ' τις γυναίκες. Και ή καρδιά τους είνε πάντα άδειανή από αισθήματα. 'Ωστόσο ή μητέρα, προτού κάμην την παραμικρή ενέρ-

γεια, θέλησε να θεοκωθή για τους φόβους της.

'Η ευκαιρία δεν άργησε να παρουσιασθή. Το βράδυ των γενεθλίων της Σύλβιας έμάζεψε στον κήπο του σπιτιού όλες τις φιλενάδες της καθώς και τους άλλους γνωρίμους.

Από τους πρώτους, ήρθε φυσικά και ο «κορτάκις» και ή Σύλβια, καταχαρούμενη, το θεώρησε αυτό σαν υπέρτατη εύτυχία.

Ο Οδγκο, όπως τον έλεγαν, δεν άργησε να ήρθη. 'Η Σύλβια τον υποδέχτηκε στη σάλα, κι' αυτός της πρόσφερε μιιά περίφημη μανόλια, μέσ' στα πλατεία φύλλα της οποίας ήταν κρυμμένο ένα σονέτο γι' αυτήν. Και ή Σύλβια ούτε το κατάλαβε πως ήταν γραμμένο κατά παραγγελίαν, από κάποιον άλλον. 'Ετσι, τον ευχαρίστησε θερμά, με ειλικρινή συγκίνηση.

—'Ωστόσο, είπε μιιά νέα που ήταν μαζί της, τα λουλούδια έχουν τη σημασία τους, και ή μανόλια λέει: «Μην έχης έμπιστοσύνη σ' έμένα».

Ο νέος διαμαρτυρήθηκε.

—Σ'ας όρκίζομαι, είπε, ότι μου είνε τελείως άγνωστη ή γλώσσα των λουλουδιών.

Μετά προσέφερε το μπράτσο του στη μητέρα της Σύλβιας, που είχε παρακολουθήσει όλην αυτή τη σκηνή, και κατέβηκαν στον κήπο.

Εκείνο το βράδυ ή Σύλβια ήταν εύτυχισμένη, αν και την έκαιγε ή επιθυμία να της δώση ο Οδγκο ένα λουλούδι που είχε στην μπουτουνιέρα του. Φαντασθήτε λοιπόν την όδυνήν έκπληξίν της, όταν την ώρα που έπρόκειτο να χωρίσουν το είδε το λουλούδι αυτό σ'α χέρια μιιάς εξαδέλφης της.

Όταν έμεινε μόνη, με την μητέρα της, ένα δάκρυ έκύλισε απ' τα μάτια της και της αulάκωσε τα μάγουλα.

—Καλή μου Σύλβια, της είπε τότε ή μητέρα της, μη το σκουπίσης αυτό το δάκρυ, γιατί θα σε γλυτώση από άλλα πολλά.

'Η νέα άκούμπησε το κεφάλι στον ώμο της μητέρας της και άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα.

—Κλάψε, παιδί μου, κλάψε, για να γίνης έντελώς καλά και άλλοτε να εισαι πιο προσεκτική και να συμβουλεύεσαι κι' έμένα σε τέτοια ζητήματα. Τώρα το λάθος σου το πλήρωσες με λίγα δάκρυα και απέφυγες άλλες, πιο τρομερές στενοχώριες. Τώρα τον ξέρεις καλά τον Οδγκο.

'Η Σύλβια έσήκωσε άνεργα το κεφάλι, έβλινξε τη μητέρα της, και είπε:

—Τον ξέχασα τελείως, μητέρα!

ΑΤΤΙΛΑ ΜΟΝΤΙ

'Η Σύλβια του 1939

αφνικά, στο μισοσκόταδο του δειλινού, ο δρόμος φωτίστηκε με τ' άπειρα φώτα του. 'Απαλές αναλαμπές, άστρα τεχνητά, άποστάσεις ακαθόριστες, άρώματα που σκορπίζονται από τα χαμηλότερα μπαλκόνια.

'Η πολιτεία δλόκληρη δοούσε, σαν απέραντη χαλύβδινη κυψέλη κι' έβαζε διαστικά το φωτεινό φτασίδι της, για ν' άρέση στη νύχτα.

'Η Σύλβια έπρόβαλε στο παράθυρο. Ένα άόρατο ραδιόφωνο της άφηγήθηκε το τελευταίο μέρος της μεγάλης νυκτερινής του πίκρας, ένα παιδί του επάνω πατώματος της είπε όλες τις λύπες του μ' ένα πεισματάρικο κλάμα.

Εκείνη τη στιγμή, ή πολιτεία δλόκληρη φαίνονταν να κατέχεται από μιάν άκατανίκητη ανάγκη εκμυστηρεύσεως. Τότε, ή Σύλβια ένοιωσε τον έαυτόν της αλγμάλων όλων αυτών των μικροπραγμάτων, των ακαθόριστων θορύβων, του έκτυφλωτικού φωτισμού και των άρωμάτων. Και για πρώτη φορά ένόμιζε πως τα καταλαβαίνει όλα, ακόμη και την αίτια της έκστατικής μελαγχολίας της.

'Ετραβήχτηκε από το παράθυρο, το έκλεισε άργά, έκάθησε στο μπράτσο μιιάς πολυθρόνας.

— Σύλβια, τί έχεις;... Τί σκέπτεσαι;...

'Ηταν ή μητέρα. 'Η Σύλβια έστράφηκε άπτότομα, στενοχωρημένη που την έπιασαν σ' αυτή τη στάσι.

—Δέν σκεπτόμουν τίποτε, είπε γελώντας. 'Αναπαύο το μυαλό μου. Δέν εργάζεσαι, θέβαια, υπερβολικά, αλλά κάπου-κάπου αναπαύεται λιγάκι.

—'Αλήθεια; Και προτιμάει την ώρα του δειλινού για τις διακοπές του;

—'Ετσι φαίνεται. Κακή συνήθεια ίσως, αλλά τα έλαττώματα φεύγουν με τα χρόνια.

'Η μητέρα έγέλασε κι' αυτή, και της έχάιδεψε τα μάλλια. 'Εβλεπε το μικρό ψέμα στο πρόσωπο της κόρης της, αλλά ήταν διατεθειμένη να την συγχωρήση. Πίσω απ' αυτές τις φράσεις, με τις όποιες προσπαθούσε να την παραπλανήση, έμάντευε ένα όνομα: το όνομα του νέου που ύποχρωνε την Σύλβια, τόσο ξέγνοιαστην, τόσο ζωνήν και άκούραστην, να όνειροπολή μπροστά στο παράθυρο.

'Ερριξε μιιά ματιά στο παρελθόν, και είδε σαν φάντα-

σμα ένα κορίτσι σκεπτικό και μαραμένο, να βλέπη σ' έναν κήπο, βαμμένον με τις τελευταίες άχτιδες του ήλιου. Και συγκινήθηκε.

'Ενόμιζε πως ξαναζή μιιά παλιά έρωτική της περιπέτεια, σε μιιά σκηνοθεσία διαφορετική, σε μιάν άλλη σάρκα, αλλά την όποιαν αισθανόταν καλά, με απέραντη γοητεία και τρυφερότητα.

'Εχαμογέλασε πάλι, αλλά με κόπο. Δέν μπορούσε θέβαια ν' αντιδράση στο αίσθημα αυτό της κόρης της, αλλά

την στενοχωρούσε η σκέψη, ότι το αίσθημα αυτό το προκαλούσε ένας άνθρωπος που δεν φαινόταν αντάξιός της: ο Οδγκο. Γι' αυτό τον άσφαλώς λιποψυχούσε ή κόρη της.

Μπροστά της παρουσιάστηκε η μορφή του νέου. "Οχι, δεν είχε όνειρευτη τέτοιο άντρα για την κόρη της. Ήταν εύγενικός, έξυπνός, από καλήν οικογένεια, αλλά πολύ επιπόλαιος και ανήσυχος. Δεν είχε, όμως, τίποτα. Έγνώριζε καλά τον χαρακτήρα της Σύλβιας και αποφάσισε να της τον θυγάλη από το νομό σιγά-σιγά, με μία μέθοδο, απλή και πενσιτική.

Την ημέρα που γιόρταζε η Σύλβια έκάλυψε πολλούς στο σπίτι: φίλους, λουλουδιές, κομψότερες γυναίκες του αλήτες. Ο Οδγκο, δεν έλειπε, φυσικά, και η Σύλβια έχορευε μαζί του, κρεμασμένη κυριολεκτικώς από πάνω του, σαν να κρεμώταν από την ευτυχία.

Η μητέρα της την παρακολούθησε με μία θλιβερή προαισθησι. Ήταν και μία ανειψία της εκεί, μία εξαδέλφη της Σύλβιας, και είχε την πεποίθησι ότι το κορίτσι αυτό, με την περήφανη κορμοστασιά, θα προκαλούσε πολλές στενοχωρίες στη Σύλβια.

Και πράγματι, όταν άρχισαν να φύγουν οι πρώτοι καλεσμένοι, η μητέρα της Σύλβιας είδε τον Οδγκο να σιγοκουβεντιάζει με την ανειψία της, ενώ αυτή τον κοιτούσε στα μάτια και οι δύο ήταν χαμένοι στον κόσμο των ονείρων. Κι' έκάλυψε την θυγατέρα της.

—Σύλβια, έλα να ιδής!

Αλλά μετανόησε αμέσως. Η Σύλβια στάθηκε σαν απολιθωμένη στο κατώφλι, πίσω από μία θειάει κουρίνα. Το βλέμμα της άνοιγνέκεν αργά. Ήταν σαν την αγωνία μιας πεταλούδας που πληγώνεται στο πρώτο πέταγμα της, την πρώτη φορά που ένοιωσε τη βίψη του ούρανο και του αέριου.

Η μητέρα της της έπιασε το χέρι, που ήταν κρύο, παγωμένο, σχεδόν άμυχο. "Απ' την καρδιά της ανέβαινε όρμητικα μία απέραντη τρυφερότης κι' ένας οίκτος όπερλίγραπτος. Ένα ολόκληρο παληό ποίημα από σκοινισμένα λόγια, γεμάτο λημονημένα έπιθετα που είχαν ξεχαστή μαζί με την τελευταία κούκλα της κόρης της.

—Σύλβια, παιδί μου...

Αλλά η νέα έστράφηκε γρήγορα, και της έσκούπισε τρυφερά με το δάχτυλο ένα δάκρυ που άρχισε να κυ-

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΠΙΑΣ

Σε μία πόλη της Γαλλίας ζούσε ένας κάποιος κύριος Ζυνώ, πολύ αγαπητός σε όλους — ή μάλλον τό καμάρι των συμπατριωτών του — έπειδή ήταν περιήφιος βαρύτονος. Ξαφνικά όμως τα πράγματα άλλαξαν. Οι συμπολίται του άρχισαν να τον αποφεύγουν. Ακόμη κι' αυτοί οι πιο καλοί φίλοι του, και ιδίως όσοι ήταν παντρεμένοι, δεν του έλεγαν ούτε καλημέρα σχεδόν. Κατά κανόνα όλοι οι σύζυγοι δεν άφηναν τις γυναίκες τους να κυκλοφορούν μόνες τους. Μερικοί μάλιστα άρχισαν να τον άπειλούν. Τέλος, κάτι είχε συμβή που είχε ξεερεθίσει τους κατοίκους έναντιον του Ζυνώ. Κι' αυτό ήταν κάτι άνώνυμα γράμματα που έλάμβαναν διάφοροι και τα όποια έλεγαν ότι ο Ζυνώ είχε ξελογιάσει τις γυναίκες τους.

Η κατάσταση είχε αρχίσει να γίνεται άνυπόφορη για τον δυστυχή βαρύτονο, σε σημείο μάλιστα ώστε να πάθη σοβαρή νευρασθένεια από την όποία να κινδυνεύη να τρελλαθή. Εύτυχως ένας επιτήδειος άστυνομικός συνέλαβε την γραμματέα του, ή όποια, όπως άπεκαλύφθη, είχε γράψει όλα αυτά τα γράμματα, διότι τον έζηλευε!

40 ΧΡΟΝΙΑ ΚΡΥΦΑ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ

Στη Νότιο Γαλλία πέθανε πρό ήμερών κάποιος Ρωμαίν Τρεβώ και από τη διαθήκη του άνεκαλύφθη ότι ήταν 40 χρόνια

λάη στο μάγουλό της:

—Δεν πειράζει, μητέρα. "Ετσι είναι ή ζωή: μία πάλη. Και δεν αγαπάει ποτέ αυτόν που γονατίζει πρώτος. Σε βεβαιώ, ότι μετά δεκαπέντε μέρες ο Οδγκο θα είναι στα πόδια μου. Τον άγαπώ. Πρέπει να μ' αγαπήση κι' αυτός. Τό θέλω!... ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΠΕΠΑ

κρυφά παντρεμένος με μίαν Άγγλιδα. Όταν πρό 40 ετών ο Ρωμαίν, γιός ενός πολύ πλούσιου γαιοκτήμονος, έρωτεύθηκε την Μώντ, ήξερε ότι ο πατέρας του δεν θα ένεκρινε ποτέ αυτό τό γάμο, γιατί μισούσε υπερβολικά τους Άγγλους, άλλ' έπειδή την αγαπούσε πολύ, την παντρεύθηκε κρυφά, κι' αμέσως μετά τό γάμο, αυτή μόν έγύρισε στην Άγγλία, εκείνος δέ έμεινε κοντά στον πατέρα του. Ο γέρο-Τρεβώ, έζησε 30 χρόνια άκόμη, χωρίς ποτέ ο Ρωμαίν να τολμήση να του πη τίποτα για τό γάμο του, από φόβο μήπως τον άποκληρώση. Πεθαίνοντας άφησε μία διαθήκη, στην όποία έλεγε ότι εάν ο γιός του έπαιρνε Άγγλιδα, θα έκανε αμέσως την κληρονομία. Μετά τον θάνατο του πατέρα του ο Ρωμαίν έφυγε από τό χωριό του κι' έγκατεστάθη στη Νότιο Γαλλία, όπου ήλθε και ή σύζυγός του. "Αν και τους έβλεπαν μαζί, κανείς δεν ήξερε ότι ήταν άνδρόγυνο. Πρό ενός έτους ή Μώντ πέθανε και μετά από λίγους μήνες την άκολούθησε και ο Ρωμαίν. "Ετσι μόνο μετά τό θάνατό τους, άπεκαλύφθη ότι ήταν σύζυγοι.

ΤΗΝ ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΚΙ' ΕΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ

Αυό νέοι είχαν συναντηθή σ' ένα σπίτι κι' άπ' την πρώτη στιγμή είχαν αγαπηθή. "Επί δύο χρόνια ζούσαν εύτυχισμένοι και περιμέναν να πάρη αυτός αύξηση του μισθού του, για να παντρευθούν. Πρό ήμερών όμως ένας φίλος του είπε στον νέο ότι είδε την αγαπημένη του να θγαίνη από ένα ξενοδοχείο άγκαζέ μ' έναν κύριο άρκετά μεγαλύτερο της και να του μιλάει τρυφερά. Ο νέος τό ίδιο θράδυ άπεφάσισε να μνη την συναντήση, αλλά να την παρακολουθήση και έγκατεστάθη άπ' έξω άπ' τό σπίτι της. Όταν ξαφνικά

θλέπει την πόρτα να άνοίγη και να θγαίνη ένας κύριος μέχρι 35 ετών και λέγοντάς της αντίο να την φιλά. Μόλις ο άλλος άπεμακρύνθη, ο νέος όρμησε στο σπίτι και την ώρα που ή νέα του άνοιγε την πόρτα, την σκότωσε με ένα πιστόλι που είχε μαζί του. Τό τραγικώτερο άπ' όλα είναι ότι κατόπιν άνεκαλύφθη πως ο κύριος αυτός ήταν ο άδελφός του θύματος, ο όποιος είχε έπιστρέψει ξαφνικά από την Άμερική, όπου είχε πάει πολύ νέος.

Ο νεαρός δέ έπειδή ήξερε, όπως του είχε πη ή αγαπημένη του, ότι δεν είχε κανένα συγγενή, διότι όλοι είχαν πεθάνει καθώς κι' ο άδελφός της που είχε ξενιτευθή όταν αυτή ήταν 5 ετών, νόμισε πως τον άπατούσε. Όταν ο δράστης άντελήφθη τό λάθος του, τρελλάθηκε.

ΜΙΑ ΦΡΙΚΤΗ ΕΚΔΙΔΗΣΙΣ

Μία μέρα, ή κυρία Λάντον, καθώς έμαχνε τις τσέπες του άνδρός της, θρήκε ένα γράμμα άπευθύνόμενο σ' ένα φίλο του στον όποιον έλεγε ότι σκέπτεται να χωρίση, γιατί δεν είχε αγαπήσει ποτέ τη γυναίκα του και τώρα που της είχε πάρει τα χρήματά της χάνοντάς τα σε διάφορες έπιχειρήσεις, δέ μπορούσε να την ύποφέρη.

Μόλις έδιάβασε τό γράμμα αυτό ή κ. Λάντον άπεφάσισε να τον έκδικηθή. Τό ίδιο βράδυ, λοιπόν, που αυτός έγύρισε λίγο μεθυμένος κι' έπεσε και κοιμήθηκε, σηκώθηκε, έθρεξε τά σεντόνια γύρω-γύρω με νέφτι, έθριξε και στο πάτωμα κάτω άπ' τό κρεβάτι, του έβαλε φωτιά και θγήκε άπ' τό δωμάτιο, κλειδώνοντας την πόρτα.

Η κ. Λάντον, όμως, δεν έδραπέτευσε, ούτε έσπευσε να παραδοθή στην άστυνομία. Τράθηξε κατ' εού. θείαν στο σαλόνι, έκαμε την προσευχή της, κι' έπειτα έ-

πесе άπ' τό παράθυρο.

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΓΙΑ ΤΡΟΣ ΤΡΕΛΛΑΙΝΕΤΑΙ

Ενα φοβερό δράμα συνέβη σε μία κλινική των Παρισίων. Ο νεαρός Ρουμάνος Ιατρός "Ερνι Γκρούνμπεργι έπαθε ύπερκόπωση και προσεβλήθη αίφνιδίως από μανίαν κατάδιώξεως. "Ενόμιζε ότι ήθελαν να του κλέψουν τις μελέτες που είχε κάμει! Μία μέρα λοιπόν, την ώρα που ο διευθυντής του νοσοκομείου έβγαίνει από τό έργαστήριό, ο νεαρός "Ερνι τον παραφύλαξε άπ' έξω και τον έπυροβόλησε, φωνάζοντας ότι "τόν τιμωρούσε γιατί ήταν κλέφτης!" "Επειτα έθριξε τρεις άκόμη πυροβολισμούς στον τοίχο, σημαδεύοντας διάφορες εικόνες, και την έμπεπη φορά εστήριξε τό πιστόλι στον κρόταφό του και αυτοκτόνησε.

ΠΡΟΟΔΟΣ

Ενας νεαρός, 16 ετών, στη Ρώμη, έσκότωσε ένα παιδάκι 6 ετών. Ο δράστης μετά την πράξη του, θέλησε να πνίξη και τον άδελφό του θύματος, για να τον πιάσουν δέ, χρειάστηκε να τον δέσουν.

Πρό ήμερών ένας νεαρός έπληξε να πάρη τον μικρό του άδελφό που ήταν 6 ετών άπ' τό σχολείο και τον έφερε σπίτι. Όταν έφθασαν στο πρώτο πάτωμα του σπιτιού που έμενε ένας μικρός συγκάτοικός του, του έπετέθη κι' άρχισαν να μάλωνουν.

Σε μία στιγμή θέλησε να τον πνίξη κι' έπειδή δεν τό κατάφερε, ώρμησε μέσα στο σπίτι του και πήρε τό όπλο του πατέρα του και θγαίνοντας σημάδεψε τον μικρό άδελφό του και τον έσκότωσε.

Θέλησε έπειτα να κάμη τό ίδιο και στον μεγαλύτερο, άλλ' εκείνος έπρόφτασε κι' έφυγε. Όταν έτρεξαν οι άλλοι έτοιμοι να τον πιάσουν, άμύνθηκε φοβερά, στο τέλος όμως τον έδεσαν.

Στην άνάκρισι είπε πως δεν ήθελε να τον σκοτώση, έπαιζε και κατά λάθος έπυροβόλησε.

ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ενα χωριό της Άλγερίας ένας γέρος γεωργός κι' ένας νεαρός 16 ετών έπέρασαν την νύχτα της 23ης Δεκεμβρίου στο σπίτι ενός φίλου τους. Ξαφνικά ένω έκοιμώντο, τό σπίτι έπιασε φωτιά κι' οι τρεις φίλοι μόλις έπρόφθασαν να σωθούν με σοβαρά τραύματα. Από τις

ανάκρισεις προέκυψε ότι την φωτιά την είχε θέλει ή γυναίκα του γέρος γεωργού, ή όποια ήταν πολύ νεωτέρα του, για να κληρονομήση κάτι λίγα χρήματα (έως 40.000 δραχμές) που είχε ο άνδρας της.

ΤΗΝ ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ

Ενας νεαρός 17 ετών έσκότωσε μία κυρία 40 ετών, στο "Υδ της Προβηγκίας, γιατί... δεν τον αγαπούσε.

Ο νεαρός "Εντουάρ Βαλμώ, ο όποιος ήταν άκόμη μαθητής του γυμνασίου, άγάπησε την όραιότητα κυρία Ζουλιέτ Μακέ, γνωστήν της οικογενείας του. Μίαν όραιαν ήμέραν ο νεαρός "Εντουάρ την έπεσκέφθη

σπίτι της και της έέφρασε τον έρωτά του. "Εννοείται, ότι ή κυρία Μακέ τον έστειλε... στην μαμά του, φεύγοντας όμως ο νεαρός την άπειλησε ότι θα έπανήρχετο σε μία έβδομάδα και αν δεν άνταπεκρίνετο στον έρωτά του, θα την έσκότωνε.

Η κυρία Μακέ έέλασε και τον έδιώξε. Μετά μίαν όμως έβδομάδα, την ώρα που ήταν μόνη της στο σπίτι, ο "Εντουάρ την έπεσκέφθη και έζήτησε την άπάντησή της. Η κυρία Μακέ έθύμωσε και του είπε ότι θα τό πη στους γονείς του εάν δεν την άφήση ήσυχη. Τότε αυτός έέβαλε ένα πιστόλι και την έπυροβόλησε. Η σφαίρα την θρήκε στο μέτωπο και την άφησε στον τόπο.

Ευθυμες ιστοριούλες

Η ΩΡΑ ΓΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Χτυπούν μεσάνυχτα. "Ωρα του έγκλήματος και του μυστηρίου. Για δεύτερη φορά ή κ. Πλουμιστού σπρώχνει με τον άγκώνα της τά πλεονά του άνδρός της που, άφοβη στριφογύρισε στο στρώμα και μουρμούρισε για λίγα δευτερόλεπτα, άνοιξε έπι τέλους τά μάτια του: — Τι είναι; Τι έχεις; Τι συμβαίνει;

— Περιάνδρε, έκαμ με κοιμένη άναπνοή ή κ. Πλουμιστού, που είχε άκούσει κάποιο άνεξήγητο θόρυβο. Περιάνδρε, κάποιος είναι κάτω στο σπίτι μας...

— "Α! Τώρα... μάλιστα! Φοσέρ! "Ονειρεύεσαι!... Κοιμήσου, άγάπη μου, κοιμήσου.

— Περιάνδρε! Σε ίνω τεύω! Για όνομα του Θεού, έύπνα, σήκω, είμαι θαλαία...

— ...Για τους ποντικούς!... να δούμε Εδλαν λία, κοιμήσου άγάπη μου...

— "Ω, ώ, ώ!... Περπατούν... Τους άκούω... Περιάνδρε, αν μ' αγαπάς!

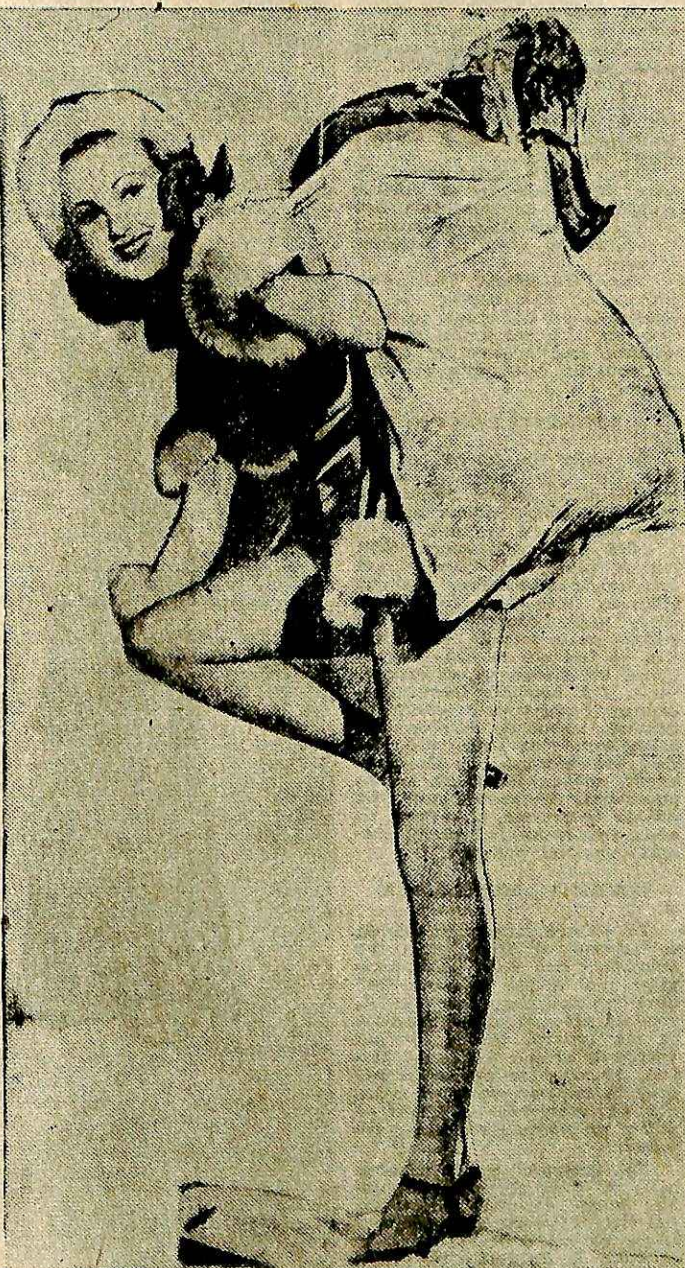
— Εύλαλία, αγαπημένη μου, σε βεβαιώ ότι όνειρεύεσαι. Τι θέλεις; Να με κάμης να σηκωθώ άδικά; Τι παιδί! Θεέ μου, τί παιδί!... Καλά, καλά, μνη κλαίς, σηκώνομαι που να τους παρ' ό...

Και ο Περιάνδρος Πλουμιστός, νειόγραμμας τριών μηνών, πετάχτηκε με γενναιότητα από τό κρεβάτι του, έθριξε κάποιο ρούχο πάνω του, άνοιξε την πόρτα και άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα...

"Όταν ύστερ' από λίγα λεπτά ξαναέβηκε άπάνω και βρήκε την Εύλαλία κουκουλωμένη κάτ' άπ' τις κουβέρτες και θαθεία κοιμισμένη ή κάνοντας πως κοιμώταν θαθεία, ξαναπήρε προσεκτικά τη θέση του πλάι στην αγαπημένη του και με σφιγμένα τά σσώδνια, "ής άνεικώινωσε τό άποτέλεσμα της μυστηριώδους έρεύνης του:

— Κοιμήσου, κοιμήσου, ναι κοιμήσου άγάπη μου, την άλλη όμως φορά που θ' άφήσης άναμμένο τό ηλεκτρικό της κουζίνας και θα στριφογυρίσουν γύρω του οι μυίγες, θα πäs έσύ να τό σβύσης, έσύ ή ίδια άγάπη μου, δεν είναι έτσι; Εσύ ή ίδια.

ΚΟΡΜΟΡΕ

Κανείς δεν θα φανταζόταν, βέβαια, ότι τό Χόλλυγουντ μπορούσε να έβγεται όπως όλες οι άλλες πόλεις του κόσμου. Έναν κοινό Άμερικό. Τον ύπερέχον έφετος στην πρωτεύουσα του άμερικού κινηματογράφου ή "πρωτεύουσα Ντόροθι Τόμσον και έφερε στον παιδόκοσμο των σπουτών της Ουίντσερσάι γλιών είδωλ άνεκώς πανηγύχια.

Κουδεντούλες

Μία από τας αναγνωστρίδας μου έβλεπε γραφάκι ότι ή κόρη της είχε πολλή φιλανθρωπία και μου ζήτηε να της πω την γνώμη μου και να την συμβουλεύσω πώς θα την διορθώσω. Από αυτό το ελάττωμα φαντάζεσθε όμως με πόση εκπληξή θα διασέση αυτή την απάντησή μου και θα έβη ότι την αποτρέπω να διορθώσει την κορούλα της, γιατί έχω την γνώμη ότι ή εξωτερική εμφάνισή της με μιά γυναίκα παίζει μεγάλο ρόλο, την βοηθεί να κερδίσει άμεσως την συμπάθεια του απέναντί της και της ανοίγει όλες τις πόρτες. Έκτός από την πωχρότητα εντύπωσις που προξενεί στους ανθρώπους που την περιτριγυρίζουν ή γυναίκα που είναι φιλάρεσκη κάμνει όλους να σκέπτονται ότι είναι τακτική και έχει έμπιστη πολλά άλλα προτερήματα ουσιαστικά.

Ουσιαστικά ή φιλαρέσκεια δεν πρέπει να φθάνη την κακώς έννοση έμνην κοκετταρίαν γι' αυτό ή κόρη μου αναγνωστρίδα μπορεί να συμβουλεύσει την κόρη της στο να είναι τόσο φιλάρεσκη όσο χρειάζεται σε κάθε γυναίκα χωρίς να διαπαράσσει καί ποτέ να δίδη την εντύπωσις ότι δεν σκέπτεται παρά μόνον πώς να κρέσσει. Η φιλαρέσκεια θα περιτριγυρίζεται στην έπιθυμία το να παρουσιάζεσθαι στους άλλους καλοκτηνημένη, πειστική με τα ούσα της καθαρά και καλοσυνδεμένη, χωρίς ξηλά μένα κουμπιά, χωρίς ακάθαρτα νύχια, χωρίς υποδήματα λασπωμένα κλπ.

Πρό πάντων δε μη λησμονή ή καλή μου αναγνωστρίδα ότι ή σημερινή γυναίκα που εργάζεται για να ζήσει πρέπει να κρέσσει άλλους δια έλπίς και αν έχη παραγκωνίζεται από άλλες που δεν παραινούνται την εμφάνισή τους.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Η μόδα

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΝΤΥΣΙΜΑΤΟΣ

Η μόδα ενοεί πολύ τις κοινές φούστες, αυτό είναι αναμφισήτητον, αλλά αν έχετε μακροχρόνια πείρα είστε περισσότερο του δέοντος ψηλά την ακολουθήτε κατά γράμμα ή μόδα, διότι κινδυνεύετε να καταστρέψετε τελείως τη σιλουέττα σας. Επίσης προτιμάτε ύφασματα με ά- όντιες γραμμές σκοτεινά ή κορά, φορίτε ζω- νες σε ζωηρά χρώματα και πλα- τεύεις και διαλέγετε γαρνιρίσματα οριζόντια.

Μπορείτε επίσης να φοράτε χονδρά υφάσματα, γούνες, επάνω φόρια τρουακά με γκουντά, κον- τές κάπες και εκείνο που πρέπει ν' αποφεύγετε είναι τα υποδήματα με ψηλά τακούνια και τα μικρο- σκοπικά κοπέλλα. Αν όμως είστε τριανταφυλλί, τότε πρέπει να αποφεύγετε τις πολύ μακρούς φούστες, τα χονδρά υφάσματα και τις γούνες που σας κάνουν να φαίνεσθε πιο κοντή ακόμη. Τα γαρνιρίσματα σας και οι ρίγες θα είναι μόνον κάθεται, τα υπολερό και οι ζακέτες κοντά και θα αποφεύγετε τα σύνολα που αποτελούνται από δυο υφάσματα διαφορετικά. Έ-

πίσης αποφεύγετε τα χαμηλά τα- κούνια και τα κοπέλλα με μεγά- λα μπόρ. Προτιμάτε μικρά κοπέ- λα, μπερέ και τόκες. Αν είστε πολύ αδύνατη φορά- τε φορέματα ανοιχτόχρωμα και ι- διαίτερως άσπρα και κόκκινα που προσθέτουν πάχος. Αποφεύγετε κάθε τι εφαρμοστό και επιδιώκετε πολλά ντραπαρίσματα και σουρ- ες. Οι εύσυνες πρέπει να προτι- μούν τα σκούρα χρώματα διότι λεπτύνουν και δε αποφεύγουν τις πολύ κοντές φούστες καθώς και τα ντραπαρίσματα.

Όσες έχουν υπερβολικό στή-θος θα επιδιώκουν κορσάζ σταυ- ρωτά και διαγώνια ή ελαφρά ντραπαρίσματα. Όσες έχουν κατεβαστούς ώ- μους δε αποφεύγουν τα μανίκια ραζηλά και δε τοποθετούν όσο το δυνατόν πιο ψηλά τα μανίκια συγκρατώντας αυτά με επένες ή σουρ- ες.

Όσες επί τέλους έχουν άνε- πτυγμένους τους γοφούς, δε μη λησμονούν ότι δεν πρέπει να σφί- γουν τη μέση και πρέπει τόσο οι φούστες τους όσο και οι ζακέ- τες τους να έχουν προς τα κάτω πλάτος.

ΤΟΥΛΑΕΤΕΣ ΧΟΡΟΥ

Η κυρία που θα πάη σε μιά εστιατόριο στην όποιαν οι κύριοι πηγαίνουν με φράκο, θα φορέση τουαλέττα πολύ επίσημη με μα- κρύα φούστα και ντεκολτέ.

Αυτό το υπενθυμίζουμε, διότι μερικές κυρίες το ξεχνούν και από κακώς έννοση μένην άφελειαν νύκτωντα όπως-πως ενώ άλλοτε πάλιν χωρίς αποχρώντα λόγον δέχουν πολύ επίσημη τουαλέττα. Και το ένα και το άλλο είναι ά- σχημα και πρέπει να τα αποφεύ- γουμε. Για θραδύνά έπίσημα φο- ρήματα διαλέγουμε μπουρ σέ φαινετά χρώματα, θελωότα που κολακεύουν τόσο λαμύ που δί- νουν στο πρόσωπο μιά ιδιόμοστα λάμψη, τούλια, δαντέλλες, σατέν, μουσελίνας. Τα κορσάζ τους είνε μάλλον εφαρμοστά, οι φούστες αν- όρμη και ένιστε ένα πλατύ κορ- σελέ σημειώνει την μέση.

ΓΟΥΝΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα γούνινα επανωφόρια δεν εί- ναι προστά σε όλους, διότι είναι επανωφόρια από καλή γούνα στοι- χίζει μιά μικρή περιουσία, γι' αυτό περιορίζονται όσες δεν έ- χουν τα μέσα να το προμηθευθούν σε μιά ζακέττα γούνιν, σε μιά μπέρτα ή σε μιά ρενάρ που λαί- μου. Μπορούν επίσης να γαρνι- ρούν το επανωφόρι τους με γούνα και να ντυμπλάρουν ένιστε με γούνα τις μούστρες και μέρος του γιακά.

Τα άστρακάν χρησιμοποιείται πολύ γι' αυτή την περίπτωση κα- θώς επίσης το «άνιω σαζέ», «α- νιό ντέζ» «έντ» και κατά δεύτερον λόγον τα πλ γκρι και ή ρενάρ κρουαζέ ή άρζαντέ. Έξαρτάται από την σιλουέττα αυτής που θα την φορέση. Εφέτος συνηθίζονται επίσης πολύ οι δερματίνες ζα- κέτες, αλλά είναι πολύ ακριβές διότι και το δέρμα από το δ- ποίον γίνονται και το ραβίμο πρέ- πει να γίνη από ραβίτη που έβ- ρει καλά την δουλειά του, άλλως

δεν θα αρμόζει καλά ούτε στρώ- νει επάνω στο σώμα.

Ο καλλωπισμός

ΔΙΑ ΤΟ ΣΚΙ

Το σκι δεν είναι πιά πράγμα άγνωστο στον τόπο μας. Είναι ένα σπόρ στο όποιον επιδίδονται πολ- λές και πολλοί και καθώς θρικό- μαστε στην καρδιά του χειμάνος δε δώσαμε μερικές συμβουλές που θα χρησιμεύσουν πολύ σε όσες προσθέτουν στο δημοφ- αυτό σπόρ. Προτού φθάση ή εποχή να άν- τιμετωπίσουν τα χιόνια μη λησμο- νούν ότι χρειάζεται κάποια μικρή προπώνση και ή προπώνση αυτή συνίσταται εις το να κάνουν μερικά έντονα γυμνάσματα που θα τους βοηθήσουν να αποκτήσουν καλή άναπνοή και να τους πείσουν ότι έχουν γερή καρδιά. Ας κάνουν λίγο τρέξιμο, πηδήμα και δε κά- νουν την προλήν τους γυμναστική με θαβείες άναπνευστικές άσκη- σεις.

Επειτα έρχόμαστε στο πρό- σσωπο που πρέπει κι' αυτό να προπώνη γι' ν' αντιμετωπίση χωρίς πολλές άδυναμίες τα μεγα- λύτερα κρύα και τον δυνατό άν- εμο.

Θα λέμε στον φαρκνοκοπό τους να τους έτοιμάση αυτή τη σκευ- σία: 100 γρ. άζάνη, 1 γρ. έσάν- τριανταφύλλων και με αυτήν θα άλειφουν καλά το πρόσωπό τους έτος άποροσφήση κάθε λιπαρά ουσία. Επειτα θα το σκουπίζουν κα- θώς θα δέχουν την πούδρα τους. Κάτι επίσης που άρχει είναι το άμυν- δολόδο για όσες έχουν πολύ ξηρά επιδερμίδα ή και ένα καλό κολκρέμ.

Χωρίς μιά τέτοια προφύλα- ξή επιδερμίδος δεν πρέπει καμ- μία να ξεκινήση για σκι, διότι ή παγωνιά θα φέρη άλλεθρία άπο- τελέσματα: σκασίματα, λειχήνες κ.λ.π.

Τα χέρια επίσης θέλουν προφύ- λαξη από το κρύο άλλα γι' αυτά άρχει λίγη γλυκερίνη με λεμόνι και γάντια ζεστά μάλλινα. Αλ- λως τε το «σπόρ» αυτό θέλει ά- παραίτητως ένδύματα άλόμαλλα. Άλλως ούτε εύχάριστον είναι και μπορεί να είναι πολύ επικίνδυνον.

Μη λησμονούν επίσης όσες κά- μνουν «σκι» ότι πρέπει να φορά- σκούρα γυαλιά, διότι ή άντα- κλάσις από λευκό χιονιστό έλά- πτει την όραση. Η φόρμα των γυαλιών αυτόν έχει ό,τι σήμα- θέλει, έκτός από στρογγυλό και τα γυαλιά είναι από γυαλί έπίτη- δες που δεν σπάει άλλως θα ήτο επικίνδυνον.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Όλοι οι μεγάλοι σπεσιαλισ- τισμοί στον σπό και ή καλύ- τερα επιδερμίδα έχει ανάγκη από περιποίηση. Ο ήλιος και ο άέρας, επιδρούν στην όμορφιά της και φέρουν χλιαρά δυο μικροπρά- γματα που με τον καιρό την κα- καταστρέφουν.

Και εν πρώτοις δε μιλήσαμε για τις πανάδες που τόσο δύσκολα θεραπεύονται και τοποθετούν- ται ιδιαιτέρως επάνω στη μύτη και κάτω από τα μάτια. Μπορούμε ν' αποδυναμώσουμε αυτές μετα- χειρίζμενες διάφορα γαλακτώ- δη υγρά και πομμάδες, έπειδή ό- μως για να αέδουν άποτελεσμα- τικήν να περιέχουν συστατικά κόπας δραστήρια, είναι προτιμώ- τερα να αποφεύγουμε τις πανάδες παρά να θέλωμε να τις εξαλεί- ψουμε όταν πιά γίνουν. Για τις αποφυγόντες δε προστατεύω- με την επιδερμίδα μας από τον ήλιο.

Επειτα έχουμε τα άπιδεσμένα λιπώματα που φεύγουν και από άρκετά δύσκολα. Το καλύτερον μέσον θεραπεύσε είναι τα άπιδ- λουτρα, τα άπιδλα, άρκεστα όσα άντάρωμε και ή άφαιρίσις των επείτα με ένα κοκκάλινον κομύ-πομπί το όποιον περνάμε με την κόγγη πάνω σε αυτό πιέ- ζοντας τα άσπρα να θυσούν. Ε- πείτα θα έχουμε στην τριπτάσι λί- γο αθέρα να ν' άκατηρίσσουμε το μέρος και να έμπούσουμε όσο το δυνατόν την άμεση εμφάνισι νέου λιπώματος.

Άλλη πάθησις της επιδερμίδος

Για τις 5 το άπόγευμα, ένα φορε- μάτι με μανίκια από συνδυασμέ- νο κρέπ σατέν μάς και γυαλιστερό

είναι τα στυράκια που δεν έχουν εξωτερική θερμοκρασία, άλλα εσω- τηρική. Αποφυγή λαδρών, τσι- γαριστών, άλμυρών, παστών και κανονική λειτουργία των έντέρων. Κάτι έπίσης που άρχει είναι το μπουρνούλαδο τους χειμερινούς μήνας.

Το σπίτι

Η ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ

Η νοικοκυρά που φροντίζει για την καλή εμφάνισι του σπι- τού της δεν παραλείπει ποτέ να το θερμάνει τους χειμερινούς μή- νες, διότι αυτό κατηντησε πλέον κάτι το άπαραίτητον.

Τα παλιά χρόνια ελάχιστα ή- σαν τα σπιτία που έθερμάνοντο των χειμάνων και ή θέρμανσις έγι- νετο εις ένα ή δυο το πολύ δω- μάτια και αυτό την ήμεραν της ύποδοχής, ή νεώτερα όμως γενεά έχει την τύχη να ζή στην εποχή του καλοριφέρ και είτε διότι οι άνθρωποι έγιναν μολδακώτεροι, είτε διότι έσυνήθισαν να... μη κρυώνουν, όλα τα σημερινά σπι- τία ζεσταίνονται με σόμπες δια- ρκής καύσεως, με κεντρικήν θέρ- μανσιν, με καλοριφέρ γι' άπαρ- τήν.

Αλλά και αν ακόμη ύποθεθι ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν άγαπούν την θέρμανσιν πρέπει να ύποχωρούν χάριν εκείνων που αισθάνονται το κρύο, διότι άς μη έσχνουν ότι όποιος κρυώνει ούτε να εργασθί, ούτε να άπολαύση κάτι ούτε να σκεφθί καλά-καλά.

Για τους λόγους αυτούς μη προσκαλέσει κανένα στο σπίτι σας αν δεν έχετε σπίτι άποωδήποτε θερμανμένο, διότι δεν χρεωστούν τίποτα οι καλεσμένοι σας να τσι- τουρίζουν.

Δεν έχετε τα μέσα να θερμά- νετε το σαλόνι σας; Τότε μην κάμετε δεξιότητες, το πράγμα είναι άπλούστατον.

Η καλή συμπεριφορά

ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Το σεβέρια του τραπέζιου είναι από τα σπουδαιότερα ζητή- ματα και δεν πρέπει να έπιτρέ- πουμε στους υπέρτατες μας κανε- νός είδους έλευθερίας άνθρώπου να τους συνηθίσουμε να σεβέρουν καλά.

Το πωτικόκαλον του τραπέζιου πρέπει να τηρήται άσπληντοστά είτε μόνον μας τρώμε, είτε με φίλους, διότι μόνον έτσι θα μπο- ρέσουμε οι υπέρτατες μας να απο- κτήσουν καλές συνηθείας. Θα συνηθίσουμε τον υπέρτατη να σεβέρη γύρω γύρω να προσέχη μνήμη, μήκη και από καλήν ή μνήμη, να άλλαζή γρηγορά τα πιάτα, να μη περιμένη να του ύποδεχούν κάτι, να κινήται και να ένεργη τελείως άθρούνος και να μη δείχνη ποτέ ότι παρακολου- θεί τα λέγόμενα αυτόν που του τρώγουν.

Το σεβέρια μινεται από το άριστο μέρος του καθήμενου και ή πιατέλα προσφέρεται άρκε- τά χαμηλά ώστε να σεβέρηται κανείς με εύχέρειαν.

Το κρασί σεβέρηται δεξιά. Τα λερωμένα πιάτα σηκώνονται από το άριστο μέρος και άπό το δεξί τοποθετούνται τα καθαρά πιάτα. Άλλαδι ή ύπέρτατες παίρ- νει με το άριστο χέρι του το άρ- χηστο πιάτο και με το δεξί χέρι τοποθετεί στη θέσι του το καθαρό πιάτο.

Το γλυκίσκι προσφέρεται πριν από το τυρί και τελευταία σερ- βίρονται τα φρούτα.

Ο καφές μπορεί να σεβέρησθι εις το τραπέζι ή στο κανιστήριον ή στο σαλονάκι.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ

Μερικές νομίζουν ότι έξυμπε- ρτούν τον έαυτό τους αν μείνουν στο κρεβάτι άς το μεσημέρι. Φαντάζονται ότι με αυτό τον τρό- πο έξουοράζουν το σώμα τους και άναπαύουν τα νεύρα άλλα είναι πολύ έσφαλμένη ή ιδέα τους.

Εκείνο που έξουοράζει είναι μόνον ή τακτική ζωή. Να άπα-

φεύγουν τα συνεχή ξενύχτια, να κοιμούνται ένωρίς, να μη διαδύ- ζουν στο κρεβάτι, να κάνουν τη γυμναστική τους, τον περίπατό τους και να άποφεύγουν κάθε ύ- περβολική κούρασι όπως και την καθιστική ζωή.

Η διατήρησις της νεότητος και τή- καμπυλότητος έπιτυγχά- νονται μόνον με την κανονική ζωή και τότε κάθε φάρμακον περι- τεύει, διότι θα είναι πάντα καλά.

Ένα κάθε τόσος

ΕΡΩΤΕΣ ΑΣΧΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙ- ΚΩΝ

Δεν είναι μόνον οι άμορφες και συμπαθητικές γυναίκες που έχουν το δικαίωμα ν' άγαπούν και ν' άγαπιούνται. Ο έρωτας δεν κάνει διακρίσεις. Το ίδιο δικαίωμα έ- χουν κι' οι άσχημες γυναίκες διότι κι' αυτές έχουν καρδιά και αισθήσεις.

Η ΑΣΧΗΜΗ ΕΛΙΖ

Η Έλιζα ήταν κόρη ενός πλου- σιωτάτου κόμητος άλλα ή φύσις την είχε άδικήσις έξαιρετικά. Έ- κτός που της είχε δώσει ένα έν- τελώς άκανόνιστο και άχαρο σώ- μα, της έχάρισε κι' ένα πρόσω- πο έντελώς μαζουδιστικό κι' ήταν τόσο άσχημο που μόνο ο πατέρας της με τη μεγάλη του στοργή, μπορούσε να το βλέπη. Κανείς άνδρας, φυσικά, δεν την φλερτά- ρισε και κανείς δεν της έλεπε ποτέ μιάν έρωτική λέξη.

Κι' όταν πέθανε ο πατέρας της ή Έλιζα κλειστική σε μιά έξο- χική έίλλα, άποφασισμένη να πε- ράση εκεί στη μοναξιά τη λυπη- μένη κι' άπογοητευμένη ζωή της.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΓΙΓΔΑ

Μά, μιά νύχτα άεροχρή, που άστραφτε και θρονόουσε, μιά μοτσουκλέττα σταμάτησε μπροστά στη έίλλα της Έλιζας κι' άπ' αυτή έπήδησε ένας νέος. Χτύπησε την πόρτα και ζήτησε ούλοξενία. Η Έλιζα έλεπε στην καμαριέρα της να παραχωρήση στο νέο ένα δωμάτιο και να του σεβέρη φα- γητό.

Ο ξένος, που έλεπε πώς ώνομα, ζήτην 'Ιωάννης ντέ Σ., μολίς έφαγε, κλειστική άμέσως στο δω- μάτιό του. Άλλά οι υπέρτατες ά- νεκάλυσαν με φρίκη και τρόμο πώς ο άνθρωπος αυτός άφίκη στο δρόμο που έχνη αίματος και γι' αυτό άμέσως έπήγαν να το άνα- φέρουν στη δεσποινίδα Έλιζα.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΜΑΣΗΛΑΡΙ ΤΟΥ

Η Έλιζα τότε, κατατρομαγ- μένη, μήκη στο δωματίον στο φι- λοξενούμενου και τον έθηκε στο κρεβάτι του άναλόγητο. Στο στήθος του είχε μιά μεγάλη πλη- γή που έτρεχε αίμα. Εκείνο όμως που της έκανε πιο μεγάλη έντύ- πωσι, ήταν το φλογισμένο πρόσω- πο του νέου, πρόσωπο που της προ- κάλεσε ένα άσθημα συγκινήσεως και άγάπη για τον άσχημο και πληγωμένο άγωνιστή. Κι' άρχισε να τον περιποιήται. Όλοκληρα ή μερόνυχτα κάθησε κοντά του προ- σπαθώντας να του σώση τη ζωή. Ξεσυχομένη στο μαζήλαρι του νέ- ου και τον παρακολουθούσε σε κά- θε του κίνησι. Όταν ένα θράδυ ο γιατρός έφυγε λέγοντας πώς σε λίγες ήμέρες ο άρρωστος θα γι- νόταν καλά, ο νέος άναστήθηκε από το κρεβάτι και κυττάζοντας τη νέα, της έλεπε:

—Έλιζα, θέλεις να γίνετε γυ- ναίκα μου; Εκείνη κύτταξε στο πρόσωπο τον ξένο που γι' αυτή δεν ήταν κάτι τόσο άσχημο και χαμηλά- νοντας το κεφάλι, έλεπε:

—Ναι!

Το περίεργο όμως άπ' όλη σή- τη την ιστορία είναι πως ένα χρό- νο άργότερα γεννήθηκε άπ' αυτά τα δυο τέρατα ένα άραιότατο κο- ριστάκι.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Πρό λίγου καιρού οι έφημε- ρίδες ανέγνωσαν την είδησι πως κάποια Μάουρα Κόχα, κατεδί- κάσθη σε τρία χρόνια ειρκτή για- τή άπεριποίητη να δολοφονή τον

Τρία άπογευματινά φορεματάκια: 1) Άπό χονδρό μαροκαίν με συν- δυασμό σατέν. 2) Άπό χονδρή ζωρζέττα γαρνιρισμένη με κορδελλίτσες, που φέρουν στίς άκρες των γκρεμπίς χρυσά. 3) Κρέπ σατέν μάς και γυαλιστερό, γαρνιρισμένη μ' ένα φιόγκο από λοργκανζά στο ντεκολτέ έμπρός.

γυό ένός έκατομμυριούχου που είχε παντρευθί.

Η Μάουρα Κόχα ήταν πάμ- πτωχη και έξαιρετικά άσχημη. Άν καί ήταν νέα, έν τούτοις το πρόσωπό της άπαρουσίαζε μιά ρυ- τιδωμένη όψη τόσο που στη συ- νοικία την έλεγαν «μούσια».

Γι' αυτό όταν ο γυός του γνωστού έκατομμυριούχου Μπέτλερ άρχισε να την φλερτάρη, ή Μά- ουρα θύμωσε γιατί ήταν ή τελευ- ταία από τις καμαριέρες του σπι- τίου που τον νόμιζε πώς ο νέος ήθελε να περάση τον καιρό του μαζί της. Εκείνος όμως της έ- φέρθηκε τόσο εύγενικά, με τόσο προφρότητα και ταπεινώσυν, που στο τέλος ή Μάουρα τον πίστεψε.

Ο πρώτος άλλως τε της άρκί- σθηκε πώς θα την παντρευόταν. Καί πράγματι την παντρεύτηκε. Ο γάμος τους ύπήρξε ο πιο σκαν- δαλώδης της εποχής: «Ένας έ- κατομμυριούχος παντρεύτηκε μιά φτωχή και άσχημη κόρη!» έγρα- φαν οι έφημερίδες.

ΑΓΑΠΟΥΣ Ε ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ

Την έπομένη του γάμου των δυο άρχισε ή άπογοήτευσι. Η Μάουρα, κρυμμένη κάπου, άκου- σε τον άνδρα της που μιλούσε με μιά χαριτωμένη δεσποινίδα, την Άλνα Ντέσιν.

—Νά, της έλεγε ο Έρρίκος με παρακλητική φωνή. Έκανα κι' αυτό το κατήχητο σου! Παντρεύ- τηκα την άσχημότερη γυναίκα του κόσμου, μόδα για ένα σου κατρί-

τοιο, για να σου άποδείξω την άγάπη μου. Μά πές μου τώρα πώς θα γίνης δική μου. Έγώ θα χωρίσω την Μάουρα κι' έτσι θα είμαστε έλευθεροί να παντρευ- τώμε.

Για μιά στιγμή όμως τα λόγου του Έρρίκου δούσαν στα χείλη του «μούσια» παρουσιάζοντες στο κατώφλι της πόρτας. Το φρι- κώδες πρόσωπό της είχε γίνει φρικωδέστερο. Τράβηξε από την τσέπη της ρόμπας της ένα πι- στόλι και το άδειασε πυροβολών- τας τον Έρρίκο, ενώ ή άμορφη Άλνα σωριαζόταν στο πάτωμα άφήνοντας μιά κρουνη τρομού.

Ο Έρρίκος Μπέτλερ δεν σκο- τώθηκε, άλλα για όλη του τη ζωή θα τον βασανίζει ο έρωτικός πόνος κατέστρεψε την καρδιά μιας γυναίκας.

Η άλλη λογαφία μου

Στις άγαπημένες μου άνα- γνώστρις που μου έστειλαν εύ- χες άκράδως τις θερμές μου εύ- χαριστικές και άντευχόμενι εύ- χισίμεν τον καινούργιο χρόνο.

ΚΩΝ ΣΤ ΖΕΠΠΟΝ. Μαρλόγ- γι.— Άμφιβόλως άν θα ήκανο- ποιήθηκε με την μπριγιαντίνη θα ότι τα σγουρά μαλλιά δεν πεί- θαρχουν εύκολα. Μη πιστεύετε σε όσα σας λένε, θα πετάξετε άδικές χρήματα.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. απαντά από της παρούσης σελίδας σε όσες εκ των αναγνωστών μας της έμπιστευόμαστε έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν αισθηματική τους περιπέτεια, για την οποία θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

Ι. Ζ.

Νινέτα

Εάν η αγαπημένη σου είναι σε νόμιμη ηλικία, κι' εάν είσαι σε θέση να εξασφαλίσες οικονομικώς τα μέσα της ζωής σου, τίποτε δεν μπορεί να εμποδίσει την ενόση σου. Εάν όμως δεν συμβαίνει κανένα από τα δύο που σου ανέφερα, έ, τότε... να κάνης λίγη υπομονή έως ότου περάσουν μερικά χρόνια και γίνης ενήλικη η αγαπημένη σου, ή έως ότου στερεώσης κάποια εργασία. Οπότε... —άλλα, έννοιες, υποθέτω, αγαπητέ μου, ποιά είναι η συμβουλή που σου δίνω. Ένας άνδρας που αγαπά πραγματικά πρέπει να κάνει κάθε θυσία δια την αγαπημένη του. Και το να περιμένει, είναι και αυτό μια θυσία.

Αριέττα

Στην περίπτωσή σου — άφου ο νέος φεύγει οριστικά από την πόλη όπου μένεις — ένα δραστηκό φάρμακον μόνον «ένδεικνυται» — όπως θάγραφες ένας γιατρός. Και το φάρμακο αυτό είναι μία ειλικρινής εξήγηση μεταξύ σας. Δες τον, μίλησέ του με ειλικρίνεια, άνοιξέ του την καρδιά σου. Εάν σ' αγαπά — δεν θα σου δοθή ή ευκαιρία να στενοχωρηθής για την υποχωρητικότητα του — αφού θα φύγη...

Β. Μ. Μ.

Το γράμμα σου με συγκίνησε, αγαπητή μου, όσο λίγα γράμματα απ' όσα έχω λάβει... Μη φοβάσαι όμως: δεν θα σου πω κοινότητες παρηγοριές. Θα σου δώσω μερικές πληροφορίες μόνο. Ο γιατρός, λοιπόν, που μου αναφέρεις είναι ένας από τους καλύτερους γιατρούς των Αθηνών. Ν' απευθυνθής με κάθε εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Η ασθένειά σου, έλλωστε, όσο βασανιστική κι' αν είναι, γιαιρεύεται. Αυτό που είπαν φίλοι μου επιστήμονες στους όποιους ανέφερα τα συμπτώματά της. «Όστε... βλέπεις και μόνη σου ότι δεν πρέπει ν' απελπισέσαι. Γρήγορα θ' ανθίσης πάλι ένα χαμόγελο χαράς στο πονεμένο προσωπάκι σου. Κι' αυτό στο εύχεται, γιατί το αξίζεις, με όλη της την καρδιά, ή ηλικιωμένη φίλη σου.

Τό θέμα που θίγεις στο γράμμα σου είναι γενικό — και πολλές ψυχούλες θα βασανίζονται απ' αυτό την στιγμή που μιλούμε.

Γιά να ευτυχίση ένα άνδρ' γυνό δεν είναι απαραίτητο, υπό ώρισμένας προϋποθέσεις, ούτε την ίδια ηλικία να έχουν ο άνδρας και ή γυναίκα ούτε του αυτού περιβάλλοντος να είναι. Φθάνει να έχουν μίαν απόλυτη ψυχική συγγένεια και άκοιμη ή ψυχική ανατροφή τους — διαμόρφωσης των χαρακτήρων τους και των τρόπων τους δηλαδή ή οποία έγινε σιγά — σιγά από δική τους ψυχική ανάγκη, ανεξαρτήτως των διδασμάτων των άλλων — να είναι λεπτή. Αρκεί, δηλαδή, να έχουν ε μ φ υ τ η ευγένεια, που θα εξωτερικεύεται σε κάθε στιγμή, σε κάθε περίστασι.

Και σου φέρνω άμέσως ένα παράδειγμα:

Ένας γνωστός μου κύριος, παντρεύτηκε πρό όλίνου καιρο — μιά νέα πολύ πτωχότερη απ' αυτόν, και τελείως διαφορετικού περιβάλλοντος από το δικό του. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς έπήγαν στην όδον Αϊόλου για να ψωνίσουν. Καθώς περνούσαν από ένα στενό, αντίκρισαν το εξής θέαμα: μιά φτωχή γυναίκα καθόταν σε μιά γωνιά και ζητιάνευε.

Νέα άκοιμη, συμπαθητική, και με τα ίχνη του πόνου στη μορφή της. Πλάι της στεκόταν ένα συμπαθητικό κουρελιάρικο αγ' γελούδι, το παιδί της. Εκείταζε μιά διτρίνα με παιχνίδια, και κάθε τόσο γυμπούσε τα γράμματα του με χαρά. Και ή μητέρα του, κυττάζοντάς το με αγάπη, του έλεγε: «Παίξε, χυρή μου... Παίξε...» Νοιώθεις τί παραγμός ύπήρχε σ' αυτό το παίξε... Παίξε, δηλαδή, με τη φαντασία, κυττάζοντας από τη διτρίνα τα παιχνίδια...

Οί δυο γνωστοί μου κοντοστάθηκαν και κυττάζτηκαν. Χωρίς να συνεννοηθούν έννόησαν ό ένας τη σκέψη του άλλου. «Έτρεξαν άμέσως και άγόρασαν ένα παιχιδάκι, το όποιον έφεραν και χάρισαν σ'αυτή φτωχή παιδάκι. Ο φίλος μου, μάλιστα, που έτυχε να είναι και ποιητής, συγκινήθηκε τόσο πολύ ώστε έγραψε και ένα ποίημα με το θέμα αυτό. Το Ζήτημα είναι πάντως ότι το άνδρ' γυνό αυτό θα εύτυχίση. Γιατί συγγενεύουν και οι δυο στα αισθήματα...

Συνεπώς... — μ' άννόησες ή — δη, υποθέτω, Νινέτα μου, την συμβουλή που σου δίνω: Ο νέος που αγαπάς συγγενεύει τόσο απόλυτα ψυχικά μαζί σου: Τότε κάμε υπομονή... Όλα τα εμπόδια με τον καιρό θα λείψουν. Εάν όμως δεν είναι τόσο απόλυτη ή συμφωνία των χαρακτήρων σας, τότε... μη δημιουργήσης, έσύ που έχεις τόσο λεπτά αισθήματα, νέα βάσανα στη ζωή σου πικραίνοντας τους γονείς σου...

Απόλλων-Νταριότ

Τί είν' αυτά που λές, παιδί μου; Θα π'ας να π'ες στις ήλεκτρικές γραμμές που περνούν έξω από το σπίτι της έπειδή δεν σ' αγαπά; Το αποτέλεσμα όμως ποιά θα είναι; Πρώτον ότι θα λυπήσης τους γονείς σου, οι όποιοι δεν χρωστάν τίποτα

να υποφέρουν τόσο χάρη της αγνοσίας σου. Δεύτερον δε ότι θα... γίνης λίγο γελοίος! Μά ναί... Μην πιστεύεις στα ρωμαντικά μυθιστορήματα. Ένας νέος που αυτοκτονεί γιατί δεν τον αγαπά μία «σκληρά», δεν γίνεται συμπαθής ή μνημη του, όπως φαντάζεσαι. Απεναντίας. Πρώτη ή λεγόμενη θα γελάση και θα πη: «Τόν βλάκα!» Όσο για τους άλλους, θ' αναφέρουν την αυτοκτονία σου μόνον όταν θα πρόκειται να «σπασουν» κέφι.

Συνεπώς... μην αυτοκτονήσης. Σοβαρέψου, κύτταξε τα μαθήματά σου (δεκαεννέα έτών νέος δεν επιτρέπεται να κάνει τόσες άνορθογραφίες όσες έλχε το γράμμα μου) και κύτταξε να πάρης το «χαρτί» σου από το γυμνάσιο, για να εργασθής, όποτε... και θ' αγαπηθής!

ΡΕΑ Ρ.

Από 13ών έως 55 έτών

... ή γυναίκες στην Εύρωπη και στην Αμερική χρησιμοποιούν για την Ιδιαίτερη τουαλέττα που απαιτείται να κάμουν κάθε 28 περίπου μέρες, τις σερβιέτες υγείας «SANITEX». Τα βαμβάκια και οι πανένιοι επίδεσμοί έχουν πάκα καταργηθή από πολλά χρόνια, γιατί οι επίδεσμοι αυτοί είναι, ό,τι άηδής και άνθυγιεινό, τα δε βαμβάκια είναι πολύ άδύνατα. Με τό Ιδια λεπτά μπορείτε και σεις να κάμετε, ό,τι κάμουν ή Εύρω-

παίες. Να αγοράζετε δηλαδή τις σερβιέτες «SANITEX», ή όποιες εκτός που είναι απόλυτως υγιεινές, είναι και πρακτικώτερες. Μπορείτε να τις αλλάζετε όπουδήποτε κι' αν θρεθήτε, πετώντας τη μία και βάζοντας άλλη καθαρή. Δεν είναι ογκώδεις και συνεπώς δεν σας προδίδουν ότι είσατε «άδιάδετη», ούτε σας κάμουν να φαίνεσθε χονδρή και να αλλοιώνεται ή γραμμή του σώματος και του φορέματός σας. Δεν σας έμποδίζουν στο βάδισμα, ούτε στο κάδισμα και δεν προκαλούν τοπικών έρεθισμών.

Καταργήσετε λοιπόν και σεις τους άηδεις πανένιους επίδεσμούς και τα βαμβάκια και μνηθείτε τις Εύρωπαιες. Χρησιμοποιείτε κάθε μήνα τις σερβιέτες υγείας:

Sanitex

Αυτό άπαιτεί:

ή υγιεινή ή εξέλιξις και το κομψό

Η σερβιέτες υγείας «SANITEX», πωλούνται εις τα Κεντρικά Φαρμακεία, Μυροπολεία και Καταστήματα ειδών πολυτελείας. Προσέχετε όμως να σας δίνουν τη μάρκα «SANITEX», διότι σερβιέτες σ'αν την ποιότητα της «SANITEX» άλλες δεν ύπάρχουν.

Οι Διαουεσάβει

Ε' διαγωνισμός «Θησαυρού»

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΑΡ. ΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Ο φίλος μας μπάρμπα Μαθίς παρακολούθησε πρό έβδομάδων εις πολυτελέστατον άθηναϊκόν κινηματογράφον μίαν υπέροχον κινηματογραφικήν ταινίαν, ή όποια του έκανε εξαιρετικήν εντύπωσι, δικαίως, διότι ή ταινία αυτή είναι εξαιρετική.

Εις ανάμνησιν του υπερόχου αυτού θεάματος, ο μπάρμπα Μαθίς έζήτησεν από την διεύθυνσι του κινηματογράφου μίαν φωτογραφίαν ή όποια του παρεχωρήθη εύγενώς.

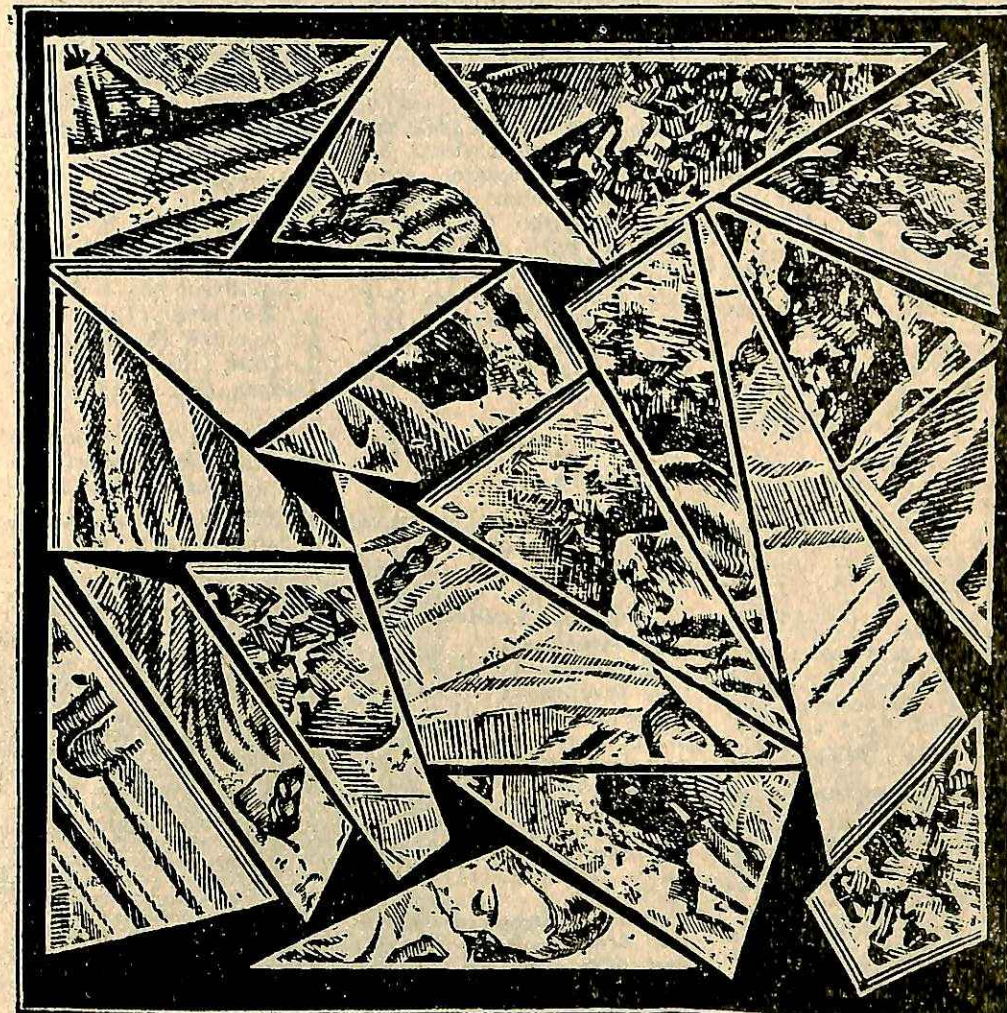
Ός να έπρόκειτο περί πολυτίμου αντικειμένου, ο μπάρμπα Μαθίς την έποσέθησεν επάνω σ'αυτήν γραφέο του, στο σπίτι του και πολλές φορές την ήμερα την έ θαύμαζε.

Μίαν ήμερα, τα δύο μικρά έγ' γονάκια του μπάρμπα Μαθίς, ο Ιωάννης και ο Πέτρος, έλποντας την ώραίαν εκείνην φωτογραφία, την έπλησαν και την έθαύμαζαν και αυτοί. «Έξαφνα τους ήλθε μιά ιδέα: να κόψουν την εικόνα εκείνη σε μικρά τεμάχια... Ένα ψαλλίδι τους έδόθησεν εις την έκτέλεσιν της επιθυμίας των! Τα τεμάχια αυτά άκριβώς σ'ας παρουσιάζουμε παραπλευρώς και σ'ας ζητούμε να τα συναρμολογήσετε προτού ο Μπαρμπα Μαθίς άντληφθή την συμφορά που έπαθεν ή άγαστημένη του φωτογραφία.

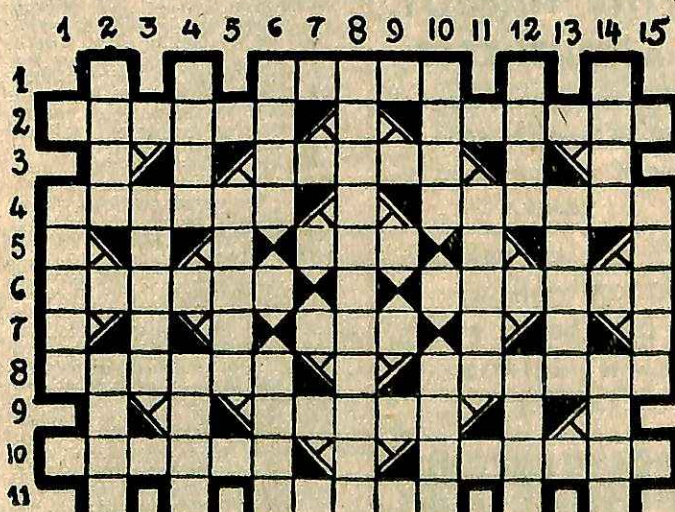
Αι λύσεις πρέπει να φθάσουν εις τα γραφεία μας μέχρι του Σαββάτου 21 Ιανουαρίου 1939 και τα όνόματα όσων θα μας άποσταλείουν την όρθην συναρμολόγησιν θα δημοσιευθούν εις τον «Θησαυρόν».

Αι λύσεις να άποστέλλωνται εις τό:

Περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
(Τμήμα Διαγωνισμών)
Λεωχάρους 19 — Αθήνα

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 31

και ιδίως θρησκευτικό ή διδακτικό περιεχομένου.
11) Ανύψωσις πράγματός τινος.
ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βαρύς λοιμώδης χόσας,

σκοτίζουσα τον εγκέφαλον.
4) Πρόσθετον μέρος τιθέμενον εις το κύτος πλοίου προς αύξησιν της ευσταθείας του — Πωλούνται αντί χρημάτων.
3) Άριμένος, σσφής, κατηνορηματικός

4) Χρησιμεύει όπως λειανή ή φθέρη τη δια της τριβής ως κύριον όνομα, πρωτεύουσα Νοτίου αμερικανικού κρατίδιου. — Άντικουν εις τον Θεόν ή είναι άφιερωμένα εις αυτόν.

5) «Σύν Αθηνά και... κίνε!» ότι δηλαδή δεν πρέπει μόνον να επικαλούμεθα την θεϊαν βοήθειαν, αλλά και ήμερι να βοηθώμεν τους έαυτούς μας

6) Η έντός της γής του μνήματος κατάθεσις σώματος τινος. Θωπευτικός τύπος γυναικείου όνόματος.

8) Ο άναφερόμενος εις τον άθλητισμόν της ορειβάσεως.
10) Άνθρωπος υπερέχων των άλλων εις άνδρείαν και έδόχους φρενός — Αναφορική άντωνυμία, ίσος προς άλλον.

11) Έρυθρόδεσμος της Αμερικής ως κύριον όνομα ποταμού της Ασίας, ο μεγαλύτερος της Ινδικής χερσονήσου.

12) Πόσα δύσκολος προσπάθεια προς υπερίσκησιν άντιπάλου. — Χρονικόν έπιδόμησις εις προγενέστερον χρόνον.

13) Πολεμικός και έμπορικός λιμην της δυτικής γαλλικής Αφρικής.

14) Τοπικόν έπίρρημα. — Ιβνι αϊτέρως, ξεχωριστά, πρό πάντων.

15) Εδρίσκοντα εις το μέσον του Ωκεανού ή μεγάλης θαλάσσης

της (δημοτική).
Αποστολές:
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑΣ
Αθήναι

Αι λύσεις του προηγούμενου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ. — ΧΑΙ
ΔΕΡΑΜΠΑΝΤ. 2) ΜΙΑ ΥΠΝΟΝ
— ΑΕΙ — ΔΑΥΙΔ — ΡΕ —
ΣΤΟΠ. 3) ΑΝΥ — ΤΩ — ΟΟ —
ΗΡΑ 4) ΑΛΗ — ΕΛΛ — ΠΥΜ —
ΚΑΡΕ — ΕΠΙ — ΑΒ — ΜΕ.
ΝΟΥ. 5) ΟΡΙΜ — ΑΤΑ — Ο.
ΝΑΡ — ΠΗΡΑ — ΑΤ — ΣΜΙΘ.
6) ΖΥΠ — ΣΑΒΑ — ΣΕΡ —
ΜΙ — ΤΙΤΑΝ — ΙΟΣ. 7) ΑΝ
— ΑΡΤ — ΠΕΝΑ — ΣΑΝ. 8)
ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ — ΚΤΗΜΑΤΟΜΕ.
ΣΙ — ΣΙ — ΤΙΚΟΝ. 9) ΑΤΙ —
ΙΟ — ΣΙ — ΣΙ — ΝΟ. 10) ΟΝ
— ΔΡΑΣΙΣ — ΠΑ — ΜΗ — Α.
ΜΑΛΙΑ — ΑΡΒ. 11) ΣΙ — ΠΑΙ.
ΑΝ — ΑΡ — ΚΑΚΙΑ — ΔΙΑ.
12) ΑΙΠ — ΤΥΡΙ — ΤΟΤΟ —
ΡΕΣ — ΤΑ — ΣΑΜ. 13) ΑΔΟ.
ΛΑ — ΚΑΛΟ — ΥΣ — ΓΓ — Ο.
ΝΕ — ΛΑ 14) ΓΑ — ΕΚ — ΠΑ.
ΡΑ. 15) ΚΕ — ΝΑΟ — ΑΡ —
ΜΕ — ΩΡΑ. 16) ΑΤΑ — ΑΙΜ —
ΣΙΚ — ΕΓΩ — ΑΡ — ΖΑΝ.
17) ΛΟΣ — ΤΟΣΚΑ — ΙΣ —
ΤΙ — ΤΑ. 18) ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΥ.
ΡΙΟΥΧΟΣ — ΚΑΛΟΑΝΑΤΕΘΡΑ
ΜΕΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΜΠΑΛΑΚ. 2) ΝΙ — ΩΑ
— ΜΑΓΚΑΚΙ. 3) ΕΛΛΗΣΠΟΝ.
ΤΟΣ — ΑΕΤΟΣ. 4) ΣΙΝΙΚΗ
— ΑΣΕ. 5) ΟΣ. 6) ΝΕΡΑ
ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑ. 7) ΣΟΥΛΙ.
ΒΑΝ. 8) ΑΜΑΝΤΙΑ — ΑΑ
ΝΑ. 9) ΕΞΟ — ΙΟΣ — ΙΔΕΑΤ.
10) ΠΑΣΑΝ — ΙΠΠΟΚΟΜΕ.
11) ΕΥΡΥΤΕΡΟ — ΣΑ. 12) ΠΠ
— ΜΑΡΤΥΣ — ΑΣΙΑ. 13) ΑΝ
— ΠΙΠ. 14) ΚΟΜΠΟ — ΑΝΤΙ-
ΘΕΤΟΥ. 15) ΝΤΑΝΙΕΛ. 16) Ο.
ΡΑ — ΝΙ — ΜΑΡΚΟΣ. 17)
ΛΑ — ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ — ΣΟΣ.
18) ΛΕ.Ι. — ΛΩΡΙΣ. 19) ΑΙ —
ΕΠΕΣΚΕΦΑΤΟ — ΚΚΚ. 20) Ο.
ΠΗ — ΑΤ — ΧΙ — ΑΑ. 21)
ΔΟΙΡΑΝΗ. 22) ΚΟΥΡΑΓΙΟ. 23)
ΧΥΜΑ — ΑΛΑΣΚΑ — ΣΑΡΩ.
ΣΑ. 24) ΑΙ — ΤΙ. 25) ΙΔΙΩΤΙ.
ΚΟ — ΑΙ — ΓΕΜΑΤΑ. 26)
ΜΑΡΚΕΡΙΤ. 27) ΣΤ — ΕΝΑ.
28) ΡΑΜΙ — ΣΟΛ — ΞΕΝΩΝ.
29) ΑΡΑΒΙΤΑΙ. 30) ΜΕ — ΘΑ
— ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ. 31) ΕΜ —
ΑΝΑ — ΑΜ. 32) ΑΣ — ΑΔ
ΕΡΩΣ. 33) ΝΤΑΝΣΙΓΚ — ΡΙΣ
— ΑΡΑ. 34) ΤΟ — ΒΑΛΛ —
ΑΝ. 35) ΠΟΥΤΣΙΝΙ — ΜΑΙ

Το ωροσκοπίον του θησαυρού

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗ-
ΣΕΙΣ ΣΑΣ

Επισημάνετε από τας ε-
ξής ώρας:

Παρασκευή (6) 11—1 π.
μ. Δευτέρα (9) 3.30—4 μ.μ.
Τετάρτη (11) 1—2.30 μ. μ.
Πέμπτη (12) 8—9 π.μ.

Αποφύγετε να επιχειρήσε-
τε, διότι δήποτε και πολύ πε-
ρισσότερον ν' αρχίσετε οί-
ανδήποτε έργασίαν κατά
τας απογευματινὰς ώρας
του Σαββάτου (7). Αι προ-
πάθειαι σας οὐδόλως θὰ
εὐνοηθῶν. Ἐπίσης δὲν εἶναι
κατάλληλοι αἱ ὥραι 6—8
μ. μ. τῆς Πέμπτης (12),
καίτοι αἱ δυσμενεῖς ἐπιδρά-
σεις εἶναι ἀσθενέστεραι
κατ' αὐτάς.

ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΖΗ-
ΤΗΜΑΤΑ

Θὰ εὐνοηθῇτε ἰδιαίτερα
διὰ τὴν εἰσπραξίν χρημ-
των καὶ γενικῶς διὰ τὴν
τακτοποίησιν οἰαδήποτε
χρηματικῆς ὑποθέσεώς σας
κατὰ τὰς ὥρας:

Σάββατον (7) 11.30—12.
30, Τετάρτη (11) 1.15—2.
Πέμπτη (12) 10—11 π. μ.

Τοὺναντίον θὰ δοκιμάσε-
τε ἀπογοητεύσεις καὶ θὰ
συναντήσετε σοβαρὰς ἀντι-
δράσεις κατὰ τὰς ὥρας:

Παρασκευή (6) 4—6.30
μ. μ. Δευτέρα (9) 6.30—7.30
μ. μ. Τετάρτη (11) 4.30—
5.30 μ. μ.

Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια
μία ἐξαιρετικῶς κατάλλη-
λος ὥρα εἶναι τῆς Τρίτης

(10) 8.30.11.45 μ. μ.
Διὰ τὴν ἀγοράν λαχείου
προτιμήσατε τὰς ὥρας:
Κυριακὴ (8) 11.30 π. μ.
— 1.15 μ. μ. καὶ Τετάρτη
(11) 9.15—11 π. μ.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐπισημάνετε ἀπὸ τὰς
κάτω ὥρας, πού εἶναι ἐ-
ξαιρετικῶς εὐνοϊκαί:

Παρασκευή (6) 4—5.30
μ. μ. Σάββατον (7) 9—11
μ. μ. Κυριακὴ (8) 4—6.15
μ. μ. Τρίτη (10) 7—9.30 μ. μ.,
Τετάρτη (11) 11.15 π. μ.—
2 μ. μ.

Κατὰ τὰς ἰδίας ὥρας θὰ
ῆτο καλὸν νὰ συντάξετε καὶ
τὴν αἰσθηματικὴν σας ἀλλη-
λογραφίαν.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟ-
ΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Βέρον Χ. — Σὰς ἐλέω
κατακαταβῆτε τρυφεροὺ καὶ αἰσθη-
ματικοὺ, ἀλλ' ἐξαιρετικῶς ἀστα-
θῆ. Καὶ εἰς ἡ ἰδίαν δὲν μπορεῖτε
νὰ ἐκφυγεῖτε τὰ πραγματικὰ αἰ-
σθηματικά σας. Ὅσοιδήποτε, τὸ
μέλλον προμηνύεται ἄρκετά κα-
λὸν γὰς ὑμᾶς, ὅσοι τὴν προϋπόθε-
σιν ὁμῶς ὅτι θὰ ἀναπτύξετε τὴν
πρωτοβουλίαν μετὰ τὴν ὁποίαν εἰσθε
ἐκ φύσεως προικισμένη. Αἱ αἰσθη-
ματικαὶ σας περιπέτειαι θὰ εἶναι
σχετικῶς διαρκεῖς, ἀλλὰ ἀνησυ-
χες καὶ καθόλου ἥρεμοι. Θὰ συ-
νέψετε δύο γάμους. Πρώτος ὅχι,
ἀλλ' ἄρκετά χρημάτα. Θὰ ἐπι-
τυχάνετε πολὺ ἂν ἠτολμῆσατε
μετὰ τὴν τέχνην. Καταπολεμήσατε
τὴν μεμψιμοιρίαν καὶ φιλέριδαν διὰ
θεσιν πού ἔχετε, διότι ἡμπορεῖ νὰ
δηλητηριάσῃ τὴν ζωὴν σας. Δυσ-
πιστεῖτε πρὸς τὸ περιβάλλον σας.

Νίτσα Ν. — Μὲ μικρὴν διά-
θεσιν ἀκαταστάσεως πού ἔχετε, δι-
ότι κατὰ βάθος εἰσθε χαρακτηρ-
ισμένοι καὶ θετικοί. Ἡ θετικὴ
τῆς αὐτῆς εὐφυΐας ἀπογοητεύσεις, ὅχι
ὁμῶς ἀξίαν λόγου. Μὴν παίρνετε
καὶ ἀφῆστε τὴν φυσικὴν τρυφερό-
τητα μετὰ τὴν ὁποίαν εἰσθε προικι-
σμένοι νὰ ἐκδηλωθῇ. Βλέπω καὶ
σὲ ὑμᾶς δύο γάμους. Οἰκονομικῶς
θὰ ζήσετε ἀνεξάρτητος, ἀλλὰ θὰ
χρεωσθῇ νὰ ἀγωνισθῇτε ἄρκετά
ἕως ὅτου τὰ ἐπιτύχετε. Τὸ ἔτος
1942 θὰ σημειώσῃ μίαν ἀποφασ-
τικὴν τροπὴν εἰς τὴν ζωὴν σας.
Ἰδίως ἀπὸ τῆς αἰσθηματικῆς πλευ-
ρᾶς. Θὰ πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇτε
περισσότερον τὴν ὑγίαν σας, δι-
ότι διατρέχετε μερικὸς κινδύ-
νους ἀσθενεῖν.

Ε. Μ. Ν. Σ. — Χαρακτήρ ἐξαι-
ρετικῶς εὐαίσθητος καὶ ἰδιορρυθ-
μος. Ἐμπροσθέντες πολὺ εὐκόλα
καὶ αὐτοὶ σὰς ζημιώνει πολὺ. Ἡ
ὑγεία σας δὲν εἶναι ἀπολύτως στα-
θερά. Πρέπει πολὺ νὰ τὴν προσέ-
ξετε καὶ ἰδίως τὸ στήθος καὶ τὸ
στομάχι. Ἡ ζωὴ σας θὰ περάσῃ
μυλῶν ἡμερῶν, χωρὶς πολλὰς δια-
κυμάνσεις. Ἀλλὰ πολὺ δυσκόλα
θὰ ὁρῇτε τὴν πραγματικὴν εὐτυ-
χίαν, λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος σας,
πού σὰς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἀν-
τιλήψιν τῆς πραγματικότητος καὶ
σὰς ὠθεῖ εἰς τὸ παραδόξον καὶ
τὴν ἐκκεντρούτητα. Ἡ θέλησις
σας παρουσιάζει πολλὰ γάματα,
ἐνθ', ἀντιθέτως, διακινεῖσθε ἀπὸ
μεγάλον ἐγωισμόν καὶ φιλοδο-
ξίαν. Ἡ ζωὴ σας θὰ θελτιωθῇ ἀ-
πὸ τὸ ἔτος 1950.

Ε. Λ. Χ. Ο. Ρ. — Ἡ ζωὴ σας

εἶναι ἀνιερὴ διότι δὲν τῆς δίδετε
περιεχόμενον. Σὰς παρασύρει ἡ
φαντασία καὶ ἡ μεγάλη σας εὐαι-
σθησία. Ἐμπροσθέντες μετὰ τὸ παρὰ
μικρὸν. Δὲν ἐλέπω σὲ ὑμᾶς καμμίαν
σταθερὰ προσπάθειαν, ὥς σήμερα.
Δεχέσθε τὴν ὥσιν ὅπως ἔρχεται, χω-
ρὶς ν' ἀντιδράτε καθόλου. Εἰσθε
φύσις μελαγχολικὴ καὶ χωρὶς θέ-
λησιν. Βάλτε κάποιον ρυθμὸν εἰς
τὴν ζωὴν σας. Ὡς πρὸς τὸ μέλ-
λον σας ἔχω γὰς ὑμᾶς πῶς ὅτι σὰς
ἐπιφυλάσσει ἀρκετὰς περιπέτειας
ἀκόμη, πού θὰ εἶναι μεγαλύτεραι
ἂν δὲν διορθώσατε τὰ ἐλαττώμα-
τα πού σὰς ὑποδεικνύω. Μὴν ἐλ-
πίετε μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν
τύχην. Μόνον μετὰ τὴν δικὴν σας
προσπάθειαν θὰ μπορέσετε νὰ κα-
μετε κάτι. Ἡ ὕλική εὐημερία εἶ-
νε ἀκόμη πλὴν μακριά. Θὰ δοκι-
μάσετε ἕνα ἰσχυρότατον αἰσθημα-
τισμὸν, πολὺ πιθανόν, θὰ ἀλλάξῃ ρι-
ζικῶς ὅλην τὴν ζωὴν.

Ζ. Α. Κ. Ν. Τ. Ο. Ρ. — Χαρακτήρ
τελειῶς ἀπειθῶν. Ἡ ζωὴ
σας ὑπὲρ ἀκαταστάτος καὶ πολ-
λὴ λίγη χαρὴς σὰς ἔδωκε ὥς ση-
μερα. Σὰς ἐλέπω φλεγόμενον ἀ-
πὸ ἕνα δια- πόθον ἀνόδου. Πού
μένει ὁμῶς χωρὶς ἀποτέλεσμα,
διότι σὰς λείπει ἡ δύναμις τῆς δι-
μουργίας. Εἰσθε ἀκόμη πολὺ εὐ-
εξαπτός καὶ νευρικός. Δυστυχῶς
ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι ἀσταθὴς γιὰ
πολὺ καιρὸ ἀκόμη καὶ σὰς ἐπιφυ-
λάσσει πολλὰς ἀγωνίας καὶ με-
γάλας διακυμάνσεις. Μία αἰσθητὴ
καλυψέρις θὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὴν
ἀνοιξιν, ὅχι ὁμῶς ὀριστική. Προ-
σέξτε ἰδιαίτερον εἰς αὐτὸ πού
θὰ σὰς πῶς: ἡ ἐπιθυμία σας νὰ ἐ-
πιτύχετε σὰς ὠθεῖ εἰς τὴν χρησι-
μοποίησιν μέσων, πού μπορεῖ νὰ
ἀποδοῦν ἐπιβλαβὴ καὶ ἐπικίνδυ-
να. Ἡ ζωὴ σας θὰ μεταβληθῇ ὀ-
ριστικῶς καὶ πρὸς τὸ καλὸτερον
ἀπὸ τοῦ ἔτους 1942. Συμβουλευ-
θήτε με καὶ πάλιν.

Κ. Ρ. Τ. Κ. Ο. Ρ. Ο. Λ. Χ. Α. —
νὰ. Εὐνοϊκότερον θὰ σὰς δώσω
τὴν ἐξήγησιν πού ζητεῖτε. Διὰ κά-
θε ἀνθρώπου ὑπάρχει μία μικρὰ ἡ
μεγάλῃ παραλλαγὴ ἀναλόγως τῆς
ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγενή-
θη. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ δώ-
σω διὰ τὸν καθένα σας λεπτομε-
ρεστέρως πληροφορίαν, διότι τότε
δὲν θὰ ἔφθανε ὅχι μόνον ὅλον τὸ
περιοδικόν, ἀλλὰ καὶ τῶμοι ὁλό-
κληροι. Αἱ ὥραι πού εἶδω ἀφο-
ροῦν ὁλοῦς, διότι πρόκειται περὶ
γενικῶν ἐπιδράσεων, μετὰ τὴν
τὴν διαφοράν ὅτι αἱ ἐπιδράσεις
αὐταὶ γίνονται περισσότερον ἐντο-
ναι ἢ ἐξασθενεῖσιν ἀναλόγως τῆς
ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας πού ἐγενή-
θη ὁ καθένας. Καὶ τώρα δὲ ἐλθω,
μετὰ σὰς. Εἰσθε φύσεως αἰσθη-
ματικῆς μετὰ κάποιαν ἐλαφρὰν καλ-
λιτεχνικὴν διάθεσιν. Πολὺ ὁμῶς
φοβῶμαι ὅτι δὲν θὰ κατορθώσατε
νὰ δώσατε καμμίαν ἐκδήλωσιν εἰς
αὐτὴν σας τὴν διάθεσιν, διότι σὰς
λείπει τὸ θάρρος καὶ ἡ τόλμη. Ἡ
ἐλλείψις αὐτῆς σὰς καταδικάζει νὰ
περάσατε ἕνα ἀρκετὸν ἀκόμη διὰ-
στήμα τῆς ζωῆς σας εἰς μίαν κα-
τάστασιν ἀσφαλείας. Εἰς τὸν ἑρω-
τά, θὰ εὐνοηθῇτε ἀλλὰ πολὺ ἄρ-
γότερα. Θὰ συνάψετε ἔτις ἕνα
εὐτυχὴ γάμον, ἀλλὰ δὲν θὰ γνω-
ρίσατε τὴν ἀπόλυτον οἰκονομικὴν
ἀνεσιν. Ὅσοιδήποτε, θὰ συναν-
τήσατε τὴν ὑποστήριξιν ἰσχυρῶν
προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμπρε-
σουσιν σοβαρῶς τὴν ζωὴν σας. Μία
μεγάλῃ μεταλλαγὴ τῆς ζωῆς σας
θὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος.
Καλὸν εἶναι νὰ προσέξετε. Προτι-
μᾶτε τὸ πράσινον χρῶμα.

Ν. Κ. Η. Ν. — Ἡμπορεῖτε νὰ ὀ-
πολύνετε εἰς ἕνα καλὸν μέλ-
λον, ἀλλὰ κάπως ἀργά. Πρὸς τὸ
παρόν θὰ ἔχετε νὰ δοκιμάσατε
πολλὰς ἀπογοητεύσεις καὶ ἰδίως
αἰσθηματικὰς. Εἰσθε φύσις θερ-
μὴ, μολοντὶ ἐκδηλώνεσθε μετὰ κά-
ποιαν δυσκολίαν καὶ θὰ συνάψα-
τε ἕνα εὐτυχὴ γάμον. Θὰ ἀπο-
κτήσατε πολυπληθεῖον οἰκονομίας.
Πολλὰ ταξίδια. Αἱ φιλίας σας θὰ
ἀλλάξουν διαρκῶς, ἀσθενώντας
τὸ κενὸν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σας.
Θὰ συναντήσατε ἔτις πολλὰς
ἐκθροπίας, ἰδίως ἐκ μέρους τῶν
δημοφύλων σας. Ἀπὸ ἀπόψεως
χρημάτων θὰ ζήσατε μετὰ μίαν
σχετικὴν εὐημερίαν, ὅχι ὁμῶς πολ-
λὴ πλοῦσιαν. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἰ-
σέλθῃ εἰς μίαν νέαν πᾶσιν ἀπὸ
τοῦ 1957. Μὴν προτιμᾶτε τὰ φαν-
ταχτερά χρώματα.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΛΕΓΕΙ: «Η ΜΟΔΑ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΑΝΗ- ΚΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ «MAX FACTOR»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ

Τελεία ἑναρμόνιους τοῦ χρο-
ματος μετὰ τὴν ἀποχρώσιν τοῦ πό-
που σας. Τούτο εἶναι τὸ μυστικὸ
τῆς πούδρας τοῦ Max Factor.
Τὸ δέριμα σας θὰ φαίνεται ὡραι-
ότερον παρὰ ποτὲ ἄλλοτε καὶ θὰ
θαυμάσιτε τὴν ἀπαλότητα θελοῦ-
δου τὴν ὁποίαν θ' ἀποκτήσῃ καὶ
ἡ ὁποία θὰ διατηρηθῇ ἐπὶ ὥρας.

ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΖ ΠΡΟΣΩ-
ΠΟΥ (ΦΑΡ)

Ἐνῶστε εἰς τὸ ροῦζ προσώ-
που καὶ εἰς ἰδιαίτερον χρωματι-
σμὸς κατὰλληλος διὰ νὰ τονώσῃ
τὴν ὁμορφίαν ἑκάστου τύπου ξαν-
θοῦ, καστανοῦ, μελαχρινῆς καὶ
πυρρόχρους. Θὰ εὕρητε τὸ χρῶμα
σας εἰς τὰ ροῦζ χεῖλέων Fa-
ctor τὰ ὁποῖα προσδίδουν εἰς τὰ
μάγουλά σας τὴν χάριν φυσικῆς
ὁμορφίας ἀπαλά ὡς κρέμα, ἀπλῶ-
ν καὶ ἑναρμονίζονται εὐκόλως.

ΑΝΕΣΙΤΗΛΟΝ ΡΟΥΖ
ΧΕΙΛΕΩΝ

Φαντασθῆτε ἕν ροῦζ χει-
λέων τόσον τέλειον ὥστε
νὰ διατηρῇ τὰ χεῖλη σας
εἰς θαυμάσιον καὶ ὁμοῖον μορ-
φὴν χρώμα ἐπὶ πολλὰς ὥρας.
Ἐνῶστε εἰς τὸν καλὸν
ἡμπορεῖτε νὰ εἰσθε θεοῖα
ὅτι ἀνθίσταται εἰς πᾶσαν
δοκιμασίαν. Πρόκειται διὰ
τὸ ὑπὲρ ἀνέσιτλητον ροῦζ
χεῖλέων τοῦ Max Factor.

Ἐάν ἐπιθυμήτε νὰ λάβετε δείγματα ἀποστείλατε δραχμὰς 20 εἰς γραμματόσημο

STUDIO DE MAQUILLAGE MAX FACTOR ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Παρακαλῶ ὅπως μοῦ ἀποστείλετε τὸν πίνακα
τῆς ἀναλύσεως τῶν φυσικῶν μου χρωμάτων καὶ
τοῦ μακιγιάζ τῆς Ἀρμονίας τῶν χρωμάτων, καθὼς
καὶ τὸ ἐκ 48 σελίδων εἰκονογραφημένον βιβλίον
τοῦ MAX FACTOR «Ἡ Νέα Τέχνη τοῦ Μακιγιάζ».

Ὄνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

Ἐφημερίς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλάβετε τὸ παρόν δελτίον

.....

ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜΑΤΟΣ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΤΙΩΝ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ		
Πολὺ ἀνοιχτὸν	Ο	Γαλανὰ	Ο	ΞΑΝΘΑ
Ἀνοιχτὸν	Ο	Γκρι	Ο	Ἀνοιχτὰ Ο Σκούρα
Γαλακτώδες	Ο	Πράσινα	Ο	ΚΑΣΤΑΝΑ
Μέτριον (φυσικὸν)	Ο	Πρασινωγὰνα	Ο	Ἀνοιχτὰ Ο Σκούρα
Ζωηρὸν	Ο	Ἰασσονὰ	Ο	ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΑ
Ὁχρὸν	Ο	Μαύρα	Ο	Ἀνοιχτὰ Ο Σκούρα
Μετὰ φάσες Τ. Ρ.	Ο			ΠΥΡΡΟΞΑΝΘΑ
Ἐλαϊόχρουν	Ο			
ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ				
ΔΕΡΜΑ		Ἀνοιχτὰς	Ο	Ἀνοιχτὰ Ο Σκούρα
		Σκούρας	Ο	Ἐάν εἶνε γκρι, σημειώ- σατε τὸν τύπον τοὺς ἐ- δῶ καὶ ἀνωτέρω Ο
Στεγνὸν Ο Λιπαρὸν Ο	Κανονικὸν	Ο		
Κατηνυμὸν	ΗΛΙΚΙΑ	Ο		

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα: ΑΓΓ. Δ. ΑΓΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ Σταδίου 15

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια εσωτερικού Δρ. 250
Εξωτερικού 125
Ετήσια έξωτ. λπρ. 'Αγγ. 1.10
Εξωτερικού 'Αμερ. δολλ. 6
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Εκδότης:
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓ.
ΓΙΟΥ και ΣΙΑ»
Διευθυντής Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως 4

ΤΟΥ ΚΑΛΙΚΑΝ- ΤΖΑΡΟΥ ΤΟ ΘΑΥΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

μάκο, σαν να περίμενε κά-
ποιον που δεν έρχότανε :
Δεν είχε πάει ακόμη ο Στυ-
λιανός, το δεύτερο αγόρι
του καπετάν-Φώτη, ποδταν
ποδταν το πιο καλλίφωνο
παιδί μέσ' το χωριό και
στis μεγάλες εορτές κανο-
ναρχούσε στο φαλτήρι και
ο ψάλτης δυσανασχετούσε..

Μέσα απ' το ιερό ο πα-
πας του έγεννε να θάλλη
έμπρός μά έκείνος πάλι
κοντοστεκόταν. "Εσκυψε κι'
είπε κάτι σ' ένα από τα
παιδιά που τον τριγύριζαν
και έκείνο έτρεξε άμέσως
στον γυναικωνίτη :

— Δεν ήρθε ούτε η μάνα
του — το έπε σε λίγο, γυ-
ρίζοντας ο άγγελιαφόρος
του.

Και στον γυναικωνίτη α-
λήθεια είχε κάνει εντύπωση
πώς η Φωταίνα ποδταν τό-
σο θρησκά δεν είχε φανή.
— Τι να σου κάνει η κα-
ψερή με τόσα παιδιά, την
δικαιολόγησε κάποια.

— "Αι υπαί! Τέτοια χρο-
νιάρα μέρα... γιορτάζει κι'
ο άντρας της.

— Θά τον έζηρη ο θ.
πνος, εξέγηρησε άλλη.

"Η λειτουργία άρχισε,
προχώρησε, κόντευε να τε-
λειώση πιά, μά κανείς απ'
το σπίτι του Φώτη δεν πάτη-
σε στην έκκλησις. Κι' όταν
πιά τελείωσε και έβγινε η α-
πόλυσις, οι χωριανοί θγαί-
νοντας στον αύλόγυρο κον-
τοστεκόντουσαν ν' αλλάξουν
χαίρετούδες και εύχες με
τους γνωστούς και φίλους.

— Πώς δεν φάνηκε κανείς
από το σπιτικό του καπε-
τάν-Φώτη; είπε κάποια
κουμπάρα του.

— "Ισως ν' άρρώστησε
κανείς... είπε μιά άλλη.

Μά άμέσως δυο γειτόνισ-
σες διεμαρτυρήθηκαν.

— "Εγώ την απάντησα
στον φοβόρνο είπε η μιά.
— Κι' έγώ την είδα να
μαδά μιά κόττα το σούρου-
πο, πρόσθεσε η άλλη.

Και μέσ' τη γενική πε-
ριέργεια που η ανεξήγητη
άπουσία της γεννούσε, άπο-
φασίσανε δυό-τρεις γειτό-
νιοι να πάν όλοι μαζί πα-
ρέα να δουν τί τρέχει
και να της ευχηθούν για
τον άντρα της που γιώραζε.

★

Κτυπήσαν μιά, κτυπήσαν
δυο στην πόρτα της Φωταί-
νας, μά καμμία φωνή δεν
άποκρίθηκε.

— Βαρεία τον έχει πάρει
— μουρούρισε κάποιος.

Κτυπήσανε και πάλι, κτυ-
πήσανε ξανά, κτυπήσαν δυ-
νατότερα, μά η ίδια ήσυχια
έξακολούθησε να βασιλεύη
στο κατάκλειστο σπιτάκι.

Κτυπήσανε θοραία με τις
μαγγοούρες τους. Τίποτε πά-
λι.

"Αρχισαν πιά ν' άνησυ-
χούν :

— Κάτι κακό συμβαίνει
μουρούριζαν φοβισμένες
οί γυναίκες.

Κι' οι γείτονες είδαν και
άπόειδαν πιά και σπάσανε
την πόρτα.

Θεέ και Κύριε! τί είδαν
τότε τα μάτια τους. Έτσι
απ' την πυκνή καταχνιά του
κντνου που γέμιζε το δω-
μάτιο!

Δεξιά κι' άριστερά σε χά-
λια φοβερά κι' άνείπατα
κοιτόντουσαν καταγής λε-
ρωμένοι, μελανιασμένοι, έ-
λσεινοί, η γυναίκα που πά-
λευε με το ξωτικό και τα έ-
πτά παιδιά της.

Στήν κασέλα ήταν ακό-
μη άπλωμένες οι καθαρές
άλλαξιές και στο τζάκι η
σούπα σιγόβραζε, ενώ μέσα
στη μέση, σαν βασιλιάς
στον θρόνο του, το ένοχο
μαγκάλι κάπνιζε ακόμη.

Κι' δλόκληρη έκείνη τη
μέρα, όλο το χωριό θούζε
πώς ο καλικάντζαρος είχε
πατήσει την ποσομένη κι'
είχε κάνει ο μαγαρισμένος
το θαύμα του! Πάλι καλά

που δεν τούς έπνιξε κι' ο θ.
λους τούς ανθρώπους. Έλε-
γαν όλοι μ' ένα στόμα. Κι'
άκόμη καλύτερα που έφα-
σε πιά η άρα που ο παπάς
θόδιωχνε με την άγιαστού-
ρα του τα καλκαντζαρού-
δια πριν προλάβουν και
κάνουν κι' άλλες θρωμο-
δουλείες.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Γέως βοηθός δερματολογικών κλινικών των Νοσοκ. Charité και Virchowki του Βερολίνου. Κε-
λοκρατώνη 22 τηλ. 21-834.

Γιά να γνωρίσετε τόν χαρακτήρα σας

Αι επιστολαί που θα απευθύνονται «Πρός την Γραφολόγον» του «Θησαυρού» (Λεωφόρος 19, 'Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σα-
φή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν η συμβουλή ζητήται δι'
έλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα, πρέπει απαραίτητως
να περιέχεται και ένα απόκομμα επιστολής ή σημειώματός του.
Προσέξτε όμως: Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε
να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην επιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν η
έκείνον τόν χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας δάψη χωρίς να σας
ώφεληση σε τίποτε. Το σημείον αυτό εινε κεφαλαίωδες.
Απαραίτητως επίσης πρέπει να περιέχεται στην επιστολή σας το
ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σας απαντήσωμε.
Εκάστη επιστολή έφεξης πρέπει να συνοδεύεται και από 5
δραχμάς εις γραμματόσημα, δι' έκαστην απάντησιν.

ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ. Κων) πολιν. — Είσθε χαρακτήρ πολύ
αισθηματικός, χρειάζεται όμως
να παρακινήθητε για να έκδη-
λώθητε. Ποτέ δεν θα έγκαταλεί-
ψήτε εξ ολοκλήρου εις το αίσθη-
μα σας και θα παραμένετε διαλο-
κώς άνικανοποίητος. Σας διακρί-
νει μία μεγάλη όρμη, που κατα-
πίπτει όμως πολύ γρήγορα και
σας δδ-γει εις την μελαγχολίαν.
Είσθε φύσις ρωμαντική, που από
τόν άνθρωπον πόν όποιον θ' άγα-
πήσετε θα απαιτήσετε περισσότερο
από ό,τι "πορεί να σας δώση.
NINAN. — Σας έλλπω περι-
σσότερον πλάσμενόν διά την καλλι-
λιτεχνίαν, μολονόν η κλίσις σας
δεν εινε τόσοσ μεγάλη όσον την
φαντασίωσθε. Τα έλαττώματά σας
— έπειδι έπιμένετε σ' αυτό — εινε
η άσάφεια του χαρακτήρος η
έλλιψις όρις και η άδυναμία
πραγματοποιήσεως έκείνων που έ-
χετε εις το μυαλό σας. Αμυψα-
λαντεύσεθε διαρκώς, χωρίς να

Μόνον ή
Πούδρα
άντέχει
είσαυτήν
τήν δοκιμήν

Χρώμα «μάτ» καθαρό και
γοητευτικό από τας 9 το
πρωί μέχρι τας 5 το απόγευ-
μα. Δεν έχετε ανάγκη να έα-
ναυοδραρισθήτε δλόκληρη την
ήμέρα. Αυτά εινε τα ήγγυ-
μένα άποτελέσματα με την νέ-
αν άεροποιημένη πούδραν. Ο
έκαστηρικώς τρόπος άεροποιή-
σεως εινε η άνακάλυψις ενός
Παρισινού χημικού. Μόνον έ-
λαφρά πούδρα όπως ο άέρας
συλλέγεται δι' αυτήν την χοή-
σιν. Έτσι επιτυγχάνεται μία
πούδρα τέτα φορές λεπτότερα
και ελαφρότερα από τας συνή-
θεις. Αυτή η μέθοδος χρησιμο-
ποιείται τώρα εις την πούδρα
Τοκαλόν. Έδω διατι ή πού-
δρα Τοκαλόν εξαπλοΐται τό-
σον κανονικά και ομοιόμορφως
καλύπτουσα την επιδερμίδα με
ένα σχεδόν άδύορατον πέπλον

μπορήτε να πάρετε μίαν απόφα-
σιν. Όλα αυτά όμως μπορούν να
διορθωθούν, διότι έχετε μίαν κα-
λήν θέλησιν, που πρέπει να συν-
θέσετε να την πειθαρχήτε. Όσον
διά τον έρωτα... τόν έξετε όπως
τον έχετε διαβάσει η όπως τόν
έχετε άκούσει. Προσωπικός, δεν
μποράτε να σχηματίσετε καμ-
μία ιδέα, διότι είσθε περισσέτε-
ρον έγκεφαλαιώδης τύπος. Η καρ-
διά δεν μιλάει εύκολα, διότι σας
λείπει η πραγματική σπογγή και
η τρυφερότης. Η ιδέα του αίσθη-
ματος σας ένθουσιάζει περισσό-
τερον, όχι όμως και αυτό τοτό
το αίσθημα, που σας εινε μάλλον
άγνωστον. Αυτά προς το παρόν.
Αν θέλετε τίποτε άλλο ρωτήστε
με λεπτομερέστερα.

ΛΕΤΟΝ, 'Αμάρυνθον Χαλκίδος.
— Χαρακτήρ όρμητικός, έλασις,
τολμηρός. Αι ιδέαι σας εινε όμως
χωρίς συνοχήν, και αυτό σας ζη-
μειώνει πολύ. 2) Θά επιτύχετε,
όχι όμως άμέσως, διότι θα συ-
ναντήσετε πολλούς άνταγωνισμούς.
3) Μετά το 31ον. Μέχρι τότε η
ζωή σας θα εινε γεμάτη από πε-
ρίπέριες και συγκινήσεις.

ΧΡΥΣΑΛΛΑΔΑ. — Χαρακτήρ
άναποφασιστος, μεμψιμοιρος και
ζηλότυπος. Θά άναστήση με μεγα-
λο πάθος και θα προσκαλήθη με
προγματικήν άφοσίωσιν εις τόν
άνθρωπον που θα διαλέξη.

ΥΠΟΜΟΝΗΝ. — Ο χαρακτήρ
σας εινε γεμάτος από αντίθεσις.
Κατά βάθος όμως εινε καλός.
Έλαχιστή τρυφερότης. Μεγάλη
όρμη, που καταστρέφονται άμέ-
σως σχεδόν. 4) Η επιτυχία θα
έλθη έπειτα από μίαν μεγάλην
άποτυχίαν, που δεν πρέπει όμως
να σας άπογοητεύση. 3) Μετά
το 29ον. 4) Θά σας δοθήσουν
άλλα πολύ περιωρισμένα. Ένδια
φέρονται για σας, αλλά δεν θα
ήσαν διατεθειμένοι να προβούν εις
καμμίαν θυσίαν προς χάριν σας.
Χ. Α. Ρ. Η. Ν. Π. Ρ. Τ. Α. Ε. —
σε φύσις ρωμαντική και όνειρο-
πόλος. Η καρδιά σας πλημμυ-
ζει από έρωτα. Άλλά θα συν-
τησετε πολλούς έναντιότιπας. Εις
την ζωήν σας θα επιτύχετε εάν
περιορίσθε εις ό,τι έχετε και
άποφύγετε ολάνθιπτος παράταλμον
επιχείρησιν. Βρίσκειτε μέσα εις
ένα περιβάλλον που δεν σας ικα-
νοποιεί. Ο χαρακτήρ σας εινε
εμπειροδύτης και άσάφης. Εί-
σθε όμως πολύ ελκυστικός και έλ-
γικός και ν' άντιμετωπίζετε την ζω-
ήν εις την πραγματική της όψη.
Η τύχη σας έννοεί πολύ και θα
σας δώση πολλά χρήματα μίαν
ήμέραν.

Μ. Α. Ρ. Ο. Κ. Α. Ν. Τ. Κων)πο-
λιν. — Είσθε πρό παντός άτολμος
και φαντασιόληπτος. Εις την αλ-
θηματικήν σας ζωή θα υποφέρε-
τε, διότι, ενώ άγαπάτε, άποια-
κρύνετε διαρκώς τούς ανθρώπους
που σας άγαποΐν από κοντά σας.
Τους θέλετε να ύποταχθούν εις
τα καπρίτσια σας. Είσθε έλαφ-
ρικά τρυφερά την μίαν στιγμήν
και την άλλη γίνεσθε άποτόμως
και έντελώς άδικαιολόγητα σκλη-
ρή και κακία. Όνειρεύσεθε πάν-
τα κάτι το άνέφικτο, που και
σείς άλλωστε δεν μπορείτε να το
προσδιορίσετε. Δεν ύπάρχει καμ-
μία συνοχή εις τας πράξεις σας.
Αι ιδέαι σας εινε τελείως άσυνάρ-
τητοι και τίς αλλάζετε διαρκώς.
Έχετε μίαν φυσικήν κλίσιν προς
την σπατάλην, την έπίδειξιν και
την πολυτέλειαν. Σε τιτε μου
ένα απόκομμα επιστολής του ά-
νθρώπου για τόν όποιον μου γρά-
φετε.

Κ. Α. Ι. Τ. Η. Ν. Μ. — Χαρακτήρ
βαρβαρικός και όρμητικός. Γεν-
νία αίσθηματος. Άλλά πολλή έ-
πίδειξις και άλαζονεία. Ο άν-
θρωπος αυτός έχει μεγάλην ιδέ-
αν για τόν εαυτόν του. Εινε πό-
λύ σταθερός και θετικός. Θέλει
να τά έλέγη όλα καθαρά άπο-
στά του. Εις τόν έρωτα όμως
χρειάζεται και κάποια μέθη των
αίσθησεως και του μυαλού. Δεν
εινε αλήθεια πως δεν σας ικανο-
ποιεί από της πλευράς αυτής; Ο
άνθρωπος αυτός δεν θα έκανε
καμμίαν παραχώρησιν, που θα
μπορούσε να θέλη την ιδέαν ότι
έκείν' εινε.

Ν. Σ. Π. Α. — Αυτό που ζη-
τούσατε να πάρετε μίαν απόφα-
σιν. Όλα αυτά όμως μπορούν να
διορθωθούν, διότι έχετε μίαν κα-
λήν θέλησιν, που πρέπει να συν-
θέσετε να την πειθαρχήτε. Όσον
διά τον έρωτα... τόν έξετε όπως
τον έχετε διαβάσει η όπως τόν
έχετε άκούσει. Προσωπικός, δεν
μποράτε να σχηματίσετε καμ-
μία ιδέα, διότι είσθε περισσέτε-
ρον έγκεφαλαιώδης τύπος. Η καρ-
διά δεν μιλάει εύκολα, διότι σας
λείπει η πραγματική σπογγή και
η τρυφερότης. Η ιδέα του αίσθη-
ματος σας ένθουσιάζει περισσό-
τερον, όχι όμως και αυτό τοτό
το αίσθημα, που σας εινε μάλλον
άγνωστον. Αυτά προς το παρόν.
Αν θέλετε τίποτε άλλο ρωτήστε
με λεπτομερέστερα.

τείτε εινε αδύνατον να γίνη. Σε
φότητε τί θα έγινετο αν κάθε έπι-
στολογράφος μου μου έκανε την
ίδια ερώτησι. «Έκείνος η έκείνη
για τόν όποιον γράφετε μήπως
είμαι εγώ;» Αι επιστολαί μετά
την απάντησιν, καταστρέφονται.
Λυπούμαι άλλα δεν μπορώ να κά-
μω τίποτε.

Π. Ο. Ν. Ε. Ν. Η. Ν. Δράμιν.
Εάν δεν αντιδράσετε μόνη σας
δεν πρέπει να περιμένετε τίποτε.
Είσθε χαρακτήρος πολύ άσθενούς
και η λύπη εινε χαραγμένη στα
θεία μέσα στην ψυχή σας. Μην
παρσούρεσθε απ' αυτήν, διότι θα
μπορούσε να σας οδήγηση εις ο-
λέθρια άποτελέσματα. Θά εύτυχη
σέτε, άλλ' όχι σύντομα. Η εύ-
τυχία θα έλθη από έναν άνθρωπον
που θα γνωρίσετε σε λίγο και ο
όποιος θα ένδιαφερόη πολύ για
την ζωήν σας. Με τόν άνθρωπον
αυτόν έλέπω ένα μακρόν σύνδε-
σμον, που, πιθανώς να καταλήξη
και εις γάμον. Άλλ' όχι άμέσως.
Πάντως δε όχι γρηγορότερα από
το 1940.

Κ. Α. Τ. Α. Ν. Κων)πολιν. — Χα-
ρακτήρ ήρεμος, άλλ' άτολμος.
Σας άρέσει να κρύβετε τα πραγ-
ματικά αίσθηματά και τας σκέ-
ψεις σας. Αι ιδέαι σας χωρίς συ-
νοχήν. Είσθε εις όλα επιφυλακ-
κή και για να έκδηλώθητε πρέ-
πει κάποιος να σας παρακινήση.
Σας άρέσει η έπίδειξις άλλα δεν
είσθε σπατάλη. Η ζωή σας θα
περάση χωρίς σοβαράς περιπέτι-
ας, διότι φροντίζετε πάντα να
θάξετε κάποιαν τάξιν εις τας ύ-
ποθέσεις σας. Το πρόσωπον για
το όποιον μου γράφετε εινε κα-
λό χαρακτήρος. Περισσότερον
αισθηματικός από σας. Εινε έπι-
τήδειος και ικανός και θα προο-
δεύση εις την ζωήν. Εινε πολύ
προσεκτικός στις λεπτομέρειες
και λιγάκι έγωιστής. Μπορεί ο-
μως να άφρασιώθη, άλλα χωρίς να
παραμελήση ποτέ εις υποθέσεις
του. Άρκετά ζηλότυπος, μολοντι
φροντίζει να κρύβη την ζηλοτυ-
πίαν του κάτω από μίαν προσπι-
νήν άδιαφορίαν.

«Π. Ο. Α. Ε. Ι. Α. Ν. Σουζέ.—
Έχετε ένα θαυμάσιον γράψιμο
που δείχνει μίαν φύσιν θερμήν
και τρυφεράν, άλλα λίγο παρην-
ιδίακή. Είσθε καμωμένη για τη
χαρά της ζωής. Οι μελαγχολίες
σας εινε παροδικές. Θά άναστή-
σετε με μεγάλην φλόγα και θα
ιωώσετε τόν έρωτα σαν πραγμα-
τικήν φωτιά μέσα στην ψυχή σας.
Προς το παρόν παίζετε μαζί του.
Όπως παίζετε με όλα και όλας
δοσι σας περιτοινυρίζουν. Θά εύ-
τυχήσετε εις τόν γάμον σας, άλλ-
λά θα έλθη κάποιο δυνατό αίσθη-
μα, που θα ταραξή όλην την ή-
μεραν της ζωής σας. Συμψέ-
λευθήτε με άρνότερα.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΚΥΡΙΑΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνω-
στάς Γερμανικάς Βαφές Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
το πακετίδιον που σας δί-
δουν ν' άναγράφη την παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανική
μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα ελ-
θωτε βεβαία ότι αγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν
μάρκας «ARTI». Μόνον αι
βαφαί μάρκας «ARTI» εινε
γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-
χονται απ' ευθείας εκ Γερ-
μανίας έντός κλειστών πα-
κετιδίων. Όλαι αι άλλα βα-
φαί, αι σήμερα διαφημιζό-
μεναι ως ήθην παγκοσμίως
ήθης και με ξενόφωνες
μάρκας χωρίς όμως ν' άνα-
φέρουν ότι ειναι Γερμα-
νικά, δεν ειναι όχι μόνον
Γερμανικά βαφαί, άλλα ού-
δε καν ευρωπαϊκά!

Χείλη. Γοητευτικά!!!
ΜΕ ΤΟ ΓΝΗΣΙΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ
ΚΡΑΓΙΟΝ
ΦΛΑΜ ΓΚΛΟ
FLAME-GLO (ΦΟΛΟΓ)

4

Ωραιότατες άποχρώσεις σας έξαφ-
λίζουν το χρώμα που επιθυμείτε.

α) FLAME 'Αποχρώσεις νεανικών χειλέων.
β) LIGHT (άνοικτόν) Ζωηρά άρμονική έρυθρά
άποχρώσεις αίματος.
γ) MEDIUM (μεσαίον) Μία πολύ επιτυχής άποχρώσις
κατάλληλος δί' όλες τας όψεις.
δ) RASBERRY Μία έλκυετική και γοητευτική άπο-
χρώσις κατάλληλος δια μέλαχροινάς.

Διαρκής παρακαταθήκη και άποκλειστική άντ/ησία
Ι. Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
'Αποθήκη ψιλικών και ειδών πολυτελείας.
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9 & 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Καζάκου

ΠΑΛΤΑ
Καζάκου

ΤΑΓΙΕΡ
Καζάκου

ΔΕΧΟΜΕΘΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ

Καζάκου
Α. ΜΑΡΚΟΥ 18
ΤΗΛ. 25.173

Αυγά της ημέρας
στην
«ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΕΣΤΙΑ»
Έμμ. Μπενάκη 22α
Τηλέφ. 20.401

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

διά της μεθόδου

ΟΡΕ

Έχει αναμφισβήτητα άπο-
τελέσματα, όπως απέδει-
ξεν ο δημοσιευθείς εις
την έφημερίδα «'Ακρόπο-
λιν» της 8ης Φεβρουαρίου
1938 όνομαστικός πίναξ
μετά των άκριβών διευ-
θύνσεων έννεακσίων και
πλέον τελειοφοίτων.

Η εύκολονόητος και
διά τούς άγραμμάτους
μέθοδος 'Ορέ, διδάσκε-
ται παρά του ίδιου κ. 'Ο-
ρέ, διπλωματούχου της
'Ακαδημίας CANONE ιών
Παρισίων. Περικλέους 44,
Τηλ. 21-391 και εις το
παράρτημα Πειραιώς, 'Αλ-
κιβιάδου 170, Τηλ. 45.077.
Ζητήσατε κανονισμών έργ.
Ελευθ. Σπουδών μετ' Οί-
κοτροφείου διευθυνόμενου
παρά της συζύγου του κ.
'Ορέ, διπλωματούχου της
'Ακαδημίας CANONE των
Παρισίων.

Έγγραφοι καθ' έκά-
στην.

"COBRA"

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πιτυρίδαν καὶ Τριχόπτωσιν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΙΚΗ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὀσων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν (GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIME, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOIIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα τῶν μεγαλυτέρων Γαλλικῶν Οἰκῶν εἰς χῶμα καὶ καλλυτεχνικὰ φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμὰς.

Τὸ «KIOY-NOYK», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS», τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα ἀρώματα καὶ ἀντίστοιχες LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασίλισσα τῶν κολωνιῶν εἰς χῶμα καὶ φιαλίδια εἰδικά.

Δοκιμαὶ δωρεάν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

Υφάσματα—Μεταξωτά—Βελουτέ—Πλούς Ζούτ κ.λ.π.
Μουσαμάδες πατωμάτων καὶ Ταπετοσαρίας, Τάπητες κ.λ.π.

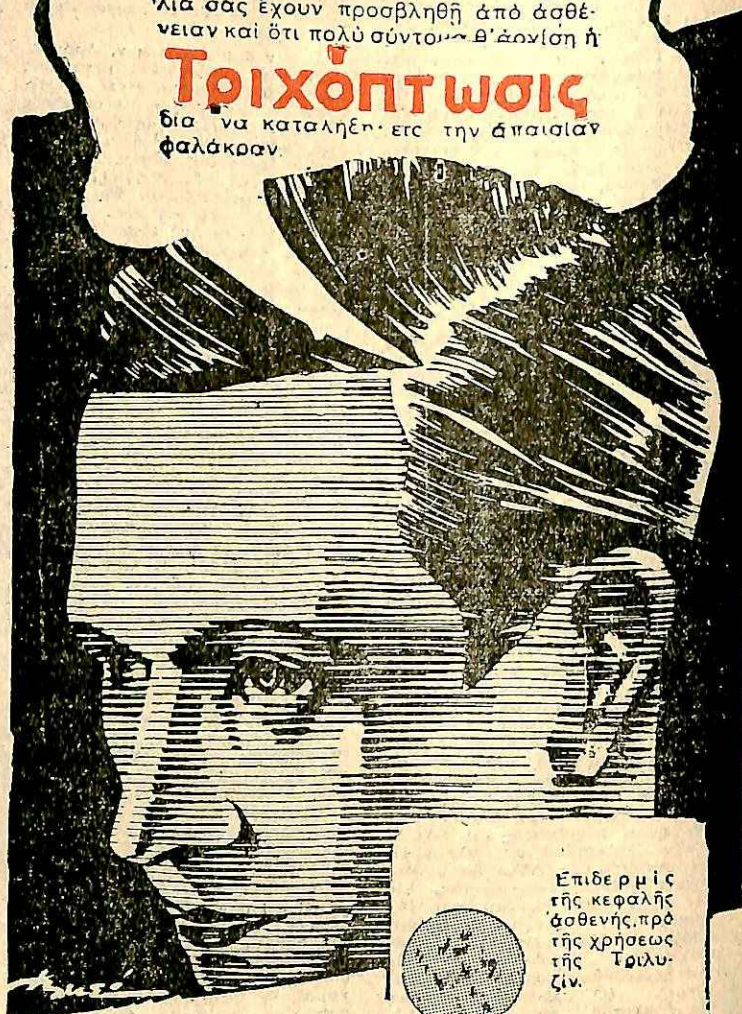
ΗΡΑΚΛΗΣ Ι. ΜΑΓΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)
Τηλ. 32.192

Όταν στὸ κεφάλι σας ἀναφανῇ ἡ ἀηδὴς πιτυρίδα, σημαίνει ὅτι τὰ μαλλιά σας ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ ἀσθένειαν καὶ ὅτι πολὺ σύντομον θ' ἀκολουθῇ ἡ

Τριχόπτωσις

διὰ νὰ καταληθῇ εἰς τὴν ἀπαισίαν φαλάκραν.

Επιδερμὶς τῆς κεφαλῆς ἀσθενῆς, πρὸ τῆς χρήσεως τῆς Τριλυζίν.

Ἡ αὐτὴ ἐπιδερμὶς μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς Τριλυζίν. Εἶνε τε λείως ὑγιής.

Εἷς μόνον μέσον ὑπάρχει διὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴν ἀσθένειαν αὐτήν: ἡ Τριλυζίν. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις:

● Μὴν ἀμελεῖσετε τὴνθεραπεύαν αὐτήν, διότι ἀργότερον θὰ εἶνε ἴσως ἀργά. Καὶ πρὸ παντός μὴ χρησιμοποιεῖτε ἐπιπολαιῶς τὸ κάθε φάρμακον ποὺ ρεκλαμάρεται πομποδῶς στὰς ἐφημερίδας, διότι ὅχι μόνον θὰ πετάξετε ἀδίκως τὰ λεπτὰ σας, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ μετὴν πάροδον τοῦ χρόνου χωρὶς ἀποτέλεσμα, νὰ ἐπιδεινώσετε τὴν κατάστασιν σας.

● Χρησιμοποιεῖστε τὴν «Τριλυζίν» εἰς τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον, διότι εἶνε παρασκευάσμα αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, διότι ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς Τριχόπτωσεως, καὶ διότι τέλος παρασκευάζεται ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ σοβαρότερα Ἐργοστάσια Βιολογικῶν προϊόντων τῆς Γερμανίας. Μετὴν

Τριλυζίν

τὴν τριχόπτωσιν καὶ ὡς τὴν πιτυρίδα, θὰ σταματήσετε θὰ ἐξαλείψετε ἀσφαλὲς προλάβετε τὴν φαλάκραν.

Ζητήσατέ τὴν στὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεῖα. Ζητήσατε εἰς τὴν Γραμματοθυρίδα 195 Ἀθηνῶν ἢ τηλεφωνήσατε στὸν ἀριθμὸν 70.401 καὶ θὰ σας σταλῇ δωρεάν ἡ εἰκονογραφημένη ἐπιστημονικὴ βιβλιογραφία τῆς «Τριλυζίν».

အသံကွယ်